robin

Hobb

asasinul regal

A DOUA PARTE DIN TRILOGIA FARSEER

Din trilogia *Farseer* a apărut:

Ucenicul asasinului

În curând:

Răzbunarea asasinului

ROBIN HOBB este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska și a urmat cursurile Universității Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a măritat, a abandonat facultatea și s-a mutat pe insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie și să publice în revistele pentru copii. Între 1983 și 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995, a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărți de fantasy european medieval, tradițional. *Ucenicul asasinului,* romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Până în 2003, cărțile ei s-au vândut în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *Forest Mage* a obținut Premiul Endeavour.

robin
Hobb

asasinul regal

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: © Whelan, Michael via Agentur Schlück GmbH

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOBB, ROBIN
Asasinul regal / Robin Hobb; trad.: Antuza
Genescu. - București : Nemira Publishing House, 2010
2 vol.
ISBN 978-606-579-015-5
Vol.1. - ISBN 978-606-579-030-8

I. Genescu, Antuza (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Robin Hobb
ROYAL ASSASSIN
© 1996 by Robin Hobb
© Nemira, 2010

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-015-5

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru Ryan

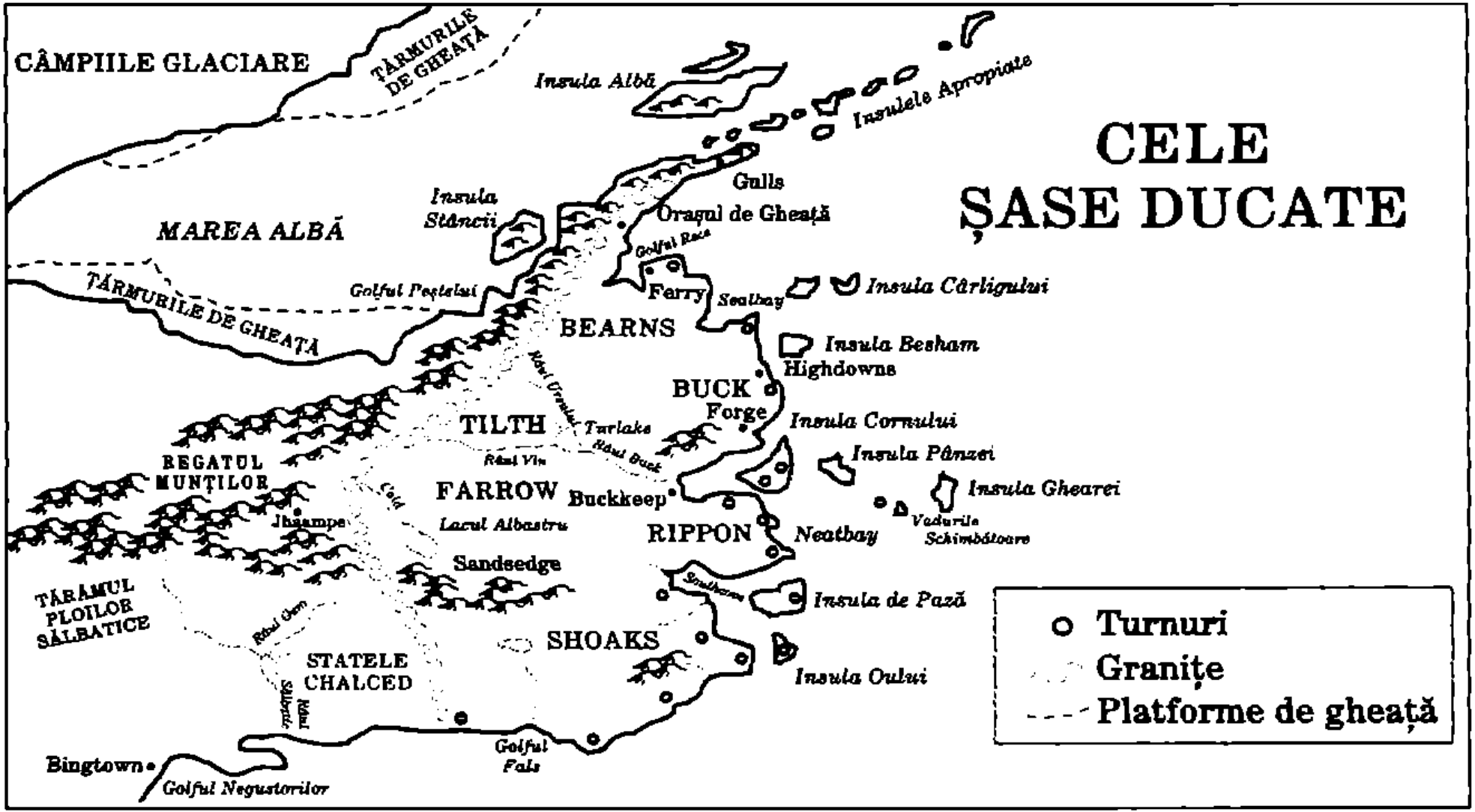
CÂMPIILE GLACIARE
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
Insula Albă
Insulele Apropiate
CELE ȘASE DUCATE
Gulls
Insula Stâncii
Orașul de Gheață
MAREA ALBĂ
Golful Rece
Golful Peștelui
Ferry
Seathay
Insula Cârligului
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
BEARNS
Insula Besham
Highdowns
BUCK
Forge
Insula Cornului
TILTH
Turlake
Râul Urmelor
Râul Buck
Râul Vin
Insula Pânzei
REGATUL MUNȚILOR
FARROW
Buckkeep
Insula Ghearei
Jhaampe
Gold
Lacul Albastru
RIPPON
Neathay
Vedurile Schimbătoare
Sandsedge
Smallhorne
Insula de Pază
ȚĂRAMUL PLOILOR SĂLBATICE
Râul Gem
SHOAKS
STATELE CHALCED
Insula Oului
Râul Sălbatic
Golful Fals
Bingtown
Golful Negustorilor
Turnuri
Granițe
Platforme de gheață

PROLOG
VIS ŞI DEŞTEPTARE

Oare de ce e interzis să pui pe hârtie anumite cunoştinţe despre magie? Poate pentru că ne temem cu toţii că asemenea cunoştinţe vor cădea în mâinile celor nedemni să le folosească. Neîndoielnic, a existat dintotdeauna o rânduială a uceniciei, astfel încât anumite cunoştinţe magice să se transmită numai celor instruiţi şi consideraţi vrednici de ele. Deşi aceasta pare a fi o încercare lăudabilă de a ne feri de practicanţi nedemni ai ştiinţelor tainice, ea trece cu vederea faptul că magia nu-şi are originea în cunoştinţele speciale. Înclinaţia spre un anume fel de magie este fie înnăscută, fie absentă. De exemplu, abilitatea de a folosi magia numită Meşteşug presupune să fii rudă de sânge cu cei din neamul regesc Farseer, deşi se poate manifesta şi ca „sământă sălbatică", printre cei ai căror strămoşi s-au tras şi din triburile băştinaşe, şi din Străini. Cel iniţiat în Meşteşug poate să pătrundă în mintea altei persoane, indiferent la ce distanţă s-ar afla de ea, şi să ştie la ce se gândeşte. Cei foarte pricepuţi îi pot influenţa gândirea sau pot sta de vorbă cu ea. Pentru a conduce o bătălie

sau pentru a strânge informații, Meșteșugul este o unealtă foarte utilă.

În popor se vorbește despre un soi de magie și mai veche, mult disprețuită acum, cunoscută drept Har. Puțini sunt cei ce vor recunoaște că sunt înzestrați cu el și, de aceea, se spune că la el se pricep locuitorii din valea vecină sau cei care trăiesc de partea cealaltă a culmii îndepărtate. Eu bănuiesc că odinioară Harul a fost magia naturală a celor care populau ținutul ca vânători, nu ca oameni așezați; o magie a celor ce se simțeau înrudiți cu animalele sălbatice din pădure. Harul, se spune, era talentul de a vorbi limba animalelor. Dar lumea te prevenea și că aceia care îl întrebuințau vreme îndelungată sau cu prea mare pricepere se transformau în animalul cu care intraseră în legătură foarte strânsă. Însă aceasta poate nu e decât o poveste.

Există și magia Hedge[1]*, deși nu am reușit să aflu niciodată de ce se numește așa. Este o magie și dovedită, și îndoielnică, cuprinzând ghicitul în palmă și în apă, interpretarea reflexiilor cristalului și nenumărate alte vrăji prin care se prevestește viitorul. Într-altă categorie, nenumită, intră vrăjile cu efecte asupra trupului, ca invizibilitatea, ridicarea de la pământ prin puterea voinței, mișcarea obiectelor fără viață cu puterea minții sau însuflețirea lor – toate vrăjile din legendele vechi, de la Scaunul zburător al Fiului Văduvei sau Fața de masă cea vrăjită a Vântului din Nord. Nu cunosc niciun om care să-și atribuie astfel de puteri magice. Se pare că sunt simple povești, fiind atribuite celor care au trăit în vremuri de demult ori în locuri îndepărtate sau unor ființe mitice sau aproape mitice: balaurilor, uriașilor, Străbunilor, Celorlalți, zânelor.*

---

[1] Afirmație evazivă (n. tr.).

Mă opresc să-mi curăț condeiul. Scrisul meu e când foarte mărunt, când o mâzgălitură pe hârtia aceasta proastă. Dar nu voi folosi pergament de bună calitate pentru cuvintele mele; nu încă. Nu sunt convins că trebuie scrise. De ce să le pun pe toate pe hârtie? mă întreb. Nu vor fi aceste cunoștințe transmise din gură în gură celor vrednici de ele? Poate că da, poate că nu. Ceea ce luăm drept sigur acum, cunoașterea acestor lucruri, ar putea fi, într-o bună zi, o minune sau un mister pentru urmașii noștri.

Găsesc foarte puține despre magie în biblioteci. Trudesc din greu, urmărind un fir într-un teanc gros de informații variate. Dau peste referințe împrăștiate, aluzii superficiale, nimic altceva. Le-am adunat, în ultimii câțiva ani, și le-am depozitat în minte, întotdeauna cu intenția de a le pune pe hârtie. Voi pune pe hârtie ceea ce știu din proprie experiență, precum și ceea ce am reușit să descopăr cu mari eforturi. Poate ca să ofer răspunsuri unui alt biet neghiob, din vremurile viitoare, la fel de năucit ca mine din cauza luptelor dintre felurile de magie care se dau în sinea lui.

Totuși, când mă așez la masa de scris, mă cuprinde șovăiala. Cine sunt eu, să-mi opun voința înțelepciunii celor ce s-au stins înaintea mea? Oare să descriu cu litere citețe metodele prin care o femeie dăruită cu Har poate mări distanța la care ajunge cu gândul sau cele prin care un bărbat la fel înzestrat poate lega de el, emoțional, un animal? Să redau amănunțit cum e instruit cineva înainte de a fi recunoscut drept inițiat în Meșteșug? Eu nu am stăpânit niciodată vrăjitoriile

Hedge și magia legendară. Am eu dreptul de a le dezvălui tainele și de a le fixa pe hârtie, așa cum am fixat cu acul atâția fluturi sau frunze adunate pentru studiu?

Încerc să mă gândesc ce ar fi de făcut cu asemenea cunoștințe, câștigate pe nedrept. Astfel, mă întreb ce anume mi-au adus ele mie. Putere? Avuție? Dragostea unei femei? Îmi bat joc de mine însumi. Nici Meșteșugul, nici Harul nu mi-au adus așa ceva. Sau, dacă au făcut-o, nu am avut nici înțelepciunea, nici ambiția de a pune mâna pe ele când mi s-au oferit.

Putere. Nu cred că mi-am dorit-o vreodată numai de dragul de a fi puternic. Am dorit-o cu ardoare când eram asuprit sau când apropiații mei sufereau din cauza celor care făceau de abuz de ea. Bogăție. Nu am luat-o niciodată în serios. Din clipa în care eu, nepotul bastard al regelui Shrewd, i-am jurat acestuia credință, toate nevoile mi-au fost îndeplinite. Am avut din belșug mâncare, învățătură, căreia, din când în când, îi acordam atenție, veșminte, și simple, și supărător de elegante și, nu o dată, un ban, doi de cheltuială. Crescând la Buckkeep însemna să fii destul de bogat și să ai mai multe decât ar cere orice băiat din orașul Buckkeep. Dragoste? Ei... Iapa mea, Cenușia, m-a iubit destul de mult, în felul ei liniștit. M-am bucurat de devotamentul sincer al unui câine, Curiosul, și asta i-a adus moartea. Am primit dragostea cea mai fierbinte a unui cățeluș terier și l-a omorât și pe el. Mă cutremur când mă gândesc la prețul pe care l-a plătit bucuros pentru că m-a iubit.

M-a copleşit întotdeauna singurătatea celui crescut printre intrigile şi secretele bisericuţelor, izolarea unui băiat care nu-şi poate încredinţa nimănui pe deplin tainele inimii. Nu m-am putut duce la Fedwren, scribul Curţii, care mă lăuda pentru literele mele frumoase şi ilustraţiile bine lucrate în cerneală, să-i spun că eram deja ucenic al asasinului regelui şi din cauza asta nu-i puteam călca pe urme. Nici lui Chade, profesorul meu de Diplomaţie a Cuţitului, nu-i puteam dezvălui brutalităţile umilitoare îndurate în timp ce încercam să învăţ Meşteşugul de la maestrul Galen. Şi cu nimeni n-am îndrăznit să vorbesc deschis despre înclinaţia mea spre stăpânirea Harului, străvechea magie a animalelor, considerată o perversiune şi o pată pe onoarea oricui o folosea.

Nici măcar lui Molly.

Molly mi-era cea mai dragă: un adevărat refugiu. Nu avea absolut nicio legătură cu viaţa mea de zi cu zi. Nu doar pentru că era femeie, deşi femeile erau un adevărat mister pentru mine. Am crescut aproape numai printre bărbaţi, lipsit nu doar de mama şi de tatăl meu naturali, dar şi de orice rude de sânge care să mă recunoască deschis. În copilărie, am fost dat în grija lui Burrich, grăjdarul cel aspru, care fusese cândva mâna dreaptă a tatălui meu. Ajutoarele de grăjdar şi gărzile mi-au fost tovarăşi zilnici. Atunci, ca şi acum, existau femei în companiile de gărzi, dar nu atât de multe. Asemenea camarazilor lor, aveau sarcini de îndeplinit, iar când nu erau de gardă, aveau viaţă şi familie proprie. Nu le puteam cere să-mi ţină

tovărășie. Nu s-a găsit niciuna care să-mi ofere acea tandrețe deosebită, pe care, se spune, numai femeile știu s-o ofere.

Niciuna, în afară de Molly.

Dar ea era cu un an sau doi mai în vârstă decât mine și creștea asemenea unei mlădițe, croindu-și drum prin spărtura dintre dale. Nici bețiile neîntrerupte ale tatălui său, nici bătăile pe care i le administra el frecvent, nici treburile ce apăsau pe umerii ei de copil care se lupta să dea impresia unei familii și să țină prăvălia n-au reușit s-o zdrobească. Când am cunoscut-o, era sălbatică și prudentă ca un pui de vulpe. Molly Nară-Spartă, așa o strigau copiii de pe stradă. Adesea purta urmele bătăilor încasate de la tatăl ei. În ciuda cruzimii lui, îl iubea. N-am înțeles-o niciodată. El tuna și fulgera și-o ocăra chiar și când ea îl târa acasă după câte-un chiolhan și-l culca în pat. Iar când se trezea, nu avea nicio remușcare din cauza beției sau a cuvintelor aspre pe care i le aruncase. Nu scotea pe gură decât critici: de ce n-a măturat prăvălia, de ce n-a împrăștiat pe jos ierburi proaspete? De ce nu s-a ocupat de stupi, dacă nu mai aveau miere de vânzare? De ce-a lăsat focul să se stingă sub oala cu seu? Am fost martor mut la ele de atâtea ori, că nici nu vreau să-mi aduc aminte.

Dar Molly a trecut peste toate și a crescut. A devenit dintr-odată, într-o vară, o tânără în floare, cu deprinderi și farmece femeiești, care m-a lăsat cu gura căscată. În ce-o privea pe ea, părea să nici nu observe că, îndată ce se uita în ochii mei, mi se muia limba

în gură. Niciuna dintre vrăjile pe care le cunoșteam, nici Meșteșugul, nici Harul nu mă puteau proteja de atingerea întâmplătoare a mâinii ei, de stânjeneala care mă copleșea când îmi zâmbea șmecherește.

Să povestesc cum se lăsa părul ei în voia vântului, să descriu culoarea ochilor ei, care se schimbau de la nuanțe închise de chihlimbar la căprui intens, după cum îi era dispoziția sau după culoarea rochiei? Îi întrezăream fusta stacojie și eșarfa roșie în îmbulzeala din piață și uitam brusc de orice altceva. Am fost martorul acestor vrăji și, oricât m-aș strădui să le aștern pe hârtie, nimeni nu le-ar putea reda cu atâta iscusință.

Cum să-i fi făcut curte? Eu, un băiat cu maniere stângace, care mă holbam la ea precum proștii la vârtejurile făcute de jongleri cu cercurile? A știut că o iubesc înainte să-mi dau eu seama. Și m-a lăsat să-i fac curte, deși aveam cu câțiva ani mai puțin decât ea, nu eram băiat de la oraș și nici nu aveam în față perspective prea promițătoare, din câte știa ea. Mă credea băiatul care face comisioanele scribului, lucrează la grajduri din când în când și mai ajută la treburile din turn. Nici nu-i trecea prin cap că eram Bastardul, fiul nerecunoscut care-l lăsase pe prințul Chivalry fără tron pe linia succesorală. Acest fapt singur era o mare taină. De vrăjile pe care le făceam și de cealaltă meserie a mea nu știa absolut nimic.

Poate că de asta o iubeam.

Mai mult ca sigur, din cauza asta am pierdut-o.

Am lăsat prea mult secretele, nereușitele și suferințele din cealaltă viață a mea să mă absoarbă.

Aveam de învățat vrăji, de scos la iveală secrete, de ucis oameni, de țesut intrigi. Înconjurat de ele, nu mi-a trecut prin minte nicio clipă că mă puteam îndrepta spre Molly pentru fărâma de speranță și înțelegere care mă ocolea în orice altă parte. Ea nu avea legătură cu treburile mele, nu era murdărită de ele. Am avut grijă s-o țin departe de ele. N-am încercat s-o atrag în lumea mea. În schimb, am intrat eu într-a ei, în orașul de pescari și nave în care vindea lumânări și miere, făcea cumpărături la piață și, câteodată, se plimba cu mine pe plajă. Îmi era suficient că există ca s-o iubesc. Nici nu îndrăzneam să sper că ar putea avea aceleași sentimente pentru mine.

A fost o vreme în care instruirea mea pentru dobândirea Meșteșugului m-a coborât într-o nenorocire atât de adâncă, încât n-am crezut că-i voi supraviețui. Nu m-am iertat că n-am fost în stare să-l învăț. Nu-mi puteam scoate din cap că altora nu le păsa de eșec. Mi-am ascuns disperarea sub mantia izolării. Am lăsat să treacă săptămâni întregi fără s-o văd pe Molly sau să-i trimit vorbă că mă gândesc la ea. În cele din urmă, când n-am mai avut la cine să mă duc, am căutat-o. Prea târziu. Am ajuns la prăvălia „Balsam de Miere" într-o după-masă, încărcat de cadouri, exact când Molly pleca. Nu singură. Cu Jade, un lup de mare chipeș, cu pieptul lat și cercel în ureche, sigur pe bărbăția pe care i-o dădeau anii în plus. Neobservat, înfrânt, m-am furișat și i-am urmărit cum se îndepărtează braț la braț. M-am uitat după Molly cum pleacă și, în lunile următoare, am încercat să mă conving

că a plecat și din inima mea. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi fugit după ei în după-amiaza aceea, dacă i-aș fi cerșit lui Molly un cuvânt de adio. Ce ciudat e să te gândești la atâtea întâmplări care s-au întors împotriva mândriei nepotrivite a unui băiat deprins cu înfrângerile. Mi-am scos-o din minte și nu am vorbit nimănui despre ea. Mi-am văzut de viață.

Regele Shrewd m-a trimis, pe post de asasin, cu o caravană lungă, lungă, să fiu martor la peţirea lui Kettricken, prinţesa munteancă, pentru prinţul Verity. Misiunea mea era să-l omor pe fratele ei mai mare, prinţul Rurisk, pe ascuns, desigur, pentru ca ea să rămână singura moştenitoare a tronului din ţinutul de la munte. Dar ceea ce am găsit când am ajuns acolo a fost o pânză de înşelăciuni și minciuni ţesută de unchiul meu mai tânăr, prinţul Regal, care spera să-l elimine pe Verity din linia succesorală și să se însoare el cu prinţesa. Eu eram pionul pe care urma să-l sacrifice ca să-și atingă scopul; în loc de asta, m-am transformat în pionul care a răsturnat peste el toate piesele jocului, atrăgându-mi mânia și răzbunarea lui, dar salvând Coroana și prinţesa pentru prinţul Verity. Nu cred că a fost o faptă eroică. Nici ură meschină revărsată asupra celui care mă bruscase și mă umilise întotdeauna. A fost fapta unui băiat care devenea bărbat, care a făcut ceea ce jurase să facă cu mulţi ani înainte de a înţelege care e preţul unui astfel de legământ. Preţul a fost trupul meu tânăr și sănătos, atâta vreme considerat de neînfrânt.

După ce am dejucat planurile prințului Regal, am zăcut bolnav la pat multă vreme în Regatul Munților. Dar a venit, în sfârșit, o dimineață în care m-am trezit și am crezut că scăpasem de boala cea îndelungată. Burrich a hotărât că eram destul de întremat ca să pornesc în lunga călătorie spre casă, spre cele Șase Ducate. Prințesa Kettricken plecase cu alaiul ei spre Buckkeep cu multe săptămâni înainte, când vremea era încă frumoasă. Acum, zăpada învelea deja culmile mai înalte ale Regatului Munților. Dacă nu plecam repede din Jhaampe, am fi fost nevoiți să petrecem iarna acolo. În dimineața aceea m-am trezit devreme și-mi împachetam ultimele lucruri, când m-au apucat primele tremurături ușoare. Încăpățânat, le-am ignorat. Eram slăbit, mi-am spus, pentru că nu mâncasem dejunul încă, și agitat la gândul călătoriei spre casă. Am îmbrăcat straiele pe care mi le dăduse Jonqui pentru drumul pe timp de iarnă prin munți și peste câmpii. Primisem o cămașă roșie lungă, căptușită cu lână. Pantalonii matlasați erau verzi, dar brodați cu roșu la talie și la manșete. Bocancii erau moi, aproape fără formă, până când i-am legat cu șireturi pe picioare. Semănau cu niște saci din piele fină, căptușiți cu lână și decorați cu blană. Se prindeau de picior cu fâșii lungi de piele. Cu greu le-am legat, din cauza degetelor cuprinse de tremur. Jonqui ne spusese că bocancii sunt nemaipomeniți pentru zăpada înghețată din munți, dar să avem grijă să nu-i udăm.

În cameră era o oglindă. La început, am zâmbit când mi-am văzut imaginea. Nici măcar bufonul regelui

Shrewd nu era îmbrăcat atât de pestriț. Însă, în ciuda hainelor lucioase, eram palid și tras la față, ochii îmi păreau prea mari, iar părul, ros din cauza febrei, negru și țepos, stătea țeapăn ca blana câinilor furioși. Boala mă devastase. Dar mi-am zis că, în sfârșit, mă duceam acasă. M-am îndepărtat de oglindă. Împachetând puținele cadouri pe care le alesesem ca să le duc prietenilor, mâinile începură să-mi tremure și mai tare.

Pentru ultima oară, Burrich, Hands și cu mine ne-am așezat să mâncăm dejunul cu Jonqui. I-am mulțumit încă o dată pentru ceea ce făcuse ca să mă vindece. Am luat o lingură de terci de ovăz și mâna mi-a fost cuprinsă de un spasm. Am scăpat-o. Am văzut cum cade tacâmul argintiu și am căzut și eu odată cu el.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e umbra din ungherele dormitorului. Am zăcut multă vreme, fără să mă mișc sau să vorbesc. Prin mintea mea, pustie, trecu gândul că mai făcusem o criză. Trecuse: eram din nou stăpân și pe mintea, și pe corpul meu. Dar nu le mai voiam. La cincisprezece ani, vârstă la care cei mai mulți ajung la deplinătatea capacităților fizice, eu nu mai aveam încredere că trupul meu poate duce la bun sfârșit cea mai simplă îndatorire. Era suferind, iar eu îl respingeam violent. Voiam să mă răzbun sălbatic pe carnea și pe oasele care mă încătușau și doream să găsesc o cale de a-mi exprima furia și dezamăgirea. De ce nu mă vindecam? De ce nu mă însănătoșisem?

– E nevoie de timp, atâta tot. Așteaptă să treacă o jumătate de an de la ziua în care ai fost vătămat și numai pe urmă socotește dacă ești lecuit.

Era Jonqui, vindecătoarea. Stătea lângă șemineu, dar își mutase scaunul în umbră. N-am observat-o până când nu mi-a vorbit. Se ridică încet, de parcă o dureau oasele din cauza iernii, și veni la marginea patului meu.

– Nu vreau să trăiesc ca un bătrân.

Își țuguie buzele.

– Mai devreme sau mai târziu, nu vei avea de ales. Eu îți doresc să ajungi împovărat de ani. Suntem bătrâni și eu, și fratele meu, regele Eyod, dar bătrânețea nu ni se pare o povară atât de grea.

– Nu m-ar deranja să am trupul unui om bătrân, dacă aș avea și anii lui. Dar nu pot continua așa.

Jonqui scutură din cap, nedumerită.

– Ba poți. Vindecarea e enervantă câteodată, dar să pretinzi că nu mai poți continua... Nu înțeleg. Să fie, oare, o diferență între limbile noastre?

Am deschis gura să vorbesc, dar atunci intră Burrich în cameră.

– Te-ai trezit? Ți-e mai bine?

– M-am trezit. Nu mi-e mai bine, am mormăit nemulțumit.

Chiar și mie, propria voce îmi suna ca a unui copil arțăgos. Burrich și Jonqui schimbară priviri. Ea veni la marginea patului, mă bătu pe umăr, apoi părăsi camera în tăcere. Atitudinea lor îngăduitoare mă scotea din sărite, iar furia mea neputincioasă ieși la suprafață lovind cu forța valurilor.

– De ce nu mă poți vindeca? l-am întrebat pe Burrich.

Fu luat prin surprindere de întrebarea mea acuzatoare.

– Nu-i atât de simplu, răspunse el.

– De ce nu? M-am ridicat în capul oaselor. Te-am văzut vindecând tot felul de boli de-ale animalelor. Greață, oase rupte, viermi, râie... ești grăjdar, am văzut cum le-ai lecuit pe toate. De ce nu mă poți vindeca și pe mine?

– Nu ești câine, Fitz, spuse Burrich calm. E mai simplu cu un animal, când e grav bolnav. Am luat măsuri drastice uneori, zicându-mi că, dacă moare, măcar nu mai suferă, și asta îl poate însănătoși. Cu tine nu pot să fac la fel. Tu nu ești animal.

– Ăsta nu-i un răspuns! Jumătate din gărzi vin la tine, în loc să meargă la vraci. Ai scos un vârf de săgeată din Den. I-ai deschis tot brațul! Când vraciul a spus că piciorul lui Greydin e prea infectat și o să-l piardă, ea a venit la tine și tu ai salvat-o. Și vraciul zicea întruna că infecția o să se răspândească, Greydin o să moară și o să fie vina ta.

Burrich strânse din buze, străduindu-se să-și păstreze calmul. Dacă aș fi fost sănătos, m-aș fi temut să nu-l mânii. Dar am prins curaj, pentru că se arătase mai îngăduitor cu mine cât am fost în convalescență. Când mi-a vorbit, a făcut-o cu calm și stăpânire de sine:

– Acelea au fost vindecări riscante. Dar cei care le-au vrut au știut la ce riscuri se expun. Și, adăugă el, ridicând vocea ca să acopere protestul pe cale să-l rostesc, erau lucruri simple. Le cunoșteam cauza. Scoate vârful și coada săgeții din braț și curăță rana.

Pune cataplasme și înlătură infecția din piciorul lui Greydin. Dar boala ta nu-i așa de simplă. Nici Jonqui, nici eu nu ne dăm seama ce nu-i în regulă cu tine. Să fie din pricina otrăvii pe care ți-a dat-o Kettricken când a crezut că ai venit să-l omori pe fratele ei? A vinului pe care ți l-a pregătit Regal? A bătăii pe care ai încasat-o după aceea? Ori din cauză că era cât pe ce să te înec? Sau a toate la un loc? Nu știm, așa că nu știm nici cum să te vindecăm. Pur și simplu, nu știm.

Rosti ferm ultimele cuvinte și mi-am dat seama dintr-odată că mila lui întrecea frustrarea. Făcu doi-trei pași, se opri și rămase cu ochii ațintiți spre foc.

– Am vorbit mult despre asta. Jonqui, cu știința ei de la munte, cunoaște mai multe leacuri de care eu n-am auzit. Eu i-am spus ce leacuri știu eu. Dar suntem amândoi de acord că lucrul cel mai bun e să-ți dăm timp să te vindeci. Din câte ne dăm seama, nu ești în pericol de moarte. Se poate ca, după un timp, corpul tău să elimine ultimele urme de otravă sau să vindece rana de care suferi pe dinăuntru.

– Sau, am adăugat eu calm, se poate să rămân așa toată viața. Este posibil ca otrava sau bătaia să mă fi nenorocit pentru totdeauna. Afurisitul de Regal, să mă lovească așa cu picioarele, când deja eram pe jumătate mort!

Burrich rămase stană de piatră. Apoi se lăsă pe scaunul din umbră. În vocea lui se ghicea înfrângerea:

– Da. Și asta se poate. Dar nu pricepi că nu avem de ales? Te-aș fi putut doftorici ca să forțez otrava să iasă din tine. Dar, dacă e de vină o rană, și nu otrava,

n-aș fi făcut decât să te slăbesc, iar trupul tău s-ar fi vindecat și mai greu.

Rămase cu ochii la foc și duse mâna la o șuviță albă de la tâmplă. Nu eram singura victimă a trădării lui Regal. Burrich tocmai se vindecase după lovitura primită la cap, care ar fi omorât pe cineva cu țeasta mai puțin rezistentă. Știam că avusese multe zile amețeli și privirea încețoșată. Nu-mi aminteam să se fi plâns. Am avut bunul-simț să mă simt puțin rușinat.

– Și atunci eu ce fac?

Burrich tresări ca trezit din somn.

– Ce-ai făcut și până acum. Aștepți. Mănânci. Te odihnești. O iei încet. Și vezi ce se întâmplă. E chiar atât de greu?

I-am ignorat întrebarea.

– Și dacă nu mă fac bine? Dacă rămân așa, așteptând să mă apuce tremuratul sau crizele în orice clipă?

Răspunsul se lăsă așteptat.

– Obișnuiește-te cu gândul. Mulți oameni trebuie să se obișnuiască cu lucruri și mai rele. Te simți bine mai tot timpul. Nu ești orb. Nu ești paralizat. Ai mintea întreagă. Nu te mai judeca după ceea ce nu poți face. De ce nu te gândești la lucrurile pe care nu le-ai pierdut?

– Ce n-am pierdut? Ce n-am pierdut? Furia creștea în mine ca un stol de păsări care-și iau zborul speriate. Sunt neputincios, Burrich. Nu mă pot întoarce la Buckkeep în halul ăsta! Nu sunt bun de nimic. Mai rău, sunt pe cale să devin o victimă. Dacă m-aș putea întoarce să-l fac pe Regal chiseliță, ar merita. Dar eu

va trebui să stau cu el la masă, să mă port frumos și respectuos cu un bărbat care a complotat ca să-l răstoarne pe Verity și să mă omoare pe mine așa, ca să pună cireașa pe tort. Nu suport să mă vadă tremurând de slăbiciune sau că mă apucă brusc vreo criză. Nu vreau să-l văd cum zâmbește văzând ce-a făcut din mine; nu vreau să-l văd cum își savurează triumful. Va încerca să mă omoare din nou. Amândoi știm asta. Poate că și-a dat seama că nici nu se compară cu Verity, poate că va respecta domnia fratelui său mai mare și pe noua lui soție. Dar mă îndoiesc că mă va respecta și pe mine. Voi fi încă un mijloc de a lovi în Verity. Și când va veni, eu ce voi face? Voi sta lângă foc, ca un bătrân paralizat, fără să fac nimic. Nimic! Tot ce-am fost instruit să fac, tot ce m-a învățat Hod despre lupta cu armele, toată învățătura lui Fedwren despre scrisul frumos, tot ce m-ai învățat chiar tu despre îngrijirea animalelor! Totul e în zadar! Nu mai sunt bun de nimic. Am ajuns iarăși un bastard, Burrich. Cineva mi-a spus odată că un bastard regal e lăsat în viață numai atâta vreme cât e folositor.

Nu mai vorbeam, ci strigam către Burrich. Dar, deși căzut pradă furiei și disperării, n-am scos o vorbă despre Chade și instruirea mea de asasin. Nici de asta nu mai eram bun. Iscusința de a mă strecura nevăzut și iuțeala de mână, siguranța cu care ucideam prin simpla atingere, amestecarea pretențioasă a otrăvurilor – nu mă mai puteam folosi de ele, din cauza trupului meu becisnic.

Burrich tăcea şi asculta. Când mi-am consumat furia şi n-am mai avut aer şi am rămas în pat gâfâind, împletindu-mi mâinile cuprinse de tremurul trădător, vorbi calm:

– Aşa deci. Zici că nu ne mai întoarcem noi la Buckkeep?

Mă luă prin surprindere.

– Noi?

– Viaţa mea e jurată omului care poartă cercelul acela. E o poveste lungă, poate că ţi-o voi spune într-o zi. Patience nu avea niciun drept să ţi-l dea. Am crezut că l-a luat prinţul Chivalry cu el în mormânt. Ea probabil că n-a văzut în el decât o bijuterie oarecare, purtată cândva de soţul său, acum devenită a ei, ca s-o păstreze sau s-o dea cui vrea. În orice caz, acum o porţi tu. Unde te duci tu, acolo voi fi şi eu.

Am dus mâna la podoabă. Era o pietricică albastră, prinsă într-o pânză argintie. Am vrut să desfac încuietoarea.

– Nu face asta, mă opri Burrich.

Vorbise potolit, mai gros decât un mârâit de câine. Dar în vocea lui am simţit şi ameninţare, şi poruncă. Am lăsat mâna jos, incapabil să-i cer lămuriri măcar despre lucrul ăsta. Mi se părea ciudat că omul care se îngrijea de mine de când fusesem abandonat în copilărie îşi punea viitorul în mâinile mele. Cu toate acestea, el stătea acolo lângă foc şi aştepta să spun ceva. L-am studiat, cât vedeam din el, în lumina aruncată de flăcările jucăuşe. Cândva mi se păruse un uriaş posac, încruntat şi ameninţător, dar şi un protector

fioros. Acum, poate pentru prima oară, l-am cercetat ca om. Cei cu sânge de Străin în vene, trăsătură care ne caracteriza pe amândoi, erau, majoritatea, bruneți și cu ochi negri. El însă avea ochi căprui, nu negri, iar vântul îi înroșise obrajii deasupra bărbii cârlionțate care amintea de un strămoș mai deschis la piele. Când mergea, șchiopăta, vizibil mai ales în zilele reci, moștenire lăsată de un mistreț pe care l-a doborât când fiara încerca să-l omoare pe Verity. Burrich nu-mi mai părea uriașul de altădată. Dacă aș crește în continuare, probabil că, până la sfârșitul anului, aș fi mai înalt decât el. Nu era nici prea musculos, ci avea mai degrabă un trup robust, controlat de mușchi și de minte deopotrivă. Nu statura îl făcea temut și respectat la Buckkeep, ci firea închisă și tenacitatea. Odată, când eram foarte tânăr, l-am întrebat dacă a pierdut vreo bătălie. Tocmai îmblânzise un armăsar tânăr și stătea cu el într-una dintre boxele din grajd, potolindu-l. Burrich rânjise, arătându-și colții albi, ca de lup. Broboanele de transpirație i se scurgeau de pe frunte pe obraji, până în barba neagră. Îmi vorbise din partea cealaltă a boxei:

– Dacă am pierdut vreo bătălie? întrebase el, cu respirația întretăiată. Nicio bătălie nu se termină până când n-ai învins, Fitz. Atât trebuie să ții minte. Nu contează ce crede omul cu care te lupți. Nici calul.

M-am întrebat dacă eu însemnam pentru el o bătălie pe care trebuia s-o câștige. Nu o dată îmi spusese că eram ultima însărcinare pe care i-o dăduse Chivalry. Tatăl meu renunțase la tron, rușinat de existența mea.

Totuși, mă dăduse în grija acestui bărbat și-i spusese să mă crească așa cum trebuie. Poate Burrich credea că nu-și îndeplinise încă sarcina.

– Ce crezi că ar trebui să fac? l-am întrebat smerit.

Nici vorbelor, nici smereniei nu le-am dat glas cu ușurință.

– Să te vindeci, îmi răspunse după câteva momente. Așteaptă să treacă timpul. Nu te vindeci dintr-odată.

Se uită în jos, la piciorul lui întins spre foc. Răsuci buzele, dar nu a zâmbet.

– Crezi că ar trebui să ne întoarcem? am insistat.

Se lăsă pe spate în scaun. Își încrucișă picioarele încălțate în bocanci și privi țintă în foc. Stătu mult pe gânduri până să-mi răspundă. În cele din urmă, rosti cu jumătate de gură:

– Dacă nu ne întoarcem, Regal va crede că a învins. Și va încerca să-l omoare pe Verity. Ori va face ceea ce crede că trebuie făcut ca să pună mâna pe coroana fratelui său. I-am jurat credință regelui, Fitz, ca și tine. Acum, regele e Shrewd. Însă Verity e viitorul suveran. Nu cred că e drept să fi așteptat tronul în zadar.

– Are alți supuși, mai capabili decât mine.

– Și asta te eliberează de promisiune?

– Vii cu argumente de preot.

– Nu vin cu niciun argument. Pur și simplu ți-am pus o întrebare. Și-ți mai pun una: ce lași în urmă, dacă pleci din Buckkeep?

Veni rândul meu să tac. M-am gândit la regele meu, la toate jurămintele făcute în fața lui. M-am gândit

la prințul Verity, la entuziasmul lui prefăcut și la sinceritatea lui față de mine. Mi-am adus aminte de bătrânul Chade și de zâmbetul lui vag când, în sfârșit, prinsesem și eu câte ceva din învățăturile tainice. La Lady Patience și la servitoarea ei, Lacey, la Fedwren și la Hod, până și la bucătăreasă și la doamna Hasty, croitoreasa. Nu erau mulți cei cărora le păsa de mine, dar asta îi făcea să crească, nu să scadă în ochii mei. Mi-ar fi dor de toți dacă nu m-aș mai întoarce la Buckkeep. Dar ceea ce a tresărit în mine ca un tăciune reaprins a fost amintirea lui Molly. Și m-am pomenit, nu știu cum, că încep să-i vorbesc despre ea lui Burrich, iar el dădea din cap ascultând cum se deapănă povestea mea.

Când, într-un sfârșit, a vorbit și el, mi-a spus doar că auzise că prăvălia „Balsam de Miere" se închisese după ce proprietarul ei, un bețiv bătrân, murise înglodat în datorii. Fata lui fusese nevoită să plece la rude, în alt oraș. Nu știa în care anume, dar era convins că voi reuși să-l aflu, dacă eram hotărât.

– Cercetează-ți inima înainte de-a o căuta, Fitz, adăugă el. Dacă nu ai nimic să-i oferi, uit-o. Ești infirm? Numai dacă așa hotărăști tu. Însă dacă ai decis că ești infirm acum, poate că nu ai niciun drept s-o cauți. Nu cred că ai nevoie de mila ei. Mila nu ține loc de dragoste.

Apoi Burrich se ridică și mă părăsi, lăsându-mă cu privirea pironită în flăcări, căzut pe gânduri.

Eram un infirm? Pierdusem bătălia? Trupul meu zdrăngănea ca o harpă neacordată. Adevărat.

Dar învinsese voința mea, nu a lui Regal. Prințul meu, Verity, urma să urce pe tronul celor Șase Ducate, iar prințesa de la munte era acum soția lui. Mă speria Regal, care va râde de mâinile mele apucate de tremurat? Nu puteam să râd și eu de el, căci nu va fi rege niciodată? O satisfacție sălbatică se trezi în mine. Burrich avea dreptate. Nu pierdusem bătălia. Dar mă puteam asigura că Regal știa că-l învinsesem.

Dacă am câștigat în fața lui Regal, oare nu puteam s-o câștig și pe Molly? Ce ne despărțea? Jade? Burrich auzise că ea plecase din Buckkeep, nu că se măritase. Plecase fără niciun ban, să trăiască la rude. Rușine să-i fie lui Jade, dacă a lăsat-o să facă asta. O voi căuta, o voi găsi și o voi câștiga. Molly, cu părul liber fluturat de vânt, Molly, cu fustele și mantia roșii ca sângele, îndrăzneață ca o coțofană, cu ochi strălucitori. Gândul la ea îmi trimise un fior pe șira spinării. Am zâmbit în sinea mea și apoi buzele mi se strâmbară într-un rictus, iar fiorul se transformă în tremurat. M-au cuprins spasmele și m-am lovit tare cu capul de cadrul patului. Am țipat fără să vreau, un țipăt gutural, de necuvântător.

În clipa următoare veni Jonqui, strigând după Burrich să se întoarcă. Mă ținură amândoi de brațele din care dădeam ca un turbat. Burrich se lăsă cu toată greutatea peste mine, încercând să mă potolească. Pe urmă am leșinat.

Am revenit din beznă la lumină de parcă aș fi străbătut peșteri adânci până la suprafața apei călduțe. Plapuma de puf de sub mine mă legăna, păturile erau

moi și calde. Eram în siguranță. O clipă, m-am simțit cuprins de pace. Am stat nemișcat, simțindu-mă aproape bine.

– Fitz?

Burrich se aplecă deasupra mea. Lumea se reclădi. Eram o creatură neajutorată, demnă de milă, o marionetă cu ațele încâlcite sau un cal cu tendonul rupt. Nu voi mai fi niciodată ca înainte; nu mai aveam loc în lumea în care trăisem cândva. Burrich îmi spusese că mila nu ține loc de dragoste. Nu voiam mila nimănui.

– Burrich.

Se aplecă mai aproape de mine.

– N-a fost chiar așa de rău, mă minți el. Acum odihnește-te. Mâine...

– Mâine pleci la Buckkeep.

Se încruntă.

– Hai s-o luăm încet. Mai stai câteva zile să te vindeci și pe urmă...

– Nu.

M-am ridicat în capul oaselor. I-am vorbit cu toată convingerea de care eram în stare.

– Am luat o hotărâre. Mâine pleci la Buckkeep. Te așteaptă oameni și animale. E nevoie de tine. Acolo e casa și lumea ta. Nu și a mea. Nu mai e și a mea.

Rămase tăcut câteva clipe.

– Și tu ce vei face?

Am scuturat din cap.

– Nu mai e treaba ta. A nimănui, în afară de mine.

– Fata?

Am scuturat din cap încă o dată, mai hotărât.

– A îngrijit deja un neputincios, așa și-a petrecut copilăria, numai ca să descopere că a lăsat-o înglodată în datorii. Să mă întorc și s-o caut în halul în care sunt acum? Să-i cer să mă iubească, numai ca să-i fiu povară, ca tatăl ei? Nu. Singură sau măritată cu altul, îi e mai bine așa cum e acum.

Trecură clipe lungi de liniște. Jonqui își găsi de lucru într-un colț al camerei, preparând încă o fiertură de ierburi care nu mă va ajuta cu nimic. Burrich stătu deasupra mea, posac și întunecat la chip ca un nor de furtună. Știam cât de mult voia să mă trezească la realitate, cât de mult își dorea să scoată încăpățânarea din mine.

– Așadar, rosti el într-un sfârșit, rămâne numai regele tău. Sau ai uitat că ai jurat să-i fii unul dintre oamenii de credință?

– N-am uitat, i-am răspuns calm. Și, dacă m-aș simți om, m-aș întoarce. Dar nu sunt om, Burrich. Sunt o povară. Pe tabla de joc, nu mai sunt decât una dintre piesele care trebuie apărate. Un ostatic de sacrificiu, incapabil să se apere pe sine sau pe alții. Nu. Ultimul lucru pe care-l pot face ca om al regelui e să mă dau singur la o parte înainte să mă dea altcineva și, astfel, să-i facă rău.

Burrich se îndepărtă de pat. Era o siluetă în camera slab luminată, cu o expresie imposibil de citit în lumina focului.

– Stăm de vorbă mâine, începu el.

– Numai ca să ne luăm rămas-bun, l-am întrerupt. Hotărârea mea e de neclintit, Burrich.

Am dus mâna la cercel.

– Dacă tu rămâi, atunci trebuie să rămân și eu.

În glasul lui scăzut își făcu loc înverșunarea.

– Nu merge așa, i-am spus. Cândva, tatăl meu ți-a cerut să rămâi și să crești un bastard în locul lui. Acum eu îți cer să pleci, ca să-l servești pe regele care încă mai are nevoie de tine.

– FitzChivalry, eu nu...

– Te rog.

Nu știu ce-a auzit în glasul meu. Numai că dintr-odată s-a potolit.

– Sunt atât de obosit! Al naibii de obosit. Singurul lucru pe care îl știu e că nu mai pot să fac ceea ce toată lumea crede că ar trebui să fac. Pur și simplu nu mai pot. Vocea îmi tremura ca a unui bătrân. Indiferent ce ar trebui. Indiferent ce am jurat să fac. Nu mai am putere să mă țin de cuvânt. Poate că nu e bine, dar asta e. Planurile altora. Scopurile altora. Niciodată ale mele. Am încercat, dar...

Camera se clătina în jurul meu de parcă vorbea altcineva, nu eu, și eram șocat de propriile mele cuvinte. Dar nu puteam nega adevărul vorbelor lui Burrich.

– Vreau să fiu singur acum. Ca să mă odihnesc, am spus, simplu.

Și Burrich, și Jonqui mă priviră. Niciunul nu vorbi. Ieșiră din cameră încet, parcă sperând să mă înduplec și să-i chem înapoi. Nu am făcut-o.

Dar, după ce au plecat și am rămas singur, am respirat ușurat. Mă năucea hotărârea luată. Nu aveam de gând să mă întorc la Buckkeep. Ce aveam de gând –

nu știam. Măturasem de pe tabla de joc toate piesele sparte din viața mea. Acum era loc să le așez pe cele rămase, să pun la punct un nou plan de trăit. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că nu aveam îndoieli. Regretele se luptau cu ușurarea, dar nu aveam îndoieli. Era mult mai suportabil să încep o viață nouă fără ca nimeni să nu-și amintească cine am fost cândva. O viață care nu era la dispoziția unei alte voințe. Nici măcar a regelui meu. Se terminase cu asta. M-am culcat pe spate și, pentru prima oară după multe săptămâni, m-am relaxat complet. Rămas-bun, mi-am zis, istovit. Aș fi vrut să-mi iau rămas-bun de la toți, să stau în fața regelui meu pentru ultima oară și să-l văd dând scurt din cap în semn că procedasem cum trebuia. Poate că l-aș fi putut face să înțeleagă de ce nu voiam să mă întorc. N-a fost să fie așa. Acum se terminase totul. Totul luase sfârșit.

– Îmi pare rău, regele meu, am murmurat.

Am stat cu privirea ațintită în flăcări până când m-a cuprins somnul.

1
SILTBAY[1]

A fi viitor rege sau regină înseamnă a încăleca hotărât bariera dintre responsabilitate și autoritate. Se spune că poziția a fost creată pentru a satisface dorința de putere a unui moștenitor, învățându-l, în același timp, cum să și-o exercite. Copilul cel mai mare al familiei regale își asumă această poziție la vârsta de șaisprezece ani. Începând din ziua respectivă, viitorul rege sau viitoarea regină preia o mare parte a responsabilității de a conduce cele Șase Ducate. În general, preia acele îndatoriri de care monarhul se ocupă cel mai puțin, iar acestea s-au deosebit mult de la o domnie la alta.

Sub domnia lui Shrewd, prințul Chivalry a fost primul viitor rege. Suveranul i-a cedat lui toate problemele care țineau de granițe și frontiere: războaiele, negocierile și diplomația, neplăcerile călătoriilor prelungite și condițiile mizere de care ai parte când pleci în campanie. Când Chivalry a renunțat la tron și prințul Verity i-a luat locul, cel din urmă

---

[1] Golful aluviunilor (n. tr.).

a moștenit toate incertitudinile războiului cu Străinii și tulburările civile stârnite de situația creată între ducatele interioare și cele de coastă. Toate aceste însărcinări deveneau și mai dificile, pentru că hotărârile prințului puteau fi oricând anulate de rege. Prințul se găsea deseori în situația de a face față unei probleme nu de el create, având la dispoziție soluții pe care el nu le-ar fi ales.

Și mai ingrată era situația viitoarei regine, Kettricken. Din cauza obiceiurilor ei muntenești, lumea o considera străină la Curtea celor Șase Ducate. În vremuri de pace, poate că ar fi fost privită cu mai multă îngăduință. Dar Curtea de la Buckkeep clocotea de agitația care cuprindea toate ducatele. Corăbiile Roșii din Insulele Străine ne hărțuiau țărmul mai înverșunat decât în generațiile trecute, distrugând mult mai mult decât furau. Prima iarnă a lui Kettricken ca viitoare regină a fost și prima iarnă când am avut parte de raiduri. Amenințarea lor permanentă și tortura nesfârșită a neoamenilor aflați printre noi clătinau cele Șase Ducate din temelii. Oamenii își pierdeau încrederea în rege, iar Kettricken era în situația de neinvidiat de a fi o viitoare regină străină și neadmirată.

Tulburările populației dezbinau Curtea, întrucât ducatele interioare dădeau glas nemulțumirii lor de a plăti taxe ca să apere un țărm de care ele nu profitau. Ducatele de coastă strigau după nave de război și ostași și după o cale eficientă de a-i învinge pe pirații care loveau când erau mai puțin pregătite. Prințul Regal, crescut în teritoriu, căuta să pună mâna pe putere, curtând ducatele interioare cu daruri și atenții sociale. Verity, convins că darul Meșteșugului nu mai era suficient pentru a-i ține la distanță pe pirați, se concentra pe construirea navelor de război pentru apărarea ducatelor de

coastă și-i acorda puțin timp proaspetei sale regine. Deasupra tuturor, regele Shrewd își întindea brațele ca un păianjen uriaș, străduindu-se să păstreze puterea pentru el și fiii lui, să mențină un echilibru și cele Șase Ducate intacte.

M-a trezit o mână care mă atingea pe frunte. Mormăind supărat, m-am ferit de mângâiere. Păturile se învălmășiseră în jurul meu. Le-am dat la o parte și m-am ridicat în capul oaselor, ca să văd cine îndrăznește să mă tulbure. Bufonul regelui Shrewd se cocoțase neliniștit pe scaunul de lângă pat. M-am uitat la el furios, iar el se trase într-o parte. Mă cuprinse stânjeneala.

Bufonul ar fi trebuit să se afle la Buckkeep, lângă rege, o groază de zile și kilometri distanță de mine. Din câte știam eu, nu pleca niciodată de lângă suveran mai mult de câteva ore sau pe timpul nopții, când se odihnea. Faptul că era aici nu prevestea nimic bun. Bufonul îmi era prieten, în măsura în care îi permitea ciudățenia lui să se împrietenească cu cineva. Dar vizitele lui aveau întotdeauna un scop, iar scopurile lor rareori erau banale sau plăcute. Arăta la fel de plictisit cum îl știam. Purta o combinație neobișnuită de haine verzi și roșii și un sceptru cu cap de șobolan. Straiele vesele contrastau prea puternic cu pielea lui palidă. Îl făceau să semene cu o lumânare transparentă împodobită cu ilice. Hainele păreau să aibă mai multă substanță decât el. Pletele lui fine și blonde pluteau pe sub bonetă ca părul unui înecat pe mare, în vreme ce flăcările din cămin îi dansau în priviri. M-am frecat la ochii somnoroși și mi-am

dat la o parte părul de pe față. Era ud; transpirasem în somn.

– Salutare, am îngăimat. Nu mă așteptam să te văd aici.

Îmi simțeam gura uscată și limba grea și aveam un gust amar. Eram bolnav, mi-am amintit. Amănuntele îmi reveneau în minte ca prin ceață.

– Dar unde altundeva? Îmi aruncă o privire jalnică. Cu cât dormeai mai mult, cu atât păreai mai neodihnit. Întinde-te, stăpâne. Lasă-mă să te ajut să te simți confortabil.

Vru să-mi aranjeze repede pernele, dar i-am făcut semn să renunțe. Ceva nu era în regulă. Niciodată nu-mi vorbise atât de frumos. Eram noi prieteni, dar cuvintele bufonului erau întotdeauna pline de miez și amare ca fructele coapte numai pe jumătate. Dacă bunătatea lui de acum era o manifestare a milei, nu aveam nevoie de ea.

M-am uitat în jos, la cămașa mea de noapte brodată, la cuverturile scumpe. Ceva nu era în regulă cu ele. Eram prea obosit și slăbit ca să-mi dau seama ce anume.

– Ce cauți aici? l-am întrebat.

Bufonul trase aer în piept și oftă.

– Te îngrijesc. Te păzesc când dormi. Știu că ți se pare o prostie, dar eu sunt Bufonul. Așadar, știi că fac prostii. Totuși, mă întrebi același lucru de câte ori te trezești. Dă-mi voie să vin cu o propunere mai înțeleaptă. Te implor, stăpâne, lasă-mă să trimit după alt vraci.

M-am proptit cu spatele de perne. Erau leoarcă de transpirație și miroseau a acru. Știam că l-aș putea ruga pe bufon să le schimbe și el ar face-o imediat. Dar aș transpira din nou. N-ar avea rost. Am strâns așternutul cu degetele-mi noduroase. L-am întrebat direct:

– De ce-ai venit aici?

Îmi luă mâna și mi-o bătu ușor.

– Stăpâne, nu am încredere în slăbiciunea asta bruscă. Vraciul ăsta nu te ajută cu nimic. Mă tem că știe mult mai puține decât își închipuie.

– Burrich? am întrebat sceptic.

– Burrich? O, dacă ar fi aici, stăpâne! O fi el grăjdar, dar garantez că e mai doftor decât Wallace ăsta, care te îndoapă cu leacuri și te face să transpiri.

– Wallace? Burrich nu-i aici?

Expresia bufonului deveni mai sobră.

– Nu, regele meu. A rămas la munte, cum bine știți.

– Regele tău, am zis, încercând să râd. Ce bătaie de joc!

– Niciodată, regele meu, zise el blând. Niciodată.

Bunătatea lui mă nedumerea. Acesta nu era bufonul pe care îl cunoșteam, cel cu tolba plină de cuvinte încâlcite și ghicitori, de ironii ascuțite, calambururi și jigniri viclene. M-am simțit dintr-odată subțire ca o coardă veche întinsă, și la fel de fragil. Totuși, am încercat să pun lucrurile cap la cap.

– Atunci mă aflu la Buckkeep?

Bufonul confirmă înclinând ușor din cap.

– Sigur că da.

Strâmbă din gură îngrijorat.

Am tăcut, meditând îndelung la gândul că fusesem trădat. Fusesem adus cumva înapoi la Buckkeep. Împotriva voinței mele. Burrich nici măcar nu considerase potrivit să mă însoțească.

– Dă-mi voie să-ți dau ceva de mâncare, mă imploră bufonul. Întotdeauna te simți mai bine după ce mănânci. Se ridică. Am adus-o sus acum câteva ore bune. Am ținut-o caldă lângă foc.

L-am urmărit cu ochi plictisiți. În dreptul șemineului mare, se ghemui și trase un castron de la marginea focului. Ridică încet capacul și am simțit miros de supă deasă de vită. Turnă din ea cu polonicul într-un vas. Nu mai mâncasem vită de luni de zile. În munți, avusesem parte numai de carne de vânat, oaie și capră. Am cercetat obosit încăperea. Tapiseriile grele, scaunele din lemn masiv. Pietrele grele din șemineu, draperiile patului, împovărate de cusături. Cunoșteam locul. Era dormitorul regelui, din Buckkeep. De ce mă aflam acolo, chiar în patul lui? Am încercat să-l întreb pe bufon, dar parcă alt om vorbi prin gura mea:

– Știu prea multe lucruri, bufonule. Nu mă pot opri să nu le știu. Uneori am impresia că altcineva îmi controlează voința și îmi forțează mintea să ajungă acolo unde ea nu vrea să ajungă. Zidurile mele sunt sparte. Ceea ce știu trece prin ele ca valul.

Am inspirat adânc, dar nu m-am putut apăra. Mai întâi furnicături reci, apoi parcă am fost scufundat într-un șuvoi de apă rece.

– Un val care crește, am spus, gâfâind. Poartă pe el corăbii. Corăbii cu carene roșii...

Bufonul căscă ochii, alarmat.

– În acest anotimp, Maiestate? Sigur că nu! Nu iarna!

Aerul îmi apăsa greu plămânii. M-am forțat să vorbesc:

– Iarna s-a furișat prea încet. Ne-a lăsat și fără viscol, și fără apărare. Privește. Uită-te acolo, pe malul celălalt. Îi vezi? Vin spre noi. Vin din ceață.

Am ridicat brațul să-i arăt. Bufonul veni degrabă lângă mine. Se ghemui să vadă mai bine, dar știam că nu vede. Totuși, puse cu credință o mână șovăitoare pe umărul meu subțire și privi în gol, de parcă putea dărâma cu mintea pereții și kilometrii care stăteau între mine și ceea ce zăream. Tânjeam să fiu orb ca el. Am apucat mâna cu degete lungi și palide, care mi se odihnea pe umăr. O clipă, m-am uitat la mâna mea uscată, la inelul cu pecetea regală, care atârna pe un deget noduros, sub o încheietură umflată. Apoi am ridicat privirea ezitantă și m-am uitat în depărtare.

Mâna mea arăta spre portul liniștit. Șezând, m-am străduit să mă ridic mai mult, să văd mai bine. Orașul întunecat se întindea în fața mea ca un petec de case și drumuri. Ceața se furișa prin scobituri și se lăsa deasă peste golf. Se schimbă vremea, mi-am zis. Se mișca ceva în aer și mă înfiora, uscându-mi transpirația pe piele și făcându-mă să tremur. În ciuda nopții negre ca smoala și a ceții, vedeam totul perfect, fără dificultate. E Meșteșugul, mi-am zis, apoi m-am îndoit. Eu nu stăpâneam Meșteșugul, nici ca să prevăd viitorul, nici ca să mă fac util.

Dar, sub ochii mei, două corăbii sparseră ceața și intrară în portul adormit. Am uitat ce puteam face și ce nu. Erau zvelte și lunecoase corăbiile acelea și, cu toate că luceau negre în lumina lunii, știam că au carena roșie. Piraților Corăbiilor Roșii din Insulele Străine. Navele despicau valurile mici ca niște cuțite, croindu-și drum prin ceață, spintecând apele ocrotitoare ale portului ca lama subțire care taie burta porcului. Vâslele se mișcau în liniște, la unison, în suporturile căptușite cu zdrențe. Avansau de-a lungul docurilor îndrăznețe ca negustorii cinstiți care vin să facă vânzare. Un marinar sări sprinten de pe prima corabie, cărând o parâmă pe care voia s-o fixeze de un pilon. Un vâslaș o ținu la distanță de doc până când parâma de legare de la pupa fu și ea aruncată și legată. Totul cu foarte mult calm, cu multă ostentație. A doua corabie procedă la fel. Temutele Corăbii Roșii ajunseseră în oraș, îndrăznețe ca pescărușii, și ancorară la docurile victimelor.

Nicio santinelă nu strigă. Niciun paznic nu suflă în corn, nimeni nu aruncă torța pe grămada de crengi de pin care așteptau să fie aprinse ca foc de semnalizare. M-am uitat după santinele și paznici și i-am găsit imediat. Zăceau în post, cu capul pe piept. Hainele de lână bună, lucrate în casă, li se făcuseră, din gri, roșii de sângele care le curgea din gâtlejurile tăiate. Ucigașii veniseră în liniște, pe uscat, siguri de fiecare post de pază, ca să-i omoare. Nimeni nu va avertiza orașul adormit.

Nu fuseseră chiar atât de multe santinele. Orășelul nu însemna prea mult, de-abia era un punct pe hartă. Localnicii socotiseră că puținătatea bunurilor lor îi va apăra de asemenea raiduri. Adevărat, aveau lână de calitate și torceau fire bune. Pescuiau și afumau somonul care venea în amonte pe râul lor, iar din merele mici, dar dulci, făceau un vin grozav. La apus, se întindea o plajă frumoasă cu scoici. Acestea erau bogățiile din Siltbay, și, fără să fie grozave, tot le ajungeau locuitorilor de acolo, care prețuiau viața. Sigur că nu merita să vii după ele cu torța și cu sabia, ca să le furi. Niciun om cu mintea întreagă nu s-ar gândi că pirații își irosesc vremea furând un butoi cu vin de mere sau un grătar de somon afumat.

Dar acestea erau Corăbiile Roșii, care nu veniseră să prade bogății sau comori. Nu căutau cele mai bune vite de prăsilă, nici femei pe care să și le facă neveste, nici băieței din care să facă sclavi la galere. Oile grele de lână aveau să fie mutilate și ucise, somonul prăjit, călcat în picioare, iar depozitele de lână și vin vor cădea pradă flăcărilor. Vor lua ostatici, da, dar numai ca să-i vrăjească. Vraja îi va lăsa neoameni, fără simțăminte, doar cu o umbră de judecată. Pirații nu-i vor ține, ci îi vor abandona acolo, ca să-i tortureze până la istovire pe cei care i-au iubit și i-au numit rude. Goliți de orice sensibilitate umană, neoamenii își vor scormoni ținutul de baștină necruțători precum jderii. Propriile noastre rude puse de Străini să ne atace, neoamenii aceștia erau cea mai crudă armă a lor.

Știam deja asta, chiar în timp ce priveam. Văzusem urmarea altor raiduri.

Am zărit valul morții ridicându-se pentru a inunda orășelul. Piraţii săriră de pe corabie pe docuri şi năvăliră în localitate. Se furişară în liniște pe străzi, în grupuri de câte doi-trei, aducătoare de moarte ca otrava risipindu-se în vin. Câțiva, puțini la număr, se opriră să cerceteze celelalte vase legate la docuri. Majoritatea erau bărci de pescuit deschise, dar se aflau acolo şi două corăbii şi o navă comercială. Echipajele îşi găsiră moartea cât ai clipi. Se zbătură jalnic, ca orătăniile care dau din aripi şi cârâie când intră nevăstuica în coteț. Strigară după mine cu glasuri înecate în sânge. Ceața deasă le înghiți lacomă țipetele. Făcea din moartea unui marinar un simplu țipăt de pasăre de mare. Apoi piraţii dădură foc vaselor fără să dea doi bani pe bunurile de pe ele. Ei nu prădau. Poate furau bani, dacă erau uşor de luat, sau câte-un colier de la gâtul femeii violate şi ucise, rareori altceva.

Nu puteam decât să-i privesc. Am tuşit din greu, apoi am reuşit să vorbesc:

– Măcar dacă i-aş înțelege, i-am spus bufonului. Măcar dacă aş şti ce urmăresc. Nu pricep rostul Corăbiilor Roşii. Cum să purtăm război cu aceia care se luptă dintr-un motiv pe care nu vor să-l dezvăluie? Dacă i-aş înțelege...

Bufonul îşi ţuguie buzele şi căzu pe gânduri.

– Sunt părtaşi la nebunia celui care îi conduce. Nu-i poți înțelege decât dacă eşti şi tu nebun ca ei. Eu nu vreau să-i înțeleg. Chiar dacă-i înțelegi, nu-i opreşti.

– Nu.

Refuzam să privesc orașul. Văzusem coșmarul de prea multe ori. Dar numai un om lipsit de inimă i-ar fi putut întoarce spatele ca unui spectacol cu marionete. Măcar atât să fac pentru supușii mei, să-i văd cum mor. Atât puteam face, atât și nimic mai mult. Eram bolnav și invalid, un bătrân la mare distanță de ei. La ce să se aștepte de la mine? Așa că i-am privit.

Am privit mica localitate trezită din somnul dulce de mâna care strânge de gât sălbatică oameni sau animale, de cuțitul amenințător ridicat deasupra unui leagăn, de țipătul brusc al unui copil târât din pat. Luminile începură să pâlpâie și să lumineze orășelul: unele erau lumânări aprinse la auzul vecinului care țipa; altele erau torțe sau case incendiate. Deși Corăbiile Roșii terorizau cele Șase Ducate de peste un an, pentru acești oameni de-abia acum deveneau realitate. Se crezuseră pregătiți. Auziseră poveștile de groază și deciseseră că ei nu vor permite să pățească așa ceva niciodată. Totuși, casele ardeau și țipetele se ridicau la cer ca purtate de fum.

– Vorbește, bufonule, am ordonat răgușit. Amintește-ți pentru mine ce se va întâmpla. Ce se spune despre Siltbay? Un raid în Siltbay, pe timp de iarnă.

Bufonul trase puternic aer în piept și se scutură din tot trupul.

– Nu e ușor, nu e limpede, ezită el. Toate sunt nestatornice, toate sunt în schimbare. Prea multe se întâmplă una după alta, Maiestate. Viitorul se răspândește în toate direcțiile acolo.

– Spune orice vezi, am poruncit.

– Lumea a compus un cântec despre acest oraş, remarcă bufonul cu glas dogit.

Îşi ţinea în continuare mâna pe umărul meu; degetele lungi şi puternice mă strângeau prin cămaşa de noapte. Un fior ne scutură pe amândoi şi l-am simţit cum se străduieşte să rămână lângă mine.

– Când răsună prin taverne, iar la refren oamenii bat ritmul cu urciorul de bere pe masă, parcă dracul nu mai e atât de negru. Ţi-i şi închipui pe localnici rezistând vitejeşte, preferând să moară luptând decât să se predea. Nimeni, nici măcar unul, nu a fost luat ostatic şi făcut neom. Niciunul.

Făcu o pauză. O notă isterică se îmbină cu tonul uşuratic pe care şi-l imprimă vocii:

– Sigur, când bei şi cânţi, sângele nu se vede. Nici nu simţi miros de carne arsă. Nici nu auzi ţipete. Dar e de înţeles. Aţi încercat vreodată să găsiţi o rimă pentru „copil făcut bucăţi"? Cineva a încercat cu „părăsit de părinţi", dar versul nu prea se potrivea.

Nu e nimic de râs în ironia lui. Glumele sale amare nu ne apără nici pe mine, nici pe el. Tace încă o dată, prizonierul meu condamnat să-şi împartă cunoştinţele dureroase cu mine.

Sunt un martor tăcut. Niciun vers nu pomeneşte de părintele care vâră cocoloaşe de otravă în gura copilului ca să nu cadă în mâinile piraţilor. Nimeni nu putea cânta despre copiii care ţipă de durere, chinuiţi de otrava iute, arzătoare, sau despre femeile violate în timp ce zăceau cu un picior în groapă. Nicio poezie,

niciun cântec nu se putea îngreuna cu povara de a vorbi despre arcașii ale căror săgeți ucideau rudele capturate înainte de a fi târâte de piraţi. M-am uitat într-o casă cuprinsă de flăcări. Printre văpăi, am văzut cum un copil de zece ani își oferea gâtul mamei care ţinea cuţitul pregătit. Băiatul ţinea în braţe trupul surorii sale în scutece, sugrumată deja, pentru că veniseră Corăbiile Roșii, și niciun frate iubitor n-ar lăsa-o pradă piraţilor fioroși sau focului necruţător. Am văzut ochii mamei când a luat trupurile copiilor și a păşit în limbile de foc. Mai bine să nu-ţi amintești asemenea lucruri. Dar nu am fost scutit de aflarea lor. Era datoria mea să le cunosc și să-mi aduc aminte de ele.

Nu toţi au murit. Unii au fugit pe câmpiile și în pădurile vecine. Un tânăr a luat patru copii sub docuri cu el, agăţându-se de pilonii plini de moluște în apa rece, până la plecarea piraţilor. Alţii au încercat să scape și au fost omorâţi în timp ce fugeau. O femeie în cămașă de noapte se furișă din casă. Flăcările urcau deja pe o parte a clădirii. Ducea un copil în braţe. Altul se ţinea de poala ei și alerga după ea. Chiar pe întuneric, părul îi lucea în lumina din colibele aprinse. Se uită în jur plină de teamă, dar lama lungă pe care o ţinea în mâna liberă stătea pregătită. I-am întrezărit gura mică, strânsă a îndârjire, ochii mijiţi, săgetători. Apoi, doar o clipă, i-am văzut și profilul mândru zugrăvit în lumina văpăilor. „Molly!“ am strigat, cu respiraţia tăiată. Am întins spre ea mâna cu unghii lungi. Ea ridică o trapă și vârî copiii într-o

pivniță pentru rădăcinoase, sub casa cuprinsă de văpăi. Apoi intră și ea și coborî trapa la loc. Era în siguranță?

Nu. Piraților apărură de după colț. Unul avea un topor. Mergeau încet, clătinându-se și hohotind. Dinții și albul ochiului le străluceau mai puternic din cauza funinginii cu care erau mânjiți pe față. Una era femeie. Foarte frumoasă, râdea în timp ce mergea. Neînfricată. Își purta părul împletit cu fir de argint. Flăcările sclipeau roșii în el. Piraților avansară spre trapa pivniței. Cel cu toporul ridică arma și-o arcui larg. Fierul mușcă din lemn. Am auzit țipătul îngrozit al unui copil. „Molly!" am strigat. Am coborât stângaci din pat, dar n-am avut putere să stau în picioare. M-am târât spre ea.

Trapa cedă și piraților râseră. Unul muri cu râsul pe buze când Molly apăru sărind printre rămășițele trapei și-i înfipse cuțitul în gât. Dar femeia frumoasă cu argint sclipitor în păr avea sabie. Și când Molly se luptă să-și scoată cuțitul din gâtul mortului, lama lovi o dată, de două ori, de trei ori.

În momentul acela, din casă răsună o pocnitură ascuțită. Clădirea se clătină și căzu într-un torent de scântei și o explozie de văpăi flămânde. O perdea de foc se ridică între mine și pivniță. Nu mai vedeam nimic prin infernul acela. Căzuse oare casa peste trapa pivniței și peste piraților care-o atacau? Nu-mi dădeam seama. Am sărit în față, întinzându-mă după Molly.

Dar, în clipa aceea, totul dispăru. Nici urmă de casa cuprinsă de flăcări, de oraș prădat, de port jefuit, de Corăbii Roșii. Eram doar eu, ghemuit lângă

șemineu. Dusesem mâna în foc și prinsesem un cărbune cu degetele. Bufonul țipă și-mi apucă încheietura, ca să-mi tragă mâna din jăratic. L-am dat la o parte scuturându-mă, apoi m-am uitat pasiv la degetele bășicate.

– Regele meu, spuse bufonul necăjit.

Îngenunche lângă mine și mută cu grijă castronul cu supă lângă genunchiul meu. Muie un șervețel în vinul pe care mi-l turnase ca să-l beau cu mâncarea și-l răsuci în jurul degetelor mele. Nu l-am oprit. Nu simțeam durerea pielii arse, mai tare mă ardea rana din suflet. Se uită fix în ochii mei. Nici măcar nu-l vedeam. Părea o creatură ireală, iar flăcările tot mai slabe îi jucau în ochii fără culoare. O umbră ca toate umbrele care veneau să mă tortureze.

Degetele arse începură să-mi pulseze brusc. Le-am prins cu mâna cealaltă. Ce făcusem, ce făcusem? Meșteșugul năvălise asupra mea ca o boală, apoi se retrăsese, lăsându-mă pustiu, ca un pahar gol. Sfârșeala mă copleși, durerea năvăli asupra mea ca un armăsar. M-am străduit să reținem cele văzute.

– Cine era femeia aceea? E importantă?

– Ah. Bufonul părea și mai obosit, dar se străduia să-și revină. O femeie din Siltbay? Se opri, ca și cum făcea eforturi să-și amintească. Nu. Nu știu nimic despre ea. E un talmeș-balmeș totul, regele meu. Foarte greu de știut.

– Molly nu are copii, i-am spus. Imposibil să fi fost ea.

– Molly?

– O cheamă Molly? am întrebat. Inima porni să-mi bată nebunește. Mă copleși furia. De ce mă chinuiești așa?

– Stăpâne, nu cunosc nicio Molly. Hai. Hai înapoi în pat, iar eu o să-ți aduc ceva de mâncare.

Mă ajută să mă ridic. I-am îngăduit atingerea. Îmi revenea vocea. Pluteam, privirea mi se concentra, apoi se înceţoșa din nou. Într-o clipă i-am simțit mâna pe mâna mea, apoi mi s-a părut că visam camera și oamenii care discutau acolo. Am reușit să vorbesc.

– Trebuie să știu dacă era Molly. Trebuie să știu dacă e pe moarte. Bufonule, trebuie să știu.

Bufonul oftă din străfunduri.

– Nu e un lucru pe care să-l poruncesc, regele meu. Știi asta. Ca viziunile tale, și ale mele mă conduc pe mine, nu invers. Nu pot smulge un fir din tapiserie, ci trebuie să mă uit la ce se concentrează ochii mei. Viitorul, regele meu, e ca un curent într-un canal. Nu-ți pot spune unde se va scurge o picătură de apă, dar îți pot spune unde e curentul mai puternic.

– O femeie din Siltbay, am insistat. O parte din mine îl compătimea pe bietul meu bufon, dar cealaltă nu se dădea bătută. N-aș fi văzut-o atât de clar dacă nu ar fi importantă. Fă o încercare. Cine era?

– E importantă?

– Da, sunt sigur. O, da.

Bufonul se așeză pe podea cu picioarele încrucișate. Își duse degetele lungi la tâmple, ca și cum încerca să deschidă o ușă.

– Nu știu. Nu înțeleg... Totul e o învălmășeală, o răscruce. Cărările sunt bătucite, mirosurile sunt anapoda...

Îndreptă ochii spre mine. Mă ridicasem cumva, dar el stătea pe jos la picioarele mele și mă privea. Ochii îngălbeniți îi ieșeau din orbite pe fața ca o coajă de ou. Se relaxă, zâmbi prostește. Își aminti de sceptrul cu cap de șobolan, își apropie nasul de el.

– O știi pe una, Molly, Șobolănică? Nu? Așa mi-am zis și eu. Poate că ar trebui să întreb pe cineva mai informat. Poate viermii.

Îl apucă un chicotit prostesc. Inutilă creatură. Prezicător misterios și neghiob. Ei bine, așa era, n-aveai ce-i face. Am plecat de lângă el și m-am îndreptat încet spre pat. M-am așezat pe marginea lui.

M-am pomenit că tremur ca apucat de friguri. O criză, mi-am zis. Trebuie să mă calmez, altfel voi suferi o criză. Voiam să vadă bufonul cum mă zbat și mi se taie respirația? Nu-mi păsa. Nimic nu conta, în afară de a afla dacă ființa aceea a fost Molly a mea, iar dacă a fost, murise? Trebuia să aflu. Trebuia să aflu dacă a murit, iar dacă a murit, în ce fel. Nimic nu mi s-a părut vreodată mai important.

Bufonul se ghemui pe covoraș ca o broască palidă. Își umezi buzele și-mi zâmbi. Durerea smulge uneori zâmbete celui suferind.

– E un cântec foarte vesel cel care se cântă despre Siltbay, remarcă el. Un cântec triumfător. Au câștigat localnicii, știi. Nu și-au câștigat viața, ci o moarte curată. Oricum, și-au câștigat moartea. Moartea, în loc să

ajungă neoameni. Asta măcar înseamnă ceva. Ceva despre care să cânți și cu care să reziști în zilele astea. Așa e în cele Șase Ducate acum. Îi omorâm pe-ai noștri ca să n-o facă piratii și pe urmă cântăm cântece victorioase. Uimitor cu ce se alină oamenii când nu mai au la ce spera.

Îmi revenea văzul. Dintr-odată, mi-am dat seama că visam.

– Nici măcar nu sunt aici, am zis cu glas moale. Visez. Visez că sunt regele Shrewd.

Bufonul ridică mâna străvezie în lumina flăcărilor și-și studie oasele vizibile prin pielea subțire.

– Dacă așa spui tu, stăpânul meu, așa trebuie să fie. Atunci și eu visez că tu ești regele Shrewd. Oare dacă te pișc, mă trezesc și eu?

M-am uitat la mâinile mele. Erau îmbătrânite și pline de cicatrice. Am strâns pumnii, am urmărit venele și tendoanele cum se umflă sub pielea albă ca hârtia, mi-am pipăit încheieturile umflate, moi. Sunt bătrân acum, mi-am zis. Asta înseamnă să fii bătrân. Nu bolnav, din boală îți revii. Bătrân. Când fiecare zi e tot mai grea, fiecare lună o povară mai apăsătoare pentru corp. Totul se duce de râpă. Am crezut, pentru scurtă vreme, că am cincisprezece ani. De undeva se furișa miros de carne și de păr ars. Nu, tocană groasă de vită. Nu, tămâia vindecătoare a lui Jonqui. Amestecul de mirosuri îmi făcu greață. Nu mai știam cine sunt, ce era important. M-am agățat de gânduri strâmbe, încercând să le îndrept. Zadarnic.

– Nu știu, am șoptit. Nu înțeleg nimic.

– Aha, spuse bufonul. E așa cum ți-am zis. Nu înțelegi un lucru decât atunci când devii acel lucru.

– Asta înseamnă să fii regele Shrewd, așadar? am întrebat.

Eram răvășit. Nu-l mai văzusem niciodată așa, torturat de chinurile bătrâneții, dar mereu confruntat cu durerile supușilor săi.

– Asta trebuie să îndure el, zi de zi?

– Mă tem că da, stăpânul meu, îmi răspunse bufonul cu blândețe. Hai. Lasă-mă să te urc înapoi în pat. Mâine cu siguranță te vei simți mai bine.

– Nu. Știm amândoi că nu-i adevărat.

Nu eu am rostit cuvintele acelea îngrozitoare. Au ieșit de pe buzele regelui Shrewd, iar eu le-am auzit și am știut că acela era adevărul apăsător pe care el îl suporta în fiecare zi. Eram extrem de obosit. Mă durea fiecare părticică din corp. N-am știut că trupul e atât de greu, încât și să îndoi un deget presupune un efort dureros. Voiam să mă odihnesc. Să dorm din nou. Eram eu sau regele Shrewd? Ar trebui să-l las pe bufon să mă culce, să-l las pe regele meu să se odihnească. Dar bufonul ținea amănuntul acela important chiar deasupra gurii mele lacome. Jongla cu fărâma de cunoștință pe care trebuia s-o am ca să devin întreg.

– A murit acolo? l-am întrebat.

Se uită la mine cu tristețe. Se aplecă brusc și apucă iar sceptrul. O lacrimă cât un sidef mic alunecă pe obrazul lui Șobolănică. Se concentră asupra ei și rămase cu privirea pierdută încă o dată, rătăcind peste o mare de durere. Rosti în șoaptă:

– O femeie din Siltbay. Un strop de apă în șuvoiul de femei din Siltbay. Ce s-o fi ales de ea? A murit? Da. Nu. E arsă rău, dar trăiește. Are o rană la umăr. A fost încolțită și violată în timp ce copiii erau uciși, dar a rămas în viață. Dacă se poate spune așa.

Privirea bufonului deveni și mai pierdută. Parcă citea cu glas tare de pe un răboj. Vorbea fără intonație în glas:

– Arsă de vie împreună cu copiii, când s-a prăbușit casa peste ei. A luat otravă imediat ce a trezit-o soțul ei. S-a înecat de fum și a murit. Și a murit din cauză că i s-a infectat rana făcută de sabie, peste doar câteva zile. Ucisă de sabie. S-a înecat cu propriul sânge în timp ce era siluită. Și-a tăiat gâtul după ce și-a omorât copiii, în vreme ce piraților îi dărâmau ușa. A supraviețuit și a dat naștere unui copil de pirat în vara următoare. A fost găsită rătăcind peste câteva zile, arsă tare, dar nu-și mai amintea nimic. Avea fața arsă și mâinile tăiate, dar a trăit scurtă...

– Oprește-te! i-am ordonat. Termină! Te implor, oprește-te.

Se opri și inspiră adânc. Întoarse privirea către mine, se concentră asupra mea.

– Să mă opresc? Oftă. Își acoperi fața cu mâinile, vorbind înăbușit, printre degete. Să mă opresc? Așa au strigat femeile din Siltbay. Dar s-a terminat deja, stăpânul meu. Nu putem opri ceea ce s-a petrecut deja. Odată ce s-a întâmplat, e prea târziu.

Își luă mâinile de pe față. Părea epuizat.

– Te rog, l-am implorat. Nu poți să-mi spui nimic despre femeia pe care am văzut-o?

Brusc, i-am uitat numele, știam doar că înseamnă foarte mult pentru mine.

Bufonul scutură din cap, iar clopoțeii de argint de pe boneta lui clinchetiră leneși.

– Singura cale de a afla e să merg acolo. Înălță capul spre mine. Dacă îmi poruncești, mă voi supune.

– Cheamă-l pe Verity, i-am cerut eu în schimb. Am anumite instrucțiuni să-i dau.

– Soldații noștri nu pot ajunge la timp să oprească raidul, îmi aminti el. Numai ca să ia parte la stingerea focurilor și să-i ajute pe cei rămași în viață să recupereze ce se mai poate din ruine.

– Atunci așa vor face, am spus eu, categoric.

– Mai întâi, lasă-mă să te ajut să te întorci în pat, regele meu. Înainte să răcești. Și să-ți aduc de mâncare.

– Nu, bufonule, l-am refuzat, necăjit. Eu să mănânc și să stau la căldură, în vreme ce cadavrele copiilor se răcesc în noroi? Adu-mi roba și cizmele. Și pe urmă du-te după Verity.

Încăpățânat, bufonul rămase pe loc.

– Crezi că suferința pe care ți-o provoci va învia măcar un copil, Maiestate? Ce s-a întâmplat la Siltbay e un fapt împlinit. De ce trebuie să suferi?

– De ce trebuie să sufăr? Am reușit să-i zâmbesc. Sunt convins că aceeași întrebare a pus-o ceții fiecare locuitor din Siltbay în noaptea asta. Sufăr, bufonule, pentru că și ei au suferit. Pentru că sunt rege. Dar mai mult pentru că sunt om și am văzut ce s-a întâmplat

acolo. Gândește-te. Ce-ar fi dacă fiecare om din cele Șase Ducate și-ar spune: „Păi, li s-a întâmplat deja cel mai rău lucru care li se putea întâmpla. De ce să renunț la masă și la patul cald, ca să-mi bat capul cu asta?" Bufonule, pe sângele care-mi curge în vene, acesta e poporul meu. Sufăr eu în noaptea asta mai mult decât oricare dintre supușii mei? Ce înseamnă durerea și tremuratul unui singur om, față de ce s-a petrecut la Siltbay? De ce să stau la adăpost, în vreme ce supușii mei sunt omorâți ca vitele?

– Numai două cuvinte trebuie să-i spun prințului Verity. Bufonul mă irită vorbind în continuare. „Piraţi" și „Siltbay", iar el știe atât cât are nevoie să știe orice om. Lasă-mă să te culc în pat, Maiestate, și pe urmă fug la el cu cele două vorbe.

– Nu.

Un nou val de durere mă lovi la ceafă. Încercă să-mi alunge puterea de judecată, dar m-am ținut tare. M-am forțat să mă deplasez la scaunul de lângă șemineu. Am reușit să mă las pe el.

– Mi-am petrecut tinerețea apărând hotarele celor Șase Ducate împotriva oricui le ataca. Să fie viața mea prea valoroasă ca s-o risc acum, când mi-a mai rămas atât de puțin din ea, și puținul acela e ciuruit de suferință? Nu, bufonule. Adu-mi-l de îndată pe fiul meu. El se va folosi de Meșteșug în locul meu, dacă eu nu mai am putere în noaptea asta. Împreună, vom judeca ceea ce vedem și vom hotărî ce trebuie făcut. Acum du-te. DU-TE!

Bufonul se depărtă cu pași iuți pe coridor.

Am rămas singur. Eu cu mine. Mi-am dus mâinile la tâmple. Un zâmbet dureros îmi încreți fața când m-am descoperit. *Așa, băiete. Așa.* Încet, regele meu își îndreptă atenția spre mine. Era epuizat, dar se întinse să-mi cuprindă mintea cu Meșteșugul ca o pânză fină de păianjen. I-am răspuns stângaci, încercând să înnod legătura, apoi totul a luat-o razna. Contactul nostru s-a risipit, destrămându-se ca o bucată de pânză putredă. Pe urmă l-am pierdut de tot.

Am stat ghemuit pe podeaua dormitorului meu din Regatul Munților, periculos de aproape de foc. Aveam cincisprezece ani, iar straiele mele de noapte erau moi și curate. Focul din cămin scăzuse. Degetele mele pline de bășici pulsau dureroase. În urma Meșteșugului, începură să mă doară tâmplele.

M-am mișcat încet, m-am ridicat cu grijă. Ca un om bătrân? Nu. Ca un tânăr care-și revenea după o boală. Acum înțelegeam diferența.

Patul comod și curat îmi făcea cu ochiul, așa cum se prevede o zi de mâine liniștită.

Le-am refuzat pe amândouă. Am mutat scaunul lângă foc și am căzut pe gânduri, cu privirea ațintită în flăcări.

La prima geană de lumină, când Burrich a venit să-și ia rămas-bun, eram pregătit să plec cu el.

2
ÎNTOARCEREA ACASĂ

Cetatea Buckkeep se ridică deasupra celui mai frumos port cu apă adâncă din cele Șase Ducate. La nord, râul Buck se varsă în mare și poartă pe apele sale majoritatea bunurilor exportate din ducatele interioare Tilth și Farrow. Falezele negre abrupte formează temelia castelului, care dă spre gura de vărsare a râului, spre port și apele de dincolo de el. Orașul Buckkeep se agață de aceste faleze, la distanță mare de lunca inundabilă a râului, o mare parte din el fiind construită pe docuri și chei. Cea dintâi fortăreață a fost o clădire din bușteni, ridicată de primii locuitori ai zonei ca să se apere de raidurile Străinilor. A fost cucerită în vremuri străvechi de un pirat pe nume Taker[1] *care, odată ce a pus mâna pe ea, s-a și instalat acolo. A înlocuit structura de lemn cu ziduri și turnuri din piatră neagră extrasă chiar din falezele stâncoase, scufundând astfel temeliile castelului adânc în piatră. Fiecare generație a neamului Farseer a întărit pereții și a construit turnuri mai*

---

[1] Acaparatorul (n. tr.).

înalte și mai rezistente. De la domnia lui Taker, întemeietorul neamului Farseer, Buckkeep nu a mai căzut niciodată în mâinile dușmanilor.

Zăpada îmi săruta obrajii, vântul îmi dădea la o parte părul de pe frunte. M-am trezit dintr-un vis urât într-unul și mai urât, într-un peisaj de iarnă dintr-un ținut al pădurilor. Îmi era frig, mă încălzea doar calul care înainta greoi. Sub mine, Cenușia se târa nepăsătoare printre nămeții clădiți de vânt. Mi se părea că începusem tare de mult călătoria. Hands, băiatul de la grajduri, călărea în fața mea. Se răsuci în șa și-mi strigă ceva.

Cenușia se opri, nu brusc, dar mă luă pe nepregătite, mai-mai să alunec din șa. M-am prins de coama ei și m-am echilibrat. Fulgii cădeau necontenit ca un văl peste pădurea din jurul nostru. Molizii se aplecau sub povara albă, în vreme ce mestecenii, presărați pe ici, pe colo, păreau siluete goale și negre în lumina lunii ascunse de nori. Nu se zărea nici urmă de cărare. Pădurile ne împrejmuiau dese. Hands trăsese de frâiele calului în fața noastră și din cauza asta se oprise și Cenușia. În spatele meu, Burrich își ținu în loc iapa dereșă cu destoinicia unui călăreț priceput de-o viață la astfel de lucruri.

Îmi era frig și tremuram de slăbiciune. M-am uitat în jur prostește, întrebându-mă de ce ne opriserăm. Palele de vânt băteau amarnice și-mi loveau mantia udă de coasta Cenușiei. Hands arătă cu degetul dintr-odată.

– Acolo! Se uită înapoi, către mine. Sigur ai văzut şi tu.

M-am aplecat în faţă ca să mijesc ochii prin ninsoarea care fâlfâia ca o perdea de dantelă.

– Cred că da, am rostit, însă vântul şi zăpada îmi înghiţiră cuvintele.

O clipă, deslușisem nişte luminiţe. Galbene, stând pe loc, nu ca flăcăruile de un albastru pal din halucinaţiile pe care le mai aveam din când în când.

– Credeţi că-i Buckkeep? strigă Hands prin vântul tot mai furios.

– Este, răspunse Burrich calm, cu glasul său gros, ce răzbătea fără efort. Ştiu unde ne aflăm acum. Acesta e locul în care prinţul Verity a omorât cerboaica aceea mare cu vreo şase ani în urmă. Ţin minte, pentru că animalul a făcut un salt când l-a străpuns săgeata şi s-a prăbuşit în viroaga de colo. Toată ziua ne-am chinuit să coborâm în ea şi să aducem animalul tăiat în bucăţi înapoi.

Viroaga spre care arăta nu era decât un şir de tufişuri ghicite prin ţesătura de fulgi. Dintr-odată, toate se aşezară la loc în mintea mea. Poziţia coastei de deal, soiul copacilor, viroaga; deci Buckkeep era într-acolo, mai aveam puţin de mers până să vedem clar cetatea de pe stânci, aşezată cu faţa către golful şi oraşul de dedesubt. Pentru prima oară după zile întregi, ştiam cu certitudine unde ne aflăm. Norii denşi nu ne dăduseră voie să ne călăuzim drumul după stele, iar ninsoarea neobişnuit de deasă schimbase într-atât înfăţişarea ţinutului, încât nici măcar Burrich nu mai era sigur

pe unde ajunseserăm. Acum însă știam că mai aveam puțin de mers până acasă. Dacă ar fi fost vară. Dar am ținut cu dinții de bruma mea de hotărâre.

– Nu mai e mult, i-am spus lui Burrich.

Hands își îndemnase deja animalul la drum. Căluțul său îndesat porni înainte curajos, croind drum printre nămeți. Am îmboldit-o și eu pe Cenușia și iapa mea înaltă începu să meargă șovăitoare. Când se înclină pe pantă, am alunecat într-o parte. În timp ce mă străduiam zadarnic să mă țin de șa, Burrich goni cu calul în fața mea. Întinse mâna, mă apucă de guler și mă ridică la loc.

– Nu mai e mult, încuviință el. O să rezișți.

Am reușit să încuviințez din cap. În ultima oră, numai de două ori fusese nevoit să mă echilibreze în șa. Aveam o seară mai bună, mi-am zis amărât. M-am așezat mai țeapăn și mi-am îndreptat ferm umerii. Mai e puțin până acasă.

Fusese o călătorie lungă și anevoioasă. Vremea urâtă și greutățile permanente nu-mi făcuseră bine la sănătate. Mare parte din drum mi-l aminteam ca pe-un coșmar; zile întregi de zguduieli în șa, fără să știm prea bine pe unde ne e cărarea, nopțile în care zăcusem între Hands și Burrich în micul nostru cort, tremurând din cauza sfârșelii copleșitoare, care nu mă lăsa să dorm. Pe măsură ce ne apropiasem de Ducatul Buck, crezusem că ne va fi mai ușor. Uitasem că Burrich e prudent.

La Turlake ne-am oprit peste noapte la un han. Am crezut că vom trece râul cu o barjă a doua zi,

pentru că, deşi gheaţa se întindea, poate, de-a lungul malurilor râului Buck, curentul puternic al apei menţinea un canal navigabil tot anul. M-am dus direct în camera noastră, fiindcă mă simţeam secătuit de puteri. Burrich şi Hands aşteptau nerăbdători mâncare caldă şi tovărăşie, ca să nu mai pomenesc de bere. Nu m-am aşteptat să urce în cameră prea repede. Dar nu trecuseră nici două ore când veniră să se pregătească de culcare.

Burrich era posac şi tăcut, dar, după ce se culcă, Hands îmi şopti la ureche cât de prost era văzut regele în oraş.

– Dacă localnicii ar fi ştiut că suntem din Buckkeep, poate că şi-ar fi pus lacăt la gură. Dar, îmbrăcaţi cum eram în straie de munte, ne-au crezut negustori sau vânzători. De vreo zece ori am crezut că Burrich o să se ia de unul dintre ei. Ca să fiu sincer, nu ştiu cum de s-a abţinut. Toţi se plâng de taxele pentru apărarea coastei. Îşi bat joc şi zic că, în ciuda banilor care li se smulg, piraţii tot au venit nestingheriţi astă-toamnă, când mai era frumos afară, şi au ars încă două oraşe. Hands se opri, apoi adăugă nesigur: Dar vorbesc neobişnuit de frumos despre prinţul Regal. A răzbit până aici, însoţind-o pe Kettricken la Buckkeep. Un mesean a zis că e o femeie pe cinste, numai bună pentru regele de coastă. Altul s-a băgat în vorbă, spunând că măcar prinţul Regal rezistă bine, în ciuda greutăţilor, şi arată aşa cum trebuie să arate un prinţ. Pe urmă au băut în sănătatea lui şi i-au urat viaţă lungă.

Mă străbătu un fior.

– Cele două orașe pustiite, am șoptit, la rândul meu. Ai aflat care au fost?

– Whalejaw[1], sus, în Bearns. Și Siltbay, în Buck.

Bezna se făcu mai densă în jurul meu și am stat cu ochii deschiși toată noaptea.

A doua zi, dimineață, am plecat din Turlake. Călare. Pe uscat. Burrich nici măcar n-a vrut să ne lase să ne ținem de drum. Zadarnic am protestat. Mi-a ascultat plângerile, apoi m-a tras deoparte ca să mă întrebe furios:

– Vrei să mori?

M-am uitat la el cu o privire lipsită de expresie. Pufni dezgustat.

– Fitz, nu s-a schimbat nimic. Ești tot bastard regal, iar prințul Regal tot un obstacol te consideră. A încercat să scape de tine nu o dată, ci de trei ori. Crezi c-o să te primească la Buckkeep cu brațele deschise? Nu. E și mai bine pentru el dacă nu reușim să ajungem acolo. Așa că hai să nu ne transformăm în ținte ușoare. Mergem pe uscat. Dacă ne caută el sau ticăloșii lui, va trebui să ne vâneze prin păduri. Și n-a fost niciodată prea priceput la vânătoare.

– Nu ne apără Verity? am întrebat, sfârșit.

– Ești omul regelui, iar Verity e viitorul rege, sublinie Burrich ferm. Tu îți protejezi suveranul, Fitz, nu el pe tine. Nu că ar avea o părere proastă despre tine sau că n-ar face totul ca să te apere. Dar are probleme mai importante de rezolvat. Corăbiile Roșii.

[1] Falcă de balenă (n. tr.).

O proaspătă nevastă. Și un frate mai tânăr, care crede că lui i-ar sta mai bine coroana pe cap. Nu. Nu te aștepta să te apere viitorul rege. Apără-te singur.

Eu nu mă puteam gândi decât la zilele în plus care mă despărțeau de momentul în care voi începe s-o caut pe Molly. Dar lui Burrich nu i-am spus adevăratul meu motiv. Nu-i povestisem nici visul meu. În schimb, i-am zis:

– Regal ar trebui să fie nebun să încerce să ne omoare încă o dată. Toată lumea ar ști că el e criminalul.

– Nu nebun, Fitz. Doar crud. Așa e el. Hai să nici nu ne gândim că respectă regulile pe care le respectăm noi ori că gândește în felul nostru. Dacă i se ivește prilejul să ne omoare, o să profite de el. Nu-i va păsa cine pe cine bănuiește, câtă vreme nimeni nu poate dovedi nimic. Verity e viitorul nostru rege. Nu e suveranul nostru. Nu încă. Însă Shrewd e viu și domnește. Regal va ști cum să acționeze fără știrea tatălui său. Va scăpa din multe cu fața curată. Chiar dacă va ucide.

Burrich își oprise calul la distanță de drumul bătătorit, răzbise prin nămeți, urcase o pantă înzăpezită și neumblată, apoi o luase pe un drum drept spre Buckkeep. Hands se uitase la mine de parcă era bolnav. Dar îl urmaserăm. Și în fiecare noapte în care ne culcaserăm, ghemuiți unul într-altul într-un singur cort, ca să ne fie cald, în loc să dormim în paturi, într-un han căldicel, mă gândisem la Regal. La fiecare pas chinuit, pe fiecare povârniș, mai mult pe jos decât călare, la fiecare coborâre periculoasă, mă gândisem la prințul cel mai tânăr. Socotisem fiecare ceas în plus care mă

separa de Molly. Singurele dăţi când simţeam cum creşte în mine forţa ca un val erau clipele în care visam cu ochii deschişi cum îl aduceam pe Regal în sapă de lemn. Nu-mi puteam promite răzbunare. Răzbunarea e apanajul coroanei. Dar, dacă nu mă puteam răzbuna, nici lui Regal nu-i voi da satisfacţie. Mă voi întoarce la Buckkeep şi voi sta drept în faţa lui şi, când privirea lui ticăloasă se va îndrepta asupra mea, nici măcar nu voi clipi. Şi, mi-am jurat eu, nici nu mă va vedea tremurând, sprijinindu-mă de pereţi sau fluturând din mână în faţa ochilor mei înceţoşaţi. Nu va şti cât de aproape a fost să mă învingă.

Aşa că, în cele din urmă, am călărit spre Buckkeep nu în sus, pe drumul şerpuitor de coastă, ci pe dealurile împădurite din spatele cetăţii. Ninsoarea se mai înmuie, apoi se opri. Vântul nopţii alungă norii şi o lună frumoasă lumină zidurile de piatră ale fortăreţei, negre ca tăciunele faţă de apa mării. Lumina sclipea galbenă pe turle şi lângă poarta laterală.

– Am ajuns acasă, murmură Burrich.

Am coborât ultimul deal, am dat, în sfârşit, de drum, şi am ocolit ca să ajungem la poarta principală.

Un soldat tânăr era santinela de noapte. Îşi coborî sulița ca să ne blocheze drumul şi ne întrebă cum ne cheamă.

Burrich îşi trase gluga de pe faţă, dar băiatul nu se clinti.

– Sunt Burrich, grăjdarul! îl anunţă el neîncrezător. Şef peste grajduri de pe vremea când tu nici nu erai

pe lume, mai mult ca sigur. Cred că eu ar trebui să te întreb ce cauți la poarta mea.

Înainte ca băiatul, roșu la față, să deschidă iar gura, o ceată de soldați ieșiră năvălind spre poartă din adăpostul gărzilor.

– E *chiar* Burrich! exclamă sergentul de gardă.

Șeful grajdurilor se pomeni centrul atenției unui ciorchine de soldați, toți salutându-l zgomotos și vorbind deodată, în vreme ce eu și Hands ne-am retras cu caii istoviți departe de învălmășeală. Într-un sfârșit, sergentul, Blade pe nume, ceru să se facă liniște, mai mult ca să vorbească el.

– Nu te-am căutat până nu s-o lăsat primăvara, zise bătrânul soldat voinic. Și nici atunci, că ni s-o zis că poate nu ești tu omu' lăsat acolo. Da' arăți bine, să știi. Cam înfrigurat și cam ciudat înveșmântat, două-trei cicatrice în plus, da' ești tu în carne și oase, ce mai! S-o zvonit c-ai fost rănit grav și că bastardu-i pe moarte. Boala sângelui sau otravă, cică, așa zicea lumea.

Burrich râse și ridică brațele că să-i admire toți straiele muntenești. O clipă, l-am văzut și eu prin ochii lor, în pantaloni matlasați violet cu galben, cămașă largă, de purtat peste celelalte haine, și bocanci. Nu m-a îngrijorat că am fost opriți la poartă. Dar m-au pus pe gânduri zvonurile.

– Cine a zis că bastardul va muri? am întrebat, curios.

– Cine vrea să știe? întrebă și Blade.

Îmi cercetă hainele, mă privi în ochi, și nu mă cunoscu. Dar când mi-am îndreptat spatele în șa, tresări.

Şi azi cred că a recunoscut-o pe Cenuşia şi numai aşa a ştiut cine sunt. Nu şi-a ascuns mirarea.

– Fitz? Doamne, eşti numa' jumate din cât ai fost! Arăţi de parcă ai avut boala sângelui.

Era primul indiciu care îmi spunea cât de rău arăt în ochii celor care mă cunosc.

– Cine a spus că am fost otrăvit sau lovit de boala sângelui? am repetat pe ton calm.

Blade tresări şi se uită peste umăr.

– Păi, nimeni. Adică nimeni anume. Ştii cum e. Când n-ai venit cu ceilalţi, unii au zis una, alţii, alta şi imediat au ştiut toţi. Zvonuri, vorbe aruncate de gărzi. Bârfe de ostaşi. Ne-am întrebat de ce nu te-ai întors, atâta tot. Nimeni n-a crezut o iotă din vorbe. Răspândim şi noi prea multe zvonuri ca să dăm crezare altora. Da' ne-am tot întrebat de ce n-aţi venit înapoi tu cu Burrich şi cu Hands.

În cele din urmă, îşi dădu seama că se repetă şi tăcu pironit sub privirile mele. Am prelungit tăcerea, ca să le arăt tuturor că nu am de gând să le răspund la întrebare. Pe urmă am ridicat din umeri şi am trecut la altceva:

– Nu m-am supărat, Blade. Dar poţi să le spui tuturor că nu s-a sfârşit cu bastardul încă. Boală sau otravă, ar fi trebuit să ştii că Burrich o să mă vindece. Sunt bine sănătos; doar arăt ca un mort.

– Of, Fitz, băiete, n-am vrut să spun asta. Numa' că...

– Am zis că nu-i nimic, Blade. Las-o baltă.

– Foarte bine, domnule, zise el.

Am înclinat din cap și m-am uitat la Burrich, care mă privea ciudat. Când am întors capul și-am schimbat priviri nedumerite cu Hands, am văzut că și el era uimit. N-am înțeles din ce cauză.

– Atunci, noapte bună, sergent. Nu-l mustra pe omul cu sulița. A făcut bine să oprească străinii la poarta cetății.

– Da, domnule. Noapte bună, domnule.

Blade mă salută posac, iar porțile mari de lemn se deschiseră larg în fața noastră. Am intrat în turn. Cenușia înălță capul. Parcă nu mai părea atât de obosită. În spatele meu, calul lui Hands necheză încet, iar al lui Burrich fornăi. Drumul de la zidurile turnului la grajduri n-a fost niciodată mai lung. Când Hands descălecă, Burrich mă prinse de mânecă și mă trase înapoi. Hands îl salută pe băiatul somnoros care veni să ne lumineze drumul.

– Am stat o vreme în Regatul Munților, Fitz, mă avertiză Burrich cu glas șoptit. Acolo nu-i pasă nimănui în ce așternut ai venit pe lume. Dar acum suntem acasă. Aici, fiul lui Chivalry nu e prinț, ci bastard.

– Știu asta. Mă jignea exprimarea lui directă. O știu de când m-am născut. Am trăit cu asta.

– Da, recunoscu el. O expresie stranie îi trecu peste chip, un zâmbet pe jumătate sceptic, pe jumătate mândru. Atunci de ce îi iei la rost pe soldați și îi lauzi din senin, ca și cum ai fi Chivalry însuși? Nu-mi vine să cred cum ai vorbit și cum te-au ascultat oamenii ăia. Nici măcar n-ai observat cum ți-au răspuns, nici măcar

nu ţi-ai dat seama că te-ai băgat în faţă şi ai început să comanzi în locul meu.

Am simţit că faţa îmi ia foc. În Regatul Munţilor toţi mă trataseră ca pe-un prinţ, nu ca pe bastardul unuia. Atât de repede mă obişnuisem cu rangul?

Burrich chicoti când îmi văzu expresia, apoi redeveni dintr-odată serios.

– Fitz, trebuie să înveţi să fii iarăşi prevăzător. Pleacă-ţi ochii şi nu-ţi mai înălţa capul ca un armăsar tânăr. Regal o va considera o provocare, iar noi nu suntem pregătiţi să-i facem faţă. Nu încă. Poate niciodată.

Am încuviinţat supărat, cu ochii la zăpada învolburată din curtea grajdurilor. Devenisem neglijent. Când mă voi prezenta în faţa lui Chade, bătrânul asasin nu va fi mândru de ucenicul său. Va trebui să dau socoteală. Nu mă îndoiam că va afla despre incidentul de la poartă înainte de a mă chema la el.

– Nu fi leneş. Învaţă să fii umil, băiete.

Burrich îmi întrerupsese brusc meditaţia. Am tresărit auzindu-i glasul şi mi-am dat seama că şi el trebuia să se readapteze la situaţia noastră de la Buckkeep. Câţi ani de zile am fost ajutorul lui la grajduri şi protejatul lui? Mai bine să fim din nou ce-am fost, pe cât posibil. Am scăpa de bârfele josnice. Am descălecat şi, conducând-o pe Cenuşia, l-am urmat pe Burrich la grajduri.

Înăuntru era cald şi plăcut. Bezna şi frigul nopţii de iarnă rămăseseră în afara zidurilor groase de piatră. Eram acasă, torţele luminau gălbui, iar caii din boxe respirau uşor şi adânc. Când trecu însă Burrich printre ei, grajdurile se treziră la viaţă. N-a fost cal sau

câine care să-i scape mirosul și să nu-l întâmpine. Stăpânul grajdurilor era acasă, primit cu căldură de către cei care îl cunoșteau cel mai bine. Doi băieți ne urmară în curând și ne turuiră toate noutățile despre șoimi, câini și cai. Burrich era șeful cel mare aici, încuviința înțelept și punea câte-o întrebare scurtă, pe măsură ce reținea fiecare amănunt. Rezerva îi dispăru când bătrâna lui cățea, Vulpița, veni cu mers țeapăn să-l întâmpine. El se lăsă într-un genunchi ca s-o îmbrățișeze și s-o mângâie, iar ea se gudură ca un cățeluș și vru să-l lingă pe față.

– Uite un câine adevărat, o salută Burrich.

Apoi se ridică să-și continue rondul. Cățeaua veni după el, clătinându-și labele din spate de câte ori dădea din coadă.

Am rămas în urmă. Căldura îmi sugea puterea din membre. Un băiat se întoarse în grabă să-mi lase un felinar, apoi o șterse ca să se dea bine pe lângă Burrich. M-am dus la boxa Cenușiei și am tras zăvorul. Iapa intră repede, fornăind bucuroasă. Am pus felinarul pe poliță și m-am uitat în jur. Acasă. Aici, și nu în camera mea din castel, mă simțeam mai acasă decât oriunde altundeva. Într-o boxă din grajdul lui Burrich, sigur pe mine, unul dintre animalele lui. O, dacă aș fi putut da timpul înapoi, să mă scufund în stratul gros de paie și să-mi trag o pătură de cal peste cap...

Cenușia fornăi din nou, de data asta dojenitor. Mă purtase zile întregi, pe atâtea drumuri, și merita toată grija mea. Însă degetele mele amorțite și obosite înțepeneau pe fiecare cataramă. I-am tras șaua de pe spate

și aproape c-am scăpat-o. Mi-a trebuit o grămadă de timp să-i dau jos căpăstrul, metalul strălucitor al cataramelor dansându-mi în fața ochilor. În cele din urmă, i-am închis și mi-am lăsat degetele să dea singure jos căpăstrul. Când i-am deschis, Hands era în spatele meu. I-am făcut semn din cap, iar căpăstrul îmi scăpă printre degetele moarte. Se uită la el, dar nu spuse nimic. În schimb, îi turnă Cenușiei apă din găleata pe care o adusese, împrăștie o mână de ovăz și aduse un braț de fân dulce, încă destul de verde. Luasem periile Cenușiei, dar, când trecu pe lângă mine, mi le luă din mâinile slăbite.

– O fac eu, îmi spuse încet.

– Ocupă-te de calul tău înainte, l-am mustrat.

– M-am ocupat deja, Fitz. Ascultă, tu nu poți s-o perii ca lumea. Lasă-mă pe mine. De-abia te ții pe picioare. Du-te și odihnește-te. Data viitoare când călărim, te îngrijești tu de Inimă-Vitează.

– Burrich mă va jupui de viu dacă las pe altcineva să se ocupe de animalul meu.

– Nu. N-ar lăsa un animal pe mâna cuiva care de-abia se ține pe picioare, l-am auzit pe Burrich vorbind din afara boxei. Lasă-l pe Hands s-o îngrijească pe Cenușia, băiete. Știe ce face. Hands, ocupă-te de treburi pe-aici o vreme. Când ai terminat cu Cenușia, vezi ce-i cu iapa aceea pătată din capătul de sud al grajdurilor. Nu știu a cui e, nici de unde a venit, dar pare bolnavă. Dacă am dreptate, pune-i pe băieți s-o mute de lângă ceilalți cai și să frece boxa cu oțet. Mă întorc îndată ce l-am condus pe FitzChivalry în camera lui.

O să-ți aduc de mâncare și-o să mâncăm în odaia mea. A, și spune-i unui băiat să aprindă focul acolo. Probabil că e rece ca o peșteră.

Hands primi poruncile înclinând din cap, ocupat deja cu iapa mea. Cenușia stătea cu nasul vârât în ovăz. Burrich mă luă de braț.

– Hai, mă îndemnă, ca și cum ar fi vorbit cu un cal.

M-am pomenit că mă proptesc de el fără să vreau în timp ce străbăteam intervalul lung dintre boxe. La ușă, luă un felinar. Cât am mers pe poteca înghețată ce ducea la bucătărie, începu din nou să ningă. Mintea mi-o luă razna în vârtejuri, plutind odată cu fulgii. Nu știam sigur unde-mi sunt picioarele.

– Totul s-a schimbat acum pentru totdeauna, am rostit, pe întuneric.

Vorbele mele se pierdură în rotocoalele fulgilor.

– Ce s-a schimbat? mă întrebă prudent Burrich.

În glasul lui am ghicit că se temea să nu mă apuce iar delirul.

– Totul. Felul în care te porți cu mine. Când nu te gândești la asta. Felul în care se poartă Hands cu mine. Acum doi ani eram prieteni. Doi băieți care munceau la grajduri. Nu s-a mai oferit niciodată să-mi perie calul. Dar în seara asta m-a tratat ca pe-o creatură bolnăvicioasă... nici măcar una pe care s-o poată jigni. De parcă m-aș aștepta să facă astfel de lucruri pentru mine. Oamenii de la poartă nici nu m-au recunoscut. Chiar și tu, Burrich. Acum șase luni sau un an, dacă mă îmbolnăveam, mă târai în cămăruța ta de sus și mă lecuiai ca pe câinii tăi. Și, dacă mă plângeam,

nu te purtai prea îngăduitor cu mine. Acum mă conduci la ușa bucătăriei și...

– Termină cu bocitul, mă întrerupse Burrich țâfnos. Nu te mai plânge și nu te mai compătimi. Dacă Hands ar arăta ca tine, ai proceda și tu la fel ca el. Lucrurile se schimbă pentru că trece timpul, adăugă el, mai mult în silă. Hands tot prietenul tău a rămas. Dar tu nu mai ești același băiat care a plecat din Buckkeep la strânsul recoltei. Fitz cel de atunci era curierul lui Verity și fostul meu ajutor la grajduri și nimic altceva. Un bastard regal, da, însă asta nu avea importanță prea mare pentru nimeni, în afară de mine. Dar acolo sus, la Jhaampe, în Regatul Munților, te-ai dovedit mai mult decât atât. Nu contează că ești palid la față sau că de-abia mergi după ce ai stat o zi în șa. Te miști așa cum trebuie s-o facă fiul lui Chivalry. Asta se vede în ținuta ta și la asta au reacționat gărzile. Și Hands. Trase adânc aer în piept și se opri să împingă ușa grea de la bucătărie cu umărul. Și eu, Eda să ne-ajute pe toți, adăugă el, aproape în șoaptă.

Dar atunci, ca pentru a-și dezminți propriile spuse, mă conduse în camera de gardă de lângă bucătărie și mă trânti fără prea multe menajamente pe una dintre băncile lungi de lângă masa de lemn zgâriată. În cameră mirosea incredibil de bine. Aici, orice soldat, oricât de înnămolit, plin de zăpadă sau beat, se putea simți confortabil. Bucătăreasa punea întotdeauna o oală cu tocană să fiarbă deasupra focului, iar pâinea și brânza așteptau pe masă, lângă o bucată de unt gras din beci. Burrich ne aduse boluri cu tocană fierbinte,

îngroșată cu orz, și halbe cu bere rece, ca să meargă cu pâinea, untul și brânza.

O clipă n-am făcut decât să mă uit la mâncare, prea sfârșit să duc lingura la gură. Dar mirosul mă ademeni să iau o înghițitură și atât fu de ajuns. Pe la jumătatea mesei, m-am oprit să-mi dau la o parte de pe umeri cămașa căptușită, largă, și să mai rup un coltuc de pâine. Am ridicat ochii din vasul cu tocană și l-am văzut pe Burrich privindu-mă amuzat.

– Ți-e mai bine? mă întrebă.

Am stat puțin pe gânduri.

– Da.

Îmi era cald, eram sătul și, deși istovit, simțeam o sfârșeală plăcută, pe care o putea alunga un somn bun. Am ridicat mâna și m-am uitat la ea. Încă tremura, dar mișcarea era imperceptibilă.

– Mult mai bine.

M-am ridicat și am constatat că pot sta în picioare.

– Acum ești gata să te duci la rege.

M-am holbat la Burrich. Nu-mi venea să cred ce auzisem.

– Acum? În seara asta? Regele Shrewd s-a culcat de mult. N-o să trec de garda de la ușa lui.

– Poate că nu, și ar trebui să fii recunoscător pentru asta. Dar în seara asta trebuie măcar să te anunți. Suveranul va fi cel care va hotărî când te primește. Dacă ești refuzat, atunci poți să te culci. Dar fac pariu că, dacă regele Shrewd te trimite înapoi, viitorul rege Verity tot va vrea să-ți asculte raportul. Probabil chiar imediat.

– Te întorci la grajduri?

– Bineînțeles. Îmi zâmbi satisfăcut, ca un vulpoi. Eu nu-s decât starostele grajdurilor, Fitz. N-am nimic de raportat. Și i-am promis lui Hands că-i duc ceva de mâncare.

M-am uitat în tăcere cum umple un platou cu mâncare. Tăie pâinea pe lungime și acoperi cele două vase cu tocană fierbinte cu una dintre felii, apoi așeză pe ea o bucată de brânză și o porție zdravănă de unt gras.

– Ce părere ai despre Hands?

– E-un băiat bun, răspunse Burrich cu jumătate de gură.

– E mai mult decât atât. Pe el l-ai ales să rămână în Regatul Munților și să se întoarcă acasă cu noi, în vreme ce pe ceilalți i-ai trimis înapoi cu caravana.

– Aveam nevoie de cineva de încredere. Atunci erai... foarte bolnav. Și nici eu nu mă simțeam mai bine, ca să fiu sincer.

Ridică mâna spre dunga albă din părul său negru, urma loviturii care aproape că-i venise de hac.

– Cum de l-ai ales pe el?

– Păi, nu l-am ales. A venit el la mine. A aflat cumva unde eram găzduiți și pe urmă a convins-o pe Jonqui să-l lase la noi. Eram încă tot bandajat și nu vedeam prea bine. Mai mult l-am simțit decât l-am văzut stând în picioare lângă pat. L-am întrebat ce vrea și mi-a spus că trebuie să pun pe cineva să se ocupe de grăjdari, pentru că eu, fiind bolnav și Cob mort, cam trag mâța de coadă.

– Şi asta te-a impresionat.

– Nu m-a luat pe ocolite. Nu mi-a pus întrebări despre mine sau despre tine sau despre ce se petrece. Şi-a dat seama ce poate face şi s-a apucat de treabă. Eu apreciez asta la un om. Să ştie ce are de făcut şi să facă. Aşa că l-am însărcinat să se ocupe de toate treburile. S-a descurcat bine. L-am ţinut cu noi când i-am trimis pe ceilalţi acasă pentru că ştiam că am nevoie de o mână pricepută. Dar şi ca să-mi dau seama ce fel de om e. Îl mână ambiţia sau chiar înţelege ce îi datorează un om animalului pe care pretinde că-l are în stăpânire? Urmăreşte să aibă putere peste pe cei mai mici decât el sau bunăstarea animalelor?

– Şi acum ce crezi despre el?

– Nu mai sunt foarte tânăr. Cred că tot se va mai găsi un grăjdar priceput la Buckkeep, când eu n-oi mai fi în stare să îmblânzesc un armăsar nărăvaş. Nu că mă aştept să mă retrag curând. Hands mai are multe de învăţat. Dar suntem amândoi destul de tineri, pentru ca el să înveţe de la mine şi eu să-l învăţ pe el. Asta îţi dă satisfacţie.

Am încuviinţat în tăcere. Cândva, mi-am zis, plănuise acelaşi lucru pentru mine. Acum ştiam amândoi că nu se va întâmpla aşa.

Se răsuci, vrând să plece.

– Burrich, l-am strigat încet. Se opri. Nimeni nu te poate înlocui. Îţi mulţumesc. Pentru tot ce ai făcut în ultimele câteva luni. Îţi datorez viaţa. Nu doar pentru că m-ai salvat din ghearele morţii. Ci pentru că m-ai învăţat să trăiesc şi m-ai făcut cine sunt. De când aveam

șase ani. Da, știu, Chivalry a fost tatăl meu bun. Dar nu l-am cunoscut niciodată. Tu ai fost tatăl meu zi de zi, de-a lungul atâtor ani. Nu am apreciat întotdeauna...

Burrich pufni și deschise ușa.

– Păstrează discursurile astea pentru clipa în care unul dintre noi va fi pe moarte. Du-te să dai raportul și pe urmă culcă-te.

– Da, domnule, m-am auzit spunând și am știut că Burrich zâmbește.

Împinse ușa cu umărul și plecă să-i ducă lui Hands cina la grajduri. Acolo se simțea el acasă.

Iar aici era casa mea. Venise vremea să mă ocup de asta. Mi-am aranjat repede hainele umede și mi-am trecut mâna prin păr. Am strâns vasele de pe masă, apoi mi-am împăturit cămașa udă peste braț.

Părăsind bucătăria și ieșind în hol, apoi în coridorul cel mare, ce-am văzut m-a lăsat cu gura căscată. Oare tapiseriile străluceau mai intens decât altădată? Oare ierburile presărate pe jos mirosiseră dintotdeauna atât de dulce, iar lemnăria sculptată sclipise la fel de cald? Imediat mi-am zis că mi se pare, pentru că mă aflam, în sfârșit, acasă. Dar când m-am oprit la baza scării impunătoare să-mi aprind o lumânare ca să-mi luminez drumul în cameră, am observat că masa de acolo nu era murdară de ceară, ci o împodobea o față de masă brodată.

Kettricken.

Buckkeep avea o regină acum. M-am pomenit zâmbind prostește. Așa, deci. Castelul cel mare fusese renovat în absența mea. Se mobilizaseră Verity și oamenii

lui înainte de sosirea lui Kettricken sau ceruse chiar ea să se facă curățenie? Ar fi interesant de aflat.

Urcând scara impunătoare, am remarcat și altceva. Vechile pete de funingine de deasupra fiecărui sfeșnic de perete dispăruseră. În marginile treptelor nu se mai vedea praf. Nu erau pânze de păianjen. Sfeșnicele de la fiecare cat aveau toate lumânări și străluceau. Și la fiecare etaj se găseau suporturi cu săbii, pregătite pentru apărare. Deci asta însemna să ai o regină în casă. Însă nici pe vremea când trăia regina lui Shrewd nu țin minte să fi fost Buckkeep atât de curat, frumos mirositor sau luminat.

Garda de la ușa regelui Shrewd era un veteran aspru la chip, pe care-l cunoșteam de când aveam șase ani. Bărbat taciturn, mă cercetă îndeaproape, apoi mă recunoscu. Își permise un zâmbet când mă întrebă:

– Ai ceva urgent de raportat, Fitz?

– Doar că m-am întors, i-am răspuns, mișcând din cap cu înțelepciune.

Se învățase cu venirile și plecările mele, cele mai multe la ore foarte ciudate, dar nu era un om care să cadă imediat la bănuială sau să tragă concluzii pripite, nici să stea de povești cu cei lungi la vorbă. Așa că intră în liniște în camera regelui ca să comunice cuiva că venise Fitz. Într-o clipă mi s-a spus că suveranul mă va chema când va considera de cuviință, dar se bucură că sunt teafăr. M-am îndepărtat de ușă fără zgomot, înțelegând mai multe din mesaj decât dacă l-aș fi primit de la oricine altcineva. Shrewd nu era niciodată politicos de circumstanță.

Mai jos, pe același coridor, se aflau încăperile lui Verity. Și de data asta am fost recunoscut, dar, când am cerut gărzii să-l anunțe pe prinț că sosisem și doream să-i prezint raportul, aceasta îmi răspunse simplu că prințul Verity nu era în cameră.

– Atunci e în turnul său? am vrut să știu, întrebându-mă ce anume urmărea prințul pe vremea asta a anului. Viscolele ne vor apăra coasta de pirați încă vreo două luni.

Un surâs discret apăru pe fața gărzii. Când îmi văzu privirea nedumerită, se transformă într-un zâmbet larg.

– Prințul Verity nu este la el în cameră acum, repetă. Mă voi îngriji să primească mesajul tău de îndată ce se va trezi mâine-dimineață, adăugă el.

Preț de-o clipă, am stat și m-am uitat la el ca vițelul la poarta nouă. Apoi m-am răsucit și am plecat în tăcere. Mă cuprinse un fel de mirare. Și asta însemna să ai o regină la Buckkeep.

Am mai urcat două șiruri de trepte și am pornit spre holul care ducea la camera mea. Mirosea a stătut și nu ardea focul în cămin. Nefolosită de atâta vreme, era înghețată și plină de praf. Nici urmă de mână de femeie în ea. Părea goală și stearsă ca o celulă. Dar tot era mai caldă decât cortul ridicat pe zăpadă, iar salteaua mă aștepta moale și groasă, așa cum mi-o aminteam. M-am dezbrăcat de hainele murdare de călătorie în timp ce mă îndreptam spre pat. M-am trântit pe el și-am adormit.

3
LEGĂTURI REÎNNOITE

În biblioteca din Buckkeep, cele mai vechi informații despre Străbuni se află scrise pe un pergament ponosit. Petele decolorate de pe piele sugerează că a aparținut unui animal cu piele multicoloră, împestrițat cum nu mai văzuseră vânătorii noștri. Cerneala fusese obținută din sepie și rădăcină de campanulă. A rezistat bine de-a lungul timpului, mult mai bine decât cernelurile colorate cu care au fost desenate ilustrațiile și literele cu înfloriturі din text. Acestea nu numai că s-au șters și s-au scurs, dar în multe locuri au atras atenția unei insecte care a ros și a întărit foaia cândva moale, astfel că unele porțiuni ale pergamentului sunt prea sfărâmicioase ca să poată fi desfășurate.

Din păcate, s-au deteriorat mai ales părțile interioare ale manuscrisului, în care se descriu fragmente din expediția regelui Wisdom care nu au fost descrise în altă parte. Din aceste rămășițe ne putem da seama că nevoia l-a împins pe monarh să plece în căutarea ținutului Străbunilor. Necazurile lui erau din cele obișnuite: pirați necruțători îi prădau țărmurile.

În restul manuscrisului se sugerează că a pornit către Regatul Munților. Nu știm de ce bănuia el că pe acolo va ajunge pe tărâmul Străbunilor mitici. Din nefericire, se pare că ultimele etape ale călătoriei sale și întâlnirea sa cu Străbunii au fost ilustrate cu generozitate, pentru că aici pergamentul a devenit o țesătură dantelată din frânturi de cuvinte înșelătoare și părți ale corpului omenesc. Nu se cunoaște nimic despre această primă întâlnire. Și nu avem niciun indiciu despre cum i-a convins pe Străbuni să devină aliații lui. Multe cântece, bogate în metafore, ne povestesc despre cum au coborât Străbunii, ca „furtuna", ca „valurile fluxului", ca „răzbunarea cruntă" și „mânia întruchipată în carne de piatră", pentru a-i alunga pe pirați de pe țărmurile noastre. Legendele mai spun că i-au promis solemn regelui Wisdom că, dacă cele Șase Ducate vor avea vreodată nevoie de ajutorul lor, se vor ridica din nou în apărarea noastră. Unii s-ar putea îndoi de lucrul ăsta; mulți au și făcut-o, dovadă mulțimea de legende țesute în jurul acestei alianțe. Însă relatarea evenimentului, făcută de scribul regelui Wisdom, a căzut victimă mucegaiului și viermilor pentru totdeauna.

Camera mea avea o singură fereastră înaltă, care dădea spre mare. Iarna, un oblon de lemn o ferea de viscol, iar tapiseria care atârna peste el îmi crea iluzia de căldură plăcută. Așadar, m-am trezit pe întuneric și, o vreme, am rămas tăcut, încercând să mă adun. Treptat, zgomotele din turn se furișară până la mine. Zgomotele dimineții. Ale unei dimineți foarte timpurii. Sunt acasă, mi-am dat eu seama. La Buckkeep. Iar în clipa următoare am rostit „Molly".

cu glas tare, pe întuneric. Trupul încă mă durea şi era obosit. Dar nu sfârşit. M-am dat jos din pat în răcoarea camerei mele.

Am mers împleticit până la căminul nefolosit de atâta vreme şi am aprins un foc mic. Trebuia să mai aduc lemne cât de curând. Flăcările vesele răspândiseră în cameră o lumină gălbuie, difuză. Mi-am luat straie curate din scrinul de la capul patului, însă am constatat că nu mi se mai potrivesc. Boala de care suferisem vreme îndelungată îmi slăbise muşchii, dar tot mi se lungiseră picioarele şi braţele. Nimic nu îmi mai venea. Am luat cămaşa purtată cu o zi înainte, dar, după o noapte petrecută în aşternutul curat, nasul meu n-a mai suportat mirosul straielor în care călătorisem. Am scormonit din nou în scrin. Am găsit o cămaşă maro fină, care-mi fusese cândva prea lungă la mâneci, dar cum îmi venea numai bine. Mi-am pus pantalonii de munte căptuşiţi şi bocancii. Nu mă îndoiam că, îndată ce voi da cu ochii de Lady Patience sau de doamna Hasty, voi fi luat pe sus şi situaţia se va remedia. Dar, speram eu, nu înainte de micul dejun şi de a da o tură prin oraş. Ştiam câteva locuri în care puteam afla veşti despre Molly.

Castelul fremăta, însă nu se treziseră toţi încă. Am mâncat în bucătărie, ca în copilărie, descoperind, ca întotdeauna, că pâinea e foarte proaspătă şi terciul de ovăz foarte gustos. Bucătăreasa strigă de bucurie când mă văzu, mirându-se cât am crescut, pentru ca în clipa următoare să mă căineze de slab şi istovit ce arătam. Am presupus că, până la sfârşitul zilei, voi

fi sătul până peste cap de asemenea remarci. Când bucătăria a început să se aglomereze, am șters-o cu o bucată groasă de pâine unsă din belșug cu unt și presărată cu măcește conservate. Am plecat spre camera mea ca să-mi iau o haină groasă.

În fiecare încăpere prin care am trecut am descoperit tot mai multe dovezi ale prezenței lui Kettricken. Un fel de tapiserie țesută din ierburi de culori diferite și reprezentând o scenă de la munte împodobea acum peretele din coridorul mic. Nu existau flori în acel anotimp, dar am văzut, în locuri neobișnuite, vase de ceramică rotunde umplute cu pietre de râu și crengi fără frunze, dar grațioase, sau scaieți și papură uscată. Schimbările erau mici, dar imposibil de trecut cu vederea.

M-am pomenit într-una dintre aripile mai vechi ale castelului, apoi urcând scările prăfuite spre turnul de veghe al lui Verity. De acolo aveai o vedere generoasă a coastei noastre, iar de la ferestrele înalte, Verity stătea vara la pândă după corăbiile prădătoare. Îi ținea la distanță pe pirați cu ajutorul Meșteșugului sau cel puțin ne avertiza de sosirea lor. Uneori, era o apărare slabă. Ar fi trebuit să aibă un grup de supuși inițiați în Meșteșug, care să-l ajute. Dar nici eu, în ciuda sângelui meu de bastard regal, nu am fost vreodată capabil să-mi controlez abilitățile întâmplătoare. Galen, Maestrul nostru al Meșteșugului, a pregătit, înainte de a muri, doar o mână de oameni. Nu era cine să-l înlocuiască, iar cei instruiți de el nu aveau o comunicare reală cu Verity. Așa că prințul se lupta singur cu

dușmanii. Îmbătrânise înainte de vreme. Eram îngrijorat că se va extenua din cauza harului său și va ceda slăbiciunii celor dependenți de prea mult Meșteșug.

Când am ajuns în vârful scărilor din turnul spiralat, gâfâiam și mă dureau picioarele. Am împins ușa; se deschise ușor, datorită balamalelor unse. Dintr-un obicei vechi, am pășit fără zgomot în cameră. Nu mă așteptasem să-l găsesc acolo pe Verity sau pe altcineva. Furtunile de pe mare erau paznicii noștri iarna, ferindu-ne țărmurile de pirați. Am clipit în lumina cenușie a dimineții, care inunda camera prin ferestrele neferite de obloane. Verity era o siluetă întunecată pe un cer gri de furtună. Nu se întoarse spre mine.

– Închide ușa, îmi șopti. În camera asta trage ca prin coș din cauza curentului de pe scări.

I-am dat ascultare, apoi am rămas în frig, tremurând. Vântul aducea cu el mirosul mării. L-am inspirat de parcă ar fi fost viața însăși.

– Nu mă așteptam să te găsesc aici, am spus.

Prințul nu-și mută privirea de la mare.

– Nu? Atunci de ce ai venit?

Vorbea pe un ton distrat, care m-a surprins.

– Nu știu. Mă îndreptam spre camera mea...

Mi-am pierdut glasul, încercând să-mi amintesc de ce venisem acolo.

– Te-am chemat cu Meșteșugul, rosti Verity simplu.

Am tăcut, căzut pe gânduri.

– Nu am simțit nimic.

– Nici n-am intenționat să simți ceva. E așa cum ți-am spus mai demult. Meșteșugul poate suna ușor

ca șoapta la urechea omului. Nu trebuie să-l strigi ca pe-o poruncă.

Se răsuci încet spre mine și, în vreme ce ochii mi se obișnuiau cu lumina, inima îmi tresăltă de bucurie văzând cât se schimbase bărbatul din fața mea. Când plecasem din Buckkeep, la vremea recoltei, fusese o umbră tristă, slab ca o stafie din cauza îndatoririlor și a pândei continue. Părul negru îi era presărat cu fire albe, dar mai pusese carne pe oase, iar ochii îi sclipeau voioși. Arăta a rege din cap până-n picioare.

– Îți prieste căsătoria, prințul meu, am spus eu prosteste.

Se zăpăci.

– Într-un fel, recunoscu el, înroșindu-se în obraji ca un copil. Se întoarse repede cu fața la fereastră. Vino să-mi vezi corăbiile, îmi porunci.

Veni rândul meu să mă zăpăcesc. M-am dus la fereastră, lângă el, și am privit spre port, apoi spre mare.

– Unde? am întrebat nedumerit.

Verity mă cuprinse pe după umeri și mă orientă spre locul unde se construiau vasele. Acolo se ridicase o clădire din lemn de pin, ca un șopron. Oamenii intrau și ieșeau din ea, iar fumul se înălța din hornuri și vetrele forjelor. Câțiva bușteni, dar de nuntă de la Kettricken, ieșeau în evidență pe zăpadă.

– Uneori, când stau aici în diminețile de iarnă, mă uit la mare și aproape că văd Corăbiile Roșii. Știu că trebuie să apară. Însă alteori, chiar văd ambarcațiunile pe care va trebui să le înfruntăm. Nu-și vor găsi prada atât de ușor în primăvara următoare, dragul

meu băiat. Şi până la iarna viitoare am de gând să-i învăţ ce înseamnă să fii prădat.

Vorbea cu o satisfacţie înverşunată, care ar fi părut înfricoşătoare, dacă nu i-aş fi împărtăşit-o şi eu. Când ni s-au întâlnit privirile, zâmbetul meu răutăcios îl oglindi pe al său.

Apoi expresia i se schimbă.

– Arăţi groaznic, îmi spuse. La fel ca hainele de pe tine. Hai să mergem într-un loc mai cald, să bem un vin fiert şi să mâncăm ceva.

– Am mâncat, i-am zis. Şi mă simt mult mai bine decât acum câteva luni, mulţumesc frumos.

– Nu fi ţâfnos, mă mustră el. Şi nu-mi spune ceea ce ştiu deja. Şi nici nu mă minţi. Urcatul pe scări te-a istovit şi tremuri stând aici.

– Te foloseşti de Meşteşug cu mine, l-am acuzat, iar el încuviinţă.

– Am ştiut că vei veni de câteva zile. Am încercat de mai multe ori să comunic cu tine, dar n-am reuşit să te fac să mă simţi. M-am îngrijorat când v-aţi abătut de la drum, dar am înţeles neliniştea lui Burrich. Sunt foarte mulţumit că te-a îngrijit atât de bine; nu numai pentru că te-a adus acasă teafăr, ci şi pentru ce a făcut la Jhaampe, cu toate cele întâmplate. Nu ştiu cum să-l răsplătesc. Va trebui să fiu discret. Ţinând cont de cine a fost implicat, nu poate fi vorba de o recunoaştere oficială. Ai vreo idee?

– El nu va accepta decât mulţumirile tale. S-ar simţi jignit de gândul tău că ar avea nevoie de mai mult. În ce mă priveşte, niciun obiect pe care i l-ai da n-ar

fi suficient, după câte a făcut pentru mine. Altfel trebuie să te porți cu el: spune-i să aleagă unul dintre cei doi cai de doi ani, al lui îmbătrânește. O să înțeleagă. M-am gândit bine la cele spuse. Da, am continuat. Ai putea face asta.

– Zău? întrebă Verity, ușor ironic. În vocea lui, ironia se împleti cu o nuanță răutăcioasă.

Brusc, propria mea îndrăzneală m-a surprins.

– Mi-am pierdut capul, prințul meu, am spus cu umilință.

Buzele i se curbară într-un surâs și-mi puse prietenește o mână grea pe umăr.

– Păi, doar eu te-am întrebat, nu? O clipă, aș fi putut să jur că nu ești tânărul meu nepot, ci bătrânul Chivalry, și-mi dai sfaturi cum să mă port cu oamenii. Călătoria la Jhaampe te-a schimbat foarte mult, băiete. Vino. N-am glumit când am propus să căutăm un loc mai cald și să bem ceva. Kettricken va dori să te vadă astăzi, mai târziu. Și Patience, îmi închipui.

Mi se făcu inima cât un purice când îmi înșiră sarcinile. Orașul Buckkeep mă atrăgea ca un magnet. Dar acesta era viitorul meu rege. Am plecat capul în fața voinței sale.

Am plecat din turn și l-am urmat pe scări, vorbind despre lucruri neînsemnate. Mi-a spus s-o anunț pe doamna Hasty că am nevoie de haine noi; l-am întrebat de Leon, câinele său lup. Verity opri un băiat pe coridor și-i ceru să aducă vin și plăcintă cu carne în cabinetul lui. Eu l-am urmat pe prinț nu în camera lui, ci într-o odaie mai scundă, dintr-odată familiară

și ciudată. Ultima oară când fusesem acolo, scribul Fedwren o folosea pentru a sorta și usca ierburi, scoici și rădăcini din care prepara cerneluri. Nu mai rămăsese nici urmă de ele. Un foc ardea timid în șemineul mic. Verity îl aţâţă și mai puse lemne în el, în timp ce eu studiam odaia. Am văzut o masă de stejar impresionantă, sculptată, și două mai mici, diferite scaune, un suport de pergamente și un raft vechi, plin cu diverse obiecte. Întinsă pe masă era o hartă în lucru a Statelor Chalced. Colţurile erau fixate cu un pumnal și trei pietre. Diferitele bucăţi de pergament de pe masă erau acoperite de scrisul lui Verity și schiţe mâzgălite cu notiţe. Dezordinea prietenoasă de pe cele două măsuţe și câteva scaune îmi părea familiară. În clipa următoare, am recunoscut obiectele lui Verity, care fuseseră înainte împrăștiate peste tot în dormitorul lui. Prinţul termină de aţâţat focul și zâmbi trist văzându-mi sprâncenele ridicate a mirare.

– Regina mea nu e îngăduitoare cu neorânduiala. „Cum crezi că poţi trage linii drepte în învălmășeala asta?“ m-a întrebat. Camera ei e ordonată ca o tabără de ostași. Așa că mă ascund aici, jos, pentru că mi-am dat repede seama că într-o cameră curată și îngrijită nu pot lucra. Pe lângă asta, am un loc în care pot vorbi în liniște, unde nu știe toată lumea să mă caute.

Nici nu termină bine de rostit cuvintele, că intră Charim cu o tavă. L-am salutat cu o înclinare a capului pe servitorul lui Verity, care nu numai că nu se arătă uimit să mă vadă, dar și adusese un anumit fel de pâine dreasă cu mirodenii care îmi plăcea foarte

mult. Se mișcă iute prin cameră, așezând la repezeală la locul lor câteva cărți și suluri ca să-mi facă loc pe scaun, apoi dispăru. Verity era atât de obișnuit cu el, încât, dacă nu i-ar fi zâmbit scurt la plecarea lui, ai fi zis că nici nu-l observase.

– Așa, zise el, imediat ce ușa fu închisă bine. Hai să auzim un raport complet. Începe cu plecarea din Buckkeep.

N-a fost o simplă relatare a călătoriei mele și a celor întâmplate pe parcursul ei. Fusesem instruit de Chade să fiu spion și asasin deopotrivă. Iar Burrich îmi ceruse, de la bun început, să fiu capabil să povestesc amănunțit tot ce se petrece în grajduri în lipsa lui. Așa că, în timp ce mâncam și beam, i-am povestit lui Verity tot ce-am văzut și-am făcut de când am plecat din Buckkeep. Pe urmă i-am spus pe scurt ce concluzii am tras din experiența mea și ce bănuieli aveam în urma celor aflate. Charim a mai venit o dată, cu alte porții de mâncare. În timp ce le mâncam și pe acestea, Verity nu vorbi despre altceva decât despre vasele lui de război. Nu-și putea ascunde încântarea.

– Mastfish a venit să supravegheze construcția lor. M-am dus eu însumi după el la Highdowns. A pretins că e bătrân. „Frigul o să-mi înțepenească oasele, nu mai pot construi o corabie iarna", așa mi-a trimis vorbă. Așa că am pus ucenicii la lucru și-am plecat după el. Nu m-a putut refuza stând față în față cu mine. Când a venit aici, l-am dus unde se construiesc navele. Și i-am arătat șopronul încălzit, mare cât să încapă în el un vas de război, proiectat în așa fel

încât să poată lucra și să nu-i fie frig. Dar nu asta l-a convins, ci lemnul de stejar alb adus de Kettricken. Când l-a văzut, n-a știut cum să pună mâna mai repede pe cuțitoaie. Numai fibră dreaptă și solidă. Am început deja de mult să construim căptușeala de lemn. Vor fi niște nave pe cinste, semețe ca gâtul de lebădă, lunecoase ca șarpele pe apă.

Verity era copleșit de entuziasm. Îmi și imaginam cum se ridică și coboară vâslele și cum se umflă pânza dreaptă a catargului când pleacă nava la drum.

Apoi am dat la o parte vasele și resturile de mâncare și prințul începu să mă întrebe despre cele petrecute la Jhaampe. M-a obligat să privesc fiecare întâmplare separat de orice perspectivă posibilă. Când termină cu mine, îi povestisem întreaga aventură, iar furia mea și faptul că fusesem trădat mă răscoliră încă o dată.

Verity nu se arătă orb la reacția mea. Se lăsă pe spate în scaun ca să ia un butuc. Îl azvârli în foc, trimițând o explozie de scântei în sus, pe horn.

– Ai întrebări, remarcă el. De data asta poți să le pui.

Își împleti calm mâinile în poală și așteptă.

Am încercat să-mi controlez emoțiile.

– Prințul Regal, fratele tău, am început eu prudent, este vinovat de înaltă trădare. A pus la cale uciderea fratelui mai mare al miresei tale, prințul Rurisk. A încercat să țească un complot care ar fi dus la moartea ta. Țelul lui era să-ți fure și coroana, și mireasa. Și, colac peste pupăză, de două ori a încercat să mă omoare pe mine. Și pe Burrich.

Am făcut o pauză, ca să-mi potolesc inima și glasul.

– Și tu, și eu știm că aceste lucruri sunt adevărate. Dar ne va fi greu să le dovedim, observă prințul cu bunăvoință.

– Și el se bazează pe asta! am strigat, apoi mi-am întors fața de la Verity, până când am reușit să-mi stăpânesc furia.

M-am mirat și eu cât de puternică era, pentru că o ținusem în frâu până atunci. Cu luni de zile în urmă, când îmi folosisem toată priceperea ca să rămân în viață, o dădusem la o parte, ca să-mi păstrez mintea clară. Urmaseră luni irosite din cauza convalescenței, când a trebuit să mă refac după încercarea nereușită a lui Regal de a mă otrăvi. Nici măcar lui Burrich nu fusesem în stare să-i povestesc totul. Verity îmi spusese clar că nu voia să afle nimeni mai multe despre o situație care putea fi salvată. Acum stăteam în fața prințului meu și tremuram de furie sălbatică. Obrajii îmi fură cuprinși de spasme violente. Asta mă sperie destul ca să mă forțez să mă liniștesc încă o dată.

– Regal se bazează pe asta, am repetat, mai calm.

În vremea asta, Verity nu se clintise și nu-și schimbase expresia feței, în ciuda izbucnirii mele. Stătea serios de partea cealaltă a mesei, cu mâinile brăzdate de cicatrice adunate în poală, uitându-se la mine cu ochi întunecați. Am plecat privirea spre fața de masă și am urmărit cu degetul conturul ornamentului sculptat din colțul mesei.

– Nu te admiră pentru că respecți legile regatului, am spus. Vede în asta o slăbiciune, o cale de a înșela

justiția. Poate că va încerca din nou să te omoare. Aproape sigur, va încerca să mă ucidă și pe mine.

– Atunci trebuie să fim prudenți, nu-i așa? rosti Verity calm.

Am ridicat capul și l-am privit în ochi.

– Numai atât ai să-mi spui? am întrebat încordat, înghițindu-mi mânia.

– FitzChivalry, eu sunt prințul tău. Sunt viitorul tău rege. Mi-ai jurat supunere, așa cum i-ai jurat tatălui meu. Și, la urma urmei, i-ai jurat-o și fratelui meu. Se ridică dintr-odată și începu să patruleze prin cameră. Dreptatea. Iată un lucru după care vom umbla ca însetații după apă, dar gâtlejul tot ars de sete ne va rămâne. Nu. Ne mulțumim cu legea – fapt cu atât mai adevărat, cu cât ești mai mare în rang. Dreptatea te face pe tine urmaș la tron, Fitz. Chivalry a fost fratele meu mai mare. Dar legea spune că te-ai născut în afara căsătoriei, deci nu poți avea pretenții la coroană. Unii ar zice că am furat tronul din mâinile fiului fratelui meu. Să mă mai mir atunci că fratele meu mai mic vrea să-l fure din mâna mea?

Nu-l mai auzisem pe Verity vorbind așa niciodată, pe un ton atât de echilibrat, dar atât de emoționat. Am tăcut.

– Crezi că ar trebui să-l pedepsesc. Aș putea. Nu trebuie să-i dovedesc fărădelegile ca să-i fac viața grea. Aș putea să-l trimit ca emisar la Golful Rece, cu o misiune inventată, și să-l țin acolo, într-un mediu neprielnic, departe de Curte. Aș putea să-l exilez. Sau l-aș putea ține aici, la Curte, dar să-l încarc cu atâtea

sarcini, încât să nu mai aibă timp de plăcerile lui. Ar înțelege că e pedepsit. Așa ar proceda orice nobil cu jumătate din inteligența lui. Cei care sunt de partea sa îi vor sări în apărare. Ducatele interioare ar inventa o urgență în ținutul mamei sale, care să-i ceară prezența acolo. Odată plecat, și-ar întări poziția. Ar putea foarte bine să stârnească o revoltă civilă, cum a mai încercat, și să-și găsească un regat interior devotat numai lui. Chiar dacă nu și-ar atinge țelul, ar putea provoca destulă agitație ca să distrugă unitatea de care am nevoie, dacă e să apăr regatul nostru.

Se opri. Ridică ochii și cercetă încăperea. I-am urmărit privirea. Pe pereți atârnau hărțile sale. Am văzut Bearns, Shoaks și Rippon. Pe peretele opus, Buck, Farrow și Tilth. Toate erau desenate de mâna sigură a lui Verity, fiecare râu era trasat cu cerneală albastră, fiecare oraș avea nume. Iată cele Șase Ducate ale sale. Le cunoștea cum Regal nu le va cunoaște niciodată. Le străbătuse drumurile călare, ajutase la trasarea granițelor. Urmându-l pe Chivalry, negociase cu vecinii de dincolo de marginea pământurilor noastre. Ridicase sabia ca să le apere, știind când s-o coboare și să negocieze pacea. Cine eram eu, să-i spun cum să conducă de acasă?

– Ce vei face? l-am întrebat calm.

– Îl voi păstra. E fratele meu. Și fiul tatălui meu. Își mai turnă vin. Fiul cel mai mic și mai iubit al părintelui meu. M-am dus la tatăl meu, regele, și i-am sugerat că Regal ar fi mai mulțumit de soarta lui dacă ar fi mai implicat în conducerea regatului. Shrewd

a fost de acord. Eu mă aştept să fiu mai prins cu apărarea ţinutului nostru de Corăbiile Roşii. Aşa că lui Regal îi va reveni sarcina de a strânge veniturile de care vom avea nevoie şi de a rezolva orice situaţie de criză internă. Ajutat de un grup de nobili, desigur. E foarte potrivit să se ocupe de certurile şi de neînţelegerile lor.

– Şi Regal e mulţumit cu atât?

Verity zâmbi discret.

– Nu poate spune că nu este. Nu dacă vrea să-şi păstreze imaginea de tânăr priceput în a conduce, care aşteaptă doar ocazia s-o dovedească.

Ridică paharul şi îşi întoarse privirea spre foc. În cameră nu se auzea decât trosnetul lemnului ars.

– Când vii la mine mâine..., începu el.

– Mâine trebuie să fiu liber, am spus.

Lăsă jos paharul şi se întoarse către mine.

– Trebuie? întrebă pe un ton straniu.

L-am privit în ochi. Am înghiţit în sec. M-am ridicat în picioare.

– Prinţul meu, am rostit formal, îţi cer permisiunea să fiu scutit de îndatoriri mâine, ca să pot să... mă ocup de nişte treburi personale.

Mă lăsă în picioare o clipă.

– Of, stai jos, Fitz. Urât. Cred că a fost urât din partea mea. Aşa păţesc când mă gândesc la Regal. Sigur că poţi fi liber mâine. Dacă te întreabă cineva, te-am trimis eu cu treabă. Pot să te întreb ce e atât de urgent?

M-am uitat la flăcările vesele.

– Prietena mea locuia la Siltbay. Trebuie să aflu...

– O, Fitz, rosti Verity cu mai multă compătimire decât puteam suporta.

Mă doborî un val de oboseală. Bine că stăteam jos. Mâinile începură să-mi tremure. Mi le-am ascuns sub masă şi le-am împreunat ca să le potolesc. Încă mă mai lua tremuratul, dar cel puţin reuşeam să-mi ascund slăbiciunea.

Verity îşi drese glasul.

– Du-te în cameră şi odihneşte-te, îmi spuse el cu blândeţe. Vrei să te însoţească cineva mâine la Siltbay?

Am negat din cap prosteşte, îngrozit dintr-odată de convingerea că voi afla veşti rele. Gândul mă îmbolnăvi. Încă un tremur îmi zgâlţâi trupul. Am încercat să respir calm, să mă liniştesc şi să evit criza care mă pândea. Nu suportam să mă fac de ruşine în faţa lui Verity.

– Ruşine să-mi fie mie, nu ţie, că nu mi-am dat seama cât ai fost de bolnav. Se ridicase fără zgomot. Îşi puse paharul în faţa mea. Din cauza mea te-ai îmbolnăvit. Sunt îngrozit de răul pe care l-am lăsat să ţi se întâmple.

M-am forţat să-l privesc în ochi. Ştia tot ce încercam să ascund. Ştia şi era copleşit de vină.

– Nu-i întotdeauna aşa de rău, i-am explicat.

Îmi zâmbi, dar nu-şi luă ochii de la mine.

– Eşti un mincinos tare priceput, Fitz. Să nu crezi că ţi-ai pierdut îndemânarea. Dar nu poţi minţi un om care a stat lângă tine cât am stat eu, nu doar în ultimele câteva zile, ci şi cât ai fost bolnav. Dacă îţi spune cineva „ştiu cum te simţi", poate o vei considera o

politețe. Dar eu îți spun adevărul, să știi. Și știu că tu ești ca Burrich. N-o să-ți ofer să alegi un mânz mai târziu. Îți ofer însă brațul meu, dacă accepți, ca să te însoțesc până în camera ta.

– Mă descurc, am zis, țeapăn.

Știam ce onoare îmi făcea, dar și cât de clar îmi vedea neputința. Voiam să fiu singur, să mă ascund. Verity încuviință tăcut, înțelegător.

– Aș vrea să fi stăpânit și tu Meșteșugul. Ți-aș da putere, așa cum mi-ai dat și tu, de prea multe ori.

– N-aș putea, am șoptit, incapabil să ascund cât mă dezgusta gândul de a sorbi puterea altuia ca s-o înlocuiesc pe a mea.

Am regretat imediat frântura de jenă pe care am zărit-o în ochii prințului meu.

– Și eu am vorbit cândva la fel de mândru, zise el încet. Du-te să te odihnești, băiete.

Se întoarse încet cu spatele la mine. Își găsi de lucru punând ordine în cerneluri și pergamente. M-am retras în liniște.

Stătuserăm în cameră toată ziua. Afară se întunecase bine. În castel domnea atmosfera serii de iarnă. Odată mesele curățate, lumea se adunase în fața căminelor din coridorul cel mare. Poate cântau menestrelii sau câte-un păpușar spunea o poveste trăgând de ațele marionetelor răschirate. Unii îl urmăreau în timp ce puneau pene la săgeți, alții mânuiau acul, copiii învârteau titirezi, potriveau cuburi colorate sau moțăiau pe genunchii și umerii părinților. Totul era în siguranță. Afară, viscolul șuiera și ne apăra.

Am mers cu prudența beţivului, ocolind locurile în care se strângeau oamenii seara. Mi-am împletit braţele şi mi-am adunat umerii de parcă mi-ar fi fost frig, ca să-mi potolesc tremurul mâinilor. Am urcat primul şir de trepte încet, ca pierdut în gânduri. Pe palier, mi-am permis o pauză cât am numărat până la zece, apoi m-am forţat să urc mai departe.

Nici n-am pus bine piciorul pe prima treaptă, că şi apăru Lacey sărind pe scări. O femeie bondoacă, mai mare decât mine cu vreo doisprezece ani, ţopăia vioaie ca un copil. Când ajunse la ultima treaptă, strigă „aici mi-erai!", de parcă eram o pereche de foarfeci rătăcite din coşul cu lucru de mână. Mă prinse zdravăn de braţ şi mă întoarse spre coridor.

– Dacă n-am urcat şi coborât scările astea de zece ori azi, nu le-am urcat niciodată. Măi, dar ce înalt te-ai făcut! Lady Patience nu s-a simţit deloc în apele ei şi e numai vina ta. La început, s-a aşteptat să baţi la uşă din clipă în clipă. A fost atât de mulţumită că te-ai întors, în sfârşit, acasă! Se opri să se uite la mine cu ochii ei lucioşi, de pasăre. Asta a fost azi-dimineaţă, mărturisi ea. *Chiar* ai fost bolnav! Ai cearcăne mari. Fără să-mi dea ocazia să răspund, continuă: Când s-a făcut de după-amiază şi tot n-ai venit, a început să se simtă jignită şi cam supărată. La cină s-a înfuriat atât de tare din cauza necuviinţei tale, că nici n-a mâncat. Atunci a început să dea crezare zvonurilor că ai fost foarte bolnav. E sigură că ai leşinat pe undeva sau că Burrich te-a ţinut la grajduri să cureţi după cai şi câini, aşa bolnav cum eşti. Ei, iată-ne ajunşi, intră. L-am găsit, doamnă.

Mă împinse în camera lui Patience. Cu toată pălăvrăgeala lui Lacey, am simțit în glasul ei o umbră de reținere, de parcă evita să spună ceva. Am intrat șovăitor, întrebându-mă dacă fusese și Patience bolnavă sau o lovise o nenorocire. Orice s-ar fi întâmplat, nu-i schimbase deloc obiceiurile. Camera ei arăta la fel ca înainte. Plantele crescuseră toate, se împletiseră între ele și le căzuseră frunzele. Un nou val de pasiuni subite se așezaseră peste cele abandonate. La menajeria ei se adăugaseră doi hulubi. Vreo șase potcoave zăceau împrăștiate peste tot. Pe masă ardea o lumânare groasă de mirt; mirosea frumos, dar picura ceară pe florile și ierburile uscate așezate pe tava de lângă ea. Un mănunchi de bețișoare sculptate ciudat era și el amenințat. Semănau cu bețișoarele de ghicit folosite în Chyurda. Când am intrat, cățelușa ei terier veni să mă salute. M-am aplecat s-o mângâi, apoi m-am întrebat dacă mă mai puteam îndrepta. Ca să-mi maschez întârzierea, am ridicat cu grijă o tăbliță de pe jos. Era cam veche și, probabil, rară, întrebuințată cu bețișoarele pentru ghicit. Patience se răsuci de la războiul de țesut să mă întâmpine.

– Hai, ridică-te și nu mai fi caraghios, exclamă ea, văzându-mă ghemuit. E o idioțenie să îngenunchezi. Sau ai crezut că așa mă vei face să uit cât de nepoliticos ai fost că nu ai venit să mă vezi imediat? Ce mi-ai adus? O, ce frumos din partea ta! De unde ai știut că le studiez? Am căutat prin toate bibliotecile din castele și nu am găsit prea multe despre bețișoarele prevestitoare!

Îmi luă tăbliţa din mână şi-mi zâmbi drept mulţumire pentru presupusul cadou. Din spatele ei, Lacey îmi făcu cu ochiul. I-am răspuns ridicând discret din umeri. M-am uitat din nou la Lady Patience, care puse tăbliţa peste alte câteva, trântite într-o grămadă gata să cadă. Se răsuci spre mine. O clipă, mă privi călduros, apoi îşi alese o expresie încruntată. Sprâncenele i se adunară deasupra ochilor căprui, iar gura i se subţie într-o linie fermă. Efectul figurii sale dojenitoare fu redus de faptul că acum îmi ajungea până la umeri şi că avea două frunze de iederă în păr.

– Te rog să mă ierţi, am rostit şi, îndrăzneţ, le-am scos dintre buclele negre dezordonate.

Patience mi le luă din mână serioasă, de parcă erau foarte importante, şi le aşeză peste tăbliţă.

– Unde ai fost în toată vremea asta, când a fost nevoie de tine aici? mă întrebă. Mireasa unchiului tău a venit de câteva luni. Ai ratat cununia oficială, ai ratat banchetul, dansul şi adunarea nobililor. Eu îmi cheltuiesc energia ca să mă asigur că eşti tratat ca un fiu de prinţ, iar tu eviţi toate obligaţiile sociale. Iar când, în sfârşit, ajungi acasă, nu vii să mă vezi, ci te plimbi peste tot prin turn, unde oricine poate vorbi cu tine, îmbrăcat cum eşti ca un cârpaci cerşetor. Ce-ţi veni să te tunzi aşa?

Soţia tatălui meu, odată ce a aflat că el făcuse un copil cu altcineva înainte de-a o lua de nevastă, mai întâi m-a urât, apoi a început să mă educe într-un fel agresiv. Uneori îmi era mai greu decât dacă m-ar fi surghiunit. Acum mă întrebă:

– Nu te-ai gândit că ai putea avea îndatoriri sociale aici, mai importante decât să umbli aiurea după Burrich pe la coada cailor?

– Îmi pare rău, doamnă.

Știam din experiență că nu e bine să mă cert cu Patience. Purtarea ei excentrică îl fermecase pe prințul Chivalry. Pe mine mă amuza, în zilele bune. În seara asta mă obosea.

– O vreme, am fost bolnav. Nu m-am simțit destul de în putere să călătoresc. Când m-am însănătoșit, vremea rea ne-a împiedicat să plecăm. Îmi pare foarte rău că am pierdut cununia.

– Atât? Numai din cauza asta ai întârziat?

Îmi vorbea aspru, parcă bănuind că-i torn o minciună gogonată.

– Da, am răspuns pe un ton grav. Dar m-am gândit la tine. Am ceva pentru tine în bagajele mele. Încă nu le-am adus de la grajduri, dar o voi face mâine.

– Ce anume? vru să afle, curioasă ca un copil.

Am inspirat adânc. Mă gândeam cu disperare la căldura patului.

– Un fel de ierbar. Unul simplu, pentru că cele delicate și mai pretențioase n-ar fi rezistat călătoriei. Chyurda nu folosesc tăblițe sau pergament pentru a învăța ierburile, cum facem noi. E o casetă de lemn. Când o vei deschide, vei găsi în ea mici modele de ierburi din ceară, de aceeași culoare și parfum cu ierburile, ca să le înveți mai ușor. Textul e în chyurdă, bineînțeles, dar eu tot am crezut că o să-ți placă.

– Sună foarte interesant, remarcă Patience și-i sclipiră ochii. De-abia aștept s-o văd.

– Să-i aduc un scaun, doamnă? Arată într-adevăr de parcă ar fi fost bolnav, interveni Lacey.

– Da, sigur, Lacey. Stai jos, băiete. Spune-mi, ce boală ai avut?

– Am mâncat ceva, o plantă străină, și am avut o reacție puternică la ea.

Poftim, am spus adevărul. Lacey îmi aduse un taburet mic. M-am așezat recunoscător. Mă treceau valuri de oboseală.

– Aha, înțeleg.

Nu se mai interesă de boala mea. Inspiră adânc, se uită în jur, apoi mă întrebă dintr-odată:

– Spune-mi, te-ai gândit la însurătoare?

Schimbarea bruscă de subiect îi era atât de caracteristică, încât am zâmbit fără voia mea. Am încercat să mă concentrez asupra răspunsului. Preț de-o clipă, am văzut-o pe Molly în fața ochilor, cu obrajii înroșiți de vântul care se juca în pletele-i negre, libere. Molly. Mâine, mi-am promis. Siltbay.

– Fitz! Termină! Nu te las să stai și să te holbezi prin mine de parcă n-aș fi aici! M-ai auzit? Te simți bine?

Am făcut un efort să revin în prezent.

– Nu prea, am răspuns cinstit. Am avut o zi obositoare...

– Lacey, adu-i băiatului o cană de vin de soc. Pare istovit. Poate că nu e cel mai potrivit moment să stăm de vorbă, hotărî Lady Patience, dându-se bătută.

Se uită la mine cu adevărat pentru prima oară. I-am citit îngrijorarea sinceră în ochi.

– Poate că nu cunosc întreaga poveste a aventurilor tale, sugeră ea discret, după o clipă.

M-am uitat la bocancii mei de munte căptușiți. Adevărul îmi stătea pe limbă, dar l-am înăbușit, îngrozit de pericolul care s-ar fi ivit dacă ea l-ar fi aflat.

– O călătorie lungă. Mâncare proastă. Hanuri murdare, cu paturi mizere și mese lipicioase. Cam asta a fost. Nu cred că vrei să afli toate amănuntele.

Se întâmplă un lucru ciudat. Ni se întâlniră privirile și Patience îmi ghici minciuna. Încuviință tacit, înghițind-o ca și cum ar fi necesară, și întoarse capul. M-am întrebat câte neadevăruri asemănătoare auzise de la tatăl meu. Ce-o costa să dea din cap aprobator?

Lacey îmi puse hotărâtă cana cu vin în mână. Am ridicat-o. Mirosul pătrunzător al primei înghițituri mă învioră. Am ținut-o cu ambele mâini și am reușit să-i zâmbesc lui Patience.

– Spune-mi, am început eu să vorbesc și, în ciuda eforturilor mele, glasul îmi tremura ca al unui moșneag. Am tușit ca să mi-l dreg. Ce mai faci? Îmi închipui că prezența unei regine aici, la Buckkeep, v-a dat mult de lucru. Povestește-mi ce am pierdut.

– O, spuse Patience, ca înțepată cu acul. Veni rândul ei să întoarcă privirea. Știi că sunt o ființă izolată. Sănătatea mea mă trădează câteodată. Dacă stau până târziu, dansând și vorbind, trebuie să zac în pat două zile după aceea. Nu. M-am prezentat la regină și am stat la masă cu ea o dată sau de două ori. Dar ea e

tânără și ocupată și prinsă de noua ei viață. Iar eu sunt bătrână și bizară și viața mea e plină de pasiunile mele...

– Și lui Kettricken îi place să cultive plante, m-am aventurat eu. Cred că ar fi foarte interesată... Un tremur neașteptat îmi zgudui oasele și dinții începură să-mi clănțăne, făcându-mă incapabil să continui. Mi-e doar... puțin frig.

M-am scuzat și am băut din vin. Am tras o înghițitură zdravănă, în loc de o sorbitură, cum intenționasem. Din cauză că-mi tremurau mâinile, mi-a picurat vin pe bărbie și pe piepții cămășii. Am sărit în picioare de spaimă și am scăpat cana din mâinile trădătoare. Căzu pe covor și se rostogoli, lăsând o urmă roșie ca sângele. M-am așezat imediat înapoi pe scaun și m-am cuprins cu brațele, încercând să-mi alung tremuratul.

– Sunt foarte obosit, am încercat eu să explic.

Lacey veni cu o cârpă și mă tamponă până când i-am luat-o din mână. M-am șters pe bărbie și-am curățat aproape tot vinul de pe cămașă. Dar când m-am lăsat pe vine ca să șterg și lichidul vărsat, aproape că am căzut în nas.

– Nu, Fitz, lasă vinul. Îl curățăm noi. Ești obosit și pe jumătate bolnav. Du-te la culcare. Vino să mă vezi după ce te-ai odihnit. Trebuie să discutăm ceva serios, dar mai poate aștepta o noapte. Acum du-te, băiete. La culcare!

M-am ridicat, recunoscător pentru mustrare și mi-am luat rămas-bun cu prudență. Lacey mă conduse până la ușă, apoi rămase în prag să mă petreacă din priviri, îngrijorată, până pe palier. Am încercat

să merg ca și cum pereții și podeaua nu se clătinau. M-am oprit la scări ca să-i fac semn cu mâna, apoi am început să le urc. După trei trepte, nu mă mai vedea. M-am proptit de perete ca să-mi trag sufletul. Mi-am dus mâinile la ochi, ca să-i feresc de lumina strălucitoare a lumânărilor. Amețeala mă asalta în valuri. Când am deschis ochii, am văzut curcubeie de ceață. I-am închis strâns la loc și i-am apăsat cu mâinile.

Am auzit pași ușori coborând treptele spre mine. Se opriră deasupra mea.

– Vă simțiți bine, domnule? am auzit un glas ezitant.

– Am băut prea mult, am mințit. Mai mult ca sigur că vinul pe care îl turnasem pe mine mă făcea să put ca un bețivan. Îmi revin într-o clipă.

– Dați-mi voie să vă ajut pe scări. E periculos să vă împiedicați aici.

Glasul devenise arțăgos. Am deschis ochii și m-am uitat printre degete. Fustă albastră. Din materialul practic purtat de toate servitoarele. Fără îndoială că mai avusese de-a face cu bețivi.

Am scuturat din cap, dar ea mă ignoră, cum aș fi făcut și eu în locul ei. Am simțit o mână puternică prinzându-mi brațul cu hotărâre, iar cealaltă mă cuprinse pe după talie.

– Hai să te urcăm pe scări, mă încurajă ea.

M-am lăsat pe ea, fără să vreau, și m-am târât până la catul următor.

– Mulțumesc, am bolborosit, gândindu-mă că acum o să mă lase în pace, dar ea nu slăbi strânsoarea.

– Ești sigur că locuiești la catul ăsta? Camerele servitorilor sunt la următorul, să știi.

Am reușit să dau afirmativ din cap.

– A treia ușă. Dacă nu te superi.

Ea rămase tăcută câteva clipe.

– Aceea-i camera bastardului.

Vorbele fură aruncate ca o provocare aspră. N-am tresărit la auzul lor, ca altădată. Nici măcar n-am ridicat capul.

– Da. Acum poți să pleci, am concediat-o eu cu răceală.

Însă ea păși mai aproape de mine. Mă apucă de păr și-mi înălță capul ca să mă vadă bine.

– Bobocule! șuieră mânioasă. Ar trebui să te trântesc aici, pe loc.

Mi-am smucit capul. Nu reușeam să-mi concentrez privirea ca să mă uit în ochii ei. Totuși am recunoscut-o, i-am recunoscut chipul, felul în care îi cădea părul pe față, pe umeri, și parfumul ei, ca o după-amiază de vară. Ușurarea mă străbătu din cap până-n picioare. Era Molly, Molly a mea, fata care făcea lumânări.

– Trăiești! am strigat.

Inima mi se zbătea ca un pește în cârlig. Am luat-o în brațe și am sărutat-o.

Adică am încercat. Ea mă împinse la o parte cu un braț țeapăn, zicându-mi morocănoasă:

– Nu voi săruta niciodată un bețiv. Asta-i o promisiune pe care mi-am făcut-o și o voi respecta întotdeauna. Nici nu voi fi sărutată de vreunul.

Vorbea cu asprime în glas.

– Nu sunt beat, sunt... bolnav, am protestat. Din cauza bucuriei, ameţisem mai tare ca niciodată. M-am clătinat pe picioare. Nu mai contează. Eşti aici şi eşti teafără.

Molly mă echilibră, un reflex format cât îl îngrijise pe tatăl ei.

– Da. Văd. Nu eşti beat. Dezgustul şi neîncrederea i se amestecau în glas. Nu eşti nici curierul scribului. Nici ajutor la grajd. Cu minciuni te-ai apropiat de toţi oamenii? Se pare că aşa te desparţi de ei.

– N-am mințit, am spus pe ton plângăreţ, nedumerit de supărarea din vocea ei. Aş fi vrut să mă pot uita în ochii ei. Pur şi simplu nu ţi-am spus totul... e prea complicat. Molly, sunt atât de bucuros că eşti teafără. Şi că eşti la Buckkeep! Am crezut că trebuie să te caut...

Mă ţinea mai departe de braţ, să nu cad din picioare.

– Nu sunt beat. Serios. Am mințit doar pentru că mi-era ruşine să recunosc cât de slăbit sunt.

– Deci ai mințit. Vocea ei tăia ca lama. De minciună ar trebui să-ţi fie ruşine, Bobocule. Sau un băiat de prinţ are voie să mintă?

Îmi dădu drumul. M-am lăsat moale pe perete. Am încercat să-mi adun gândurile învolburate, în timp ce mă străduiam să stau drept.

– Nu sunt băiat de prinţ, am rostit, în cele din urmă. Sunt bastard. Asta-i cu totul altceva. Şi, da, mi-a fost ruşine să recunosc şi asta. Dar nu ţi-am spus niciodată că nu sunt bastard. Când eram cu tine, am simţit întotdeauna că sunt Bobocul. Îmi plăcea să

am câțiva prieteni care să gândească despre mine că sunt „Bobocul", nu „Bastardul".

Molly nu-mi răspunse. În schimb, mă apucă mai dur decât prima oară de piepții cămășii și mă târî pe coridor până la camera mea. Mă uimea cât de puternice devin femeile când se înfurie. Lovi ușa cu umărul, de parcă ar fi fost un dușman personal, și-mi făcu vânt spre pat. Îndată ce am fost destul de aproape de el, îmi dădu drumul. Am căzut pe el. M-am îndreptat de spate și am reușit să mă așez. Prinzându-mi mâinile una într-alta și vârându-le între genunchi, mi-am controlat tremuratul. Molly stătea și mă săgeta din priviri. Nu o vedeam prea bine. Silueta i se contura încețoșată, trăsăturile i se amestecau, dar, după cum stătea, îmi dădeam seama că e supărată.

După un moment, mi-am luat inima în dinți.

– Te-am visat. Cât am fost plecat.

Ea tot nu deschise gura. Am mai prins curaj.

– Am visat că erai la Siltbay. Când a fost prădat. Vorbeam încordat, deoarece mă străduiam să-mi controlez tremurul vocii. Am visat focuri și pirați atacând. În visul meu, trebuia să aperi doi copii. Se părea că erau ai tăi.

Cuvintele mele se loveau de tăcerea ei ca de un zid. Probabil mă credea de zece ori mai idiot, așa cum stăteam și bolboroseam despre vise. Și de ce, Doamne, de ce mă vedea chiar ea, dintre toți oamenii de pe lume care m-ar fi putut vedea atât de neputincios? Tăcerea se prelungise.

– Dar tu erai aici, la Buckkeep, în siguranță. Am încercat să-mi controlez vocea nesigură. Mă bucur că ești teafără. Dar ce cauți la Buckkeep?

– Ce caut aici?

Glasul ei era la fel de încordat ca al meu. Suna aspru din cauza supărării, dar cred că și ezitant, din pricina fricii:

– Am venit să caut un prieten.

Se opri. Păru că se îneacă. Când vorbi din nou, o făcu cu glas prefăcut calm, aproape blând:

– Știi, tatăl meu a murit și m-a lăsat plină de datorii. Așa că creditorii mi-au luat prăvălia. M-am dus să locuiesc la rude, să le ajut la strânsul recoltei, să câștig bani ca s-o iau de la capăt. În Siltbay. Deși cum ai aflat tu despre asta n-o să-mi dau seama niciodată. Am câștigat niște bănuți și vărul meu mi-a promis că-mi va împrumuta restul sumei de care aveam nevoie. Recolta fusese bună. Urma să mă întorc la Buckkeep a doua zi. Dar Siltbay a fost prădat. Eram acolo, cu nepoatele mele...

Cuvintele i se stinseră scurt pe buze. Mi-am adus aminte odată cu ea. Corăbiile, incendiul, femeia râzând și sabia. Am ridicat ochii spre Molly și aproape că am reușit s-o văd. N-am putut vorbi. Dar ea se uita departe, pe deasupra capului meu. Continuă la fel de calmă:

– Verii mei au pierdut tot ce aveau. S-au numărat printre cei norocoși, pentru că le supraviețuiseră copiii. Însă nu le mai puteam cere bani cu împrumut. Adevărul era că nu m-ar fi putut plăti pentru munca mea, dacă mi-ar fi trecut prin gând să le-o cer. Așa că am

venit la Buckkeep când mai era puțin până la venirea iernii și nu aveam unde să stau. Mi-am zis, întotdeauna am fost prietenă cu Bobocul. Dacă e cineva de la care să iau bani împrumut ca să trec peste greutăți, el ar fi acela. Așa că am venit în turn și am întrebat de curierul scribului. Oamenii ridicau din umeri și mă trimiteau la Fedwren. Iar Fedwren a ascultat când te-am descris, s-a încruntat și m-a trimis la Patience.

Molly făcu o pauză plină de subînțelesuri. Am încercat să-mi imaginez întâlnirea dintre ele, dar am alungat-o din minte cu un tremurat.

– M-a luat servitoarea ei, reluă Molly încet. Mi-a spus că măcar atât putea face pentru mine, după ce tu m-ai făcut de rușine.

– Te-am făcut de rușine?

M-am îndreptat de spate tresărind. Pământul se învârti cu mine și lumea din ochii mei se transformă în scântei.

– Cum? Cum te-am făcut de rușine?

Molly tăcu.

– A spus, reluă ea, că, fără îndoială, mi-ai câștigat afecțiunea și apoi m-ai părăsit. Atrasă de promisiunea ta falsă că într-o zi vei putea să te însori cu mine, te-am lăsat să-mi faci curte.

– N-am... N-am reușit să termin propoziția. Eram prieteni. N-am știut că simți altceva pentru mine.

– N-ai știut?

Își ridică bărbia; cunoșteam gestul. Cu șase ani în urmă, i-ar fi urmat un pumn în stomac. Și acum am tresărit. Dar ea vorbi și mai calmă:

– Cred că ar fi trebuit să mă aştept să aud asta de la tine. Nu-i greu să spui aşa ceva.

Veni rândul meu să mă simt jignit.

– Tu eşti cea care m-a părăsit, fără un cuvânt de rămas-bun. Cu marinarul ăla, Jade. Crezi că nu ştiu despre el? Am fost acolo, Molly. Te-am văzut când l-ai luat de braţ şi ai plecat cu el. De ce nu ai venit la mine atunci, înainte de a pleca împreună cu el?

Molly îşi îndreptă spatele.

– Fusesem o femeie cu viitor. Apoi am ajuns, fără să vreau, datornică. Crezi că ştiam de datoriile făcute de tatăl meu şi le-am trecut cu vederea? Numai după ce l-am îngropat au venit creditorii să-mi bată la uşă. Am pierdut totul. Să fi venit la tine ca o cerşetoare, sperând să mă primeşti? Crezusem că ţii la mine. Că vrei... Afurisit să fii de El, de ce trebuie să recunosc toate astea în faţa ta?

Arunca în mine cu vorbe tari ca pietrele. Ştiam că are foc în priviri şi obrajii roşii.

– Am crezut că vrei, într-adevăr, să te însori cu mine, că vrei un viitor alături de mine. Am vrut să vin şi eu cu ceva, nu să apar cu mâna goală şi fără nicio speranţă. Îmi şi închipuiam mica noastră prăvălie, eu, cu lumânări, ierburi şi miere, tu, cu talentul tău de caligraf... Aşa că m-am dus la vărul meu, să-l rog să-mi împrumute nişte bani. Nu avea, dar mi-a aranjat să mă duc la Siltbay, să vorbesc cu fratele lui mai mare, Flint. Ţi-am spus ce s-a întâmplat acolo. M-am întors aici într-o barcă de pescuit, Bobocule, scoţând mărunţaiele din peşti şi punându-i în sare. M-am întors la

Buckkeep ca un câine bătut. Mi-am călcat pe mândrie, am venit aici și am aflat cât de proastă fusesem, cum te-ai prefăcut și cum m-ai mințit. Ești chiar un ticălos[1], Bobocule. Asta ești.

Preț de-o clipă am auzit un sunet straniu, și am încercat să-mi dau seama ce era. Molly plângea cu sughițuri. Știam că, dacă aș încerca să mă ridic și să mă duc la ea, aș cădea în nas. Sau aș întinde mâna și ea m-ar lovi de m-ar lăsa lat. Prostește, ca un bețiv, am repetat:

– Păi, atunci cum a fost cu Jade? De ce ți-a fost atât de ușor să pleci cu el? De ce nu ai venit la mine mai întâi?

– Ți-am spus! E vărul meu, tâmpitule! Furia își făcu loc printre lacrimi. Când ești la necaz, te duci la familie. I-am cerut ajutorul, iar el m-a luat la ferma lui, să-l ajut la strânsul recoltei.

O clipă de liniște. Apoi, neîncrezătoare:

– Ce ți-ai închipuit? Că sunt femeia care are un bărbat de rezervă? Glas de gheață. Că te las să-mi faci curte, dar mă întâlnesc și cu altul?

– Nu. N-am spus asta.

– Sigur că asta ți-ai închipuit. O spuse de parcă acum înțelegea totul limpede. Ești ca tatăl meu. Întotdeauna credea că-l mint, pentru că el însuși spunea atâtea minciuni. Exact ca tine. „Nu sunt beat" – și tu puți de la o poștă și de-abia te ții pe picioare. Și povestea ta idioată: „Te-am visat la Siltbay." Tot orașul

[1] În original, *bastard* – „bastard"; „ticălos" (n. tr.).

știe că am fost la Siltbay. Probabil ai auzit toată întâmplarea în seara asta, stând prin taverne.

– Nu, Molly. Trebuie să mă crezi.

Am strâns păturile de pe pat ca să nu cad. Se întorsese cu spatele la mine.

– Nu. Nu trebuie! Nu mai trebuie să cred pe nimeni. Făcu o pauză, ca și cum s-ar fi gândit la ceva. Știi, odată, foarte demult, când eram mică, foarte mică, înainte de a te cunoaște... Glasul îi deveni ciudat de calm. Pustiu, dar calm. Era Festivalul Primăverii. Țin minte că, atunci când i-am cerut tatei niște bănuți pentru distracțiile de la iarmaroc, m-a plesnit și mi-a zis că el nu aruncă banii pe prostii. Și pe urmă m-a încuiat în prăvălie și s-a dus să se îmbete. Dar eu și pe atunci știam cum să fug. Și tot m-am dus la corturile cu distracții, numai ca să le văd. Într-unul era un bătrân care ghicea viitorul în cristal. Știi cum se face. Ține cristalul la lumânare și-ți ghicește viitorul după cum îți cad culorile pe față.

Molly tăcu.

– Știu, am recunoscut eu.

Știam felul acela de vrăjitorie Hedge despre care vorbea. Văzusem dansul luminilor colorate pe fața unei femei cu ochii închiși. Acum nu-mi doream decât s-o văd bine pe Molly. Credeam că, dacă reușesc să mă uit în ochii ei, o pot convinge să vadă adevărul în mine. Aș fi vrut să am curajul să mă ridic în picioare, să merg la ea și să mai încerc o dată s-o iau în brațe. Dar ea credea că sunt beat, iar eu știam că aș cădea. Nu aveam de gând să mă fac de râs în fața ei a doua oară.

– Multe fete și femei veneau să li se ghicească viitorul. Dar eu nu aveam niciun ban, așa că nu puteam decât să privesc. Însă, după o vreme, bătrânul m-a observat. Probabil că mă considera rușinoasă. M-a întrebat dacă nu vreau să-mi aflu soarta. Și am început să plâng, pentru că voiam, dar nu aveam bani. Atunci Brinna, cea care vindea pește, a râs și-a spus că nu trebuie să plătesc ca s-o aflu. Toți îmi cunoșteau deja viitorul. Eram fată de bețivan, o să ajung soție de bețivan și-o să am copii bețivani. Toți s-au pus pe râs, șopti Molly. Până și bătrânul ghicitor.

– Molly, am îngăimat, dar nu cred că m-a auzit.

– Nici acum nu am bani. Dar cel puțin știu că nu voi fi nevasta unui bețivan. Nici măcar prietenă nu vreau să fiu cu vreunul.

– Trebuie să mă asculți. Nu te porți cinstit cu mine!

Limba trădătoare îmi împleticea cuvintele în gură.

– N-am...

Ușa se trânti.

– ... n-am știu că asta simți pentru mine, am spus ca un prost, în odaia rece și pustie.

Am început să tremur de-a binelea. Dar nu aveam de gând să o pierd a doua oară cu atâta ușurință. M-am ridicat și am reușit să fac doi pași mari, până când podeaua mi s-a clătinat sub picioare și am căzut în genunchi. Am rămas așa o clipă, dând din cap ca un câine. Nu credeam că Molly ar fi impresionată dacă m-aș târî după ea. Probabil mi-ar trage un picior. Asta dacă aș mai găsi-o. În schimb, m-am târât înapoi la pat și m-am cățărat în el. Nu m-am dezbrăcat, pur și

simplu am tras pătura peste mine. Văzul, slab, îmi slăbi și mai tare, vedeam un cerc care se înnegrea pe la margini, dar n-am adormit imediat. Am zăcut și m-am gândit cât de prost fusesem vara trecută. Curtasem o femeie, zicându-mi că ies la plimbare cu o fată. Diferența de trei ani dintre noi contase foarte mult pentru mine, dar nu așa cum trebuia. Crezusem că Molly vede în mine un băiat disperat s-o cucerească. Așa că m-am purtat ca un băiat, în loc să încerc s-o conving să vadă în mine un bărbat. Iar băiatul a rănit-o și, da, a păcălit-o și, după toate probabilitățile, a pierdut-o pentru totdeauna. Cercul se înnegri complet, era întuneric peste tot, doar o scânteie dansa în vârtejuri.

Molly îl iubise pe băiatul acela și visase la o viață împreună cu el. M-am agățat de scânteie și m-am cufundat în somn.

4
ÎNCURCĂTURI

În ceea ce privește Harul și Meșteșugul, cred că fiecare om le are, într-o oarecare măsură. Am văzut femei lăsând brusc totul baltă, ca să meargă în camera alăturată, unde bebelușul lor tocmai se trezea. Oare nu e asta o formă de Meșteșug? Am fost martor la cooperarea tăcută dintre membrii unui echipaj care lucrează de mult timp pe aceeași navă. Muncesc fără să vorbească, în strânsă legătură, ca un grup de inițiați în Meșteșug, astfel că nava parcă învie, iar echipajul îi dă forța vieții. Alți oameni simt o afinitate cu anumite animale și și-o manifestă printr-un blazon sau în numele pe care le dau copiilor lor. Harul îți deschide mintea spre această afinitate. El trezește în tine simțul legăturii cu toate necuvântătoarele, dar lumea stăruie în a zice că oamenii înzestrați cu el își formează, în cele din urmă, o legătură cu un anumit animal. Sunt povești care spun că ei își vor însuși obiceiurile și, până la urmă, forma acelui animal de care se apropie. Eu cred că putem trece cu vederea peste asemenea basme înfricoșătoare, menite să descurajeze copiii să folosească magia cu animale.

M-am trezit după-amiază. În cameră era frig. Focul se stinsese. Hainele transpirate se lipeau de mine. Am coborât clătinându-mă la bucătărie, am mâncat ceva, m-am dus la baie, am început să tremur și m-am întors în cameră. M-am băgat înapoi în pat, clănțănind de frig. Mai târziu, cineva a intrat la mine și mi-a vorbit. Nu mai știu ce mi-a spus, dar îmi amintesc clar că m-a zgâlțâit. M-a deranjat, dar puteam să-l ignor, așa că l-am ignorat.

M-am trezit la lăsarea serii. Focul ardea în cămin, iar în lada de lemne stăteau frumos stivuiți o grămadă de butuci. O măsuță fusese trasă lângă patul meu, iar pe fața de masă brodată, cu margini zdrențuite, am văzut un platou mare cu pâine, carne și brânză. O oală joasă cu ierburi aștepta să toarne cineva apă peste ele din ceainicul care aburea deasupra focului. De partea cealaltă a căminului erau un lighean și o bucată de săpun. La capătul patului, fusese lăsată o cămașă de noapte curată; nu era una dintre cele vechi ale mele. Poate chiar mi se potrivea.

Eram atât de recunoscător, încât am uitat să fiu nedumerit. Am reușit să mă dau jos din pat și să profit de toate. După aceea, m-am simțit mult mai bine. Îmi trecuse amețeala, simțeam doar că-mi plutește capul, dar mi-a trecut și asta după ce am mâncat pâine și brânză. Ceaiul avea aromă de scoarță de spiriduș; am bănuit imediat că era mâna lui Chade și m-am întrebat dacă el fusese acela care încercase să mă trezească. Nu, nu fusese el, Chade mă chema doar noaptea.

Îmi trăgeam peste cap cămaşa de noapte curată când uşa se deschise încet. Bufonul se strecură înăuntru. Era îmbrăcat în straiele lui de iarnă alb cu negru, iar pielea sa fără culoare părea mai palidă din cauza asta. Purta veşminte dintr-un fel de mătase şi croite atât de larg, încât arăta ca un par învelit în ele. Se înălţase şi chiar se subţiase, dacă era posibil aşa ceva. Ca de obicei, ochii lui albi te surprindeau, în ciuda chipului la fel de alb. Îmi zâmbi, apoi scoase limba roz şi o mişcă spre mine în bătaie de joc.

– Tu, am presupus eu, arătând spre lucrurile din jur. Mulţumesc.

– Nu, tăgădui el dând din cap, iar părul deschis îi tremură pe sub bonetă ca o aură. Dar am ajutat. Mulţumesc că te-ai îmbăiat. Acum n-o să-mi mai fie atât de greu când vin să văd ce faci. Mă bucur că te-ai trezit. Sforăi îngrozitor.

I-am ignorat comentariile.

– Ai crescut, i-am spus.

– Da. Şi tu. Şi ai fost bolnav. Şi ai dormit vreme îndelungată. Şi acum eşti treaz, spălat şi mâncat. Şi tot ca vai de lume arăţi. Dar nu mai puţi. După-amiaza e pe sfârşite. Mai vrei să afli şi altceva?

– Te-am visat. Cât am fost plecat.

Mă privi neîncrezător.

– Zău? Ce impresionant. Eu nu pot spune că te-am visat.

– Mi-a fost dor de tine, i-am zis şi m-am bucurat văzând scurta sclipire de mirare de pe faţa lui.

– Ce caraghios. De-asta te-ai purtat şi tu ca un bufon atâta vreme?

– Probabil. Stai jos. Povesteşte-mi ce s-a mai întâmplat cât am fost plecat.

– Nu pot. Mă aşteaptă regele Shrewd. Adică nu mă aşteaptă şi tocmai de-asta trebuie să merg să-l văd acum. Când te vei simţi mai bine, ar trebui să mergi şi tu la el. Mai ales dacă nu te aşteaptă.

Se răsuci dintr-odată, vrând să plece. O şterse repede pe uşă, apoi se lăsă brusc pe spate. Ridică clopoţeii argintii de la manşeta mânecii mult prea lungi şi îi scutură în direcţia mea.

– Cu bine, Fitz. Străduieşte-te un pic mai mult şi nu-i mai lăsa pe alţii să te omoare.

Închise uşa fără zgomot în spatele lui.

Am rămas singur. Mi-am turnat încă o ceaşcă de ceai şi am sorbit din el. Uşa se deschise din nou. Am ridicat ochii, aşteptându-mă să-l văd iar pe bufon. Lacey se uită pe furiş înăuntru şi anunţă:

– Aha, s-a trezit. Apoi mă luă la rost mai aspru: De ce n-ai spus cât eşti de obosit? M-ai speriat de moarte, dormind toată ziua.

Nu aşteptă să fie invitată, ci năvăli înăuntru cu braţele pline de pături şi rufărie curată şi cu Lady Patience în urma ei.

– A, s-a trezit! exclamă Patience către ea, de parcă n-ar fi crezut-o.

Îmi ignorară stânjeneala de a le primi în cămaşă de noapte. Lady Patience se aşeză pe pat, în timp ce servitoarea ei îşi făcu de lucru prin cameră, punând

lucrurile în ordine. Nu prea avea ce ordona în camera mea mai mult goală, dar adună vasele murdare, aţâţă focul, ţâţâi văzând apa murdară în care mă spălasem şi hainele împrăştiate. Eu am stat ca încolţit lângă şemineu cât ea schimbă aşternuturile de pe pat, îşi puse veşmintele murdare pe braţ cu un pufnet dezgustat, aruncă o privire în jur, apoi ieşi pe uşă cu prada.

– Aveam de gând să strâng, am bolborosit stânjenit, dar Lady Patience nu mă luă în seamă.

Mă trimise în pat cu un gest ferm. M-am întins şovăitor. Nu cred că am fost vreodată într-o situaţie mai dezavantajoasă. O înrăutăţi când se aplecă deasupra mea şi mă înveli bine.

– Despre Molly, rosti ea pe neaşteptate. Te-ai purtat nepermis de urât în seara aceea. Te-ai folosit de neputinţa ta ca s-o ademeneşti la tine în cameră. Şi s-o necăjeşti atât de rău cu acuzaţiile tale. Fitz, nu-ţi voi permite aşa ceva. Dacă n-ai fi bolnav, aş fi furioasă pe tine. Aşa cum stau lucrurile acum, sunt foarte dezamăgită. Nu am cuvinte pentru felul în care ai amăgit-o pe biata fată şi ai dus-o de nas. Aşa că îţi spun direct că asta nu se va mai repeta. Te vei purta onorabil cu ea, orice ar fi.

O simplă neînţelegere dintre mine şi Molly devenise peste noapte o problemă gravă.

– E o neînţelegere la mijloc, am spus, încercând să par înţelept şi calm. Molly şi cu mine trebuie s-o lămurim. Stând de vorbă doar noi doi. Te asigur, pentru liniştea ta, că nu e deloc ceea ce crezi.

– Nu uita cine eşti. Un fiu de prinţ nu...

– Fitz, i-am reamintit eu categoric. Sunt FitzChivalry. Bastardul lui Chivalry.

Patience păru îngrozită. Mi-am dat seama încă o dată cât de mult mă schimbasem de la plecarea din Buckkeep. Nu mai eram băiatul pe care să-l supravegheze și să-l corecteze. Trebuia să mă vadă așa cum sunt. Cu toate acestea, am încercat să-mi domolesc glasul:

– Nu adevăratul fiu al prințului Chivalry, doamnă. Doar bastardul soțului tău.

Se așeză la capătul patului și mă privi. Ochii ei căprui se întâlniră cu ai mei și nu-i slăbiră. Am pătruns dincolo de felul pretins ușuratic și distrat, într-un suflet capabil de suferință și regret mai amarnic decât aș fi bănuit vreodată.

– Cum ți-a putut trece prin cap că aș putea uita? mă întrebă ea în șoaptă.

Mi-au rămas cuvintele în gât încercând să-i răspund. Am fost salvat de întoarcerea lui Lacey. Adusese doi servitori și doi băieți mai mici, care luară apa și vasele murdare, în timp ce ea puse pe masă o tavă cu plăcinte și două cești și împărți ierburi proaspete pentru altă ceașcă de ceai. Patience și cu mine am tăcut până când servitorii părăsiră încăperea. Lacey pregăti ceaiul, îl turnă în cești pentru toți trei, apoi se așeză și începu să lucreze la dantela ei interminabilă.

– Tocmai pentru că ești cine ești trebuie să știi că e mai mult decât o neînțelegere la mijloc. Patience reveni la subiect de parcă nici n-aș fi îndrăznit s-o întrerup. Dacă ai fi doar ucenicul lui Fedwren sau ajutor de grăjdar, atunci ai putea curta și lua de nevastă

pe cine ai vrea. Dar nu eşti, FitzChivalry Farseer. Îţi curge sânge regesc în vene. Chiar şi un bastard – rosti cuvântul cam împleticit – dintr-un astfel de neam trebuie să respecte anumite obiceiuri. Şi să fie discret. Gândeşte-te la poziţia ta de la Curtea regelui. Trebuie să primeşti permisiunea lui pentru a te căsători. Sigur ştii lucrul ăsta. Din politeţe pentru regele Shrewd, ar fi trebuit să-l anunţi că ai intenţia de a face curte cuiva, ca să chibzuiască dacă merită sau nu şi să-ţi spună dacă e de acord sau nu. Ar sta şi-ar socoti. E momentul potrivit să te însori? E spre binele tronului? Este potrivită perechea ta sau va ieşi scandal? Curtatul nu te va reţine de la îndatoriri? Este acceptabil neamul fetei? Vrea regele ca tu să ai copii?

Cu fiecare întrebare pe care mi-o punea, eram tot mai şocat. M-am proptit de perne şi m-am holbat la perdelele patului. Nu intenţionasem niciodată s-o curtez pe Molly. De la o prietenie copilărească am alunecat într-o legătură mai strânsă. În adâncul inimii, mi-aş fi dorit s-o curtez, dar judecata mă oprise întotdeauna. Patience îmi citi clar gândurile.

– Şi nu uita, FitzChivalry, că ai depus un jurământ. Viaţa ta aparţine deja regelui tău. Ce i-ai oferi lui Molly, dacă te-ai însura cu ea? Răgazul pe care ţi-l îngăduie el? Frânturile de timp pe care nu ţi le fură? Un bărbat care a jurat să-l slujească pe rege nu prea are timp pentru altcineva în viaţa lui. Începu să plângă dintr-odată. Unele femei acceptă să primească ceea ce le oferă bărbatul cu sinceritate şi se mulţumesc cu atât. Pentru altele, asta nu e suficient. Nu poate fi niciodată

destul. Tu trebuie să... Ezită şi vorbi ca şi cum cineva îi smulgea cuvintele din gură. Trebuie să te gândeşti la asta. Nu poţi sluji la doi stăpâni. Oricât ar vrea el...

Îi pieri vocea. Închise ochii, de parcă ar fi durut-o ceva. Apoi trase aer adânc în piept şi continuă degrabă, ca şi când nu s-ar fi întrerupt.

– Încă un lucru, FitzChivalry. Molly este, sau a fost, o fată cu perspective frumoase. Are o meserie şi şi-o cunoaşte bine. Mă aştept să revină la ea, după ce lucrează pe la alţii o vreme. Dar tu? Tu ce-i aduci? Eşti un bun caligraf, dar nu poţi pretinde că ai priceperea unui scrib. Eşti un bun ajutor de grăjdar, da, dar nu aşa îţi câştigi pâinea. Eşti bastardul unui prinţ. Locuieşti în turn, eşti hrănit, eşti îmbrăcat. Dar nu ai o simbrie fixă. Camera asta e destul de bună pentru o persoană. Ai crezut că o s-o aduci pe Molly să locuiască aici, cu tine? Sau că regele îţi va da permisiunea să pleci din Buckkeep? Şi, dacă ţi-ar da-o, ce-ai face? Ai locui la nevasta ta, ai mânca pâinea câştigată de ea şi n-ai face nimic? Sau te-ai mulţumi să-i furi meseria şi s-o ajuţi pe ea?

În sfârşit, se opri. Nu se aştepta să-i răspund la toate acele întrebări. Nici n-am încercat. Mai inspiră o dată adânc şi reluă:

– Te-ai purtat ca un băiat nechibzuit. Ştiu că n-ai avut nicio intenţie nepotrivită, dar trebuie să avem grijă să nu se întâmple nimic rău din cauza asta. Nimănui. Mai ales lui Molly. Ai crescut printre bârfele şi intrigile de la Curtea regală. Ea, nu. Vei permite să se spună că e concubina ta sau, mai rău, târfa

turnului? Timp de mulți ani, Buckkeep a fost Curtea unui singur om. Regina Desire a fost... regina, dar nu s-a ocupat de Curte ca regina Constance. Acum avem din nou o regină la Buckkeep. Lucrurile s-au schimbat deja, după cum vei descoperi. Dacă speri într-adevăr s-o iei de soție pe Molly, atunci ea trebuie să se deprindă cu traiul de la Curte încetul cu încetul. Altfel se va trezi izolată printre oameni care-o salută politicos din cap. Îți vorbesc deschis acum, FitzChivalry. Nu ca să fiu crudă de tine. Dar mai bine să fiu crudă cu tine acum, decât să ducă Molly o viață plină de suferințe mai târziu.

Îmi vorbi calm, fără să mă slăbească din priviri. Aștept până când, lipsit de speranță, am întrebat:

– Ce trebuie să fac?

Preț de-o clipă, se uită la mâinile ei. Apoi mă privi iar în ochi.

– Deocamdată, nimic. Absolut nimic. Am luat-o pe Molly printre servitoarele mele. O învăț, pe cât se poate, obiceiurile Curții. Se dovedește o elevă sârguincioasă și cea mai drăguță dăscăliță de ierburi și arome. L-am pus pe Fedwren să-i explice literele, lucru pe care e foarte dornică să-l învețe. Dar, pentru moment, atât trebuie să se întâmple. Femeile de la Curte trebuie s-o accepte drept una dintre doamnele mele, nu femeia bastardului. După un timp, poți începe s-o vizitezi. Acum însă ar fi necuviincios să te întâlnești cu ea singur sau chiar să încerci s-o vezi.

– Dar trebuie să vorbesc cu ea între patru ochi. Numai o dată, foarte puțin, apoi îți promit că-ți voi

respecta regulile. Crede că am amăgit-o voit, Patience. Crede că am fost beat aseară. Trebuie să-i explic...

Nici n-am terminat bine prima propoziție, că Patience începu să clatine din cap și o ținu așa până când m-am oprit.

– Deja s-au iscat niște zvonuri, pentru că a venit aici să te caute. Cel puțin așa se bârfea. Le-am înăbușit, asigurându-i pe toți că Molly a venit la mine pentru că avea necazuri, iar mama ei a fost o femeie care a tras din greu la Lady Heather pe vremea reginei Constance. Lucru adevărat, iar asta înseamnă că Molly avea dreptul să mă caute, căci nu mi-a fost mie Lady Heather prietenă când am venit la Buckkeep prima oară?

– Ai cunoscut-o pe mama lui Molly? am întrebat curios.

– Nu chiar. Plecase din Buckkeep ca să se mărite cu un lumânărar înainte de sosirea mea. Dar am cunoscut-o pe Lady Heather, care a fost bună cu mine.

Nu-mi răspunse la întrebarea de dinainte.

– Dar n-aș putea să vin în camera ta și să vorbesc cu Molly acolo, pe ascuns, și...

– Nu vreau niciun scandal! declară Patience categorică. Nu voi provoca unul. Fitz, ai dușmani la Curte. Nu voi permite ca Molly să ajungă victima lor, când vor încerca să te rănească pe tine. Poftim! Am vorbit destul de limpede până la urmă?

Vorbise foarte limpede despre lucruri pe care credeam că nici nu le cunoaște. Câte știa despre dușmanii mei? Credea că sunt doar de suprafață? Deși asta ar fi destul la Curte. M-am gândit la Regal, la remarcile

sale viclene, mi l-am închipuit cum se întoarce și vorbește în șoaptă cu slugoii lui la un ospăț și toți rânjesc unul la altul și comentează cu glas scăzut criticile prințului. M-am gândit că va trebui să-l omor.

– După cum îți încleștezi maxilarele, îmi dau seama că înțelegi. Se ridică, punându-și ceașca pe masă. Lacey, cred că trebuie să-l lăsăm pe FitzChivalry să se odihnească acum.

– Te rog, măcar spune-i să nu fie supărată pe mine, am implorat-o. Spune-i că n-am fost beat aseară. Spune-i că n-am vrut s-o amăgesc, nici să-i fac rău.

– Nu-i voi duce un astfel de mesaj! Nici tu, Lacey! Să nu crezi că n-am văzut când i-ai făcut cu ochiul. Vă cer amândurora să fiți cuviincioși. Ține minte asta, FitzChivalry: nu o cunoști pe Molly. Doamna Lumânăreasă. Nici ea nu te cunoaște pe tine. Așa trebuie să fie. Acum, hai, Lacey. FitzChivalry, sper să te odihnești în noaptea asta.

Mă lăsară singur. Deși am încercat să prind privirea lui Lacey și s-o câștig de partea mea, ea refuză să se uite la mine. Ușa se închise în urma lor, iar eu m-am proptit cu spatele de perne. Am încercat să nu-mi las gândurile să protesteze împotriva regulilor pe care mă obliga Patience să le respect. Era enervantă, dar avea dreptate. Nu puteam spera decât că Molly îmi va considera purtarea nesocotită, și nu înșelătoare sau prefăcută.

M-am dat jos din pat și am ațâțat focul. Apoi m-am așezat lângă el și mi-am cercetat camera. După lunile petrecute în Regatul Munților, părea, într-adevăr, un

loc sumbru. Singura podoabă era o tapiserie cam prăfuită, înfăţişându-l pe regele Wisdom împrietenindu-se cu Străbunii. O găsisem acolo când mă mutasem, împreună cu scrinul de cedru de la capătul patului. M-am uitat la ea nemulţumit: era veche şi mâncată de molii; înţelegeam de ce fusese aruncată aici. În copilărie, visam urât din cauza ei. Ţesută în stil vechi, regele Wisdom era alungit în mod ciudat, iar Străbunii nu semănau cu nicio creatură văzută de mine. Se ghiceau aripi la umerii lor umflaţi. Sau poate că era doar o aură de lumină. M-am proptit cu spatele de cămin ca să-i văd mai bine.

Am aţipit. Mă trezi un curent la umăr. Uşa secretă din spatele căminului, care ducea la încăperile lui Chade, era larg deschisă şi mă invita să ies. M-am ridicat ţeapăn, m-am întins şi am pornit pe scările de piatră. Aşa pornisem şi prima oară, cu atâta vreme în urmă, îmbrăcat ca acum, numai în cămaşa de noapte. Urmasem un bărbat înfricoşător, cu obrazul pătat şi ochi inteligenţi şi strălucitori, ca de corb. Se oferise să mă înveţe cum să omor oameni. Şi, fără cuvinte, să-mi fie prieten. Am acceptat ambele oferte.

Treptele de piatră erau reci. Aici se mai vedeau pânze de păianjen, praf şi funingine deasupra sfeşnicelor de pe perete. Deci curăţenia nu ajunsese şi pe scările acelea. Nici în camera lui Chade. Era la fel de neîngrijită, dezordonată şi confortabilă ca întotdeauna. Într-un colţ se afla căminul la care lucra, podeaua de piatră neacoperită şi o masă uriaşă, acoperită de talmeş-balmeşul obişnuit: mojare şi pistiluri, vase

lipicioase, cu resturi de carne pentru Alunecosul, nevăstuica lui, oale cu ierburi uscate, tăbliţe şi suluri, linguri şi cleşti şi un ceainic înnegrit, din care ieşeau încă rotocoale de fum negru.

Dar Chade nu era acolo. Nu, stătea în capătul celălalt, pe un scaun cu pernă groasă, aşezat cu faţa la alt cămin, în care focul pâlpâia voios. Covoarele se întindeau unul peste altul pe podea, iar pe o masă sculptată cu gust se aflau un vas cu mere de toamnă şi o carafă cu vin de vară. Chade era pitit în scaun, ţinând la lumină un sul pe care-l desfăşura pe măsură ce-l citea. Oare îl ţinea mai departe de ochi decât înainte, iar braţele lui erau mai uscate? M-am întrebat dacă îmbătrânise în lunile în care fusesem plecat sau dacă pur şi simplu nu observasem eu înainte cât de bătrân era. Haina de lână gri arăta la fel de ponosită ca întotdeauna, iar părul lung şi cenuşiu îi cădea pe umeri fără să-şi fi schimbat culoarea. Ca de obicei, am aşteptat în linişte până când a binevoit să-şi ridice privirea şi să-mi remarce prezenţa. Unele lucruri se schimbaseră, altele, nu.

În cele din urmă, lăsă pergamentul la o parte şi se uită spre mine. Avea ochi verzi, surprinzător de luminoşi pe chipul său moştenit de la neamul Farseer. În ciuda urmelor ca de vărsat-de-vânt care-i pătau faţa şi braţele, trăsăturile sale de bastard erau aproape la fel de clare ca ale mele. Cred că l-aş fi putut considera un frate al bunicului, dar legătura noastră, de ucenic–stăpân, era mai strânsă decât orice legătură de sânge. Mă cercetă de sus până jos, iar eu, fără să-mi

dau seama, mi-am îndreptat ținuta sub ochii lui scrutători.

– Băiete, vino la lumină, îmi porunci el cu glas gros.

Am făcut vreo zece pași și am așteptat cu teamă. Mă examină cu grijă, așa cum făcuse cu pergamentul.

– Dacă am fi niște trădători ambițioși, tu și cu mine, ne-am asigura că oamenii ar observa asemănarea ta cu Chivalry. Te-aș putea învăța să stai în picioare cum stătea el; ai deja mersul lui. Ți-aș putea arăta cum să-ți faci riduri pe față ca să pari mai bătrân. Ești aproape la fel de înalt ca el. Ai putea să-i înveți expresiile pe care îi plăcea să le repete și felul în care râdea. Încetul cu încetul, pe căi tăcute, am deveni puternici, fără ca nimeni să-și dea seama ce ascund ele.

Se opri. Am scuturat ușor din cap. Apoi am zâmbit amândoi, iar eu m-am așezat pe pietrele căminului, la picioarele sale. Îmi cădea bine căldura focului la spate.

– Asta mi-e meseria, bănuiesc. Oftă și sorbi din vin. Trebuie să mă gândesc la astfel de lucruri, știind că o vor face alții. Într-o zi, mai devreme sau mai târziu, un nobil mărunt va crede că e ideea lui și va veni cu ea la tine. Așteaptă și vei vedea că nu mă înșel.

– Mă rog să te înșeli. M-am săturat de comploturi, Chade, nerăsplătite așa cum speram, în jocul nostru.

– Nu te-ai descurcat rău, cu mâna pe care ai avut-o. Ai supraviețuit.

Privi dincolo de mine, la flăcări. Între noi plutea, grea, o întrebare: de ce îi dezvăluise regele Shrewd lui Regal că eu sunt asasinul lui instruit? De ce m-a pus în situația să raportez și să primesc ordine de la

un om care-mi voia moartea? M-a dat pe mâna lui, ca să-i distragă atenţia de la celelalte lucruri care-l nemulţumeau? Şi, dacă am fost pionul de sacrificiu, mă folosea încă pe post de momeală şi distracţie pentru prinţul cel tânăr? Cred că nici Chade nu mi-ar fi putut răspunde la toate întrebările, iar a i le pune ar fi însemnat să trădez în cel mai josnic chip ceea ce am jurat amândoi să fim: oamenii regelui. Demult, ne-am pus amândoi viaţa la picioarele lui Shrewd, pentru apărarea familiei regale. Nu se cuvenea să punem la îndoială felul în care se folosea de noi. Ar fi fost o trădare mârşavă.

Aşa că Chade luă vinul şi umplu paharul care mă aştepta. O vreme am vorbit despre lucruri care nu aveau importanţă pentru nimeni, cu excepţia noastră, fiind de aceea cu atât mai preţioase. L-am întrebat ce mai face Alunecosul, iar el îşi arătă, cam stângaci, mila faţă de moartea Curiosului. Îmi puse câteva întrebări care mi-au arătat că ştia tot ceea ce-i spusesem lui Verity şi-mi povesti o mulţime de bârfe de la grajduri. Am aflat despre faptele neînsemnate din turn şi despre cele petrecute printre oamenii de rând cât am fost plecat. Dar când l-am întrebat ce crede despre Kettricken, viitoarea noastră regină, căpătă o expresie serioasă.

– Are de străbătut o cărare plină de obstacole. A venit la o Curte fără regină, unde ea este şi nu este încă regină. A sosit când noi trăim vremuri grele, într-un regat care se luptă şi cu piraţii, şi cu tulburări interne. Dar cel mai greu pentru ea este că a venit într-o Curte

care nu înțelege cum vede ea regalitatea. A fost asaltată cu ospețe și adunări în cinstea ei. E obișnuită să se plimbe printre supuși, să se îngrijească singură de grădinile ei, de războaie de țesut și de fierării, să pună capăt conflictelor și să se sacrifice ca să-și ferească poporul de necazuri. Aici, descoperă ea, se învârte numai printre nobili, privilegiați și bogați. Nu înțelege de ce se bea vin și de ce se mănâncă bucate străine, de ce se îmbracă lumea în straie scumpe și-și flutură giuvaierele – fiindcă aceasta este menirea unor asemenea adunări. Așa că ea nu „arată bine". Este o femeie frumoasă, în felul ei. Dar e prea solidă, prea musculoasă, prea deschisă la piele față de femeile din Buckkeep. Seamănă cu un cal de luptă printre cei folosiți la vânătoare. Are inimă bună, dar nu știu dacă va face față îndatoririlor, băiete. Ca să fiu sincer, mi-e milă de ea. A venit aici singură, știi bine. Cei care au însoțit-o s-au întors de mult în Regatul Munților. Așa că e foarte singură, în ciuda celor care vor să-i intre în grații.

– Și Verity? am întrebat, nedumerit. Nu face nimic să-i aline singurătatea, s-o învețe obiceiurile noastre?

– Verity are puțin timp pentru ea, îmi răspunse Chade pe față. A încercat să-i explice asta regelui Shrewd înainte de a se aranja căsătoria, dar noi nu l-am ascultat. Shrewd și cu mine am fost atrași de avantajele politice pe care le aducea Kettricken. Am uitat că vom avea o femeie la Curtea noastră zi de zi. Verity e ocupat până peste cap. Dacă ar fi un soț și o soție obișnuiți și dacă li s-ar da timp, cred că ar ține

cu adevărat unul la altul. Dar aici, și acum, trebuie să-și consacre toate eforturile aparențelor. În curând, li se va cere un moștenitor. Nu au timp să se cunoască, cu atât mai mult să aibă grijă unul de celălalt.

Probabil că Chade îmi citi durerea pe chip, pentru că adăugă:

– Asta a fost dintotdeauna soarta celor cu sânge regesc, băiete. Chivalry și Patience au fost o excepție. Și și-au cumpărat fericirea cu prețul avantajelor politice. Unde s-a mai auzit ca un viitor rege să se însoare din dragoste? Sunt sigur că ai auzit iarăși și iarăși ce prostie a fost din partea lor.

– Și m-am întrebat întotdeauna dacă lui Chivalry i-a păsat.

– L-a costat, spuse Chade calm. Nu cred că și-a regretat hotărârea. Dar era viitorul rege. Nu avea libertatea de a hotărî.

Așa, deci. Bănuiam eu că Chade știe totul. Și era zadarnic să sper că nu-mi va spune nimic. Am simțit cum mă înroșesc în obraji.

– Molly, am zis.

Confirmă cu o ușoară înclinare a capului.

– Una era când mergeai în oraș și erai un băiat de-o vârstă oarecare. Atunci se putea trece cu vederea. Acum însă toți te consideră bărbat. Când a venit aici și a întrebat de tine, lumea și-a dat drumul la gură și a început să bârfească. Patience s-a dovedit isteață când a stins zvonurile și a luat frâiele în mână. Nu că eu aș fi ținut-o pe femeie aici, dacă ar fi fost după mine. Dar Patience s-a descurcat foarte bine.

– Femeie..., am repetat, jignit.

Dacă ar fi zis „târfă", nu m-ar fi durut mai tare.

– Chade, o judeci greşit. Şi pe mine. A început cu o prietenie, demult de tot, iar dacă e cineva vinovat... de cum au decurs lucrurile, atunci eu sunt acela, nu Molly. Am crezut întotdeauna că prietenii pe care mi i-am făcut în oraş, că timpul petrecut acolo ca „Bobocul" îmi aparţin.

M-am bâlbâit şi m-am oprit, auzind numai stângăcia cuvintelor mele.

– Ai crezut că poţi duce două vieţi separate? Chade vorbi calm, dar nu blând. Aparţinem regelui, băiete. Suntem oamenii regelui. Vieţile noastre îi aparţin. În fiecare clipă, în fiecare zi, în somn sau treji. Nu ai timp pentru grijile tale. Numai pentru ale lui.

M-am mişcat puţin ca să pot privi flăcările. M-am gândit la ceea ce ştiam despre Chade în privinţa asta. L-am cunoscut aici, pe întuneric, în această încăpere izolată. Nu l-am văzut niciodată afară, plimbându-se prin Buckkeep. N-am auzit pe nimeni să-i rostească numele. Din când în când, deghizat în Lady Thyme, se aventura în lume. Odată am călătorit împreună noaptea, spre Forge, când s-a întâmplat prima dată nenorocirea cu neoamenii. Dar şi atunci o făcusem la porunca regelui. Ce viaţă avea Chade? O cameră, vin şi mâncare bună şi o nevăstuică drept tovărăşie. Era fratele mai mare al lui Shrewd. Dacă nu ar fi fost bastard, ar fi urcat pe tron. Să ghicesc în viaţa lui o prevestire a vieţii mele?

– Nu.

Nu vorbisem, dar, când m-am uitat la Chade, mi-a ghicit gândurile.

– Eu am ales traiul ăsta, băiete. După ce o licoare prost mânuită a explodat și m-a mutilat. Cândva, am fost un bărbat frumos. Și încrezut. Aproape la fel de încrezut ca Regal. Când mi-am desfigurat fața, am vrut să mor. Luni de zile am stat închis în cameră. Când, în cele din urmă, am ieșit în lume, am făcut-o deghizat, nu în Lady Thyme, nu atunci, nu. Dar îmi acopeream fața și mâinile. Am plecat din Buckkeep. Vreme îndelungată. Iar când m-am întors, tânărul acela arătos care fusesem cândva murise. Am descoperit că sunt mai folositor familiei, acum că eram mort. Și povestea e lungă, băiete. Dar tu să știi că eu mi-am ales viața asta. Nu m-a obligat Shrewd. Eu mi-am impus-o. Viitorul tău poate arăta altfel. Dar să nu-ți închipui că o să ți-l faci cum vrei tu.

Mă îmboldi curiozitatea.

– De-asta știau de tine Chivalry și Verity, dar nu și Regal?

Chade zâmbi straniu.

– Am fost un soi de unchi vitreg iubitor celor doi băieți mai mari, dacă-ți vine să crezi. I-am supravegheat, într-un fel. Dar, odată desfigurat, m-am ținut la distanță de ei. Regal nu m-a cunoscut niciodată. Mama lui avea oroare de vărsat. Am impresia că credea toate poveștile cu Omul Însemnat, vestitor de nenorociri și dezastre. De altfel, suferea de o groază aproape superstițioasă de oricine nu era întreg. A moștenit-o și Regal, o vezi în purtarea lui față de

bufon. N-ar fi ținut lângă ea o servitoare cu picioare strâmbe sau un servitor care nu avea toate degetele. Așa. Când m-am întors, nu am fost prezentat doamnei, nici copilului pe care l-a născut. Când Chivalry a devenit prințul moștenitor, eu am fost una dintre tainele care i s-au dezvăluit. Am fost șocat să aflu că-și amintea de mine și că-mi simțise lipsa. L-a adus pe Verity să mă vadă în aceeași seară. A trebuit să-l cert pentru asta. Mi-a fost greu să-i fac să înțeleagă că nu mă pot vizita când au chef. Of, băieții ăia...

Clătină din cap și zâmbi amintirilor. Nu pot explica fiorul de gelozie pe care l-am simțit. Am îndreptat conversația din nou spre mine.

– Ce crezi că ar trebui să fac?

Chade își țuguie buzele, sorbi din vin și se gândi o clipă.

– Deocamdată, Patience ți-a dat sfaturi bune. Ignor-o sau evit-o pe Molly, dar nu pe față. Trateaz-o ca pe-o nouă fată care spală vasele; fii politicos dacă te întâlnești cu ea, dar nu și apropiat. N-o căuta. Dedică-te viitoarei regine. Verity se va bucura dacă te ocupi de ea. Kettricken va fi încântată să aibă lângă ea o față prietenoasă. Iar dacă ai de gând să obții permisiunea de a te însura cu Molly, viitoarea regină îți va fi o aliată puternică. În timp ce o distrezi pe Kettricken, protejeaz-o. Ține minte că există oameni ale căror interese nu permit ca Verity să aibă un moștenitor. Aceiași oameni care nu ar fi deloc încântați să ai tu copii. Așa că fii prudent și cu ochii în patru. Ține garda sus.

– Atât? am întrebat, descurajat.

– Nu. Odihnește-te. Cu rădăcina-morții te-a otrăvit Regal?

Am confirmat. Chade clătină din cap, mijind ochii. Apoi mă privi fix:

– Ești tânăr. Te poți însănătoși aproape complet. Am mai văzut un singur om care i-a supraviețuit. Dar n-a scăpat de tremurat toată viața. Observ că și tu mai tremuri puțin. Nu se vede, decât dacă te cunoaște cineva bine. Dar nu te extenua. Oboseala te face să tremuri și-ți slăbește văzul. Exagerează și vei face crize. Nu vrei să știe nimeni că ai o slăbiciune. Cea mai bună cale e să trăiești în așa fel încât să nu ți-o arăți niciodată.

– De-asta era scoarță-de-spiriduș în ceai? am întrebat, deși nu avea rost.

Chade ridică o sprânceană mirată.

– Ceai?

– Poate că a fost mâna bufonului. Când m-am trezit, am găsit mâncare și ceai în cameră...

– Și dacă ar fi fost mâna lui Regal?

Mi-a trebuit un timp ca să pricep.

– Aș fi putut fi otrăvit.

– Dar n-ai fost. Nu de data asta. Nu, n-a fost nici mâna mea, nici a bufonului. A fost Lacey. Există oameni mai profunzi decât par. Bufonul te-a descoperit și nu știu ce l-a apucat să-i spună lui Patience. Până i-a trecut ei tulburarea, Lacey a poruncit să ți se aducă de toate. Cred că, în sinea ei, te consideră la fel de zăpăcit ca și stăpâna ei. Dă-i un prilej cât de mic și ea se va apuca

imediat să-ți organizeze viața. Oricât de bune i-ar fi intențiile, nu-i poți permite așa ceva, Fitz. Un asasin are nevoie de intimitate. Pune-ți zăvor la ușă.

– Fitz? m-am arătat eu surprins.

– Acesta ți-e numele. FitzChivalry. Deoarece se pare că nu te mai enervează, o să-l folosesc de acum înainte. Am început să mă plictisesc de „băiete".

Am încuviințat tacit. Pe urmă am vorbit despre alte lucruri. Mai era cam un ceas până se crăpa de ziuă când am ieșit din camera lui fără ferestre și m-am întors într-a mea. M-am întins în pat, dar nu mi-a venit somnul. Îmi înăbușisem întotdeauna furia pe care o simțeam din cauza situației mele de la Curte. Acum mocnea în mine și nu mă puteam odihni. Am dat păturile la o parte și m-am îmbrăcat în hainele rămase mici, am ieșit din turn și am plecat în oraș.

Palele de vânt tăios dinspre mare mă loveau peste față ca niște palme reci. Mi-am strâns mantaua mai tare în jurul trupului și mi-am ridicat gluga. Mergeam în pas vioi, evitând ghețușurile de pe drumul abrupt care cobora spre oraș. Am încercat să nu mă gândesc la nimic, dar am descoperit că sângele care-mi pulsa iute în vene îmi încălzea furia mai mult decât carnea de pe mine. Gândurile mi-o luară razna, ca un armăsar smucit de hățuri.

Când am venit prima oară în Buckkeep, am găsit un orășel aglomerat și murdar. În ultimii zece ani, se dezvoltase și adoptase o înfățișare elegantă, dar nu-și putea ascunde rădăcinile. Stătea agățat de stâncile de sub castelul Buckkeep, iar acolo unde plajele

stâncoase luau locul acestor stânci, se construiseră depozite și șoproane pe docuri și stâlpi. Locul adânc de sub Buckkeep, numai bun de ancorare, atrăgea nave comerciale și negustori. Mai departe, la nord, unde râul Buckkeep se întâlnea cu marea, plajele erau mai blânde, iar râul lat purta vase cu mărfuri către mijlocul ținutului, spre ducatele interioare. Pământul cel mai apropiat de gura de vărsare a râului era amenințat de inundații, iar locul de ancorare devenea nesigur, pentru că râul își schimba cursul. Așa că locuitorii din Buckkeep trăiau înghesuiți pe malul abrupt de deasupra portului, ca păsările pe Stâncile Oului. Umblau pe străzi înguste și prost pavate, care șerpuiau înainte și înapoi pe țărm, croindu-și drum spre apă. Casele, prăvăliile și hanurile atârnau umile de suprafața stâncilor și nu opuneau niciun fel de rezistență vânturilor care băteau fără întrerupere. În continuare, spre partea de sus a malului abrupt, casele și gospodăriile mai ambițioase erau din lemn, cu fundația săpată chiar în piatră. Dar eu știam puține despre pătura celor avuți. În copilărie, alergasem și mă jucasem printre prăvăliile sărăcăcioase și hanurile pline de marinari care aproape că atingeau apa.

Când am ajuns în această parte de oraș, mi-am zis, cu ironie, că și lui Molly, și mie ne-ar fi fost mai bine dacă nu ne-am fi împrietenit. Îi stricasem reputația și, dacă mă țineam de ea în continuare, avea să devină, fără îndoială, ținta răutății lui Regal. Din punctul meu de vedere, suferința pe care o simțisem crezând că mă părăsise pentru altul nu era decât o zgârietură

față de rana care îmi sângera inima acum, când știam că se gândește la mine ca la unul care o amăgise.

Mi-am alungat gândurile negre când mi-am dat seama că pașii mei trădători mă purtaseră chiar la ușa prăvăliei de lumânări. Acum se vindeau aici ceai și ierburi. Exact ce lipsea din Buckkeep: încă o prăvălie de ceai și ierburi. M-am întrebat ce s-o fi ales de stupii lui Molly. Am simțit un junghi în inimă când mi-am dat seama că, pentru ea, dezlipirea de casă era de zece ori – nu, de o sută de ori – mai grea. Acceptasem cu mare ușurință faptul că își pierduse tatăl și, odată cu el, mijlocul de trai și viitorul. Cât de ușor am acceptat schimbarea care făcuse din ea o servitoare la Buckkeep... Servitoare. Am strâns din dinți și am mers mai departe.

Am rătăcit aiurea prin oraș. În ciuda dispoziției mele sumbre, am remarcat cât se schimbase în ultimele șase luni. Chiar și în acea zi aspră de iarnă gemea de lume. Construirea navelor adusese mai mulți oameni, iar populația sporită însemna comerț mai intens. M-am oprit la taverna în care Molly, Dirk, Kerry și cu mine obișnuiam să gustăm câte-un pic de rachiu din când în când. De obicei, luam cel mai ieftin rachiu de afine. Am stat de unul singur și mi-am băut țapul de bere în liniște, dar în jurul meu muștericii turuiau ca morișca și am aflat multe. Buckkeep înflorea nu doar pentru că se construiau corăbii. Verity anunțase că are nevoie de marinari pentru navele sale de război. Foarte mulți răspunseseră la chemarea lui, bărbați și femei din toate ducatele de coastă.

Unii veniseră să se aşeze cu ură în suflet, să-i răzbune pe cei ucişi sau transformaţi în neoameni de piraţi. Alţii veniseră pentru aventură şi în speranţa prăzilor sau pur şi simplu pentru că nu mai aveau nimic în satele pustiite. Unii se trăgeau din familii de pescari sau comercianţi, erau obişnuiţi cu marea şi aveau îndemânare de marinar. Alţii fuseseră ciobani şi fermieri în satele devastate. Nu conta. Toţi veniseră în oraşul Buckkeep dornici să verse sângele Piraţilor de pe Corăbiile Roşii.

Deocamdată, mulţi dintre ei se adăposteau în clădirile care înainte fuseseră şoproane. Hod, maestra armelor din Buckkeep, îi învăţa să lupte, alegându-i pe aceia pe care îi considera potriviţi pentru navele lui Verity. Celorlalţi li se oferea şansa de a se angaja ca soldaţi. Aceştia alcătuiau mulţimea care îngroşa rândurile populaţiei din oraş şi aglomera hanurile şi locurile în care se putea mânca. Am auzit şi plângeri, cică unii dintre cei care veniseră să facă parte din echipajul navelor de război erau imigranţi Străini, goniţi de pe tărâmul lor chiar de Corăbiile Roşii care ne ameninţau acum coasta. Şi ei pretindeau că ard de răzbunare, dar puţini locuitori ai celor Şase Ducate le dădeau crezare, iar unii negustori din oraş nici nu voiau să le vândă marfa. Un sentiment încordat, de duşmănie ascunsă, domina taverna aglomerată. Se discuta batjocoritor despre un Străin care fusese bătut la docuri cu o zi în urmă. Nimeni nu chemase patrula oraşului. Când s-a ajuns la bănuieli urâte, că Străinii ăştia sunt toţi iscoade şi că a le da foc ar fi

o măsură înțeleaptă și prevăzătoare, n-am mai putut suporta și am plecat. Nu găseam niciun loc lipsit de bănuieli și intrigi, măcar pentru un ceas?

M-am plimbat de unul singur pe străzile friguroase. Se pregătea de viscol. Vântul nemilos rătăcea pe străzile șerpuitoare, promițând zăpadă. Frigul se răsucea în mine și mă frământa, făcându-mă să trec de la supărare la ură și la frustrare, apoi iar la supărare, crescând până când apăsarea deveni de nesuportat. Nu aveau dreptul să-mi facă așa ceva. Nu m-am născut să fiu unealta lor. Aveam dreptul să trăiesc liber, să fiu cine m-am născut să fiu. Credeau că mă pot juca după cum vor, că mă pot folosi după cheful lor, fără ca eu să mă împotrivesc? Nu. Se vor schimba vremurile. Și va veni și vremea mea.

Un bărbat fugi spre mine, cu gluga trasă bine peste față, ca să-l ferească de vânt. Ridică ochii și privirile ni se întâlniră. Bărbatul păli și se întoarse într-o parte, ca s-o ia la fugă înapoi de unde venise. Păi, să-i fie de bine. Furia creștea în mine ca o văpaie. Vântul îmi șuiera pe la urechi și căuta să mă înghețe, dar am grăbit pasul și am simțit cum ura mă arde mai tare. Mă ademenea și o urmam așa cum un ogar urmărește mirosul de sânge.

Am cotit și m-am pomenit în piață. Amenințați de furtuna de zăpadă, negustorii mai săraci își strângeau marfa de pe pături și rogojini. Cei cu tarabe trăgeau obloanele. M-am plimbat pe lângă ei. Oamenii se dădeau la o parte din fața mea cu pași iuți. Am trecut repede printre ei, fără să-mi pese că se holbau la mine.

Am ajuns la taraba vânzătorului de animale și m-am pomenit față în față cu mine. Era numai piele și os, cu ochi întunecați și sumbri. Mă privi răutăcios, scăldându-mă în ură în loc de întâmpinare. Inimile noastre băteau în același ritm. Am simțit cum îmi tresare buza de sus, de parcă mă pregăteam să mârâi și să-mi arăt dinții jalnici de om. Mi-am înăsprit trăsăturile, mi-am stăpânit emoțiile. Dar puiul de lup din cușcă, cu blană cenușie murdară, se uită fix în sus, la mine, și-și dezveli colții printre buzele negre. *Te urăsc. Pe toți vă urăsc. Hai, vino mai aproape. O să te omor. O să-ți sfâșii gâtlejul după ce te schilodesc. O să mă ospătez cu măruntaiele tale. Te urăsc.*

– Vrei ceva?

– Sânge, am rostit încet. Vreau sângele tău.

– Ce-ai zis?

Mi-am mutat imediat privirile de la lup la om. Era soios și murdar. Puțea. Pe El, îți muta nasul! Simțeam duhoare de transpirație, mâncare râncedă și excremente. Era îmbrăcat în piei prost lucrate, care miroseau urât, și ele. Avea ochi mici, de dihor, și mâini aspre, jegoase, iar de curea îi atârna o bâtă din stejar trasă în alamă. De-abia m-am abținut să-i smulg bâta și să-i împrăștii creierii cu ea. Purta bocanci căptușiți în picioarele care n-aveau stare. Păși prea aproape de mine. Mi-am strâns mantaua, ca nu cumva să-mi vină să-l omor.

– Lupul, am bâiguit. Vorbeam din gât, sufocat. Vreau lupul.

– Ești, sigur, băiete? E rău, nu glumă.

Trase un picior în cuşcă. Am sărit la ea, izbindu-mi colţii de barele de lemn, julindu-mă din nou la bot, dar nu mi-a păsat, dacă aş reuşi odată să-l apuc, i-aş rupe carnea de pe el sau nu i-aş mai da drumul.

Nu. Înapoi, ieşi din mintea mea. Am scuturat din cap să mă limpezesc. Negustorul mă privi chiorâş.

– Ştiu ce vreau, i-am zis categoric, alungând trăirile lupului.

– Zău?

Bărbatul mă cercetă, să vadă câte parale fac. O să-mi ceară cât crede că pot da. Nu-i plăcură hainele care-mi rămăseseră mici, nici că eram tânăr. Dar am presupus că avea lupul de ceva vreme. Sperase să-l vândă de pui. Acum, că animalul avea nevoie de mai multă mâncare, dar n-o primea, probabil că ar fi luat oricât primea pe el. Cu atât mai bine pentru mine. Nu aveam prea mult de oferit.

– Ce vrei să faci cu el? mă întrebă el, fără să fie cu adevărat curios.

– Lupte, i-am răspuns indiferent. E costeliv, dar poate mai are un dram de putere în el.

Lupul se azvârli din nou la bare, cu botul larg deschis, cu colţii sclipitori. *O să-i omor, o să-i omor pe toţi, o să le sfâşii gâtlejurile, o să le sfârtec burţile...*

Taci, dacă vrei să fii liber. L-am împins cu mintea şi animalul sări înapoi ca înţepat de albină. Se retrase în colţul îndepărtat al cuştii şi se ghemui acolo, tot arătându-şi colţii, dar cu coada între picioare. Îl copleşea nesiguranţa.

– Lupte de câini, ei? Oho, știe să se bată! Lovi din nou cușca cu bocancul, dar lupul nu mai reacționă. O să-ți aducă o grămadă de bani, lupu' ăsta. E mai afurisit ca un jder.

Încă un picior în cușcă. Lupul se făcu mai mic.

– Da, da, se vede, am zis eu disprețuitor.

M-am îndepărtat de lup, ca și cum nu mă mai interesa. Am studiat păsările din coliviile din spatele lui. Porumbeii și turturelele păreau îngrijite, dar două coțofene și o cioară se înghesuiau într-o colivie murdară, cu resturi de carne stricată și rahat de pasăre. Cioara semăna cu un cerșetor în straie de pene zdrențuite. *Trageți cu ciocul de gândacul auriu,* le-am sugerat păsărilor. *Poate reușiți să vă eliberați.* Cioara amărâtă rămase cocoțată pe loc, cu capul vârât între pene, dar o coțofană zbură pe o stinghie mai înaltă și începu să lovească și să tragă de cuiul de metal care ținea colivia închisă. Am întors privirea înapoi spre lup.

– Oricum, n-aveam de gând să-l pun să lupte. Voiam să-l azvârl printre câini, să-i înviorez puțin. Un pic de sânge le face poftă de luptă.

– O, dar o să fie un bătăuș pe cinste! Ia uite-aici. Asta mi-a făcut-o acum nicio lună. Încercam să-i dau de mâncare și-a sărit la mine.

Bărbatul își ridică mâneca și-și dezveli tăieturile vinete de la încheietura soioasă, pe jumătate vindecate. M-am aplecat spre răni, arătându-mă oarecum interesat.

– Pare infectată. Crezi c-o să-ți pierzi mâna?

– Nu-i infectată. Se vindecă greu, atâta tot. Uite ce e, băiete, vine viscolul. Tre' să-mi urc marfa în căruță și s-o șterg de-aici înaintea lui. Ai de gând să-mi faci o ofertă pentru lup? O să fie un luptător grozav.

– Poate să fie momeală pentru urși, dar altceva, nu. Îți dau, să zicem, șase bănuți de aramă.

Eu aveam, de toți, șapte.

– Aramă? Băiete, stăm de vorbă în argint, cel puțin. Uite, e-un animal frumos. Dacă-i dai de mâncare, se face mai mare și mai rău. Șase bănuți de aramă primesc imediat numai pe pielea lui.

– Atunci, vinde-l, înainte să ajungă mai prăpădit. Și înainte să te lase și fără cealaltă mână.

M-am aplecat spre cușcă, *atacând* cu mintea, iar lupul se ghemui și mai tare.

– Mie mi se pare bolnav. Stăpânul meu s-ar înfuria pe mine dacă l-aș lua și s-ar îmbolnăvi câinii dacă l-ar mânca. Am ridicat ochii spre cer. Se apropie viscolul. Mai bine plec.

– Un ban de argint, băiete. La banii ăștia, e-un cadou.

În clipa aceea, coțofana reuși să smulgă cuiul. Ușa coliviei se deschise brusc și pasărea țopăi la marginea ei. M-am așezat, ca din întâmplare, între negustor și cușcă. În spatele meu, am auzit coțofenele sărind deasupra coliviei cu porumbei. *Ușa e deschisă*, i-am atras atenția ciorii. Flutură din aripile jumulite. Am dus mâna la săculețul de la curea și l-am cântărit în palmă, îngândurat.

– Un ban de argint? Nu am atâta. Dar nu mai contează. Tocmai mi-am dat seama că nu am căruță să-l duc acasă. Mai bine nu-l cumpăr.

În spatele meu, coțofenele își luară zborul. Bărbatul slobozi o înjurătură și se năpusti spre colivie pe lângă mine. Am reușit să fac în așa fel încât să ne ciocnim, așa că am căzut amândoi. Cioara ajunsese la ușă. L-am dat pe negustor la o parte și am sărit în picioare, scuturând colivia ca să sperii pasărea și s-o scot afară. Cioara fâlfâi cu greu din aripi, dar reuși să zboare pe acoperișul unui han din apropiere. Când bărbatul se ridică în picioare, ea își desfăcu aripile jerpelite și croncăni batjocoritor.

– Uite cum s-au dus bunătate de păsări! începu el, pe un ton acuzator, dar eu mi-am ridicat mantaua și i-am arătat o gaură din ea.

– Stăpânul meu o să fie foarte supărat din cauza asta! am strigat și m-am uitat urât în ochii care mă săgetau cu dușmănie.

Negustorul se uită la cioară. Pasărea își umflase penele în aerul rece și zburase alunecând în adăpostul unui horn. Nu avea s-o mai prindă niciodată. În spatele meu, lupul scheună brusc.

– Nouă bănuți de aramă! îmi oferi dintr-odată bărbatul disperat.

Puteam pune prinsoare că nu vânduse nimic în ziua aceea.

– Ți-am zis, n-am cum să-l duc acasă! am replicat.

Mi-am strâns gluga în jurul capului și m-am uitat la cer.

– Începe ninsoarea, am anunțat, când căzură primii fulgi mari.

O să fie vreme ticăloasă, prea cald să înghețe, prea frig să se topească zăpada. Până se lumina de ziuă, străzile vor străluci de gheață. M-am răsucit și-am dat să plec.

– Dă-mi afurisiții ăia de bănuți, atunci! răcni negustorul frustrat.

Am scotocit șovăitor după monede.

– Și mi-l duci tu cu căruța până acasă? l-am întrebat, când mi le smulse din mână.

– Ba să ți-l cari singur, băiete. M-ai furat, și-o știi foarte bine.

Și cu asta, prinse colivia în care ținuse turturelele și porumbeii și-o aruncă în căruță. Îi urmă colivia ciorii. Îmi ignoră ocările când se urcă în atelaj și smuci frâiele poneiului. Animalul bătrân urni căruța scârțâitoare în lumina amurgului, printre fulgii tot mai deși. În jurul nostru, piața rămăsese pustie. Nu mai circulau decât oamenii care fugeau acasă prin viscol, cu gulerele și mantalele ridicate ca să se ferească de rafalele umede și ninsoarea aprigă.

– Acuma ce mă fac cu tine? l-am întrebat pe lup.

Dă-mi drumul. Eliberează-mă.

Nu pot. Nu ești în siguranță. Dacă eliberam un lup în inima orașului, nu avea să ajungă niciodată viu în pădure. Erau prea mulți câini care s-ar fi adunat în haite ca să-l doboare, prea mulți oameni care l-ar fi vânat pentru pielea lui. Sau pentru că era lup. M-am aplecat spre cușcă, cu gândul s-o ridic și să

văd cât e de grea. Animalul sări la mine, dezvelindu-şi colţii.

Înapoi! M-am enervat brusc. Era un lucru molipsitor.

O să te omor. Eşti la fel ca el, om. M-ai ţine în cuşca asta, nu-i aşa? O să te omor, o să-ţi sfârtec burdihanul şi-o să-ţi ciopârţesc măruntaiele.

O să te dai înapoi! L-am *împins,* cu toată puterea, şi se retrase din nou. Mârâi şi schelălăi nedumerit, dar se ascunse într-un colţ. Am apucat cuşca şi am ridicat-o. Era grea, iar faptul că lupul se zbătea sălbatic n-o făcea mai uşoară. Dar am reuşit s-o car. Nu prea departe şi nu prea mult timp. Totuşi, dacă mergeam în etape, îl puteam scoate din oraş. Dacă ar fi fost matur, probabil ar fi cântărit cât mine. Dar era jigărit şi tânăr. Mai tânăr decât crezusem la prima vedere.

Am ridicat cuşca şi mi-am proptit-o de piept. Dacă m-ar ataca acum, m-ar răni. Dar nu făcea decât să schelălăie şi se retrase în colţul îndepărtat. Îmi venea foarte greu să-l car.

Cum te-a prins?

Te urăsc.

Cum te-a prins?

Îşi aminti o vizuină şi doi fraţi. O mamă care-i aducea peşte. Sânge şi fum, şi mama şi fraţii au devenit piei puturoase pentru omul cu bocanci. Fusese târât afară ultimul, aruncat într-o cuşcă în care mirosea a dihor şi hrănit cu hoituri.

Ai fost fătat târziu, dacă mama te hrănea cu peşte.

Se supără.

Toate drumurile urcau și zăpada devenise lipicioasă. Bocancii mei uzați alunecau pe caldarâmul înghețat, iar umerii mă dureau din cauza poverii neobișnuite. Mă temeam să nu mă apuce tremuratul. Am fost nevoit să mă opresc întruna. Când o făceam, refuzam să mă gândesc la ce fac. Îmi ziceam că nu mă voi lega de acest lup, nici de alt animal. Îmi făcusem o promisiune. Pe puiul ăsta îl voi hrăni și pe urmă îi voi da drumul undeva. Burrich nu trebuia să afle. Nu va trebui să-i suport dezgustul. Am luat iarăși cușca în brațe. Cine-ar fi crezut că un pui pricăjit poate fi atât de greu?

Nu costeliv. Răzvrătit. *Insecte. Cușca e plină de insecte.*

Deci nu mi se păruse mie că mă gâdilă pieptul. Minunat. Va trebui să mă îmbăiez iar deseară, dacă nu voiam să împart patul cu puricii toată iarna.

Ajunsesem la marginea orașului. De acolo mai urmau câteva case împrăștiate, apoi drumul devenea mai abrupt. Mult mai abrupt. Am lăsat încă o dată cușca jos, pe pământul nins. Lupul se ghemui înăuntru, mic și nenorocit, fără furie și ură care să-i dea curaj. Era flămând. Am luat o hotărâre.

O să te scot afară. O să te car în brațe.

Niciun răspuns de la el. Mă privi fix cât am umblat la încuietoare. Ușa se deschise brusc. Am crezut că va năvăli pe lângă mine și-o va lua la goană prin zăpadă. Însă rămase pe loc, adunat. Mi-am vârât mâna în cușcă și l-am prins de ceafă ca să-l scot afară. În clipa următoare se repezi asupra mea, sărindu-mi pe piept, cu botul deschis larg, să mă muște de gât.

Am ridicat mâna exact la timp ca să-i vâr brațul de-a latul în gură. L-am ținut strâns de ceafă și mi-am împins brațul cu toată puterea, mai mult decât i-ar fi plăcut. Cu picioarele din spate mă zgâria pe burtă, dar tunica mea era destul de groasă ca să mă ferească. În clipa următoare, ne rostogoleam unul peste altul prin omăt, lovind și mârâind ca două creaturi apucate. Dar eu eram mai greu și mai priceput și aveam experiență de ani de zile în a mă tăvăli cu câinii. L-am trântit pe spate și l-am ținut ca să nu poată mișca, neputincios, în vreme ce el scutura din cap înainte și înapoi, aruncându-mi ocări pe care oamenii nu aveau cuvinte ca să le redea. Când a obosit, m-am lăsat peste el. L-am prins de gât, m-am aplecat și mai mult și l-am privit fix în ochi. Un mesaj bine cunoscut, pe care l-a înțeles și la care am adăugat: *Eu sunt Lupul. Tu ești Puiul. Mă vei* asculta!

L-am ținut așa, fulgerându-l din priviri. A întors repede capul, dar n-am slăbit strânsoarea până când nu s-a uitat din nou la mine și am văzut că i se schimbă privirea. I-am dat drumul, m-am ridicat în picioare și m-am depărtat de el cu câțiva pași. Rămase nemișcat. *Ridică-te. Vino-aici.* Se rostogoli și veni la mine, cu burta mai să atingă pământul, cu coada între picioare. Când ajunse lângă mine, se lăsă pe-o parte și se trânti pe spate. Scheună ușor.

M-am înduplecat repede. *E bine. A trebuit doar să ne înțelegem unul pe altul. Nu vreau să-ți fac rău. Acum vino cu mine.* M-am întins să-l scarpin pe piept, dar, când l-am atins, schelălăi. I-am simțit durerea ascuțită.

Unde te doare?

Mi-am amintit de bâta trasă în alamă a negustorului. *Peste tot.*

Am încercat să-l pipăi cu blândețe. Cruste vechi, umflături pe coaste. M-am ridicat și am tras un picior zdravăn cuștii care zbură din drum. Lupul veni și mi se propti de picior. *Foame. Frig. Obosit rău.* Trăirile i se scurgeau din nou într-ale mele. Când l-am atins, n-am reușit să-mi separ gândurile de ale lui. A cui era furia, a mea, pentru că fusese maltratat, sau a lui? Am hotărât că nu are importanță. L-am luat în brațe cu grijă și m-am ridicat. Fără cușcă, lipit de pieptul meu, nu mai atârna atât de greu. Era numai blană și oase lungi, în creștere. Mi-a părut rău că mă purtasem aspru cu el, dar știam că era singura limbă pe care o înțelegea.

– O să am grijă de tine, m-am forțat să rostesc cu glas tare.

Cald, zise el recunoscător, iar eu am găsit o clipă să-l acopăr cu mantaua. Simțurile lui le hrăneau pe ale mele. Îmi simțeam mirosul, mult mai puternic decât aș fi vrut: cai, câini, fum de lemn ars, bere și o dâră de parfum de-al lui Patience. M-am străduit din toate puterile să-i împiedic simțurile să ajungă la mine. L-am strâns la piept și l-am cărat pe cărarea abruptă spre turn. Știam o colibă părăsită, locuită cândva de un porcar, în spatele hambarelor. Acum nu mai stătea nimeni în ea. Era prea dărăpănată și prea departe de turn. Dar se potrivea cu scopurile mele. Îl voi ține acolo, o să-i duc niște oase de ros și fiertură de cereale și niște paie pe care să doarmă.

După o săptămână sau două, o lună, poate, se va întrema și va căpăta destulă putere ca să-și poarte singur de grijă. Pe urmă îl duc în partea de vest a orașului și-i dau drumul.

Carne?

Am oftat. *Carne,* i-am promis. Niciodată nu-mi pătrunsese un animal atât de adânc în gânduri, nici nu le exprimase mai clar pe ale lui. Mai bine că nu vom sta unul în preajma celuilalt prea multă vreme. Și mai bine că va pleca în curând.

Cald, mă contrazise el. Se propti cu capul de umărul meu și adormi. Răsuflarea caldă îmi încălzi urechea.

5
SACRIFICIUL

Există, fără îndoială, un cod vechi de comportament și, tot fără îndoială, rânduielile lui erau mai aspre decât cele de astăzi. Dar eu aș îndrăzni să spun că noi nu ne-am îndepărtat atât de mult de ele, încât să le acoperim cu vălul uitării. Războinicul încă își respectă cuvântul dat, iar printre cei care luptă cot la cot nimic nu e mai josnic decât să-ți minți camarazii sau să-i dezonorezi. Legile ospitalității interzic și acum celor care au mâncat la aceeași masă să facă vărsare de sânge în casa gazdei lor.

Castelul Buckkeep se adâncea tot mai mult în iarnă. Marea trimitea furtuni de gheață care ne loveau năprasnice și apoi plecau. După ele cădea, de obicei, zăpada, în straturi groase care înghețau pe parapeți precum glazura pe tortul cu nucă. Nopțile întunecoase și lungi se făcură și mai lungi, iar în cele senine stelele ardeau reci deasupra noastră. După nesfârșita mea călătorie spre casă din Regatul Munților, iarna

cea fioroasă nu mă mai înspăimânta ca altădată. Când mă duceam să-mi văd de treburile zilnice la grajduri și la coliba porcarului, obrajii îmi înghețau, iar genele mi se lipeau de chiciură, dar știam întotdeauna că mă așteaptă casa și un foc aprins în cămin. Viscolul și frigul mușcător care-și arăta colții de lup erau, în același timp, fiarele care țineau Corăbiile Roșii departe de țărmurile noastre.

Pentru mine, timpul de-abia se târa. O vizitam pe Kettricken în fiecare zi, așa cum îmi sugerase Chade, dar firile noastre neliniștite semănau prea mult una cu alta. Sunt convins că o enervam tot atât cât mă enerva ea pe mine. Nu îndrăzneam să petrec prea multe ore cu puiul de lup, ca să nu ne apropiem prea mult. Nu aveam îndatoriri fixe. Ziua avea prea multe ore și pe toate le umpleam numai cu gânduri despre Molly. Noaptea era cel mai rău, pentru că atunci mintea mea adormită scăpa de sub control și nu o visam decât pe Molly, lumânăreasa mea cu fuste roșii ca focul, acum înlocuite de cele albastre, modeste și șterse, de servitoare. Dacă nu puteam fi alături de ea ziua, sinele meu din vis o curta cu o sinceritate și o stăruință pe care sinele meu treaz nu găsise curajul să le aibă. Când ne plimbam pe plajă după câte-o furtună, o țineam de mână. O sărutam cu foc, sigur pe mine, și ne priveam în ochi, căci nu aveam secrete. Nimeni nu mi-o putea lua. În vis.

La început, am fost tentat să mă folosesc de învățătura primită de la Chade ca s-o spionez. Știam în ce cameră stă pe etajul servitorilor, știam și care

fereastră era a ei. Am aflat, fără să vreau, la ce oră vine și la ce oră se întoarce. Îmi era rușine să stau în locul de unde îi auzeam pașii pe scări, ca s-o văd plecând cu treburi la piață, dar, oricât am încercat, n-am reușit să mă smulg de acolo. Știam ce prietene avea printre celelalte servitoare. Cum ei nu aveam voie să-i vorbesc, le salutam și schimbam câte-o vorbă cu ele, sperând mereu să-i aud numele pomenit în treacăt. Tânjeam după ea fără speranță. Somnul mă ocolea, mâncarea nu mă ispitea. Nimic nu mă mai interesa.

Într-o seară, stăteam în camera gărzilor, vecină cu bucătăria. Găsisem un loc într-un colț unde mă puteam propti cu spatele de perete și cu bocancii pe masă, ca să descurajez orice tovărășie. Berea mi se încălzise în halba neatinsă de câteva ceasuri. Nici măcar nu mai aveam ambiția de a mă îmbăta. Priveam în gol, încercând să nu gândesc, când banca îmi fu smulsă de sub picioare. Gata să cad de pe scaun, m-am adunat și l-am văzut pe Burrich postat în fața mea.

– Ce te tulbură? întrebă el, fără politețuri. Se aplecă în față și vorbi ca să-l aud numai eu. Ai mai avut o criză?

M-am uitat la masă. Am vorbit cu același glas șoptit:

– Câteva mai scurte, nu grave. Mă apucă numai dacă mă obosesc peste măsură.

Burrich încuviință sobru, apoi așteptă. Am ridicat capul și i-am văzut ochii negri îndreptați asupra mea. Îngrijorarea din ei m-a impresionat. Am scuturat din cap, rămas fără glas.

– Molly, am zis, după câteva clipe.

– N-ai reușit să afli unde s-a dus?

– Ba da. E aici, la Buckkeep, lucrează ca servitoare pentru Patience. Dar Patience nu mă lasă s-o văd. Zice că...

Burrich făcu ochii mari la auzul cuvintelor mele. Se uită în jur, apoi făcu semn din cap spre uşă. M-am ridicat şi l-am urmat la grajduri, apoi în odaia lui. M-am aşezat la masă, în faţa căminului, iar el aduse rachiul său bun de Tilth şi două ceşti. Pe urmă îşi scoase uneltele de reparat pielea. Şi interminabila grămadă de hamuri care trebuiau reparate. Îmi dădu un căpăstru care avea nevoie de o curea nouă. El îşi făcu de lucru cu poala unei şei. Îşi trase taburetul şi se uită la mine.

– Molly asta. Am văzut-o în curtea spălătoriei, cu Lacey? Îşi ţine capul sus, mândră? Are laţe roşcate?

– Păr, l-am corectat eu ţâfnos.

– Şolduri late, frumoase. O să nască uşor, zise el aprobator.

L-am fulgerat cu privirea.

– Mulţumesc, i-am replicat cu glas rece.

Spre surprinderea mea, zâmbi.

– Supără-te. Mai bine aşa, decât să-ţi plângi de milă. Aşa, deci. Povesteşte-mi.

I-am povestit. Probabil că i-am spus mult mai multe decât aş fi făcut-o în camera gărzilor, pentru că aici eram singuri, rachiul îmi încălzea gâtlejul şi mă înconjurau priveliştea, mirosurile familiare din odaie şi munca. Aici, mai mult decât în orice alt loc, m-am simţit întotdeauna în siguranţă. Am ştiut că e sigur să-i dezvălui lui Burrich suferinţa mea. El nu vorbi, nu făcu nicio observaţie. Tăcu şi după ce eu

terminasem tot ce aveam de spus. L-am urmărit cum freacă vopseaua în conturul cerbului tăiat în piele.

– Deci, ce să fac? m-am trezit întrebând.

Burrich lăsă pielea deoparte, își bău rachiul și-și mai turnă o porție. Aruncă o privire în odaie.

– Mă întrebi pe mine pentru că ai observat cât de priceput sunt în a-mi găsi o nevastă iubitoare, care să mă înconjoare de copii?

Amărăciunea din glasul lui mă lăsă fără cuvinte. N-am apucat să-i răspund, pentru că scoase un chicotit înfundat.

– Uită ce-am spus. La urma urmei, a fost hotărârea mea, luată cu multă vreme în urmă. FitzChivalry, tu ce crezi că ar trebui să faci?

M-am holbat la el morocănos.

– De ce n-au mers lucrurile cum ar fi trebuit de la bun început?

N-am răspuns, așa că mă întrebă altceva:

– Nu mi-ai spus chiar tu că i-ai făcut curte ca un băiat, când ea considera că i te oferi ca bărbat? Ea căuta un bărbat. Așa că nu te mai bosumfla din cauza asta ca un prunc îndărătnic. Fii bărbat!

Bău jumătate din rachiu și umplu din nou cestile.

– Cum? l-am întrebat.

– Așa cum te-ai dovedit bărbat în altă parte. Împacă-te cu disciplina, du-ți la îndeplinire sarcinile cu sârguință. Ca să n-o poți vedea. Din ce știu eu despre femei, asta nu înseamnă că ea nu te vede pe tine. Să nu uiți asta. Uită-te la tine. Îți atârnă pletele ca iarna coama pe ponei, pun rămășag că porți cămașa

aia de-o săptămână încheiată și ești slab ca un mânz fătat iarna. Nu așa o să-i recâștigi respectul. Mănâncă, îngrijește-te zilnic și, în numele Edei, fă exerciții, nu tăia frunză la câini în camera gărzilor. Găsește-ți de lucru și apucă-te de treabă.

Am dat ușor din cap, acceptând tăcut sfatul. Știam că are dreptate, însă nu m-am putut abține să nu protestez:

– Dar n-o să-mi folosească la nimic, dacă Patience tot nu-mi dă voie s-o văd pe Molly.

– În viitor, băiete, să știi că nu e vorba de tine și de Patience. E vorba de tine și de Molly.

– Și de regele Shrewd, am adăugat, pe un ton înțepat.

Burrich mă privi mirat.

– După Patience, bărbatul care a jurat credință regelui nu-și poate dărui inima și unei femei. „Nu poți sluji la doi stăpâni", așa mi-a zis. Asta spune o femeie care s-a măritat cu un viitor rege și s-a mulțumit cu frânturile de timp pe care i le acorda el.

M-am întins și i-am dat lui Burrich căpăstrul reparat. Nu-l luă. Tocmai bea din cană. O trânti pe masă cu atâta forță, că lichidul se împrăștie peste tot.

– Așa ți-a zis? mă întrebă cu glas răgușit.

Mă sfredeli cu privirea. I-am confirmat înclinând din cap.

– A spus că n-ar fi cinstit să mă aștept de la Molly să se mulțumească cu puținul timp pe care mi-l lasă regele.

Burrich se lăsă pe spătarul scaunului. Un șir de emoții potrivnice îi deformară trăsăturile. Se uită

într-o parte, la foc, apoi iar la mine. Am avut impresia că vrea să-mi mai spună ceva. Apoi se îndreptă de spate, dădu peste cap restul de rachiu și se ridică pe neașteptate.

– E prea multă liniște aici. Hai să mergem în oraș, vrei?

Când m-am sculat a doua zi, am încercat să uit că mă doare capul de-mi plesnește și să învăț cum să nu mă port ca un băiat bolnav de dragoste. Firea mea aprigă și neglijența erau de vină că o pierdusem pe Molly. M-am hotărât să-ncerc să fiu un bărbat cumpătat. Dacă nu aveam altă cale spre inima ei decât așteptarea, atunci voi asculta sfatul lui Burrich și-mi voi petrece timpul cu folos.

Așa că mă sculam devreme în fiecare zi, înainte de a cânta cocoșii. În liniștea camerei mele, mă întindeam și făceam exerciții de luptă cu o stinghie veche. Mă antrenam până asudam și amețeam, după aceea făceam o baie de aburi. Încet, foarte încet, mi-am recăpătat vigoarea. M-am îngrășat și am făcut mușchi. Straiele noi, pe care doamna Hasty mi le dăduse împotriva voinței mele, au început să mi se potrivească. Nu scăpasem de tremurat, tot mă apuca uneori. Dar crizele se răriseră și reușeam de fiecare dată să mă întorc în cameră înainte să mă fac de râs căzând. Patience mi-a spus că prinsesem culoare în obraji, iar Lacey era încântată să îmi dea să mănânc de câte ori avea prilejul. Începeam să mă simt din nou cel de dinainte.

Mâncam în fiecare dimineaţă cu gărzile, pentru care conta mai mult cât bagă în gură decât cum se poartă. După dejun mergeam la grajduri, ca s-o scot pe Cenuşia la o plimbare în galop mic şi s-o menţin în formă. Când mă întorceam, îmi făcea foarte bine să o îngrijesc cu mâinile mele. Aşadar, eram mai mult decât mulţumit s-o perii şi s-o hrănesc eu însumi. Îmi plăceau forfota din grajd, mirosul cald al animalelor şi bârfele din turn, aşa cum numai grăjdarii ştiau să le împrăştie. În zilele norocoase, Hands sau Burrich îşi găseau timp să schimbe o vorbă cu mine. În altele, mai ocupate, aveam satisfacţia dulce-amară de a-i asculta cum discută despre tusea unui armăsar sau să mă uit cum doftoricesc un vier bolnav, adus de un fermier în turn. În zilele acelea nu aveau timp de glume şi, fără să vrea, mă izolau de cercul lor. Aşa trebuia să fie. Eu trecusem la alt fel de viaţă. Nu puteam pretinde ca uşa spre cea de dinainte să rămână mereu deschisă pentru mine.

Gândul acela însă nu-mi alunga sentimentul de vină când mă furişam zilnic spre coliba părăsită din spatele hambarelor. Prudenţa nu mă părăsea nicio clipă. Buna înţelegere dintre mine şi Burrich nu dura de prea multă vreme ca s-o privesc ca pe-o împăcare definitivă; îmi era foarte proaspăt în memorie cât de dureros fusese să-i pierd prietenia. Dacă Burrich ar intra la bănuieli că foloseam din nou Harul, m-ar părăsi imediat şi definitiv, aşa cum făcuse şi înainte. În fiecare zi mă întrebam de ce riscam prietenia şi respectul lui de dragul unui pui de lup.

Singurul răspuns care îmi venea în minte era că nu aveam de ales. Nu puteam întoarce spatele Puiului, așa cum nu puteam întoarce spatele unui copil înfometat și ținut într-o cușcă. Pentru Burrich, Harul care mie îmi deschidea mintea în fața animalelor era o perversiune, o slăbiciune scârboasă pe care niciun om adevărat nu o îngăduia. Aproape că recunoscuse că avea și el abilitatea asta, dar insistase categoric că nu o folosise niciodată. Dacă o utiliza, eu nu-l prinsesem până acum. Invers nu era adevărat. Grație unui instinct straniu, știa întotdeauna când eram atras de un animal. În copilărie, când mă lăsam ademenit de Har, primeam una peste cap sau o palmă zdravănă, ca să-mi aduc aminte ce îndatoriri aveam. Cât locuisem cu Burrich în grajduri, el făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să mă împiedice să mă împrietenesc cu orice animal. Reușise aproape întotdeauna, numai de două ori îi scăpasem. Durerea arzătoare simțită la pierderea camarazilor mă convinsese că Burrich avea dreptate. Numai un prost ar îngădui să se petreacă un fapt care ar duce, inevitabil, la o asemenea pierdere. Deci eu eram un prost, și nu un bărbat capabil să ignore rugăminții unui pui bătut și înfometat.

Șterpeleam oase, resturi de carne și coji și mă străduiam să nu afle nimeni, nici măcar bucătăreasa ori bufonul, ce fac cu ele. Mă sileam pe cât puteam să vizitez puiul la alte ore din zi și să merg de fiecare dată pe alt drum, ca să nu bătătoresc o cărare spre colibă. Cel mai greu îmi fusese să fur paie curate și o pătură de cal veche din grajduri. Dar mă descurcasem.

Oricând veneam, puiul mă aştepta. Nu era vorba doar de atenţia unui animal care-şi aşteaptă mâncarea. Simţea când porneam spre coliba dosită în spatele hambarelor şi mă aştepta. Ştia când am turte cu ghimbir în buzunar. Le-a prins gustul foarte repede. Nu că i-ar fi pierit orice urmă de bănuială în ce mă privea. Nu. Îl simţeam cum se fereşte şi se retrage în el ori de câte ori mă apropiam să-l ating. Dar fiecare zi în care nu era bătut, fiecare bucăţică de mâncare pe care i-o aduceam întărea puntea de încredere dintre noi. Era o legătură pe care nu voiam s-o creez. Am încercat să mă ţin departe de el, să-l cunosc cât mai puţin cu ajutorul Harului. Mă temeam că-şi va pierde firea sălbatică de care va avea nevoie ca să supravieţuiască de unul singur. L-am avertizat de nenumărate ori: „Trebuie să rămâi ascuns. Fiecare om e un pericol pentru tine, la fel ca fiecare câine. Trebuie să rămâi în coliba asta şi să nu scoţi un sunet dacă se apropie cineva."

La început, i-a fost uşor să mă asculte. Era jigărit, se repezea imediat la mâncarea pe care i-o aduceam şi o devora. De obicei, adormea pe paie înainte de a pleca eu sau mă urmărea gelos în vreme ce rodea un os gustos. Dar pe măsură ce era hrănit cum trebuie, avea loc să se mişte şi nu se mai temea de mine, se trezea din nou în el firea jucăuşă de pui. Se obişnui să sară pe mine, prefăcându-se că mă atacă imediat ce deschideam uşa şi-şi exprima încântarea în faţa oaselor de vită mârâind şi înfigându-şi colţii în ele. Când îl mustram că făcea prea mult zgomot sau că văzusem urmele care-l

dădeau de gol că se zbenguise noaptea pe terenul nins din spatele colibei, se făcea mic de frica mea.

În clipele acelea, ghiceam sălbăticia din ochii lui. Nu mă recunoștea de stăpân. Doar un fel de șef de haită. Aștepta răbdător până când avea să hotărască singur. Oricât mă durea câteodată, așa trebuia să se întâmple. Îl salvasem cu intenția categorică de a-i reda libertatea. Peste un an, se va afla printre lupii pe care îi auzi cum urlă noaptea în depărtare. I-am repetat lucrul ăsta la nesfârșit. Prima oară a vrut să știe când va fi scos din turnul puturos și eliberat din închisoarea zidurilor de piatră. I-am promis că-l voi scoate în curând, îndată ce va prinde putere mâncând, îndată ce se topeau nămeții și se putea descurca singur. Dar, pe măsură ce treceau săptămânile și viscolul îi amintea de așternutul cald, iar carnea îi creștea pe oase, îmi punea întrebarea tot mai rar. Uneori uitam și eu să-i amintesc de ea.

Singurătatea mă rodea pe dinăuntru. Noaptea mă întrebam ce s-ar întâmpla dacă m-aș furișa sus pe scări și aș bate la ușa lui Molly. Ziua mă forțam să nu mă leg prea strâns de puiul care depindea total de mine. În turn exista o singură ființă la fel de singură ca mine.

– Sunt convinsă că ai și alte îndatoriri. De ce mă vizitezi în fiecare zi? mă întrebă Kettricken în stilul direct al oamenilor de la munte.

Dimineața era pe la jumătate, iar ziua urmase unei nopți cu viscol. Ningea cu fulgi mari și, în ciuda

frigului, ea poruncise să se deschidă obloanele, ca să vadă zăpada. Atelierul ei de lucru manual avea vedere spre mare și eu credeam că e fascinată de apa nemărginită și agitată. În ziua aceea, ochii ei dobândiseră culoarea apei.

– M-am gândit să te ajut să-ți treacă timpul mai ușor, viitoarea mea regină.

– Să-mi treacă timpul. Oftă. Își prinse bărbia în palmă și se propti în cot, privind gânditoare cum cădeau fulgii. Vântul îi încâlcea părul deschis. Ce limbă ciudată aveți voi... Vorbiți despre trecerea timpului cum vorbim noi la munte despre vântul care trece. Ca și cum ar fi ceva de care ați vrea să scăpați.

Mica ei servitoare, Rosemary, care stătea în picioare, chicoti în pumni. În spatele nostru, cele două doamne de companie râseră pe înfundate, apoi își aplecară sârguincioase capetele spre lucrul de mână. Kettricken lucra la o broderie întinsă pe un cadru mare, cu un început de munți și o cascadă. Nu prea avansase la ea. Celelalte doamne nu veniseră în ziua aceea, ci trimiseseră scuze în scris, cu motivul absenței. Durere de cap, cele mai multe. Kettricken nu dădea semne că era jignită de impoliteţea lor. Nu știam cum să-i explic acest lucru și în unele zile mă întrebam dacă ar trebui s-o fac. Ziua respectivă era una dintre ele.

M-am foit pe scaun și m-am așezat picior peste picior.

– N-am vrut să zic decât că iarna Buckkeep devine un loc plicticos. Vremea ne ține în casă atât de mult, încât avem puține distracții.

– Nu se poate spune asta despre şoproanele constructorilor de nave, îmi răspunse ea. I-am citit în ochi foamea de activitate. Acolo e întotdeauna forfotă, fiecare moment al zilei e folosit pentru a monta buştenii cei mari şi pentru a îndoi scândurile. Chiar dacă ziua nu e destulă lumină sau viscoleşte năvalnic, în şoproanele lor, constructorii taie lemnul, îi dau formă şi-l finisează. În fierării se fac lanţuri şi ancore. Unii ţes pânză rezistentă pentru vele, alţii croiesc şi cos. Verity se plimbă printre ei, supraveghind totul. În vremea asta, eu stau aici şi brodez, mă înţep la degete şi-mi chinui ochii să cos flori şi ochi de păsări. Pentru ca, atunci când am terminat, broderia să fie pusă undeva deoparte, împreună cu alte zeci de obiecte lucrate de mână.

– O, dar nu se va întâmpla asta, doamna mea, se vârî iute în vorbă una dintre doamnele de companie. Lucrul de mână e foarte apreciat când e oferit cadou. În Shoaks este o piesă înrămată în camera Lordului Shemshy, iar ducele Kelvar de Rippon...

Oftatul lui Kettricken îi reteză femeii elanul de a face complimente.

– Aş prefera să lucrez la o velă, cu un ac mare de fier sau o pană de lemn, să împodobesc una dintre navele soţului meu. Ar fi o treabă demnă de timpul meu şi de respectul lui. Mie însă mi se dau jucării cu care să mă distrez, de parcă aş fi un copil răsfăţat care nu înţelege valoarea timpului petrecut cu socoteală.

Se întoarse cu faţa la fereastră. Am observat că fumul care se ridica din şoproane se zărea la fel de

clar ca marea. Poate că nu văzusem eu bine în ce direcție se uita.

– Să trimit după ceai și prăjituri, doamnă? întrebă plină de speranță una dintre doamne.

Amândouă stăteau cu șalurile pe umeri. Pe Kettricken nu o deranja aerul rece care pătrundea pe fereastra deschisă, dar pentru cele două doamne care stăteau jos și coseau nu era deloc plăcut.

– Dacă ți-e poftă, îi răspunse Kettricken nepăsătoare. Mie nu mi-e nici foame, nici sete. Mă tem că o să mă îngraș ca o gâscă în coteț, dacă stau toată ziua și cos, ciugulesc și sorb câte ceva. Tânjesc să fac un lucru important. Spune-mi adevărul, Fitz. Dacă nu ai fi obligat să mă vizitezi, ai sta ziua-ntreagă degeaba în cameră? Sau ai țese la război?

– Nu. Dar eu nu sunt viitoarea regină.

– Viitoarea. O, acum înțeleg bine partea aceea din titlul meu. În glas i se strecură o undă de amărăciune pe care n-o mai auzisem la ea. Dar regină? În ținutul meu, după cum bine știi, nu se spune „regină". Dacă aș fi acolo acum și aș domni în locul tatălui meu, mi s-ar spune Sacrificiu. Mai mult decât atât, aș fi un Sacrificiu. Pentru orice ar fi spre binele ținutului și poporului meu.

– Dacă ai fi acolo acum, în toiul iernii, ce-ai face? am întrebat-o, numai ca să găsesc un subiect de conversație mai plăcut.

A fost o greșeală. Kettricken tăcu și rămase cu privirea afară.

– La munte, rosti ea cu glas moale, nu aveai timp de trândăvit. Eu eram mai tânără, desigur, și majoritatea îndatoririlor Sacrificiului cădeau pe umerii tatălui și ai fratelui mai mare. Dar, așa cum spune Jonqui, întotdeauna există ceva de lucru și ceva de împărțit. Aici, la Buckkeep, servitorii fac toată treaba, pe nevăzute, și nu se văd decât rezultatele, camera deretică, mâncarea pe masă. Poate pentru că e un loc atât de populat.

Se opri o clipă și privi în depărtare.

– Iarna, în Jhaampe, se lasă liniștea peste palat și peste oraș. Zăpada cade grea și deasă, iar gerul aspru coboară peste ținut. Potecile mai puțin umblate dispar. Roțile sunt înlocuite de olaci. Vizitatorii orașului s-au retras de mult pe la casele lor. În palat locuiește o singură familie și cei care aleg să stea cu ea și s-o ajute. Nu să-i servească, nu, nu chiar. Ai fost la Jhaampe. Știi că nu există servitori decât în familia regală. Acasă, m-aș scula de dimineață ca să aduc apă pentru fiertura de ovăz de la dejun și să amestec în oală când îmi vine rândul. Keera, Sennick, Jofron și cu mine înveselim bucătăria cu pălăvrăgeala noastră. Cei mici se foiesc pe lângă noi, aducând lemne de foc, așezând farfuriile pe masă și povestind despre multe și mărunte.

Îi pieri glasul, iar eu ascultam liniștea singurătății ei. După câteva clipe, continuă:

– Dacă era de făcut o treabă, fie grea, fie ușoară, puneam toți umărul. Am ajutat la îndoit și legat crengi pentru un hambar. Chiar în toiul iernii, am ajutat la curățat zăpada și la ridicarea arcadelor unui nou

acoperiș, pentru o familie nenorocită de foc. Crezi că un Sacrificiu nu poate doborî un urs bătrân furios, care vine să omoare capre, sau nu poate trage de funie, ca să ajute la fixarea unui pod dărâmat de ape?

Se uită la mine cu durere în ochi.

– Noi, la Buckkeep, nu ne punem în primejdie reginele, i-am spus eu simplu. Sunt și alte brațe care pot trage de funie, avem zeci de vânători care s-ar bate pentru cinstea de a-i veni de hac unei bestii care omoară vitele. Nu avem decât o regină. O regină poate face anumite lucruri, dar altele, nu.

În spatele nostru, doamnele uitaseră de Kettricken. Una chemase un paj care le adusese prăjituri și ceai aburind în ceainic. Pălăvrăgeau între ele, încălzindu-și mâinile pe cești. Le-am aruncat o privire, ca să țin minte bine care doamne aleseseră să țină tovărășie reginei. Kettricken, îmi dădeam eu seama, nu era regina cel mai ușor de mulțumit. Mica ei servitoare, Rosemary, stătea pe podea, lângă masa de ceai, și visa cu ochii deschiși, strângând o prăjitură în mânuțe. Dintr-odată, m-a cuprins dorința de a avea iar opt ani, ca să mă pot așeza lângă ea.

– Știu ce vrei să spui, zise Kettricken pe șleau. Sunt aici ca să-i dau un moștenitor lui Verity. Este o datorie de care nu mă feresc, pentru că nu o consider o datorie, ci o plăcere. Însă tare aș vrea să fiu sigură că domnul meu îmi împărtășește sentimentele. E mereu plecat cu treburi prin oraș. Știu unde e astăzi: acolo, jos, urmărind cum i se nasc corăbiile din lemn și scânduri. N-aș putea fi alături de el, fără să mă pască

vreun pericol? Sigur că da, dacă i-aș purta moștenitorul în pântec, dacă l-ar zămisli. De ce trebuie să stau închisă aici, în vreme ce el se dedică trup și suflet datoriei de a ne apăra poporul? Este o datorie pe care ar trebui s-o am și eu, ca Sacrificiu pentru cele Șase Ducate.

Cât de mult mă obișnuisem cu felul muntenilor de a spune pe față ce gândesc, tot mă uluiră vorbele ei directe. Kettricken mă obligă să-i dau un răspuns și mai îndrăzneț. M-am ridicat, m-am aplecat pe lângă ea și am închis bine obloanele împotriva curentului. Am profitat că stăteam aproape de ea ca să-i șoptesc furios:

– Dacă îți închipui că asta e singura datorie ce-i revine reginei noastre, te înșeli amarnic, doamna mea. Ca să vorbesc la fel de deschis ca tine, să știi că îți neglijezi datoriile față de doamnele tale, care sunt aici astăzi numai ca să se ocupe de tine și să ai cu cine sta de vorbă. Gândește-te. Oare n-ar putea ele să coasă la fel de bine în tihna camerei lor sau în tovărășia doamnei Hasty? Tânjești după ceea ce consideri o datorie mai importantă; dar pe tine te așteaptă o datorie pe care nici regele însuși nu o poate îndeplini. Ești aici ca s-o duci la capăt. Ocupă-te de Curtea din Buckkeep. Fă din ea un loc mai căutat și mai atrăgător. Încurajează-i pe lorzi și pe doamnele tale să se întreacă în a-i câștiga atenția soțului tău; fă-i dornici să-l sprijine în strădaniile sale. E mult de când castelul n-a mai avut o regină așa de plăcută. În loc să te uiți în jos, la corabia pe care o pot construi mâini mai pricepute,

ridică ochii la îndatorirea care ţi s-a dat şi îndeplineşte-o cum poţi mai bine!

Am terminat de aranjat tapiseria care acoperea obloanele şi am ajutat-o să alunge frigul adus de furtuna de pe mare. După aceea m-am dat câţiva paşi înapoi şi m-am uitat în ochii reginei mele. Spre întristarea mea, arăta la fel de umilă ca o lăptăreasă. Avea lacrimi în ochii şterşi şi se înroşise în obraji, de parcă i-aş fi tras două palme. Rosemary, nesupravegheată, profita de ocazie şi desfăcea tartele cu grijă, să vadă ce au înăuntru. Nimeni nu părea să fi observat ceva neobişnuit. Dar eu învăţam repede cât de pricepute erau doamnele de la Curte în a se preface şi mă temeam că se vor apuca să bârfească despre ce i-o fi spus bastardul viitoarei regine de a făcut-o să plângă.

Mi-am blestemat stângăcia şi mi-am reamintit că, oricât de înaltă era Kettricken, nu era cu mult mai în vârstă decât mine şi, pe deasupra, se afla într-un loc străin. N-ar fi trebuit să-i vorbesc, ci ar fi trebuit să discut problema cu Chade şi să-l las pe el să pună pe cineva să i-o explice. Pe urmă mi-a trecut prin cap că el alesese deja pe cineva să-i explice astfel de lucruri. M-am uitat din nou la ea şi i-am zâmbit cam nervos. Ea îmi urmări repede privirea îndreptată spre doamne şi imediat îşi recăpătă expresia serioasă. Am fost foarte mândru de ea în adâncul inimii.

– Ce propui? mă întrebă şoptit.

– Propun, am răspuns cu umilinţă, să mă ruşinez de felul îndrăzneţ în care m-am adresat reginei mele. Îi cer iertare. Şi mai propun să le dea acestor doamne

un semn deosebit de favor regesc, să le răsplătească pentru devotamentul lor.

Înclină din cap în semn că înțelegea.

– Și ce favoare să le fac?

– O întâlnire intimă cu regina în camera ei, poate înveselită de un menestrel sau un păpușar nemaipomenit. Nu contează ce distracție le oferi, ci să le excluzi pe acelea care au ales să nu se ocupe de tine cu același devotament.

– Mi se pare că numai Regal ar face așa ceva.

– Probabil. Se pricepe foarte bine să se înconjoare de lachei și lingăi. Dar el ar face-o cu dușmănie, ca să-i pedepsească pe cei care nu s-au învrednicit să se ocupe de el.

– Și eu?

– Tu, viitoarea mea regină, o vei face în semn de răsplată pentru doamnele care s-au ocupat de tine. Fără intenția de a le pedepsi pe celelalte, ci numai pentru a te bucura de tovărășia celor care ți-au împărtășit sentimentele.

– Înțeleg. Și menestrelul?

– Mellow[1]. E cel mai iscusit în a cânta pentru fiecare doamnă din cameră.

– Vrei să afli dacă e liber deseară?

– Doamnă. Nu mi-am putut reține zâmbetul. Ești viitoarea regină. Îi faci o onoare dacă-l chemi. Niciodată nu va fi prea ocupat ca să te încânte pe tine.

---

[1] Suav, dulce (n. tr.).

Kettricken oftă din nou, dar mai uşor. Înclină din cap în semn că eram liber şi se ridică să le zâmbească doamnelor, rugându-le s-o ierte că s-a lăsat purtată de gânduri în dimineaţa aceea şi apoi întrebându-le dacă vor să-i ţină companie deseară, în camera ei. Doamnele avură un schimb de priviri şi zâmbiră; deci procedasem corect. Le-am reţinut numele: Lady Hopeful[1] şi Lady Modesty[2]. M-am înclinat către ele înainte de a ieşi din cameră. Plecarea mea de-abia fu observată.

Aşa am ajuns sfătuitorul lui Kettricken. Nu era un rol după care mă dădeam în vânt, acela de camarad şi povăţuitor care să-i şoptească ce pas să facă mai departe. Ca să fiu sincer, era o sarcină deloc confortabilă. Aveam impresia că o umilesc mustrând-o, că o corup învăţând-o cum se urzeşte pânza puterii la Curte. Avea dreptate. Erau trucurile lui Regal. Dacă le folosea pentru idealuri nobile şi pe căi mai cinstite decât prinţul, intenţiile mele erau destul de egoiste pentru amândoi. Voiam să adune puterea în propriile mâini, pentru ca Verity să fie strâns legat de tron în mintea tuturor.

În fiecare zi, când se înnsera, trebuia să merg la Lady Patience. Ea şi Lacey îmi luau vizitele în serios. Patience considera că stau numai la dispoziţia ei, de parcă eram încă pajul ei, şi i se părea o nimica toată să copiez un pergament foarte vechi pe preţioasa ei hârtie de stuf sau să-i arăt că am progresat cu cântatul la

[1] Plin de nădejde (n. tr.).

[2] Sfială (n. tr.).

cimpoi. Mă lua la rost că nu depuneam destul efort cu instrumentul și petrecea aproape un ceas încercând să mă învețe mai bine, dar mai mult încurcându-mă. Am încercat să fiu supus și politicos, dar mă simțeam prins în capcana conspirației lor de a nu mă lăsa s-o văd pe Molly. În ciuda eforturilor pe care le făceau ca să mă țină departe de ea, o vedeam peste tot. A, nu, nu în carne și oase, ci în parfumul dulceag al lumânării de mirt, în mantaua lăsată pe spatele unui scaun. Până și mierea din prăjituri avea gustul lui Molly. Mă veți crede un prost dacă vă spun că mă așezam lângă lumânare ca să-i inspir parfumul sau pe scaun ca să mă proptesc de mantaua ei udată de zăpadă? Uneori mă simțeam ca și Kettricken, mă înăbușea ceea ce mi se cerea și nu mai exista nimic în viața mea care să fie numai al meu.

Lui Chade îi raportam săptămânal cum progresa Kettricken în aflarea intrigilor de la Curte. El a fost cel care m-a avertizat că, dintr-odată, doamnele care nu mai știau cum să-i intre în grații lui Regal se dădeau bine și pe lângă Kettricken. Așa că eu trebuia să-i spun reginei cui să-i ofere atenție, dar nu mai mult decât atât, și pe cine să trateze cu zâmbete sincere. Câteodată îmi ziceam că aș prefera să ucid în liniște pentru regele meu decât să fiu vârât până în gât în uneltirile astea. Însă atunci m-a chemat la el regele Shrewd.

Mesajul veni într-o dimineață, foarte devreme, iar eu m-am grăbit să mă îmbrac ca să merg la regele meu. Era pentru prima oară când mă chema de la întoarcerea mea în Buckkeep. Fusesem cam neliniștit din

cauză că mă ignorase. Era supărat pe mine pentru cele întâmplate la Jhaampe? Fără îndoială că mi-ar fi spus-o în față. Totuși... Mă rodea nesiguranța. Am încercat să ajung la el cât mai grabnic, dar să mă și îngrijesc de înfățișarea mea. Nu prea mi-a reușit nici una, nici alta. Părul meu, tuns din cauza febrei în Regatul Munților, îmi crescuse des și imposibil de pieptănat, ca al lui Verity. Mai rău, începeau să-mi dea tuleiele. Burrich îmi spusese de două ori că ori mă hotărăsc să-mi las barbă, ori mă bărbieresc mai des. Cum țepii îmi creșteau pe alocuri, așa cum îi crește iarna părul poneiului, în dimineața aceea am reușit să mă tai de mai multe ori până să ajung la concluzia că sângele se vede mult mai bine decât țepii. Mi-am dat la o parte părul de pe față și-aș fi vrut să-l pot lega în coadă la spate, ca războinicii. Mi-am prins de cămașă acul pe care mi-l dăduse Shrewd cu atâta vreme în urmă, în semn că îi aparțin. Pe urmă am pornit neîntârziat spre regele meu.

În timp ce mergeam grăbit pe coridor spre ușa suveranului, Regal păși dintr-odată din pragul ușii sale. M-am oprit, ca să nu mă ciocnesc de el, apoi m-am simțit prins în capcană, cu ochii holbați la el. Îl mai văzusem de câteva ori de la întoarcerea mea, dar întotdeauna traversând un hol, sau doar îl zărisem cu coada ochiului, prins cu alte treburi. Acum stăteam față în față, la nici un braț distanță unul de altul, și ne fixam din priviri. Aproape că puteam fi luați drept frați, am constatat șocat. El avea păr mai ondulat, trăsături mai fine, ținută mai nobilă. În veșmintele

lui scumpe, părea un păun față de mine, o biată pitulice care nu purta podoabe argintii la gât și pe degete. Dar pecetea neamului Farseer o purtam amândoi. Și eu, și el ne țineam falca asemenea lui Shrewd, aveam aceleași pleoape și îndoitură a buzei de jos. Niciunul dintre noi nu se compara cu trupul musculos al lui Verity, dar eu parcă aduceam mai mult cu el. Mă despărțeau de Regal aproape zece ani. Numai pielea lui mă deosebea de sângele lui. L-am privit în ochi și-am vrut să-i vărs măruntaiele pe podeaua proaspăt spălată.

Îmi rânji, arătându-și dinții albi.

– Bastardule, mă salută el amabil. Zâmbetul i se lăți. Adică jupânul Fits[1]. Ți-ai găsit un nume foarte *potrivit.*

Rostise cuvintele răspicat, ca să nu mă îndoiesc de jignire.

– Prințe Regal, am răspuns pe un ton care să sune la fel de răutăcios ca al lui.

Am așteptat cu o răbdare de gheață, de care nu mă crezusem în stare. El trebuia să lovească primul.

O vreme am stat amândoi pe loc, țintuindu-ne cu privirea. Apoi el coborî ochii și-și scutură niște fire de praf inexistente de pe mânecă. Trecu pe lângă mine. Nu m-am dat la o parte să-i fac loc. Nu mă îmbrânci, ca altădată. Am tras aer adânc în piept și mi-am văzut de drum.

Nu o cunoșteam pe garda de la ușa lui Shrewd, dar mi-a făcut semn să intru în camera regelui. Am oftat

[1] *Fits* („convulsii", „spasme") se pronunță la fel ca *Fitz* (n. tr.).

și mi-am impus încă o sarcină. Voi învăța numele și fețele oamenilor din nou. Acum, că turnul gemea de lume venită s-o vadă pe noua regină, mă trezeam recunoscut de oameni pe care eu nu-i știam.

– Ăsta tre' să fie bastardu', după cum arată, am auzit un negustor de slănină zicându-i uceniculuí deunăzi, la ușa bucătăriei.

M-am simțit vulnerabil. Lucrurile se schimbau prea repede pentru mine.

Camera regelui mă lăsă cu gura căscată. Mă așteptasem să găsesc ferestrele întredeschise, ca să intre aer proaspăt de iarnă, să-l văd pe Shrewd îmbrăcat și vioi la masă, nerăbdător ca un căpitan care primește rapoarte de la subordonați. Întotdeauna fusese așa, un bătrân sprinten, aspru cu sine însuși, șiret ca numele său. Dar nu era în camera de zi. Am îndrăznit să merg până în dreptul dormitorului și să arunc un ochi prin ușa deschisă.

Camera era încă pe jumătate în întuneric. Un servitor troncănea cu cești și farfurii pe o măsuță trasă lângă patul cu draperii mari. Se uită la mine, apoi întoarse capul, luându-mă cu siguranță drept o slugă. Aerul era stătut, ca și cum nu stătea nimeni acolo sau nu fusese aerisit de mult. Am așteptat o vreme ca servitorul să-l anunțe pe rege de sosirea mea. Văzând că mă ignoră în continuare, m-am apropiat prudent de marginea patului.

– Regele meu? am îndrăznit să mă adresez lui Shrewd, când n-am auzit nicio vorbă. Am venit la chemarea ta.

Shrewd stătea în capul oaselor, în umbra draperiilor, bine proptit pe perne. Deschise ochii când mă auzi.

– Cine... A, Fitz. Așază-te. Wallace, adu-i un scaun. Și o ceașcă și-o farfurie.

Cât servitorul îi îndeplini porunca, Shrewd îmi mărturisi:

– Îi simt lipsa lui Cheffers. A fost cu mine atâția ani, că nu era nevoie să-i spun ce trebuia să facă.

– Mi-l amintesc, stăpâne. Unde este?

– L-a răpus tusea. S-a îmbolnăvit în toamnă și nu s-a mai înzdrăvenit. L-a prins încetul cu încetul, până când n-a mai putut respira fără să horcăie.

Mi-l aminteam pe servitor. Nu fusese un bărbat tânăr, dar nici bătrân. Am fost uimit să aflu că murise. Am rămas tăcut, fără cuvinte, în vreme ce Wallace veni cu scaunul, ceașca și farfuria. Se încruntă nemulțumit când m-am așezat, dar l-am ignorat. Va afla în curând că regele Shrewd avea rânduiala sa.

– Și tu, regele meu? Ești sănătos? Nu-mi aduc aminte să te fi găsit în pat dimineața.

Regele Shrewd scoase un zgomot de nerăbdare.

– E foarte enervant. Nu-i chiar o boală. Doar vârtejuri, un soi de amețeală care mă doboară când mă mișc repede. În fiecare dimineață cred că am scăpat, dar, când dau să mă ridic, se clatină pietrele din turn sub mine. Așa că rămân în pat, mănânc și beau puțin, apoi mă scol încet. Pe la amiază îmi revin. Cred că e din cauza frigului, deși doftorul zice că-i de vină o veche rană de sabie, primită când nu eram cu mult

mai în vârstă decât eşti tu acum. Vezi, mai am încă cicatricea, deşi am crezut că rana s-a vindecat de mult.

Regele se aplecă în faţă în patul ferit de draperii şi, cu mâna tremurând, dădu la o parte o şuviţă căruntă de la tâmplă. Am văzut cicatricea zbârcită şi am dat din cap.

– Dar destul cu asta. Nu te-am chemat să vorbim despre sănătatea mea. Ştii de ce eşti aici, nu?

– Doreşti să afli tot ce s-a petrecut la Jhaampe? am presupus eu.

M-am uitat în jur. Wallace îşi făcea de lucru prin preajmă. Cheffers ar fi plecat, pentru ca Shrewd şi cu mine să putem discuta în linişte. Nu ştiam cât de deschis să vorbesc în faţa noului servitor.

Dar Shrewd făcu un gest de ignorare.

– S-a terminat de mult cu asta, băiete, rosti el greu. M-am sfătuit cu Verity. Am trecut peste asta. Nu cred că mi-ai spune lucruri pe care să nu le ştiu deja sau să nu le bănuiesc. Verity şi cu mine am discutat pe îndelete. Regret... unele lucruri. Dar iată-ne ajunşi aici, şi aici e locul de unde trebuie să începem. Ce zici?

Îmi stăteau cuvintele în gât, gata să mă sufoce. Regal, aş fi vrut să-i spun regelui. Fiul tău, care a încercat să mă omoare pe mine, nepotul tău bastard. Ai discutat şi cu el pe îndelete? Când ai făcut-o, înainte sau după ce m-ai pus la dispoziţia lui? Dar am ştiut dintr-odată, ca şi cum mi-ar fi vorbit Verity sau Chade, că nu am dreptul să-l iau la întrebări pe regele meu. Nici măcar să-l întreb dacă mi-a pus viaţa în mâinile fiului său mai mic. Mi-am muşcat limba şi mi-am înghiţit cuvintele.

Regele se uită la mine, apoi aruncă scurt ochii spre servitor.

– Wallace, du-te puţin până la bucătărie. Sau unde vrei tu, dar nu sta aici.

Servitorul se arătă nemulţumit, se răsuci pufnind şi plecă lăsând uşa întredeschisă. La semnul lui Shrewd, m-am ridicat şi am închis-o. După aceea m-am aşezat la loc.

– FitzChivalry, rosti Shrewd grav. Nu merge aşa.

– Regele meu?

M-am uitat în ochii lui, apoi am plecat capul.

– Câteodată, tinerii ambiţioşi fac prostii, reluă Shrewd sever. Când li se arată că au greşit, îşi cer iertare.

Am ridicat brusc privirea. Aştepta să-mi cer iertare? Dar el continuă:

– Mi s-au oferit scuze. Le-am acceptat. Acum mergem mai departe. Ai încredere în mine, rosti el blând, dar fără a-mi cere ceva. Cu cât se spun mai puţine despre asta, cu atât se uită mai repede.

M-am lăsat în spate pe scaun. Am inspirat adânc, am oftat cu grijă. Într-un minut am reuşit să mă stăpânesc. Am ridicat ochii spre suveranul meu cu o figură sinceră.

– Pot să te întreb de ce m-ai chemat, regele meu?

– O neplăcere, îmi răspunse el dezgustat. Ducele Brawndy de Bearns crede că ar trebui să rezolv situaţia. Se teme de consecinţe, dacă nu o fac. Nu crede că... e înţelept din punct de vedere politic să ia măsuri chiar el. Aşa că i-am primit cererea, dar în silă. Nu avem

destule pe cap, cu piraţii la uşă, şi fără vrajba internă? Totuşi, au dreptul să mi-o ceară, iar eu am datoria să le răspund. Vei fi, încă o dată, purtătorul dreptăţii regelui, Fitz.

Mi-a prezentat pe scurt situaţia din Bearns. O tânără din Seal Bay venise la Ripplekeep să-şi ofere serviciile lui Brawndy ca războinică. El o primise cu plăcere, pentru că era şi bine clădită la trup, şi pricepută la mânuit bâta, arcul şi sabia. Era frumoasă, puternică, micuţă, neagră şi lunecoasă ca vidra. A fost primită cu bucurie printre gărzile ducelui şi a devenit curând foarte populară la Curte. Avea, nu farmec, ci curajul şi voinţa care-i îndeamnă pe alţii s-o urmeze. Lui Brawndy însuşi i-a devenit foarte dragă. Îi însufleţea Curtea şi aducea un suflu nou printre gărzile sale.

De la o vreme însă a început să se dea drept prezicătoare şi ghicitoare. Pretindea că fusese aleasă de El, zeul mării, pentru o soartă mai nobilă. O chema Madja, se trăgea dintr-o familie de rând, dar, după ce a săvârşit un ritual cu foc, vânt şi apă, şi-a spus Virago. Nu mânca decât carne de care-şi făcea rost singură şi nu ţinea în odaia ei decât lucruri făcute de mâna ei sau câştigate prin luptă cu arma. Rândurile adepţilor ei se îngroşau, printre ei aflându-se tineri nobili, dar şi mulţi ostaşi aflaţi sub comanda ei. Tuturor le predica nevoia de a-l venera şi cinsti din nou pe El. Îmbrăţişa vechile obiceiuri, îndemnând la o viaţă aspră şi simplă, care lăuda ceea ce obţine un om prin propriile forţe.

Ea vedea în piraţi şi neoameni pedeapsa lui El pentru traiul nostru nepăsător şi condamna neamul Farseer că încurajează această nepăsare. La început, vorbise prudentă despre asemenea lucruri. În ultima vreme, devenise mai deschisă, dar nu atât de curajoasă încât să proclame trădarea absolută. Totuşi, au avut loc sacrificii de tauri pe stâncile mării; Virago a vopsit câţiva tineri cu sânge şi i-a trimis să caute spiritele, cum se făcea în vremurile de demult. Brawndy a auzit zvonuri că-şi caută un bărbat pe măsura ei, care să i se alăture pentru îndepărtarea neamului Farseer de pe tron. Cei doi ar conduce împreună, pentru a deschide era Luptătorului şi a pune capăt celei a Fermierului. După Bearns, un număr destul de mare de tineri erau gata să se întreacă pentru cinstea aceasta. Brawndy voia ca Virago să fie oprită înainte de a trebui s-o acuze el însuşi de trădare şi să-i oblige pe ai lui să aleagă între el şi ea. Shrewd considera că adepţii ei se vor împuţina dramatic dacă ar fi înfrântă la mânuirea armelor, ar păţi ceva rău sau ar cădea victimă unei boli care să-i secătuiască puterile şi frumuseţea. Am fost obligat să fiu de acord cu el, dar i-am atras atenţia că, nu de puţine ori, cei ce mureau ajungeau un fel de zei după aceea. Shrewd zise că da, sigur, dar numai dacă mureau cu cinste.

Apoi regele schimbă subiectul pe neaşteptate. În Ripplekeep sau Seal Bay exista un pergament vechi pe care Verity îl voia copiat, o înşiruire a tuturor celor din Bearns care-l slujiseră pe rege cu ajutorul Meşteşugului ca grup de iniţiaţi. Se mai spunea că la

Ripplekeep se găsește o relicvă de pe vremea când Străbunii apăraseră orașul. Shrewd voia ca eu să plec a doua zi la Seal Bay, să copiez pergamentele, să văd relicva și să-i relatez totul la întoarcere. De asemenea, trebuia să-i transmit lui Brawndy toate cele bune din partea lui și convingerea că în curând ducele nu va mai avea motive să se frământe.

Am înțeles.

Când m-am ridicat, cu gând să plec, Shrewd mișcă un deget să mă oprească. Am rămas în așteptare.

– Crezi că îmi respect partea mea de înțelegere dintre noi doi? mă întrebă.

Vechea întrebare, cea pe care mi-o pusese întotdeauna la sfârșitul întâlnirilor noastre, când eram copil. Mă făcu să zâmbesc.

– Da, regele meu, am răspuns ca de obicei.

– Atunci ai grijă să ți-o respecți și tu pe a ta.

Se opri, apoi adăugă un lucru pe care nu-l mai rostise până atunci:

– Nu uita, FitzChivalry. Un rău făcut cuiva din familia mea e un rău făcut mie.

– Domnule?

– N-ai face rău cuiva din familia mea, nu?

Mi-am îndreptat ținuta. Știam la ce se referă și i-am făcut pe plac:

– Regele meu, nu voi face rău nimănui din familia ta. Am jurat credință neamului Farseer.

Shrewd încuviință tăcut. De la Regal smulsese o scuză, iar de la mine promisiunea că nu-i voi omorî fiul. Probabil credea că făcuse pace între noi. Odată

ieşit de la el, m-am oprit în faţa uşii şi mi-am dat la o parte părul de pe ochi. Tocmai făcusem o promisiune, mi-am reamintit. Am sucit-o pe toate părţile şi mi-am impus să mă gândesc la ce mă va costa să mi-o respect. M-a copleşit amărăciunea, până când m-am gândit la ce va însemna dacă mi-o voi încălca. Apoi mi-am descoperit şovăielile şi le-am alungat ferm. Am luat o hotărâre, aceea de a-mi ţine cuvântul dat regelui. Nu mă împăcasem cu Regal, dar cel puţin mă împăcasem cu mine însumi. Hotărârea mi-a adus o umbră de alinare şi am pornit sigur pe mine pe coridor.

Nu-mi refăcusem provizia de otrăvuri de când mă întorsesem din Regatul Munţilor. Pe-afară nu creştea nimic acum. Trebuia să fur cele necesare. Vopsitorii de lână ar putea avea câte ceva folositor, iar în tolba vraciului aş găsi restul. Mintea mea era ocupată cu planuri în timp ce coboram scările.

Serene urca. Văzând-o, m-am oprit în loc. Mă cuprinse teama, aşa cum nu mi se întâmplase în faţa lui Regal. Din grupul lui Galen, ea era acum cea mai puternică. August se retrăsese, plecase departe, în teritoriu, să trăiască domneşte într-un ţinut cu livezi. Îşi pierduse orice iscusinţă de a folosi Meşteşugul la întâlnirea cea din urmă, în care murise Galen. Serene rămăsese pionul-cheie al grupului. Vara stătea la Buckkeep, iar ceilalţi iniţiaţi, împrăştiaţi prin turnuri şi foişoare de-a lungul şi de-a latul ţărmului nostru, îi trimiteau regelui rapoarte prin ea. Iarna se adunau toţi la Buckkeep, să-şi reînnoiască legăturile şi tovărăşia. În lipsa unui maestru al Meşteşugului, ea preluase, în

mare parte, poziția lui Galen la Buckkeep. De asemenea, preluase, cu mult entuziasm, ura lui față de mine. Îmi trezea amintiri foarte vii ale suferințelor trecute și-mi inspira o groază pe care încă nu mi-o explicam. O evitasem de la întoarcerea mea, dar acum mă țintuia cu privirea.

Scara era destul de lată ca să treacă două persoane deodată. Dacă una din ele nu se plasa chiar la mijlocul unei trepte. Deși se uita la mine de jos, tot o simțeam în avantaj. I se schimbase ținuta de când fusesem învățăceii lui Galen. Noua ei poziție i se reflecta în înfățișare. Roba albastră ca miezul de noapte fusese brodată cu generozitate. Părul lung și negru era prins la spate într-un stil complicat, cu o sârmă lucioasă, decorată cu fildeș. Argintul îi împodobea gâtul și degetele. Dar își pierduse feminitatea. Își însușise valorile de pustnic ale lui Galen, pentru că era foarte trasă la față și parcă avea gheare, nu mâini. Ca și el, era plină de trufie. Era prima oară când mă acosta direct de la moartea lui. M-am oprit deasupra ei, fără să am habar ce vrea de la mine.

– Bastardule, zise ea fără intonație.

Era un nume, nu un salut. M-am întrebat dacă rostirea lui va înceta vreodată să mă doară.

– Serene, am spus, cât de indiferent am putut.

– N-ai murit în Regatul Munților.

– Nu. N-am murit.

Nu voia să se dea la o parte, îmi bloca drumul. Foarte încet, îmi spuse:

– Știu ce-ai făcut. Știu ce ești.

În adâncul inimii, tremuram ca un iepure. Mi-am zis că probabil se folosea de toată forța Meșteșugului ca să-mi inspire o asemenea frică. Mi-am zis că frica nu era sentimentul meu adevărat, ci mi-o inducea ea. M-am silit să-mi înghit cuvintele.

– Și eu știu ce sunt. Omul regelui.

– Nici măcar om nu ești, declară ea calmă. Îmi zâmbi. Într-o zi, toată lumea va afla asta.

Frica tot frică rămâne, de oriunde ar veni. Am rămas pe loc, fără să-i răspund. În cele din urmă, se dădu la o parte ca să pot trece. Am considerat-o o mică victorie, deși, dacă mă gândesc bine, nu avea ce face altceva. Mi-am pregătit lucrurile pentru drumul la Bearns, bucuros să plec din Buckkeep pentru câteva zile.

Nu-mi amintesc prea multe despre însărcinarea aceea. Am cunoscut-o pe Virago, pentru că venise și ea în vizită la Ripplekeep cât mi-am făcut eu treaba de scrib acolo. Arăta așa cum o descrisese Shrewd, o femeie frumoasă, musculoasă, cu mișcări suple, de felină. Sănătatea izvora din ea ca o strălucire. Oriunde intra, privirile se întorceau după ea. Atrăgea, prin simplitatea ei, orice bărbat care o urma. Până și eu m-am simțit atras de ea și nu-mi venea să-mi duc treaba la bun sfârșit.

În prima seară petrecută împreună, am stat la masă față în față. Ducele Brawndy mă primise foarte frumos, ba chiar o pusese pe bucătăreasa lui să gătească un fel de mâncare condimentat care îmi plăcea foarte mult. Biblioteca lui îmi stătea la dispoziție, precum

și scribul lui mai neînsemnat. Fiica sa cea mai tânără îmi oferise tovărășia ei timidă. Discutam despre sarcina mea de a copia pergamentul cu Celerity[1], care m-a uimit cu inteligența ei discret dezvăluită. Pe la mijlocul mesei, Virago îi spuse vecinului ei că, mai demult, bastarzii erau înecați la naștere. Așa o cerea tradiția lui El, preciză ea. Aș fi putut să trec cu vederea peste observație, dacă nu s-ar fi aplecat peste masă ca să mă întrebe zâmbind:

– N-ai auzit de obiceiul ăsta, bastardule?

M-am uitat la ducele Brawndy, așezat în capul mesei. Discuta aprins cu fata lui cea mai mare. Nici măcar nu s-a uitat la mine.

– Cred că este la fel de vechi ca obiceiul de a fi politicos cu cei care stau la masa gazdei, am replicat.

Am încercat să nu ridic tonul, nici privirea. Momeală. Brawndy mă așezase în fața ei ca momeală. Niciodată nu mai fusesem folosit cu atâta ostentație. M-am întărit, încercând să las la o parte sentimentele personale. Cel puțin eram pregătit.

– Unii ar zice că neamul Farseer se pervertește, din moment ce tatăl tău a ponegrit patul conjugal. Desigur, eu nu aș vorbi împotriva familiei regelui meu. Dar, spune-mi, cum a fost primită mama ta printre ai ei, după ce s-a purtat ca o târfă?

Am zâmbit amabil. Dintr-odată, nu mi-a mai părut rău de însărcinarea mea.

---

[1] Iuțeală, sprinteneală (n. tr.).

– Nu-mi amintesc prea multe despre rudele mamei, am răspuns eu, fără afectare. Dar îmi închipui că au crezut ceea ce cred și eu. Că e mai bine să fii târfă, sau copil de târfă, decât trădătorul regelui tău.

Mi-am luat paharul de vin și-am întors privirea spre Celerity. Fata făcu ochii mari și rămase cu răsuflarea tăiată când pumnalul de la cingătoarea lui Virago se înfipse în masa lui Brawndy, la câțiva centimetri de cotul meu. Mă așteptasem la asta, așa că nici n-am clipit. În schimb, mi-am îndreptat atenția spre ea. Virago arunca foc din priviri și fremăta din nări. Roșeața din obraji o făcea și mai frumoasă.

– Spune-mi, am rostit eu pe ton calm, propovăduiești tradițiile, nu-i așa? Atunci nu o respecți și pe aceea care nu permite vărsarea de sânge în casa în care ești musafir?

– Tu nu ești mânjit cu sânge? veni replica ei.

– Așa cum ești și tu. N-aș pângări casa ducelui meu, lăsând lumea să spună că a permis musafirilor să se omoare la masă. Sau ești la fel de nepoliticoasă față de duce, pe cât de necredincioasă ești față de rege?

– Nu i-am jurat credință lui Farseer, regelui tău cel molâu.

Lumea se foi, unii stânjeniți, alții, ca să ne vadă mai bine. Deci unii au fost martori ai faptului că m-a provocat la masa lui Brawndy. Totul fusese pus la cale cu mare grijă, ca orice campanie de luptă. Știa ea oare cât de bine gândit era și planul meu? Bănuia ce ascund în pachețelul din manșetă? Am vorbit cu îndrăzneală, ridicând vocea ca să fiu auzit:

– Am auzit de tine. Cred că aceia pe care îi ademenești să te urmeze pe calea trădării ar face mai bine să meargă la Buckkeep. Verity, viitorul rege, i-a chemat pe oamenii pricepuți în a mânui armele să vină pe noile sale corăbii și să lupte împotriva Străinilor, dușmanii noștri comuni. Asta, zic eu, ar fi o provocare mai pe măsura îndemânării lor de războinici. Nu este acesta un țel mai onorabil decât să se întoarcă împotriva conducătorilor cărora le-au jurat credință sau decât să irosească sângele taurilor pe o stâncă, în lumina lunii, când carnea animalelor i-ar putea hrăni pe cei năpăstuiți de Corăbiile Roșii?

Am vorbit pătimaș, cu glas tot mai ridicat, în vreme ce ea căsca ochii cât cepele, mirată de câte știu. M-am pomenit prins în vâltoarea propriilor mele spuse, deoarece credeam în ele. M-am aplecat peste masă, peste farfuria și ceașca lui Virago, ca să mă apropii cât mai mult de obrazul ei, și am întrebat-o:

– Spune-mi, viteazo, ai ridicat vreodată sabia împotriva cuiva care nu era compatriotul tău? Împotriva Piraților de pe Corăbiile Roșii? Nici n-am crezut c-ai făcut-o. E mai ușor să jignești o gazdă primitoare sau să-l schilodești pe fiul vecinului decât să-l ucizi pe cel care a venit să le ia viața alor tăi.

Virago nu se pricepea la vorbe. Furioasă, mă scuipă. M-am retras calm și m-am șters pe față.

– Poate vrei să mă provoci într-un moment și într-un loc mai potrivit. Poate peste o săptămână, pe stâncile pe care ai ucis cu atâta curaj tovarășul vitei?

Poate că eu, ca scrib, o să te aţâţ mai mult decât potrivnicul bovin?

Ducele Brawndy catadicsi să bage de seamă agitaţia.

– FitzChivalry! Virago! ne mustră el.

Dar noi nu ne-am dezlipit ochii unul de celălalt, eu stând cu mâinile proptite de-o parte şi de alta a lui Virago, pregătit s-o înfrunt.

Cred că şi bărbatul de lângă ea m-ar fi provocat, dacă ducele n-ar fi trântit solniţa de masă, mai-mai s-o spargă, şi nu ne-ar fi amintit categoric că suntem la masa lui, în casa lui şi nu permite vărsare de sânge. El, cel puţin, era capabil să-l cinstească şi pe regele Shrewd, şi tradiţia, deopotrivă, şi ne sugeră să facem la fel. Mi-am cerut iertare cât se poate de umil şi grăitor, iar Virago bolborosi un „îmi pare rău". Se reluă masa, menestrelii începură să cânte şi, în zilele următoare, am copiat pergamentul pentru Verity şi am văzut relicva Străbunilor, care mi s-a părut un simplu flacon de sticlă împodobit cu solzi de peşte foarte fini. Celerity se arăta mai impresionată de mine decât îmi convenea. Cealaltă faţă a monedei era să înfrunt chipurile duşmănoase ale susţinătorilor lui Virago. Am trăit o săptămână interminabilă.

Nu am fost nevoit să-mi duc la capăt provocarea, pentru că, înainte de a se încheia săptămâna, limba şi gura lui Virago se umpluseră de furuncule şi răni – pedeapsa bine cunoscută pentru cei care-şi minţeau camarazii de arme şi-şi trădau jurămintele rostite. Nu putea să bea nimic, darămite să mănânce, şi era atât de desfigurată, încât cei din apropierea ei o părăsiră,

de teamă să nu se îmbolnăvească și ei. Avea dureri atât de mari, că nu putea ieși în frig să lupte, și nimeni nu vru să accepte provocarea în numele ei. Am așteptat pe stânci un potrivnic care nu sosi niciodată. Celerity aștepta lângă mine, împreună cu vreo douăzeci de nobili mărunți, trimiși de ducele Brawndy să mă însoțească. Am discutat și am băut mult prea mult rachiu, ca să ne încălzim. La lăsarea serii, un mesager din turn veni să ne anunțe că Virago plecase din Ripplekeep, dar nu ca să mă înfrunte. Plecase undeva, în interiorul ținutului. Singură. Celerity bătu din palme, apoi mă surprinse cu o îmbrățișare. Ne-am întors înghețați, dar veseli, ca să ne așezăm la un ultim ospăț în Ripplekeep, înainte de a pleca eu la Buckkeep. Brawndy m-a așezat în stânga lui, cu Celerity alături.

– Știi, îmi spuse el pe la sfârșitul mesei, pe an ce trece, semeni tot mai mult cu tatăl tău.

Nici să fi băut ducele tot rachiul din Bearns, și n-ar fi reușit să-și alunge răceala din glasul cu care rostise vorbele acestea.

6
NEOAMENII

Cei doi fii ai reginei Constance și ai regelui Shrewd au fost Chivalry și Verity. Se născuseră la numai doi ani unul de altul și crescuseră apropiați, cât de apropiați sunt frații. Chivalry era cel mai în vârstă, primul care a ajuns în poziția de viitor rege la șaisprezece ani. Aproape imediat a primit de la tatăl său însărcinarea de a se ocupa de un conflict la granița cu Statele Chalced. De atunci încoace, rareori a stat la Buckkeep mai mult de câteva luni la rând. Nici după ce s-a însurat nu și-a permis zile de odihnă. Nu neapărat din cauză că, pe atunci, se iscau nenumărate răzmerițe la hotare, ci pentru că Shrewd părea ferm hotărât să stabilească, o dată pentru totdeauna, granițele cu toți vecinii. Multe dintre conflicte se rezolvau cu sabia, deși, odată cu trecerea timpului, Chivalry devenea tot mai iscusit în a încerca mai întâi calea diplomației.

Unii ziceau că prințul Chivalry primise această însărcinare în urma uneltirilor mamei sale vitrege, regina Desire, care spera să-i aducă moartea. Alții spuneau că acesta a fost mijlocul prin care Shrewd l-a scos pe fiul său cel mai mare

de sub observația și autoritatea noii regine. Prințul Verity, condamnat, din cauza tinereții lui, să stea acasă, îi cerea tatălui său în fiecare lună, oficial, să-i dea voie să-și urmeze fratele. Oricât s-a străduit Shrewd să-l atragă cu diferite responsabilități, n-a reușit. Verity își ducea la îndeplinire sarcinile primite, dar nu permitea nimănui să creadă, nici măcar o secundă, că nu ar prefera să fie alături de fratele său mai mare. În cele din urmă, când împlini douăzeci de ani, după șase ani în care ceruse lună de lună să i se dea voie să-și urmeze fratele, Shrewd îi ceda fără nicio tragere de inimă.

De atunci încolo, patru ani la rând, până în ziua în care Chivalry a abdicat și Verity a primit titlul de viitor rege, cei doi frați au muncit cot la cot stabilind hotare și parafând tratate și înțelegeri comerciale cu vecinii celor Șase Ducate. Prințul Chivalry avea talent în a se înțelege cu oamenii, fie cu câte unul, fie cu mulțimea. Verity se pricepea la detaliile înțelegerilor, la hărțile precise care marcau hotarele stabilite, și la a-l susține pe fratele său, în calitatea lui de soldat și de prinț.

Prințul Regal, cel mai tânăr dintre fiii lui Shrewd și singurul copil al acestuia cu regina Desire, și-a petrecut tinerețea acasă, la Curte, unde mama lui nu a precupețit niciun efort pentru a-l transforma într-un candidat la tron.

Am călătorit spre Buckkeep cu un sentiment de ușurare. Nu era pentru prima oară când îndeplinisem o asemenea însărcinare pentru regele meu, dar nu dobândisem gust pentru meseria de asasin. Mă bucuram că Virago mă insultase și mă provocase, pentru că îmi ușurase treaba. Fusese totuși o femeie foarte frumoasă și o luptătoare dibace. Mare pierdere, nu mă

mândream cu ce făcusem, dar împlinisem porunca regelui. La asta mă gândeam când mergeam călare pe Cenușia, care mă ducea pe ultima ridicătură de pământ, spre casă.

M-am uitat în susul dealului și nu mi-a venit să cred. Kettricken și Regal călare, unul lângă altul. Împreună. Parcă erau o ilustrată din pergamentele cele mai reușite ale lui Fedwren. Regal purta veșminte roșu aprins cu auriu, bocanci negri lucioși și mănuși negre. Mantia lui de călărie îi atârna pe spate prinsă de un umăr, ca să iasă în evidență contrastul de culori sclipitoare în vântul dimineții. Vântul îi adusese roșeață în obraji și-i încâlcise buclele frumos pieptănate. Ochii săi întunecați străluceau. Seamănă a om, mi-am zis, călare pe armăsarul falnic și negru, care alerga țanțoș. Ar putea fi om, dacă ar vrea, în loc de prințul trândav care stă mereu cu un pahar de vin în față și o doamnă alături. Încă o pierdere...

O, dar cu doamna de lângă el era altă poveste. În alaiul care-i însoțea, răsărea ca o floare rară, de pe alte meleaguri. Călărea în pantaloni largi, purpurii ca șofranul, care sigur nu fuseseră vopsiți în căzile din Buckkeep. Erau împodobiți cu broderie bogată și viu colorată și prinși bine în cizmele înalte până aproape de genunchi. Burrich ar fi zis că așa e practic. Kettricken nu purta mantie, ci o jachetă scurtă și groasă, din blană albă, cu guler înalt, ca să-i apere gâtul de vânt. O vulpe albă, am presupus eu, din tundra îndepărtată a Regatului Munților. Mâinile și le acoperise cu mănuși negre. Vântul se jucase cu părul ei lung și blond,

întinzându-l și încâlcindu-i-l peste umeri. Pe cap, Kettricken avea o căciulă tricotată în toate culorile posibile. Stătea în șa dreaptă și ușor aplecată, în stilul călăreților de la munte, și o făcea pe Pas Ușor să creadă că trebuie să joace, nu să meargă. Hățurile iepei castanii erau împodobite cu clopoței argintii, care scoteau clinchete vesele în frigul dimineții. Față de celelalte femei îmbrăcate în fuste și mantii largi, Kettricken părea agilă ca o pisică.

Amintea de un războinic dintr-o altă țară, poate dintr-un tărâm nordic, sau de un aventurier dintr-o poveste de demult. Se deosebea de celelalte doamne nu ca o femeie de stirpe nobilă și frumos înveșmântată, care își plimbă trufașă rangul printre cei mai puțini aleși, ci ca un șoim ținut în aceeași colivie cu niște păsări cântătoare. Nu eram sigur că ar trebui să se arate astfel supușilor. Prințul Regal călărea alături de ea, zâmbindu-i și vorbindu-i. Discutau aprins, mai și râdeau. Când m-am apropiat, am lăsat-o pe Cenușia să încetinească. Kettricken trase de hățuri și-mi zâmbi. S-ar fi oprit să mă salute, dar Regal dădu rece din cap spre mine și-și îndemnă din genunchi calul la trap. Ca să nu se lase mai prejos, iapa lui Kettricken smuci de zăbală și ținu pasul cu el. Am primit un salut cât se poate de fugar de la cei care călăreau în urma reginei și a prințului. M-am oprit să-i văd cum trec, apoi am pornit din nou spre Buckkeep, cu inima grea. Pe chipul lui Kettricken citisem freamăt, obrajii ei palizi se coloraseră de la aerul rece, iar surâsul ei către Regal fusese la fel de sincer ca rarele zâmbete pe care

încă mi le oferea și mie. Totuși, nu-mi venea să cred că e atât de naivă încât să se încreadă în Regal.

Cugetam la acestea în timp ce scoteam șaua de pe Cenușia și-o țesălam. Mă aplecasem să-i verific copitele, când l-am simțit pe Burrich privindu-mă peste ușa boxei.

– De când? l-am întrebat.

Știa la ce mă refer.

– A început la câteva zile după plecarea ta. Regal a adus-o aici într-o zi și mi-a vorbit pe față, zicând că, după părerea lui, e mare păcat că regina își petrece zilele închisă în turn. La munte era obișnuită cu traiul sănătos, în aer liber. A pretins că i-a dat voie s-o convingă să învețe să călărească așa cum călărim noi aici, la șes. După aceea mi-a cerut să pun pe Pas Ușor șaua făcută de Verity pentru regina lui și duși au fost. Ce era să fac sau să spun? mă întrebă aspru, când m-am întors către el cu o expresie întrebătoare. E așa cum ai spus tu înainte. Suntem oamenii regelui. I-am jurat credință. Iar Regal e un prinț al Casei Farseer. Chiar dacă aș fi fost cu desăvârșire lipsit de credință față de ea, lângă mine stătea viitoarea mea regină, așteptând să-i aduc calul și să pun șaua pe el.

Gestul meu discret îi aminti lui Burrich că vorbele lui sunau a trădare. Păși lângă mine în boxă ca s-o mângâie pe Cenușia cufundat în gânduri, în timp ce eu terminam țesălatul.

– N-ai avut de ales, am recunoscut eu. Dar nu pot să nu mă întreb ce urmărește cu adevărat. Și de ce îl îngăduie ea.

– Ce urmărește? Poate să-i intre iar în grații. Nu-i niciun secret că ea se ofilește în castel. O, ea vorbește deschis cu toată lumea. Dar e prea sinceră ca să-i facă pe alții să creadă că e fericită, când, de fapt, nu este.

– Poate, am recunoscut, cu jumătate de gură.

Am ridicat capul dintr-odată, ca un câine la fluieratul stăpânului.

– Trebuie să plec. Viitorul rege, Verity...

Am lăsat propoziția neterminată. Nu mai trebuia să-i spun lui Burrich că fusesem chemat prin Meșteșug. Mi-am azvârlit pe umăr desaga cu pergamentele copiate cu multă cazną și am pornit spre castel.

Nu m-am oprit să-mi schimb hainele, nici măcar să mă încălzesc la focul din bucătărie, ci m-am dus direct la Verity, în camera hărților. Ușa era întredeschisă și am bătut o dată înainte de a intra. Verity stătea aplecat peste o hartă fixată pe masă. Nici nu se uită la mine. Mă așteptau deja un vin fiert aburind și o porție bună de carne rece și pâine pe măsuța de lângă șemineu. După un timp, prințul se îndreptă de spate.

– Blochezi prea mult, îmi zise el, în loc de salut. Încerc să te conving să te grăbești de trei zile, și tu când îți dai seama că ești căutat? Când ajungi în grajdurile mele. Ascultă-mă, Fitz, trebuie să găsim timp să te învăț Meșteșugul.

Știam, chiar în timp ce-mi vorbea, că nu vom avea timp de asta niciodată. Ne apăsau prea multe. Ca de obicei, Verity trecu imediat la subiectul preocupării sale.

– Neoamenii, începu el.

Un fior rău prevestitor îmi străbătu șira spinării.

– Iar au lovit Corăbiile Roșii? În toiul iernii? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred.

– Nu. Măcar de asta suntem feriți. Dar se pare că piraților, deși ne lasă în pace și se duc acasă, la căldura căminului lor, tot își lasă otrava printre noi. Făcu o pauză. Ei, dă-i drumul. Încălzește-te și mănâncă. Poți să mesteci și să asculți în același timp.

În timp ce mă ospătam cu vin fiert și mâncare, Verity îmi ținu o predică:

– Avem aceeași problemă ca înainte. Rapoarte despre neoameni care-i pradă și-i jecmănesc nu doar pe călători, ci și ferme și case izolate. Am făcut cercetări și trebuie să dau crezare rapoartelor. Însă atacurile au loc departe de zona raidurilor; și, de fiecare dată, lumea zice că nu e un singur neom sau doi, ci bande care atacă organizat.

Am stat puțin pe gânduri, mi-am înghițit îmbucătura și am spus:

– Nu cred că neoamenii sunt capabili să atace în bande, nici măcar câte doi. Când îi întâlnești, îți dai seama că nu știu ce înseamnă... să trăiești în comunitate. Sau să împarți cu alții. Vorbesc, gândesc, dar numai pentru ei. Așa ar face și jderii, dacă ar putea vorbi. Nu le pasă de nimic, vor doar să supraviețuiască. Văd unii în alții numai rivali care le fură mâncarea și orice fel de bucurie.

Mi-am umplut cana, recunoscător pentru vinul care mi se răspândea în corp. Măcar mă încălzea.

Însă nu putea alunga și fiorul simțit la izolarea sumbră a neoamenilor.

Harul fusese mijlocul prin care descoperisem izolarea neoamenilor. Atât de lipsiți erau de orice simț al înrudirii cu lumea, că nici nu-i simțeam. Harul îmi deschidea calea spre pânza aceea care leagă toate creaturile la un loc, dar neoamenii nu făceau parte din ea, erau izolați ca pietrele, flămânzi și nemiloși ca furtuna devastatoare sau râul care se revarsă peste matcă. Când mă întâlneam pe neașteptate cu un neom, tresăream ca lovit de o piatră.

Verity se mulțumi să dea din cap meditativ.

– Dar până și jderii, cât sunt ei de animale, atacă în haită. La fel fac peștii-lamă cu balena. Dacă animalele se adună în cete să-și doboare prada, de ce n-ar face-o și neoamenii?

Am pus deoparte pâinea pe care o luasem în mână.

– Lupii și peștii-lamă fac asta pentru că așa s-au născut și împart carnea cu puii. Nu omoară fiecare pentru el, ci pentru toată haita. Am văzut grupuri de neoameni, dar nu atacă împreună. Când m-au asaltat mai mulți, singurul lucru care m-a salvat a fost că am reușit să-i ațâț unul împotriva celuilalt. Le-am aruncat mantaua pe care o voiau și s-au bătut pe ea. Și când s-au luat iar după mine, mai mult s-au încurcat unii pe alții decât s-au ajutat.

M-am străduit să-mi păstrez tonul calm când mi-a revenit în minte amintirea nopții aceleia. Atunci murise Faur, iar eu omorâsem prima oară.

– Dar nu luptă împreună. Asta e ceea ce îi depășește, ideea de a lucra la un loc, spre avantajul tuturor.

Am ridicat privirea și am văzut ochii plini de milă ai lui Verity.

– Uitasem că te-ai bătut cu ei. Iartă-mă. Nu trec lucrul ăsta cu vederea. Dar mă asaltează atâtea griji în ultima vreme...

Își lăsă gândul neterminat și păru că-și concentrează auzul pe sunete îndepărtate. După o clipă, își reveni.

– Așadar, crezi că ei nu pot coopera. Și totuși se întâmplă. Uite aici – frecă ușor cu palma o hartă întinsă pe masă. Am însemnat locurile de unde am primit plângeri și numărul neoamenilor care se spune că trăiesc acolo. Ce zici de asta?

M-am dus lângă el. Am avut impresia că stau lângă un cuptor. Radia din el forța Meșteșugului. M-am întrebat dacă se străduiește s-o controleze, dacă forța amenință de fiecare dată să se reverse din el și să-i răspândească astfel conștiința în regatul întreg.

– Harta, Fitz, mă aduse el cu picioarele pe pământ.

Oare cât reușea să citească din gândurile mele? M-am străduit să mă concentrez pe însărcinarea din momentul acela. Harta, impresionantă prin detalii, era a Ducatului Buck. Zone puțin adânci și limbi de pământ mlăștinoase erau însemnate de-a lungul coastei, pe lângă puncte de orientare și drumuri secundare de pe uscat. Era o hartă desenată cu pasiune, de un bărbat care străbătuse regiunea cu piciorul sau călare și navigase pe apă. Verity folosise bucăți de

ceară roșie drept repere. Le-am studiat, încercând să-mi dau seama ce anume îl preocupa.

– Șapte incidente diferite. Se întinse și puse degetele pe punctele de orientare. Câteva la o zi de drum călare de Buckkeep. Însă nu au avut loc raiduri atât de aproape de noi. Atunci de unde vin neoamenii ăștia? Poate că sunt goniți din satele lor natale, dar de ce se adună lângă Buckkeep?

– Să fie niște creaturi disperate, care se dau drept neoameni când fură de la vecini?

– Poate. Mă neliniștește ideea că incidentele se petrec tot mai aproape de Buckkeep. Sunt trei grupuri diferite, din câte povestesc victimele. Dar, de câte ori mi se anunță un furt, un hambar prădat sau o vită măcelărită pe câmp, banda de tâlhari vine mai aproape de noi. Nu-mi dau seama ce motiv ar avea neoamenii să procedeze astfel. Și – mă opri când văzu că vreau să spun ceva – banda descrisă se potrivește cu aceea responsabilă de un alt atac, dat cu peste o lună în urmă. Dacă sunt aceiași neoameni, au străbătut o distanță mare într-o lună de zile.

– Mie nu-mi sună a neoameni, am zis eu, apoi, mai prudent, am întrebat: Bănuiești un complot?

Verity pufni cu amărăciune.

– Bineînțeles. Când mi s-a întâmplat mie să nu suspectez un complot? Însă măcar de data asta cred că pot vedea mai departe de Buckkeep ca să-i găsesc sursa. Se opri brusc, de parcă s-ar fi auzit vorbind atât de direct. Caut-o tu pentru mine, Fitz, vrei? Du-te cu calul pe ici, pe colo și ciulește urechile. Spune-mi ce

se povestește prin taverne și ce semne întâlnești pe drum. Află bârfe despre alte atacuri și urmărește amănuntele. Discret. Poți face asta pentru mine?

– Bineînțeles. Dar de ce în secret? Eu zic că, dacă alertăm lumea, aflăm mai repede ce se petrece.

– Aflăm mai multe, da. Mai multe zvonuri și mai multe plângeri. Până acum, au fost plângeri făcute de câte un singur om. Eu sunt singurul, cred, care a reușit să creioneze un tipar. Nu vreau să se ridice orașul la arme, să se plângă locuitorii că regele nu-și poate apăra nici măcar capitala. Nu. În secret, Fitz. În secret.

– Să cercetez în secret.

Nu-i pusesem o întrebare. Verity ridică ușor din umerii lați. Semăna mai mult cu un om care-și mută povara de pe un umăr pe altul, nu cu unul care-și ia o piatră de pe inimă.

– Oprește-i de câte ori poți, rosti el cu glas scăzut, privind în foc. În secret. Fitz. În mare secret.

Am încuviințat în tăcere. Mai primisem astfel de însărcinări. Să omor neoameni nu mă deranja atât de mult ca atunci când trebuia să ucid oameni. Câteodată îmi plăcea să cred că aduc pacea unui suflet tulburat, punând capăt suferinței unei familii. Speram să nu mă învăț să mă mint pe mine însumi. Era un lux pe care asasinii nu și-l permit. Chade mă avertizase că nu trebuie să uit nicio clipă cine sunt în realitate. Nu un înger al milostivirii, ci un asasin care lucra pentru binele regelui. Sau al viitorului rege. Era datoria mea să asigur siguranța tronului. Datoria mea. După o scurtă ezitare, am rostit:

– Prințul meu, în drum spre casă, am văzut-o pe Kettricken, viitoarea regină. Călărea cu prințul Regal.

– Sunt o pereche frumoasă, nu-i așa? Și ea stă bine în șa?

Verity nu reuși să-și ascundă amărăciunea din voce.

– Da. Dar călărește ca muntenii.

– A venit la mine și mi-a spus că vrea să învețe să călărească mai bine caii noștri mari, de la câmpie. Am fost încântat de idee. N-am știut că-l va alege pe Regal drept maestru de călărie.

Verity se aplecă peste hartă, studiind un detaliu care nu era acolo.

– Poate spera că o vei învăța tu, am zis eu fără să gândesc, adresându-mă bărbatului, nu prințului din el.

– Poate. Oftă dintr-odată. Da, știu că asta spera. Kettricken se simte singură câteodată. Deseori. Clătină din cap. Ar fi trebui să se mărite cu un fiu mai tânăr, cu un bărbat care să aibă timp. Sau cu un rege al cărui regat nu e în prag de război ori dezastru. Nu mă port corect cu ea, Fitz. Știu lucrul ăsta. Dar e atât de... tânără. Uneori. Iar când nu e atât de tânără, o cuprinde un patriotism fanatic. Moare de nerăbdare să se sacrifice pentru cele Șase Ducate. Întotdeauna trebuie să-i pun frâu, să-i spun că nu de asta au nevoie ducatele. E ca o musculiță pisăloagă. N-are pace din cauza mea, Fitz. Când vrea să se zbenguie precum un băiețoi, când mă asaltează cu întrebări despre toate detaliile unei crize pe care încerc s-o uit câteva minute.

M-am gândit dintr-odată că Chivalry n-a avut alt scop decât s-o ia de nevastă pe zvăpăiata de Patience

şi i-am bănuit motivele. Vedea în ea o scăpare. Pe cine ar fi ales Verity, dacă i s-ar fi dat voie să aleagă singur? Poate pe o femeie mai în vârstă, potolită, încrezătoare în sine şi aşezată.

– Obosesc aşa de tare, spuse Verity încet. Îşi turnă vin şi se duse să-l bea lângă şemineu. Ştii ce mi-aş dori?

Nu era o întrebare. De-asta nici nu i-am răspuns.

– Aş vrea ca tatăl tău să fie în viaţă, să fie viitorul rege. Iar eu, mâna lui dreaptă. Mi-ar spune de ce treburi să mă ocup, iar eu aş face ce mi-ar cere. Aş fi împăcat cu mine însumi, oricât de grea mi-ar fi munca, pentru că aş şti sigur că el ştie ce-i mai bine. Ştii ce uşor e, Fitz, să urmezi un om în care ai încredere?

Ridică, în sfârşit, ochii spre mine.

– Cred că da, prinţul meu, i-am răspuns cuminte.

Stătu nemişcat câteva clipe, apoi scoase un „ah!". Mă ţintui cu privirea, iar eu n-am avut nevoie de căldura Meşteşugului său ca să-i simt recunoştinţa. Se îndepărtă de cămin, se îndreptă de spate. Viitorul meu rege stătea încă o dată în faţa mea. Îmi făcu un semn discret că pot pleca. Urcând scările spre camera mea, m-am întrebat, pentru prima oară, dacă nu ar trebui să fiu recunoscător sorţii că m-am născut bastard.

7
ÎNTÂLNIRI

Tradiția cere și lumea se așteaptă ca, de câte ori se căsătorește un rege sau o regină din Buckkeep, mirele sau mireasa să-și aducă alaiul de supuși. Așa s-a petrecut cu cele două soții ale lui Shrewd. Dar când a sosit la Buckkeep regina Kettricken, a venit ca Sacrificiu, după obiceiul ținutului ei. A venit singură, fără bărbați sau femei care s-o îngrijească, nici măcar cu o confidentă. Nu avea pe nimeni la Buckkeep care să o facă să se simtă ca acasă în noua ei locuință. Și-a început domnia înconjurată numai de străini, nu doar printre cei de aceeași stirpe cu ea, dar și printre servitori și gărzi. Cu timpul, și-a făcut prieteni și a găsit și o servitoare care să-i fie pe plac, deși, la început, ideea de a avea la dispoziție o persoană care toată viața nu va face altceva decât s-o slujească i-a fost străină și o tulbura.

Puiul îmi simțise lipsa. Înainte de a pleca la Bearns, îi lăsasem o carcasă de căprioară, înghețată bocnă și ascunsă în spatele colibei. Ar fi trebuit să-i ajungă pe timpul cât am fost plecat. Dar, ca un adevărat lup,

înfulecase, dormise, iar înfulecase, iar dormise, până când rămăsese fără carne. *Acum două zile,* mă anunță el, sărind și dansând în jurul meu. Coliba era un cimitir de oase ronțăite cu sârguință. Mă salută plin de însuflețire, știind și datorită Harului, și datorită mirosului, că i-am adus carne proaspătă. Se năpusti la ea hămesit și nici nu se mai uită la mine cât am strâns oasele și le-am vârât într-un sac. Grămezile de resturi ar fi atras șobolanii, care, la rândul lor, ar fi atras șoricarii din turn. Nu puteam risca. L-am privit pe furiș cât am făcut curățenie și am văzut cum îi tresar mușchii pe umeri când se propteşte cu labele din față de halca de carne și smulge o bucată din ea. Am mai observat că frânsese aproape toate oasele groase de căprioară și le supsese măduva. Nu mai era joacă de pui, ci treabă de animal tânăr și robust. Oasele pe care le zdrobise erau mai groase decât cele din brațul meu.

Dar de ce să sar la tine? Îmi aduci carne. Și turte cu ghimbir.

Gândul animalului era plin de tâlc. Așa se petrec lucrurile într-o haită. Eu, fiind mai în vârstă, aduc carne ca să hrănesc Puiul, mai tânăr. Eu sunt Vânătorul care-i aduce o parte din prada lui. L-am cercetat cu mintea și am aflat că, pentru el, între noi doi nu existau deosebiri prea mari. Eram înhăitați. O idee de care nu mai auzisem, mai profundă decât camaraderia sau prietenia dintre două ființe. Mă temeam că asta însemna pentru el ce însemna pentru mine legătura cu animalele.

– Eu sunt om. Tu ești lup.

Am rostit cuvintele cu glas tare, știind că le înțelege citindu-mi gândurile, dar încercând să-l fac să priceapă diferența dintre noi cu toate simțurile sale.

Pe dinafară. Pe dinăuntru, suntem o haită. Tăcu și se linse mulțumit pe bot. Stropi de sânge îi colorau labele din față.

– Nu. Eu te hrănesc și te apăr aici. Dar numai un timp. Când vei putea să vânezi singur, te voi duce într-un loc îndepărtat și te voi lăsa acolo.

N-am vânat niciodată.

– Te voi învăța.

Și asta se face în haită. Tu mă vei învăța, eu voi vâna cu tine. Vom împărți multe prăzi și multă carne bună.

Te voi învăța să vânezi și pe urmă te voi elibera.

Sunt deja liber. Nu tu mă ții aici, eu vreau să stau. Scoase limba printre colții albi, râzând la presupunerea mea.

Ești obraznic, Puiule. Și neștiutor.

Atunci, învață-mă. Întoarse capul într-o parte ca să taie cu colții din spate carnea și tendoanele de pe osul pe care-l rodea. *E datoria ta în haită.*

Nu suntem o haită. Eu nu am haită. Sunt credincios regelui meu.

Dacă el e șeful tău, atunci e și al meu. Suntem o haită. Pe măsură ce se sătura, accepta tot mai ușor ideea.

Am schimbat tactica și i-am spus cu asprime:

Fac parte dintr-o haită din care tu nu poți să faci parte. În haita mea, toți sunt oameni. Tu nu ești om. Ești lup. Noi doi nu formăm o haită.

Lupul tăcu, împietrit. Nu încercă să răspundă. Dar simți, iar ceea ce simți mă îngheță: izolare și trădare. Singurătate.

Am plecat și l-am lăsat acolo. Dar nu puteam să ascund de el cât de greu îmi venea să-l părăsesc așa sau cât de rușine îmi era că-l refuzam. Speram să simtă și că eu credeam că așa e cel mai bine pentru el. Așa cum crezuse Burrich că așa era cel mai bine pentru mine când mi-l luase pe Curiosul pentru că mă legasem prea puternic de el. Amintirea mă arse în inimă ca un fier înroșit. Am plecat nu cu pași grăbiți, ci în fugă.

Se înserase când m-am întors în turn și am pornit în sus pe scări. Am intrat în camera mea ca să iau niște pachete lăsate acolo, pe urmă am coborât. Picioarele mele trădătoare încetiniră când am ajuns la catul al doilea. Știam că Molly trebuie să apară din clipă în clipă, cărând tava cu vasele de la cina stăpânei sale. Patience rareori lua masa în sală, cu ceilalți lorzi și doamne din turn, ci prefera intimitatea camerei sale și tovărășia comodă a lui Lacey. Din timidă, în ultima vreme devenise o pustnică. Dar nu din grijă față de ea zăboveam eu pe scări. Auzeam pașii lui Molly pe coridor, știam că ar trebui să dispar, dar trecuseră zile întregi de când n-o mai zărisem, măcar cu coada ochiului. Încercarea timidă a lui Celerity de a se apropia de mine reușise doar să-mi arate cât de mult îmi lipsea Molly. Nu se făcea gaură-n cer dacă o salutam ca pe orice altă servitoare. Știam că n-ar trebui, că, dacă ar afla Patience, m-ar ocărî. Totuși...

M-am prefăcut că studiez tapiseria de pe palier, una care atârna acolo dinainte de venirea mea la Buckkeep. Îi auzeam paşii apropiindu-se, îi auzeam încet. Când m-am întors către ea, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, palmele îmi erau umede de transpiraţie.

– Bună seara, am bâiguit, mai degrabă un chiţăit timid.

– Bună seara şi ţie, veni răspunsul foarte demn.

Molly ridică mai mult capul cu bărbia fermă. Părul îi fusese pieptănat în două cozi groase prinse în jurul capului ca o coroană. Rochia ei albastră, simplă, avea guler din dantelă delicată, iar manşetele erau tot din dantelă. Ştiam eu ale cui degete lucraseră modelul acela cu margine arcuită. Lacey se îngrijea de ea şi-i făcea cadouri lucrate de mâna ei. M-am bucurat.

Molly nu zăbovi când trecu pe lângă mine. Îmi aruncă o privire scurtă, iar eu nu mi-am putut reţine zâmbetul. La vederea lui, o roşeaţă atât de caldă îi coloră chipul şi gâtul, încât aproape o simţeam. Îşi subţie gura într-o linie fermă. Când se răsuci să coboare, mireasma ei – ghimbir cu miere – pluti până la mine, împletită cu parfumul ei natural.

Femeie. Drăguţă. Totală aprobare.

Am sărit ca ars şi m-am răsucit în jur, crezând ca prostul că Puiul e în spatele meu. Bineînţeles, nu era. L-am chemat, dar nu pătrunsese în mintea mea. Am cercetat mai adânc şi l-am găsit moţăind pe paie, în coliba lui. *Să nu mai faci asta,* l-am prevenit. *Nu intra în mintea mea decât dacă te chem eu.*

Nedumerire și mâhnire. *Ce vrei să fac?*

Să nu mă cauți decât dacă vreau eu.

Dar de unde să știu când vrei să fiu cu tine?

Te voi căuta eu, când am nevoie de tine.

Tăcere prelungită. *Și eu te voi căuta pe tine când am nevoie de tine,* se oferi el. *Da, asta e haita. Să chemi când ai nevoie de ajutor, să fii mereu gata să auzi chemarea. Suntem o haită.*

Nu! Nu asta ți-am spus. Ți-am spus că nu trebuie să intri în mintea mea când eu nu vreau să fii acolo. Nu întotdeauna vreau să-mi împărtășesc gândurile cu tine.

Vorbești fără înțeles. Ce să fac, să respir numai când tu nu adulmeci aerul? Mintea ta, mintea ta e numai mintea haitei. La cine altcineva să mă gândesc, dacă nu la tine? Dacă nu vrei să mă auzi, nu asculta.

Am rămas stană de piatră, încercând să-i pricep gândul. Mi-am dat seama că mă holbez în gol. Un servitor tânăr tocmai îmi urase bună seara, iar eu nu-i răspunsesem.

– Bună seara, am spus, dar el trecuse deja de mine.

Întoarse capul surprins, ca să vadă dacă nu cumva îl strig, dar i-am făcut semn să plece. Am scuturat din cap să-mi frâng pânza gândurilor și am pornit în jos pe hol, spre camera lui Patience. O să stau de vorbă cu Puiul mai târziu și-o să-l fac să înțeleagă. În curând va fi pe picioarele lui. Ochii care nu se văd se uită. Mi-am scos întâmplarea din minte.

Am bătut la ușa lui Patience și am fost poftit înăuntru. Din când în când, pe Lacey o prindea elanul

curăţeniei. Făcuse un pic de ordine în cameră. Am găsit chiar un scaun gol pe care să pot sta. Amândouă s-au bucurat că mă văd. Le-am povestit despre călătoria mea la Bearns, fără s-o pomenesc pe Virago. Ştiam că Patience va auzi despre ea până la urmă şi mă va lua la întrebări, dar atunci o voi asigura că bârfitorii au exagerat mult întâlnirea noastră. Speram să mă creadă. Între timp, le adusesem cadouri. Peştişori de fildeş găuriţi, ca să faci din ei mărgele sau să-i prinzi pe haine pentru Lacey şi cercei de chihlimbar cu argint pentru Patience. Un vas de pământ cu fructe de verdeaţa-iernii sigilat cu capac de ceară.

– Verdeaţa-iernii? se miră Patience când i l-am oferit. Nu-mi place.

– Nu? M-am prefăcut şi eu mirat. Am crezut că mi-ai spus că e o aromă şi un parfum de care ţi-era dor din copilărie. Nu aveai un unchi care-ţi aducea verdeaţa-iernii?

– Nu. Nu-mi aduc aminte să fi vorbit despre asta.

– Să fi fost Lacey, atunci? am întrebat sincer.

– N-am fost eu, stăpâne. Pe mine mă înţeapă la nas, deşi aerul miroase frumos de la ea.

– Păi... Am greşit. Am pus vasul pe masă. Fulg-de-Nea, ce-i cu tine? Doar nu eşti iarăşi grea?

De data asta m-am adresat căţeluşei terier care se hotărâse, în sfârşit, să scoată nasul şi să mă adulmece. Am simţit-o cum se miră că miros a lup.

– Nu, e doar grasă, îmi răspunse Lacey în locul ei, aplecându-se s-o mângâie între urechi. Doamna mea

uită bomboane și prăjituri pe farfurii și Fulg-de-Nea le ronțăie imediat.

– N-ar trebui s-o lași. Nu-i face bine la dinți și la blană, am certat-o eu pe Patience.

Ea îmi spuse că știe, dar Fulg-de-Nea e prea bătrână ca să-și schimbe năravul. Pe urmă am povestit de una, de alta și, după un ceas, m-am întins și le-am spus că trebuie să plec, ca să încerc încă o dată să mă prezint la rege.

– Mai devreme am fost întors din drum, le-am zis eu, în treacăt. Dar nu de gărzi. Servitorul lui, Wallace, a venit la ușă după ce am bătut și nu mi-a dat voie să intru. Când l-am întrebat de ce nu stă nimeni de pază la ușa regelui, mi-a spus că garda fusese eliberată de însărcinarea aceea. O preluase chiar el, pentru ca suveranul să aibă mai multă liniște.

– Regele nu se simte bine, să știi, se oferi Lacey să-mi explice. Am auzit că nu prea iese din cameră înainte de prânz. Iar când o face, e ca posedat, plin de energie și cu poftă de mâncare, dar spre seară se moleșește din nou, începe să-și târască picioarele și să vorbească nedeslușit. Ia cina în camera lui. Bucătăreasa zice că mâncarea vine înapoi neatinsă. E destul de îngrijorător.

– Este, am încuviințat, pe urmă am plecat, îngrozit de ce-aș mai putea afla.

Deci sănătatea regelui ajunsese prilej de bârfă în turn. Nu era de bine. Trebuie să stau de vorbă cu Chade despre asta. Și trebuie să văd cu ochii mei cum stă treaba. Când încercasem mai devreme să intru la rege, mă întâmpinase numai Wallace cel băgăcios.

Fusese foarte brutal cu mine, de parcă aș fi venit acolo numai ca să-mi treacă timpul, nu să raportez după o misiune. Se purtase ca și cum regele ar fi fost cel mai fragil dintre invalizi și-și asumase datoria de a nu lăsa pe nimeni să-l deranjeze. Wallace, am tras eu concluzia, nu fusese învățat prea bine ce datorii are în calitatea lui de servitor. Era extrem de enervant. Când am bătut la ușă, m-am întrebat cât va trece până va găsi Molly verdeața-iernii. Sigur își va da seama că pentru ea o adusesem; încă din copilărie se dădea în vânt după gustul fructelor.

Wallace veni la ușă și-o deschise numai cât să vadă cine e. La vederea mea, se încruntă. Deschise ușa mai larg, dar se așeză în așa fel încât să nu văd nimic în spate, nu cumva să-i fac rău regelui. Nu mă salută, ci mă întrebă de-a dreptul:

– N-ai mai venit azi o dată, mai devreme?

– Ba da. Și mi-ai spus că regele Shrewd doarme. Așa că am venit din nou, ca să-i raportez.

Am încercat să fiu cât mai politicos.

– Aha. Și e important raportul ăsta?

– Regele va judeca singur dacă este important sau nu și mă va trimite la plimbare dacă socotește că-i irosesc timpul. Îți sugerez să-i spui că sunt aici.

Am zâmbit cu întârziere, ca să-mi înmoi asprimea din glas.

– Regele e foarte slăbit, zise Wallace. Mă îngrijesc să-și folosească bruma de putere numai când este mare nevoie.

Nu se dădu la o parte. L-am măsurat din ochi, să văd dacă-l pot înlătura cu umărul. Dar s-ar fi produs agitație și n-aș fi dorit lucrul ăsta, dacă regele era într-adevăr bolnav. Am simțit o bătaie pe umăr. Am întors capul, dar n-am zărit pe nimeni. Când l-am răsucit înapoi, bufonul stătea în fața mea, între mine și Wallace.

– Ești vraciul lui, dacă judeci astfel? întrebă el, în locul meu. Fără îndoială că ai fi un vraci nemaipomenit. Mă lecuiești numai cu privirea, iar cu vorbele împrăștii și vânturile mele, și pe ale tale. Cât de lecuit trebuie să fie atunci scumpul nostru rege, care se ofilește ziua-ntreagă în prezența ta?

Bufonul ținea o tavă acoperită cu un șervet. Mirosea a supă de vită și a pâine din făină de porumb cu ou, caldă, tocmai scoasă din cuptor. Își împodobise straiul de iarnă alb cu negru cu clopoței smălțuiți, iar în jurul bonetei sale trona o ghirlandă de ilice. Sceptrul de bufon și-l vârâse sub braț. Acesta avea tot un șobolan, dar stătea prins în vârf de parcă dansa. Îl mai văzusem pe bufon conversând îndelung cu el în fața șemineului cel mare sau pe treptele din fața tronului.

– Dispari, bufonule! Ai fost aici de două ori deja astăzi. Regele s-a culcat. Nu are nevoie de tine.

Servitorul părea de neînduplecat. Dar tot el fu acela care se dădu la o parte fără să vrea. Mi-am dat seama că era dintre aceia care nu se pot uita în ochii albicioși ai bufonului și-l cuprindea frica la atingerea mâinii sale albe.

– De două ori va fi de trei ori, dragă Wall Ass[1], iar prezența ta va fi înlocuită de cadourile mele. Așa că, valea, dragule, și du-te să pălăvrăgești cu Regal. Dacă pereții au urechi, atunci trebuie să ai și tu, pentru că fundul tău seamănă deja cu peretele. Asemenea urechi dau pe dinafară de câte știu despre treburile regelui. Poate vei găsi un leac și pentru scumpul nostru prinț, cât stai să-i ciripești la ureche. După cât de întunecați îi sunt ochii, îmi pare că mațele i-au ajuns în cap, așa de sus, încât mai au puțin și-l orbesc.

– Îndrăznești să vorbești așa despre prinț? se stropși Wallace.

Bufonul intrase deja în cameră, iar eu mă lipisem de el.

– Să vorbesc așa? Vorbește, risipește[1]. Nu mă îndoiesc că aude tot ce auzi tu. Nu mai trage vânturi spre mine, dragă Wall Ass. Păstrează-le pentru prinț, care se desfată cu asemenea adieri. Cred că fumează acum, iar tu ai putea să-i faci vânt până când începe să moțăie, dă din cap și-și închipuie că-i spui vorbe înțelepte și împrăștii adieri dintre cele mai plăcute.

Trăncănind întruna, bufonul înaintă cu tava încărcată ca un scut în fața lui. Wallace îi făcu loc imediat, iar el îl împinse înapoi prin camera de zi, până în dormitorul regelui. Acolo așeză tava pe marginea patului,

---

[1] *Wallace* și *Wall Ass* se pronunță aproximativ la fel. *Wall* – „perete", „zid"; *ass* – „idiot", „buci" (în argou) (n. tr.).

[2] În original, *Speak so? Speak, sow. So* – „așa", „astfel"; *sow* (pronunțat ca *so)* – „a planta", „a împrăștia semințe" (n. tr.).

iar Wallace se retrase lângă ușa cealaltă a încăperii. Ochii bufonului se luminară.

– O, dar regele nostru nici măcar nu e în pat, dacă nu cumva s-a ascuns sub pături, scumpul meu Wall Ass. Arată-te, arată-te, regele meu, arată-te, Shrewd al meu. Ești regele Shrewd, nu regele rozătoarelor[1], ca să te pitești și să te târăști precum chițcanii, pe lângă pereți și pe sub pat.

Bufonul începu să împungă hotărât cu degetul patul evident gol și cuverturile și să miște sceptrul printre draperii, ca și cum l-ar căuta pe rege cu șobolanul. Nu m-am putut abține să nu izbucnesc în râs.

Wallace se propti cu spatele de ușa interioară, de parcă voia s-o ferească de noi, dar în aceeași clipă ea se deschise din partea cealaltă și servitorul se pomeni în brațele regelui. Căzu greu pe podea.

– Ia uite la el! îmi atrase atenția bufonul. Vezi cum caută să se târască la picioarele regelui în locul meu și să facă pe bufonul, căzând în fund ca un prostovan? Un astfel de om merită să fie numit bufon, dar nu să capete poziția asta!

Îmbrăcat de casă, Shrewd rămase pe loc, cu o expresie încruntată. Se uită nedumerit la Wallace, trântit pe podea, apoi la bufon și la mine, care-l așteptam, apoi trecu cu vederea peste cele întâmplate. I se adresă servitorului, care se ridică de jos cu mișcări stângace:

– Aburii ăștia nu-mi fac bine deloc, Wallace. Mă doare capul și mai tare de la ei și-mi rămâne un gust

[1] *Shrew* denumește o rozătoare (n. tr.).

urât în gură. Ia-i de-aici și spune-i lui Regal că, după părerea mea, planta lui cea nouă alungă mușchii, dar nu și boala. Du-o de-aici chiar acum, până nu se împute și camera asta. Ah, bufonule, iată-te. Fitz, ai venit, în sfârșit, să-mi raportezi. Intră, așază-te. Wallace, m-ai auzit? Ia vasul ăla nenorocit! Nu, nu veni cu el pe-aici, scoate-l pe dincolo.

Dintr-un gest, Shrewd îl izgoni pe servitor ca pe-o muscă enervantă. După aceea, închise bine ușa de la baie, ca să nu pătrundă mirosul în dormitor, și se așeză lângă foc, pe un scaun cu spătarul drept. În clipa următoare, bufonul trase o masă lângă el; șervetul care acoperise mâncarea deveni față de masă, iar el îi pregăti masa cu îndemânare de fată în casă. Apărură tacâmuri de argint și un șervețel, o scamatorie care-l făcu și pe Shrewd să zâmbească, apoi se făcu ghem pe șemineu, cu genunchii la urechi și bărbia proptită în mâinile cu degete lungi. Flăcările voioase împrumutau părului și pielii sale palide sclipiri roșietice. În orice mișcare punea grație de dansator, iar poziția pe care și-o alesese era și ingenioasă, și comică. Regele se întinse să-i netezească părul ciufulit, de parcă măscăriciul ar fi fost un pisoi.

– Ți-am spus că nu mi-e foame, bufonule.

– Mi-ai spus. Dar nu mi-ai zis să nu-ți aduc de mâncare.

– Și dacă ți-aș fi spus?

– Atunci ți-aș fi zis că asta nu e mâncare, ci un vas aburind, ca acela cu care te torturează Wall Ass, care să-ți umple nările cu un miros măcar cu o idee mai

plăcut decât al lui. Iar asta nu e pâine, ci un pansament pentru limba ta, pe care să-l pui pe ea de îndată.

– Aha.

Regele își trase masa mai aproape și luă o lingură de supă. Orz cu bucăți de morcov și carne. Gustă, apoi începu să mănânce.

– Nu sunt eu un vraci cel puțin la fel de priceput ca Wall Ass? se pisici bufonul, foarte mulțumit de sine însuși.

– Păi, doar știi bine că Wallace nu e vraci, ci doar servitorul meu.

– Păi, știu bine, și bine știi și tu, dar Wall Ass nu știe, și din cauza asta tu nu ești bine.

– Termină cu flecăreala. Vino aici, Fitz, de ce stai acolo și râzi ca prostul? Ce-ai să-mi spui?

M-am uitat la bufon și m-am hotărât că nu-l voi insulta nici pe rege, nici pe el întrebând dacă pot să vorbesc deschis în fața celui din urmă. Așa că am spus ce-am avut de spus, un raport simplu, fără a pomeni de faptele mele ascunse, ci doar de rezultatul lor. Shrewd mă ascultă serios, iar la sfârșit nu făcu niciun comentariu, doar mă certă blând pentru purtarea mea necuviincioasă de la masa ducelui. Pe urmă se interesă dacă ducele Brawndy de Bearns e teafăr și mulțumit de pacea din ducatul său. I-am răspuns că așa fusese la plecarea mea. Shrewd încuviință în tăcere. Apoi îmi ceru pergamentele copiate. Le-am scos și le-am desfășurat în fața lui. Am fost răsplătit cu laude la adresa scrisului meu elegant. Îmi ceru să i le duc lui Verity, în camera hărților, și să mă asigur că prințul

ştie de ele. Mă întrebă apoi dacă văzusem relicva Străbunilor. I-am descris-o amănunţit. În vremea asta, bufonul stătea cocoţat pe cămin şi ne urmărea mut ca bufniţa. Regele îşi mâncă supa şi pâinea sub ochii lui vigilenţi, iar eu am citit manuscrisul cu glas tare. La sfârşit, Shrewd oftă şi se propti de spătarul scaunului.

– Hai să vedem pergamentul ăsta al tău, îmi porunci el.

Nedumerit, i l-am pus în mână. Îl cercetă atent încă o dată, apoi îi făcu sul.

– Eşti foarte priceput la condei, băiete, îmi spuse când mi-l înapoie. Scrii frumos şi corect. Du-l în camera hărţilor şi asigură-te că Verity nu o să-l treacă cu vederea.

– Desigur, regele meu.

Am ezitat, nelămurit. Nu am înţeles de ce se repeta monarhul şi nu ştiam dacă aşteaptă sau nu un alt răspuns de la mine. Dar bufonul se ridică de pe cămin şi am primit de la el un semn foarte discret: nici ridicat de sprânceană, nici strâmbat din buze, dar destul ca să ştiu că trebuie să tac. Strânse vasele, pălăvrăgind întruna vesel cu regele, apoi am fost trimişi amândoi la treburile noastre. L-am lăsat pe Shrewd cu privirea aţintită în foc.

Pe coridor, am avut un schimb de priviri mai sugestive. Am vrut să spun ceva, dar bufonul începu să fluiere şi nu se opri decât pe la jumătatea scărilor. Acolo tăcu şi mă prinse de mânecă. Stăteam pe trepte, între caturi. Mi-am dat seama că alesese cu grijă locul. Nimeni nu putea auzi ce vorbim, numai şobolanul

de pe sceptrul său. Mi-l ridică în fața nasului și începu să chițăie:

– Vai, dar tu și cu mine trebuie să ținem minte orice uită el, Fitz, și să nu spunem nimănui. Depune mari eforturi ca să se arate atât de puternic ca în seara asta. Să nu te lași păcălit. Să prețuiești și să respecți ceea ce ți-a repetat în două rânduri, deoarece asta înseamnă că la asta s-a gândit de două ori, ca să fie sigur că ți-o spune.

Am încuviințat din cap și m-am hotărât să-i duc pergamentul lui Verity chiar în seara aceea.

– Wallace ăsta mă neliniștește, i-am spus bufonului.

– Nu Wall Ass, ci urechile lui trebuie să te neliniștească, rosti el grav.

Dintr-odată, ținu tava în echilibru cu o singură mână și o ridică deasupra capului, apoi o luă în jos pe scări țopăind. Am rămas cu gândurile mele.

I-am dus lui Verity sulul chiar în seara aceea. În zilele următoare, m-am ocupat de sarcinile primite de la el mai înainte. Mi-am ascuns otrăvurile în pachețele cu cârnați grași și pește afumat. Le puteam împrăștia ușor în urma mea, în speranța că vor fi suficiente pentru toți urmăritorii. În fiecare dimineață studiam harta în camera lui Verity, apoi puneam șaua pe Cenușia și mă duceam, cu otrăvurile asupra mea, în locurile în care credeam că voi fi atacat de neoameni. Amintindu-mi experiențele anterioare, luam și o sabie scurtă în excursiile mele călare, lucru pe seama căruia se distrară și Hands, și Burrich la început. I-am mințit că mă duc să văd cum e cu vânatul, în caz că

Verity plănuiește o vânătoare de iarnă. Hands mă crezu imediat, dar Burrich strânse din buze în semn că recunoaște o minciună, dar știe că nu-i pot spune adevărul. Nu insistă, dar nici nu-i conveni.

În zece zile, neoamenii m-au atacat de două ori și tot de două ori am scăpat ușor de ei, lăsând provizia de otrăvuri să-mi cadă din desagi. S-au năpustit lacomi asupra ei, fără măcar să desfacă pachetele înainte de a-și îndesa carnea în gură. A doua zi mă întorceam în același loc, ca să-i pot spune lui Verity câți am omorât și cum arată victimele. Cele din al doilea grup nu semănau cu niciuna din descrierile primite de noi. Am bănuit amândoi că existau mai mulți neoameni decât auzisem.

Îmi făceam datoria, dar nu mă mândream cu asta. Morți, neoamenii arătau și mai vrednici de milă decât vii. Erau niște ființe jerpelite și sfrijite, înghețate de frig și pline de răni din cauză că se bătuseră între ele, iar otrava mea rapidă și cruntă își bătea joc de trupurile lor. Le sclipea chiciura în bărbi și pe sprâncene, iar sângele care li se scurgea din gură se aduna pe zăpadă în bulgărași ca pietrele de rubin. Așa am omorât șapte neoameni. După aceea i-am strâns grămadă, i-am acoperit cu rășină de pin, am turnat petrol peste ei și le-am dat foc. Nu știu ce mi s-a părut mai dezgustător, că i-am otrăvit sau că mi-am ascuns fapta. La început, când și-a dat seama că plec cu calul în fiecare zi după ce-l hrănesc, Puiul m-a implorat zadarnic să-l iau cu mine. Odată, aplecat peste cadavrele înghețate ale victimelor mele, am auzit: *Asta*

nu e vânătoare. Haita nu face așa. Omul face așa. A dispărut înainte de a apuca să-l cert că-mi pătrunsese în minte fără voia mea.

Seara mă întorceam la Buckkeep, la mâncare proaspătă și caldă și la căldura focului, la haine uscate și la patul meu moale, dar fantomele neoamenilor nu mă lăsau să-mi tihnească nimic. Mă consideram o bestie fără inimă dacă mă bucuram de răsfățurile acelea după ce împrăștiam moartea zi de zi. Singura mea alinare, și aceea tulburată, era că noaptea o visam pe Molly. Mă plimbam și stăteam de vorbă cu ea fără să mă hăituiască neoamenii și cadavrele lor înțepenite de ger.

Într-o zi, am plecat mai târziu decât intenționasem, pentru că Verity mă ținuse mult de vorbă în camera hărților. Amenința viscolul, dar mie nu mi s-a părut prea periculos. Nu aveam de gând să mă îndepărtez prea mult de casă. Însă, în loc de cadavre, am găsit semne proaspete și urmele unei cete mai mari decât anticipasem. Așa că am mers mai departe, cu toate cinci simțurile în alertă, pentru că al șaselea, Harul, nu-mi era de niciun folos în aflarea neoamenilor. Grămezile de nori furaseră lumina cerului mai iute decât mă așteptasem, iar urmele mă duceau în jos, pe cărări greu de croit și de mine, și de Cenușia. Când, în cele din urmă, am ridicat ochii de la drum, recunoscând că, de data asta fusesem păcălit, m-am pomenit mai departe de Buckkeep decât intenționasem să ajung și la mare distanță de orice drum circulat.

Începu să bată vântul, unul rece și afurisit, care prevestea ninsoare. Mi-am strâns bine mantaua pe

corp și am întors-o pe Cenușia spre casă, lăsând-o pe ea să aleagă drumul și ritmul. Se lăsă întunericul și căzură primii fulgi, iar noi nu avansaserăm prea mult. Dacă n-aș fi străbătut zona aceea atât de des în ultima vreme, sigur m-aș fi rătăcit. Dar am stăruit, și eu, și iapa mea, prin vântul mușcător. Gerul mi-a pătruns până în oase și am început să tremur. M-am temut ca tremuratul să nu prevestească o criză, dar nu mai avusesem niciuna de multă vreme.

M-am bucurat când, într-un sfârșit, vântul sparse pătura de nori, iar luna și stelele ne luminară slab drumul. Am mers puțin mai repede, în ciuda stratului proaspăt de zăpadă prin care Cenușia înainta cu greu. Am ieșit dintr-un mestecăniș des pe o pantă de deal arsă de fulgere cu niște ani în urmă. Vântul se înteți și nimic nu-i stătea în cale. Mi-am strâns mantaua pe trup și mi-am ridicat gulerul încă o dată. Știam că, odată ajuns în vârful dealului, voi vedea luminile din Buckkeep și că, după încă un deal și o vale, voi găsi un drum bătătorit spre casă. Așa că m-am mai înveselit un pic când ne-am croit drum pe coasta lină.

Dintr-odată, așa cum lovește tunetul, am auzit tropot de copite. Un cal se străduia să gonească, dar era împiedicat. Cenușia încetini, apoi întoarse capul și nechează ușor. În aceeași clipă, am zărit un cal ivindu-se din pădure și alergând în josul dealului, spre miazăzi. Calul ducea un călăreț de care se agățaseră alți doi; unul trăgea de ham, celălalt, de piciorul călărețului. O lamă se ridică lucind și izbi. Omul de la piciorul călărețului scoase un țipăt, căzu și se tăvăli urlând în

zăpadă. Însă al doilea reuşi să apuce de căpăstru şi, în timp ce el încerca să oprească animalul, alţi doi urmăritori ţâşniră dintre copaci, hăituind cal şi călăreţ.

În momentul în care am recunoscut-o pe Kettricken, i-am şi dat pinteni Cenuşiei. Nu înţelegeam nimic din ce vedeam, dar asta nu mă împiedica să reacţionez. În loc să mă întreb ce caută viitoarea regină acolo noaptea, neînsoţită şi atacată de tâlhari, am admirat-o cum stă în şa şi-şi roteşte calul, în timp ce loveşte cu picioarele şi cu lama în cei care încercau s-o doboare. Apropiindu-mă de locul luptei, mi-am scos sabia, dar nu ţin minte să fi făcut zgomot. În mintea mea, încăierarea aceea e o amintire stranie, o luptă între siluete fantomatice, desfăşurată pe un fundal în alb şi negru, ca un joc de umbre la munte, în linişte, în afară de icnetele şi ţipetele neoamenilor care cădeau unul după altul.

Kettricken îl izbise pe unul peste faţă şi-l umpluse de sânge, dar el tot se agăţa de ea şi încerca s-o tragă din şa. Celălalt nu se alătura eforturilor tovarăşilor săi, alegând să tragă de desagii în care probabil se aflau ceva mâncare şi rachiu, cât pentru o zi de mers călare.

Cenuşia mă duse lângă neomul care apucase de căpăstrul lui Pas Uşor. Am văzut că era o femeie. Am împuns-o şi-am tras imediat sabia din ea cu gesturi mecanice, de parcă aş fi tăiat lemne. Ce luptă neobişnuită! O simţeam pe Kettricken, mă simţeam pe mine, sesizam teama iepei sale şi entuziasmul Cenuşiei, călită în bătălii, dar nu primeam niciun semn de la atacatori. Absolut niciunul. Nu tremurau de furie,

nu strigau de durere. Pentru Harul meu, ei nu existau, nu mai mult decât zăpada și vântul care îmi erau la fel de potrivnici.

Ca prin vis, am văzut cum Kettricken îl prinde pe agresor de păr și-i trage capul pe spate ca să-i taie gâtul. Sângele țâșni în lumina lunii, îi udă haina și sclipi pe gâtlejul și umărul iepei castanii, înainte ca neomul să cadă cuprins de spasme în zăpadă. Mi-am azvârlit sabia scurtă în ultimul dușman rămas și am ratat. Regina însă, nu. Pumnalul se înfipse iute în el, îi străpunse vesta, trunchiul și plămânul, ieșind la fel de repede. Kettricken îi trase mortului un picior.

– După mine! strigă ea dintr-odată și dădu pinteni iepei, care o luă direct în sus, pe deal.

Cenușia alerga cu nasul în scara șeii lui Kettricken și așa am trecut amândoi de coama dealului, întrezărind luminile din Buckkeep înainte de a ne avânta în jos, pe panta opusă.

La poalele dealului se întindeau tufișuri și un pârâu ascuns de zăpadă, așa că am îndemnat-o pe Cenușia s-o ia înainte și am întors-o din drum pe Pas Ușor înainte ca regina să se împiedice și să cadă în apă. Kettricken nu protestă, ci mă lăsă pe mine în față când am intrat în pădurea de pe malul celălalt al pârâului. Avansam cât de repede îndrăzneam, așteptându-mă în orice clipă la siluete care să strige și să sară pe noi. Dar am ajuns, într-un sfârșit, la drum, tocmai când pătura de nori se închidea la loc și ascundea iarăși luna. Am încetinit caii și i-am lăsat să-și tragă sufletul. O vreme, am

mers în tăcere, amândoi cu auzul încordat după zgomot de urmăritori.

După un timp, ne-am simțit în siguranță și am auzit-o pe Kettricken că dă aerul afară din piept cu un oftat prelung și tremurat.

– Mulțumesc, Fitz, rosti ea simplu, dar nu-și putu controla vocea.

N-am spus nimic, bănuind că va izbucni în plâns în orice moment. N-aș fi condamnat-o. Însă ea își reveni treptat, își aranjă hainele, apoi își șterse sabia de pantaloni și o vârî în teaca prinsă de talie. Se aplecă în față ca să mângâie gâtul lui Pas Ușor și să-i murmure vorbe de laudă și alinare. Am simțit că animalul se potolește și am admirat priceperea lui Kettricken de a fi câștigat atât de repede încrederea iepei aceleia mari.

– Cum ai ajuns aici? Mă căutai? întrebă Kettricken, în cele din urmă.

Am scuturat din cap. Ningea din nou.

– Am fost la vânătoare și m-am îndepărtat mai mult decât aveam de gând. Numai norocul m-a condus la tine.

Am făcut o mică pauză și apoi am îndrăznit să-i pun și eu întrebări:

– Te-ai rătăcit? Au pornit călăreți pe urma ta?

Ea inspiră pe nas.

– Nu chiar, îmi răspunse cu glas nesigur. Am plecat să călăresc cu Regal. Ne însoțeau câteva persoane, dar, pentru că amenința să ningă, ne-am întors toți spre Buckkeep. Ceilalți au luat-o înainte, Regal și cu

mine am lăsat-o mai moale. Îmi spunea o poveste din ducatul lui, așa că i-am lăsat pe însoțitori să călărească în față, ca s-o aud mai bine, nu printre pălăvrăgeli.

Kettricken se opri, respiră adânc și-și înăbuși ultima fărâmă de teamă. Apoi continuă pe un ton mai liniștit:

– Ceilalți erau mult în fața noastră. La un moment dat, a țâșnit o vulpe din tufele care mărgineau cărarea. „Vino după mine, dacă vrei să vezi ce înseamnă să călărești cu adevărat!", m-a provocat Regal și și-a răsucit calul de pe cărare, pornind după animal. Că am vrut, că n-am vrut, Pas Ușor se avântă după el. Regal mâna ca nebunul, aplecat pe cal, îndemnându-l cu cravașa.

Descriindu-l pe prinț, în glasul ei se îmbinară consternarea și mâhnirea, dar și o umbră de admirație.

Pas Ușor nu se oprise când o smucise de hățuri. La început, Kettricken se speriase de goana sălbatică, pentru că nu cunoștea terenul și se temea să nu i se împiedice iapa. Așa că încercase s-o struneasscă. Dar, dându-și seama că nu mai zărește drumul, nici pe ceilalți, și că Regal era mult în fața ei, a dat frâu liber iepei, sperând să-i ajungă din urmă. Cum era de așteptat, din cauză că se întețise viscolul, s-a rătăcit. S-a întors, vrând să ajungă înapoi la drum pe aceeași cărare, dar ninsoarea și vântul îi șterseseră urmele. În cele din urmă, s-a lăsat în voia lui Pas Ușor, sperând s-o ducă acasă. Și probabil că ar fi dus-o, dacă n-ar fi atacat-o sălbaticii.

Glasul lui Kettricken se stinse treptat.

– Neoamenii, i-am spus, în şoaptă.

– Neoamenii, repetă ea gânditoare. Nu mai au inimă, adăugă pe ton mai hotărât. Aşa mi s-a explicat. Nu i-am văzut privirea, mai degrabă i-am simţit-o. Oare sunt un Sacrificiu atât de slab, încât există oameni care m-ar omorî?

Un corn răsună în depărtare. O căutau.

– S-ar fi năpustit asupra oricui le-ar fi ieşit în cale, i-am spus eu. Ei nu se gândeau că o atacă pe viitoarea regină. Mă îndoiesc că ştiau cine eşti.

Am strâns din dinţi, ca nu cumva să adaug că nu puteam spune acelaşi lucru despre Regal. Poate că nu avusese de gând să-i facă rău, dar nici n-o oprise din calea pericolului. Nu credeam că intenţionase să-i arate ce înseamnă „să călăreşti cu adevărat" hăituind o vulpe în amurg, pe dealuri înzăpezite. Plănuise ca ea să se rătăcească. Şi planul îi reuşise foarte uşor.

– Cred că domnul meu va fi foarte supărat pe mine, spuse Kettricken, tânguindu-se ca un copil.

Ca şi cum ar fi vrut să-i adeverească bănuiala, când am ocolit umărul dealului, am văzut călăreţi cu torţe venind spre noi. Am auzit din nou cornul, mai aproape, iar peste câteva momente ne aflam printre ei. Erau cercetaşii trupei de căutare, iar o fată se întoarse înapoi în galop, ca să-i spună viitorului rege că regina lui fusese găsită. La lumina torţelor, gărzile lui Verity strigară şi se blestemară văzând sângele care sclipea pe gâtul lui Pas Uşor, dar Kettricken îşi ţinu firea şi îi asigură că nu era al ei. Le povesti calmă cum o atacaseră neoamenii şi cum se apărase de ei. Am văzut

admirație crescândă pe chipurile ostașilor. Am auzit, pentru prima oară, că agresorul cel mai îndrăzneț îi sărise în spate dintr-un copac. Pe el îl omorâse mai întâi.

– La patru le-a venit de hac și n-are nicio zgârietură! exclamă un veteran încărunțit. Îmi cer iertare, regina mea. N-am vrut să fiu nepoliticos.

– Altfel s-ar fi încheiat povestea dacă n-ar fi apărut Fitz, să elibereze capul lui Pas Ușor, recunoscu Kettricken pe un ton liniștit.

Ostașii o priviră cu respect înzecit, pentru că nu culegea singură laurii, ci amintea și de eforturile mele. O felicitară cu glas tare și promiseră mânioși că a doua zi vor răscoli pădurea din jurul orașului.

– Rușine să ne fie nouă, tuturor soldaților, că regina noastră nu poate călări prin ținut în siguranță! declară o femeie.

Duse mâna la mânerul sabiei și jură că o va mânji cu sânge de neom a doua zi. Alții îi urmară exemplul. Ostașii vorbeau tot mai tare, ba grozăvindu-se, ba ușurați că regina era în siguranță. Ceata porni spre casă ca o procesiune triumfătoare, până la sosirea lui Verity. Prințul apăru în galop sălbatic, cu armăsarul înspumat după un drum lung, străbătut în goană. Știam că nu fusese o căutare ușoară. Cine știe câte poteci bătuse Verity de când aflase că doamna lui dispăruse?

– Cum ai putut să fii atât de nechibzuită, încât să te abați de la drum? o mustră el, de cum o văzu.

Nu-i vorbea cu blândețe. Kettricken lăsă capul în jos, iar bărbatul de lângă mine mormăi în barbă. Din

clipa aceea, nimic nu merse bine. Verity nu o certă în fața oamenilor lui, dar se cutremură când ea îi povesti fără ocolișuri ce i se întâmplase și că fusese nevoită să omoare ca să se apere. Nu-i conveni că vorbea deschis despre o bandă de neoameni destul de curajoși s-o atace pe regină și să se facă nevăzuți în bezna care înconjura castelul Buckkeep. A doua zi, lucrul pe care Verity se străduise să-l țină secret va fi pe buzele tuturor, iar faptul că neoamenii îndrăzniseră s-o atace chiar pe regină le va da apă la moară. Prințul îmi aruncă o căutătură urâtă, de parcă ar fi fost vina mea, și luă doi cai odihniți de la gărzile sale ca să se întoarcă la Buckkeep cu regina. O trase iute din mulțime și o duse la Buckkeep în galop, ca și cum, dacă ajungea acolo mai repede, nesiguranța ar fi fost doar o închipuire. Nu-și dădu seama că refuzase gărzilor sale cinstea de-a o aduce pe regină acasă nevătămată.

Eu am pornit încet alături de soldați, încercând să le ignor comentariile supărate. Nu-l criticară pe prinț, mai degrabă o lăudară pe viitoarea regină pentru vitejia ei și li se păru trist că nu fusese întâmpinată cu o îmbrățișare și o vorbă bună. Dacă vreunul dintre ei se gândi la Regal, nu dădu glas gândului.

Mai târziu, în aceeași seară, la grajduri, după ce m-am ocupat de Cenușia, i-am ajutat pe Burrich și pe Hands să se îngrijească de Pas Ușor și Adevăr, calul lui Verity. Burrich bodogăni, supărat că animalele fuseseră istovite. Pas Ușor fusese zgâriată ușor în luptă și o durea botul, iritat din cauză că se smucise să-și elibereze capul, dar niciunul nu era grav rănit.

Burrich îl trimise pe Hands să le pregătească tărâțe calde. Numai după aceea îmi povesti în șoaptă că Regal se întorsese, își lăsase calul în grajd, să fie îngrijit, și urcase în turn fără să scoată o vorbă despre Kettricken. Pe Burrich îl alarmase un ajutor de-al său, care nu știa unde e Pas Ușor. Burrich începuse s-o caute și avu îndrăzneala să-l întrebe chiar pe Regal unde e iapa, iar acesta îi răspunse că regina urmase drumul spre casă împreună cu însoțitorii, așa credea el. Deci Burrich fusese cel care dăduse alarma, Regal neștiind în ce loc se abătuse de la drum și în ce direcție îl mânase vulpea pe el și, probabil, pe Kettricken.

– A știut să-și acopere bine urmele, murmură Burrich către mine când se întoarse Hands cu tărâțele.

Am știut că nu despre vulpe vorbește. M-am îndreptat spre turn cu picioare de plumb și cu inima la fel de grea. Nu voiam să mă gândesc la ce simte Kettricken, nici la ce se bârfește în camera gărzilor. Mi-am scos hainele, m-am trântit în pat și am adormit imediat. Molly mă aștepta în vis, oferindu-mi singurele clipe de liniște de care aveam parte.

M-am trezit peste puțină vreme, când cineva bătea cu pumnii în ușa mea zăvorâtă. M-am ridicat și i-am deschis unui paj somnoros, care venise să mă conducă în camera hărților. I-am spus că știu drumul și l-am trimis înapoi la culcare. M-am îmbrăcat degrabă și am coborât scările în fugă, întrebându-mă ce nenorocire se abătuse iar pe capul nostru.

Verity mă aștepta. Numai flăcările din cămin luminau încăperea. Avea părul încâlcit și-și aruncase

o mantie peste cămaşa de noapte. Era limpede că de-abia se ridicase din pat. M-am pregătit pentru orice fel de veste ar fi primit.

– Închide uşa! îmi porunci el scurt.

M-am supus şi apoi m-am întors în faţa lui. Nu mi-am dat seama dacă ochii îi scânteiau pentru că era nervos sau distrat.

– Cine e Doamna Fustă-Roşie şi de ce o visez în fiecare noapte?

Am rămas mut. M-am întrebat disperat cât ştia despre visele mele. Stânjeneala mă ameţea. Nici dacă aş fi stat gol puşcă în faţa întregii Curţi nu m-aş fi simţit mai dezgolit.

Verity întoarse capul şi tuşi ca să-şi ascundă chicotitul.

– Hai, băiete, doar te înţeleg. Nu eu am vrut să-mi bag nasul în secretul tău, tu mi l-ai vârât sub nas, mai ales în ultimele nopţi. Iar eu trebuie să dorm, nu să sar din pat ca ars de patima cu care o... admiri pe femeia asta.

Nu-mi mai vorbi cu asprime. Obrajii îmi ardeau mai tare decât focul din cămin.

– Aşa deci, continuă el agitat. Stai jos, îmi porunci brusc. Te voi învăţa să-ţi fereci gândurile aşa cum ştii să-ţi fereci limba. Scutură din cap. Ce ciudat e, Fitz, că nu mă laşi deloc să-ţi intru în minte cu Meşteşugul, dar îţi dai la iveală dorinţele cele mai ascunse ca un lup care urlă la lună. Cred că ţi se trage de la Galen. Aş vrea să schimb cele întâmplate. Dar, cum asta nu se poate, te voi învăţa ce pot, de câte ori pot.

Eu nu făcusem nicio mișcare. Dintr-odată, n-am mai fost în stare să ne privim în ochi.

– Vino aici, mă chemă el nervos. Așază-te lângă mine. Uită-te la foc.

Preț de-un ceas, mă puse să repet un exercițiu care mă ajuta să-mi țin visele pentru mine sau, mai degrabă, să nu visez deloc. Cu inima grea, mi-am dat seama că o voi pierde și pe Molly cea din închipuirea mea, așa cum o pierdusem pe cea adevărată. Verity îmi simți tristețea.

– Hai, Fitz, o să-ți treacă. Stăpânește-te și rabdă. Poți. Cine știe, va veni o zi când îți vei dori ca în viața ta să nu existe nicio femeie, așa ca acum. Așa cum îmi doresc eu.

– N-a vrut să se rătăcească, prințe.

Verity mă săgetă din ochi.

– Una e ce vrei, alta ce faci. E viitoarea regină, băiete. Trebuie să gândească întotdeauna, nu o dată, ci de două ori înainte de a face un lucru.

– Mi-a spus că Pas Ușor s-a dus după calul lui Regal și n-a vrut să se oprească atunci când a tras-o de hățuri. Dă vina pe mine și pe Burrich pentru asta; noi ar fi trebuit să fi dresat iapa.

Prințul oftă.

– Probabil. Consideră-te mustrat și spune-i lui Burrich să găsească un cal mai puțin nărăvaș pentru doamna mea, până când învață să călărească mai bine. Încă un oftat, mai din străfunduri. Bănuiesc că ea va vedea în asta o pedeapsă. Se va uita la mine tristă cu ochii ei mari și albaștri, dar nu va scoate un cuvânt.

Ei, ce să-i faci... N-am de ales. Dar, dacă a fost nevoită să omoare, de ce a trebuit să vorbească despre asta cu atâta indiferență? Ce-o să creadă supușii mei despre ea?

– N-a avut de ales, domnule. Ar fi fost mai bine să moară? Iar despre ceea ce crede lumea... Ostașii care ne-au găsit primii au considerat-o curajoasă. Și vrednică. Nu-i rău să ai asemenea însușiri, ca regină. Mai ales femeile din rândul gărzilor tale au lăudat-o pe drumul de întoarcere. În ochii lor, așa trebuie să fie o regină adevărată, nu să plângă și să tremure de frică. O vor urma fără șovăială. În vremuri ca acestea, o regină care știe să mânuiască pumnalul ne va da mai mult curaj decât una care se umple de bijuterii și se ascunde în spatele zidurilor.

– Poate, recunoscu Verity încet. Simțeam că nu era de acord cu mine. Dar acum toată lumea va afla despre neoamenii care se adună în jurul castelului.

– Dar va afla și că, dacă te arăți dârz, te poți apăra de ei. Iar după cum se lăudau gărzile în drum spre casă, cred că vor rămâne foarte puțini neoameni într-o săptămână.

– Știu. Unii își vor omorî propriile rude. Neoameni sau nu, vărsăm sângele celor Șase Ducate. Eu am vrut să evit uciderea lor.

În scurtele clipe de liniște care au urmat, am reflectat amândoi la ideea că el nu avusese niciun fel de scrupule să mă însărcineze cu uciderea lor. Asasin. Asta eram. Nu aveam onoare pentru care să lupt, mi-am dat seama.

– Nu-i adevărat, Fitz, îmi contrazise Verity gândul. Lupți pentru onoarea mea. Și eu te cinstesc pentru asta, pentru că faci ceea ce trebuie făcut. O treabă murdară, tainică. Să nu-ți fie rușine că muncești ca să aperi cele Șase Ducate. Să nu crezi că nu-ți apreciez strădania pentru că trebuie să rămână secretă. În seara asta, ai salvat-o pe regina mea. Nu voi uita.

– Nu prea a avut nevoie de salvare, prințe. Cred că ar fi supraviețuit și fără ajutor.

– Lasă, să trecem peste asta. Trebuie să te răsplătesc, să știi, adăugă el stânjenit, după o clipă de ezitare.

Când am deschis gura să protestez, mă opri ridicând brațul.

– Știu că nu ceri nimic. Știu, de asemenea, că între noi s-au petrecut atâtea, încât, orice ți-aș da, n-ar fi destul să-mi exprim recunoștința față de tine. Însă cei mai mulți habar n-au de lucrul ăsta. Vrei să se audă prin oraș că ai salvat viața reginei și viitorul rege nici măcar nu te-a apreciat? Dar nu știu ce să-ți ofer... ar trebui să fie un obiect care să sară în ochi, să-l porți o vreme. Măcar atât mă pricep și eu la arta conducerii. O sabie? Una mai bună decât bucata de fier pe care o purtai în seara asta?

– E o lamă veche cu care mi-a spus Hod să mă antrenez, m-am apărat eu. E destul de bună.

– Se vede. O să-i cer să-ți aleagă una mai bună, cu mâner și teacă împodobite. E bine?

– Cred că da, i-am răspuns stânjenit.

– Bine. Acum hai să ne culcăm la loc, nu vrei? Voi putea dormi, nu-i așa?

Am înțeles clar din vocea lui că se distra. M-am înroșit iar ca racul.

– Prințe, trebuie să te întreb... Cu greu am reușit să scot cuvintele pe gură. Știi pe cine am visat?

Verity clătină din cap.

– Nu te teme că i-ai compromis onoarea. Știu doar că poartă fuste albastre, dar tu le vezi roșii. Și că o iubești cu patima vârstei tale. Nu te lupta împotriva dragostei. Numai împotriva Meșteșugului peste noapte. Nu doar eu îl stăpânesc, deși cred că sunt singurul care te recunoaște în vis. Totuși, fii precaut. Grupul lui Galen nu e lipsit de experiența Meșteșugului, deși îl folosesc cu stângăcie și fără putere. Un om poate fi distrus dacă dușmanii lui află, prin Meșteșug, ce are el mai drag pe lume. Ține garda sus. Chicoti cam abrupt. Sper că Doamna Fustă-Roșie nu are Meșteșugul în sânge, pentru că, dacă îl are, te-a auzit în toate nopțile astea multe la număr.

Și, după ce îmi strecură în minte un asemenea gând tulburător, mă trimise în camera mea, la culcare. N-am mai dormit în noaptea aceea.

8
CÂND SE TREZEŞTE REGINA

Unii goneau pe cai vânând mistreţi
Ori în elan îşi aruncau săgeata.
Însă iubita mea Regină Vulpe
Vâna să ne alunge suferinţa.

Nu faima o visa în ziua-aceea,
Nici teama de durere nu o încerca.
Pentru supuşi vâna, să-i ocrotească,
Şi, pentru ei, iubirea-mi o-nsoţea.

„Regina Vulpe la vânătoare"

A doua zi, turnul fierbea. În curte, aerul fremăta ca în zi de sărbătoare când garda personală a lui Verity şi toţi războinicii care nu primiseră alte însărcinări se adunară pentru vânătoare. Câinii de luat urma lătrau agitaţi, iar cei de atac, cu fălci uriaşe şi piepturi late, fornăiau şi încercau laţul. Se punea deja prinsoare cine se va dovedi mai destoinic la vânat. Caii

loveau din copite, arcașii întindeau arcurile, pajii alergau încoace și încolo. În bucătărie, jumătate din servitoare nu mai pridideau cu pachetele de hrană pentru vânători. Ostașii mai tineri și mai bătrâni, și bărbați, și femei, păşeau ţanţoşi şi vorbeau tare, lăudându-se cu înfruntările trecute, comparând arme, dând glas spiritului vânătorii. Îl trăisem de atâtea ori, înaintea unei vânători de elani sau urși pe timp de iarnă. Altceva, mai deosebit, simțeam însă acum, izul apăsător al setei de sânge în aer. Prindeam frânturi de conversație, cuvinte care îmi făceau silă: „... fără milă pentru gunoiul ăla...", „... lași și trădători, ce tupeu, s-o atace pe regină...", „o să plătească scump. Nu merită să moară repede..." M-am retras degrabă în bucătărie și mi-am croit drum printr-o zonă agitată ca un furnicar. Și aici am auzit voci dând glas aceloraşi sentimente, aceleiași dorințe de răzbunare.

L-am găsit pe Verity în camera hărților. Se spălase și se îmbrăcase în haine curate, dar neodihna de noaptea trecută se vedea pe el ca o mantie murdară. Purta straie de stat în casă, printre hârtiile lui. Am ciocănit încet la ușă, deși era întredeschisă. Stătea pe scaun în fața căminului, cu spatele la mine. Mă salută din cap, dar nu se uită la mine. Deși părea liniștit, atmosfera era încărcată, ca înainte de furtună. Pe masa de lângă el, dejunul rămăsese neatins. M-am apropiat de el tăcut, convins că mă chemase cu Meșteșugul. Când tăcerea se prelungi, m-am întrebat dacă el însuși știa de ce mă chemase. Într-un sfârșit, m-am hotărât să vorbesc:

– Prințul meu, nu călărești cu gărzile astăzi?

Parcă aș fi dat drumul apelor prin poarta stăvilarului. Se întoarse către mine; ridurile i se adânciseră peste noapte. Era tras la față, bolnav.

– Nu. Nu îndrăznesc. Cum aș putea încuviința o asemenea faptă, vânarea neamului și a rudelor noastre? Dar ce altceva să fac? Să mă ascund și să rătăcesc cu sufletul amărât printre ziduri, în vreme ce alții răzbună jignirea adusă viitoarei mele regine? Nu îndrăznesc să le interzic supușilor mei să-și apere onoarea. Așa că trebuie să mă port ca și cum nu știu ce se petrece în curte. Ca și cum aș fi un prostovan, un puturos, un laș. Se va compune o baladă despre ziua de azi, nu mă îndoiesc. Cum se va numi? „Cum i-a masacrat Verity pe cei fără judecată"? „Cum i-a sacrificat regina Kettricken pe neoameni"?

Ridica tonul la fiecare cuvânt. L-am lăsat să vorbească, m-am dus la ușă și am închis-o bine. M-am uitat în jur în timp ce el tuna și fulgera. Oare cine îl mai auzea, în afară de mine?

– Ai dormit măcar puțin, prințul meu? l-am întrebat, când s-a mai potolit.

Îmi oferi un surâs amar.

– Știi bine ce mi-a stricat odihna prima oară când am încercat să dorm. A doua oară n-a mai fost atât de... captivant. Doamna mea a venit la mine în cameră.

M-am înroșit până în vârful urechilor. Indiferent ce era pe cale să-mi spună, nu voiam să aud. Nu doream să știu ce se petrecuse între ei noaptea trecută. Ceartă sau împăcare, nu mă interesa. Verity însă nu mă cruță.

– Nu plângând, cum ai crede. Nu pentru alinare. Nu ca să-i alung temerile nopții sau ca să se convingă încă o dată de considerația mea. Țeapănă ca un sergent dojenit, în picioare, la capătul patului meu, cerându-și iertare pentru fapta nesocotită. Mai albă decât creta și neclintită ca stânca... Se întrerupse, dându-și seama că dezvăluie prea multe despre sine. Ea a anticipat vânătoarea, eu, nu. A venit la mine în miez de noapte și m-a întrebat ce e de făcut. N-am știut ce să-i răspund, așa cum nu știu nici acum...

– Măcar ea a anticipat-o, am îndrăznit, în speranța că-i va trece supărarea pe Kettricken.

– Eu, nu, repetă amărât. Ea, da. Și Chivalry ar fi știut. O, el ar fi ghicit din clipa în care a dispărut ea și ar fi pus la cale tot felul de planuri pentru situații neprevăzute. Eu, nu. M-am gândit doar cum s-o aduc mai repede acasă și am sperat că nu vor afla prea mulți. De parcă ar fi fost posibil! Așa că astăzi îmi spun că, de mi se va așeza vreodată coroana pe frunte, aș fi cel mai nepotrivit cap pentru ea.

Aveam în față un prinț Verity necunoscut, un bărbat cu încrederea în sine fărâmițată. De-abia atunci mi-am dat seama cât de nepotrivită era Kettricken pentru el. Nu din vina ei. Era puternică, născută să domnească. Însuși Verity spunea despre el adesea că se născuse ca să fie al doilea fiu. O femeie potrivită l-ar fi întărit cum întărește stânca malul, l-ar fi ajutat să se ridice și să preia domnia în mâinile sale. O femeie care ar fi venit la el suspinând, ca să fie luată în brațe și mângâiată, i-ar fi dat încrederea că e potrivit să stea

pe tron. Disciplina și constrângerea lui Kettricken îl făceau să se îndoiască de propria putere. Prințul meu era om, mi-am dat seama dintr-odată. Un gând deloc liniștitor.

– Ar trebui măcar să ieși și să le vorbești, am îndrăznit.

– Și ce să le spun? „Noroc la vânătoare"? Nu. Dar du-te tu, băiete. Du-te, urmărește și anunță-mă ce se întâmplă. Du-te acum. Și închide ușa. Nu vreau să văd pe nimeni până când te întorci tu să-mi spui ce se întâmplă.

M-am întors și am făcut ce mi-a cerut. Ieșind din coridorul cel mare, spre pasajul care ducea în curte, m-am întâlnit cu Regal. Rareori se trezea și umbla prin castel atât de devreme. În dimineața aceea arăta de parcă îl sculase cineva cu de-a sila. Era îmbrăcat elegant și dichisit, dar îi lipseau gătelile: cercelul, mătasea împăturită cu grijă și prinsă la gât. Nu purta decât inelul cu pecete. Părul era pieptănat, dar nu și parfumat și ondulat. Și avea ochii roșii. Turba de furie. Când am încercat să trec pe lângă el, mă apucă și mă smulse ca să mă întoarcă spre el. Adică asta intenționase. Eu nu m-am opus, pur și simplu m-am lăsat moale. Și am descoperit, cu încântare și surprindere, că nu mă putea mișca. Se răsuci spre mine, mă fulgeră din priviri și constată că trebuie să ridice ochii, chiar dacă foarte puțin, ca să mă săgeteze cu ei. Mă înălțasem și mă îngrășasem. Știam lucrul ăsta, dar nu mă gândisem că putea să aibă un asemenea efect.

Mi-am reținut rânjetul, dar probabil că mi-l ghici în ochi. Mă scutură zdravăn. L-am lăsat. Numai puțin.

– Unde-i Verity? mârâi el.

– Prințul meu? am întrebat, de parcă n-aș fi înțeles la cine se referă.

– Unde e fratele meu? Nenorocita aia de nevastă-sa... Se întrerupse, controlându-și furia. Unde se află fratele meu de obicei la ora asta? reuși el să-și ducă vorba la capăt.

Nu l-am mințit.

– Uneori urcă devreme în turn. Sau poate ia dejunul. Sau e la baie...

– Bastard netrebnic!

Regal mă lăsă în pace și se răsuci degrabă în direcția turnului. Speram să-l binedispună urcatul scărilor. Imediat ce dispăru din vedere, am luat-o la picior, ca să nu mai pierd timpul.

În momentul în care am ajuns în curte, am înțeles imediat de ce era furios Regal. Kettricken stătea în picioare într-o căruță, pe banchetă, și toți ochii erau îndreptați spre ea. Purta hainele din seara trecută. La lumina zilei, am văzut că sângele îi stropise mâneca jachetei din blană albă și o dâră mai groasă pătase pantalonii purpurii. Încălțase bocanci și-și pusese pălărie, gata să încalece. Sabia îi atârna la șold. M-am îngrozit. Cum putea face asta? M-am uitat în jur. Ce spusese mulțimii? Toți se uitau la ea cu ochi mari. Nimerisem într-un moment de liniște totală. Fiecare bărbat și femeie parcă își ținea respirația, așteptând cuvintele reginei. Când se făcură auzite, fură rostite calm,

cu intonație, dar atât de liniștită era mulțimea, încât vocea ei clară străbătu până departe în aerul rece.

– Aceasta nu este o vânătoare, repetă Kettricken serioasă. Lăsați la o parte veselia și laudele. Dați-vă jos podoabele și însemnele rangului. Păstrați-vă modestia în suflet și gândiți-vă la ceea ce facem.

Se simțea încă accentul muntean în cuvintele ei, dar o parte din mine, care-și păstrase cât de cât judecata, observă cât de bine le alegea, cât de chibzuită era fiecare propoziție.

– Nu mergem la vânătoare, repetă Kettricken. Mergem să ne recuperăm victimele. Mergem să dăm odihna cuvenită celor pe care ni i-au furat Corăbiile Roșii. Piraților au furat inima neoamenilor și le-au lăsat trupurile să ne hăituiască. Cu toate acestea, cei pe care îi doborâm astăzi fac parte din cele Șase Ducate. Sunt ai noștri. Ostașii mei, vă cer să nu sloboziți astăzi nicio săgeată, să nu loviți decât pentru a ucide dintr-odată. Știu că sunteți destul de pricepuți la asta. Am suferit cu toții destul. Haideți ca astăzi, de câte ori aducem moartea, s-o facem iute și cu milă, pe cât ne stă în putere, de dragul nostru. Haideți să strângem din dinți și să alungăm ceea ce ne mânjește cu hotărâre și regret deopotrivă, așa cum am separa un membru bolnav de trup. Pentru că asta facem. Nu ne răzbunăm, dragii mei supuși, ci tăiem ca să vindecăm. Faceți ce v-am poruncit.

Kettricken rămase pe loc preț de câteva minute și cercetă chipurile din mulțime. Ca prin vis, lumea începu să se miște. Vânătorii își scoaseră penele și

panglicile, însemnele și bijuteriile de pe veșminte și le dădură pajilor. Veselia și înfumurarea dispăruseră. Kettricken spărsese acel zid de apărare și-i obligase să se gândească bine la ceea ce aveau să facă. Nimeni nu se bucura. Toți cumpăneau, așteptând să audă ce le mai spune regina. Kettricken rămase tăcută și împietrită, astfel că, vrând-nevrând, toți se uitară la ea. Când văzu toate privirile asupra ei, continuă:

– Bine, ne lăudă ea solemnă. Acum ascultați-mă cu atenție. Am nevoie de palanchine trase de cai, sau de căruțe... ce credeți voi, cei de la grajduri, că e mai potrivit. Puneți în ele straturi de paie. Niciun cadavru de-al victimelor noastre nu va fi abandonat ca să fie mâncat de vulpi sau ciugulit de ciori. Vor fi aduse înapoi aici, le vom scrie numele, dacă le știm, și le vom pregăti pentru rugul care îi cinstește pe cei căzuți în bătălie. Dacă li se cunosc familiile și locuiesc în apropiere, vor fi chemate să ia parte la jalea noastră. Familiilor care stau departe li se va trimite vorbă și li se va acorda cinstea ce se cuvine celor care și-au pierdut rudele de sânge.

Îi curgeau lacrimi pe obraji. Nu le reținea, nu le ștergea. Sclipeau ca diamantele în soarele care lumina dimineața de iarnă. Se întoarse către un grup din mulțime și îi porunci cu voce groasă:

– Bucătarii și servitoarele mele! Duceți toate mesele în coridorul cel mare și pregătiți o masă de pomenire. Duceți în coridorul cel mic apă, ierburi și haine curate, ca să pregătim trupurile fără viață pentru ardere. Ceilalți, lăsați-vă la o parte îndatoririle.

Aduceți lemne și ridicați rugul. Ne vom întoarce să ne ardem morții și să-i jelim.

Kettricken își plimbă privirea peste fiecare obraz. Un gând i se întipări neclintit pe chip. Trase sabia de la cingătoare și o ridică în semn de jurământ.

– După ce-i vom plânge, ne vom pregăti să-i răzbunăm! Cei care ne-au furat semenii vor suferi mânia noastră!

Coborî sabia încet, o vârî în teacă. Ne fixă iar din priviri.

– Și acum, la drum, supușii mei!

Mi se făcu pielea de găină. În jurul meu, bărbați și femei încălecau și formau alaiul de vânătoare. Fără să întârzie o clipă, Burrich apăru imediat lângă căruță cu Pas Ușor înșeuată, așteptându-și stăpâna. M-am întrebat de unde luase șaua aceea roșu cu negru, culori de doliu și răzbunare. O ceruse chiar regina sau știuse el? Kettricken coborî pe spatele iepei, se așeză în șa, iar Pas Ușor nici nu clinti, în ciuda greutății. Regina ridică brațul cu sabia. Vânătoarea porni cu ea în frunte.

– Oprește-o! șuieră Regal în spatele meu.

M-am întors și l-am văzut și pe el, și pe Verity. Mulțimea nici nu-i observase.

– Nu! am îndrăznit să rostesc cu glas tare. Nu-ți dai seama? Nu strica totul. Regina le-a dat ceva înapoi. Nu știu ce anume, dar tânjeau după asta de multă vreme.

– Mândria, spuse Verity cu glas profund, răgușit. Asta ne lipsește nouă, mai ales mie. Iat-o pe regină călare, adăugă puțin mirat.

Oare să fie invidios? Se răsuci încet și porni înapoi spre turn. În spatele nostru am auzit voci murmurând și oameni agitându-se să îndeplinească poruncile reginei. Mergeam după Verity, uluit de cele văzute. Regal mă împinse la o parte ca să sară în fața fratelui său și să-l înfrunte. Tremura de furie. Prințul meu se opri.

– Cum ai putut permite să se întâmple așa ceva? N-ai niciun control asupra femeii ăleia? Își bate joc de noi! Cine e ea, să împrăștie porunci și să ia gărzi înarmate din turn? Cine e ea, să dea ordine peste capul nostru?

Regal își pierdu vocea din cauza agitației.

– Soția mea, îi răspunse Verity calm. Și viitoarea ta regină. Cea aleasă de tine. Tata m-a asigurat că vei alege o femeie demnă să fie regină. Cred că ai ales mai bine decât ai sperat.

– Soția ta? Ruina ta, idiotule! Te sapă, îți taie gâtul în somn! Le fură inimile, își întărește propriul nume! Nu-ți dai seama, tâmpitule? Poate că tu te împaci cu gândul că o lași pe vulpoaica asta de la munte să fure coroana, dar eu, nu!

M-am răsucit imediat și m-am aplecat să-mi leg șiretul de la pantof, ca să nu văd cum prințul Verity îl pocnește pe Regal. Am auzit totuși palma desfăcută lovind obrazul și un strigăt de furie înăbușit. Când m-am îndreptat de spate, Verity stătea la fel de calm ca înainte, iar Regal se ghemuia cu mâna la nas și la gură.

– Viitorul rege, Verity, nu permite jigniri la adresa viitoarei regine, Kettricken. Nici la adresa lui. Am

spus că doamna mea a trezit la viață mândria din ostașii noștri. Poate că a trezit-o și pe a mea.

Verity se arătă ușor surprins de vorbele sale.

– Regele va afla despre asta!

Regal își luă mâna de pe față și se îngrozi când văzu sânge pe ea. O ridică, tremurând, să i-o arate lui Verity.

– Tatăl meu va vedea sângele pe care l-ai vărsat! amenință el cu glas tremurat și se înecă din cauza sângelui care-i curgea din nas.

Se aplecă în față, cu mâna departe de corp, ca să nu-și păteze hainele.

– Poftim? Ai de gând să sângerezi până după-masă, când se scoală tata? Vino și la mine, să-mi arăți și mie cum reușești. Fitz! N-ai altceva mai bun de făcut, decât să umbli în stânga și-n dreapta cu gura căscată? Treci la treabă. Vezi să fie îndeplinite poruncile doamnei mele!

Verity făcu cale-ntoarsă pe coridor. M-am grăbit să fac ce mi-a spus și să scap de Regal. Dădea din picioare și înjura în spatele nostru ca un țânc cuprins de isterie. Nici eu, nici Verity nu i-am dat atenție, dar eu cel puțin speram că nu fusese niciun servitor prin preajmă, martor la cele întâmplate.

A fost o zi lungă și neobișnuită pentru Buckkeep. Verity îl vizită pe rege în odaia lui, apoi se retrase în camera hărților. Regal nu știu ce-a făcut. Oamenii se agitau să ducă la îndeplinire poruncile reginei, lucrând repede, dar aproape fără zgomot, bârfind între ei în vreme ce pregăteau un coridor pentru masă și

celălalt pentru victime. Am constatat însă o schimbare importantă. Doamnele care fuseseră cele mai devotate reginei erau acum îngrijite la rândul lor, de parcă ar fi fost umbra lui Kettricken. Iar aceste femei cu suflet nobil nu se sfiiră să coboare în coridorul cel mic, ca să supravegheze cum se pregăteşte apa cu parfum de ierburi, cum se întind prosoapele şi pânzele. Eu am ajutat la cărat lemne pentru rug.

Pe la sfârşitul după-amiezii, mulţimea plecată la vânătoare se întoarse. În tăcere, călărind solemn în jurul căruţelor pe care le însoţeau. Kettricken mergea în fruntea ei. Părea obosită şi îngheţată, dar nu din cauza frigului. Am vrut să mă duc la ea, dar i-am lăsat lui Burrich cinstea de a-i lua calul de căpăstru şi de-a o ajuta să descalece. Pete de sânge proaspăt mânjeau bocancii reginei şi umerii lui Pas Uşor. Nu ceruse ostaşilor să facă lucrul pe care ea însăşi nu-l putea face. Porunci încet gărzilor să se spele şi să-şi pieptene părul şi barba şi să revină cu haine curate în coridor. Când Burrich se îndepărtă cu Pas Uşor, Kettricken rămase puţin singură. Răspândea o tristeţe neobişnuit de apăsătoare. Era obosită. Atât de obosită...

M-am apropiat de ea tăcut.

– Îţi stau la dispoziţie, doamnă, m-am oferit în şoaptă.

Ea nu se întoarse.

– Trebuie să fac asta singură. Dar stai pe-aproape, dacă am nevoie de tine.

Vorbi atât de încet, încât sunt sigur că numai eu am auzit-o. Apoi o luă înainte şi oamenii se dădură

la o parte în fața ei. Capetele se înclinau când îi saluta sobră. Traversă în tăcere bucătăria, încuviințând din cap mâncarea pregătită, apoi coridorul cel mare, unde iar aprobă cele văzute. Când ajunse în coridorul cel mic, se opri, își scoase căciula tricotată în multe culori și jacheta, scoțând la iveală o cămașă scurtă, din pânză purpurie. Dădu hainele unui paj uluit de cinstea pe care i-o făcea. Merse în capul unei mese și își suflecă mânecile. Se uită la chipurile noastre mirate.

– Aduceți înăuntru morții noștri, rosti ea simplu.

Cadavrele vrednice de milă fură cărate acolo, un șir jalnic de trupuri moarte. Nu le-am numărat. Erau mai multe decât mă așteptasem, mai multe decât anticipasem din rapoartele primite de Verity. Căram ligheanul cu apă parfumată în spatele lui Kettricken. Se oprea la fiecare cadavru, îi spăla obrazul schimonosit și-i închidea pentru totdeauna ochii torturați de suferință. După noi veneau alții, într-o procesiune șerpuitoare. Pe rând, trupurile erau dezbrăcate, îmbăiate, pieptănate și înfășurate în straie curate. La un moment dat, l-am observat pe Verity, însoțit de un scrib tânăr, mergând de la cadavru la cadavru, scriind numele celor câtorva identificați și notând câte ceva pe scurt despre ceilalți.

Un nume i l-am spus eu. Kerry. Ultima oară când Molly și cu mine auziserăm de el, intrase ucenic la un păpușar. Își sfârșise zilele ca o marionetă. Gura lui zâmbitoare tăcea pentru totdeauna. În copilărie, făceam împreună comisioane ca să câștigăm un bănuț, doi. Stătuse lângă mine când vomitasem de beție prima

oară și râsese până i se făcuse rău și lui. Vârâse heringi putreziți sub suportul tăbliei de la mesele birtașului care ne acuzase de furt. Zilele petrecute împreună numai eu mi le voi aminti acum. Parcă nici eu nu mai eram adevărat. O parte din trecutul meu fusese furat de piraţi.

Când am terminat și am privit tăcuți cadavrele de pe mese, Verity păși în față și citi răbojul cu glas tare. Numele erau puține, dar nu sări peste necunoscuți.

– Tânăr cu barbă crescută nu de mult, brunet, cicatrice de pescar pe mâini... Femeie cu păr creț, drăguță, tatuată cu însemnul breslei păpușarilor.

Am ascultat pomelnicul celor pierduți, iar cei care nu au plâns înseamnă că aveau pietre, nu inimi. Ca un singur neam, i-am ridicat și i-am cărat la rugul funerar, așezându-i cu grijă pe ultimul lor pat. Verity însuși aduse torța, dar o dădu reginei, care aștepta lângă rug. Când aprinse vreascurile înmuiate în rășină, strigă spre cerul întunecat:

– Nu veți fi uitați!

Mulțimea îi repetă cuvintele la unison. Blade, sergentul cel bătrân, stătea lângă rug cu o foarfecă și tăia din părul fiecărui ostaș o șuviță lungă cât degetul, în semn de doliu după camarazii dispăruți. Verity se așeză și el la coadă, urmat de Kettricken, ca să ofere și ea o șuviță bălaie.

Urmă o noapte cum nu mai văzusem până atunci. Au venit mai toți locuitorii orașului în turn și au fost primiți de îndată. Au urmat exemplul reginei și au stat la priveghi postind, până când rugul s-a făcut

cenușă. Pe urmă, coridorul cel mare și cel mic s-au umplut și s-au întins pături în curte pentru cei ce nu încăpeau înăuntru. S-au rostogolit butoaie cu băutură și s-au pus pe masă cantități uriașe de pâine, friptură și alte bucate, câte n-am crezut că ar avea turnul. Mai târziu am aflat că majoritatea mâncării fusese adusă din oraș, oferită de bunăvoie.

Regele a coborât, după săptămâni de absență, și s-a așezat pe tron la masa cea mai mare, conducând adunarea. A venit și bufonul, așezându-se când alături, când în spatele tronului, și a primit tot ce i-a oferit suveranul din farfuria lui. Dar în noaptea aceea nu l-a înveselit; nu a gângurit prostește, iar clopoțeii de la bonetă și manșetă și-i legase cu pânză, ca să nu sune. O singură dată ni s-au încrucișat privirile, dar mie ochii lui nu mi-au spus nimic. În dreapta regelui stătea Verity, iar în stânga, Kettricken. Venise și Regal, bineînțeles, într-un costum atât de scump, că numai culoarea lui neagră era semn de doliu. Se încrunta, se bosumfla și bea și îmi imaginez că, pentru unii, faptul că tăcea îmbufnat era semn de jale. Eu însă am simțit furia mocnind în el și am știut că, odată, cineva cu siguranță va plăti pentru ceea ce el considera o jignire la adresa lui. Până și Patience era prezentă, o apariție la fel de rară ca a regelui, și am simțit că avem același țel amândoi.

Suveranul mai mult a ciugulit decât a mâncat. Așteptă să se sature cei de la masa regală înainte de a se ridica să vorbească. Cuvintele sale au fost repetate la mesele mai scunde, în coridorul cel mic, și

chiar în curte, de menestreli. Vorbi puțin despre cei uciși de Piratii Corăbiilor Roșii. Nu vorbi despre neoameni, nici despre vânarea și omorârea lor în ziua aceea. În schimb, îi pomeni pe morți ca și cum ar fi murit nu de mult, într-o bătălie cu piratii, și spuse că nu trebuie să-i uităm. Apoi, dând vina pe oboseală și mâhnire, se retrase în camerele sale.

Atunci s-a ridicat Verity. A repetat cuvintele lui Kettricken de mai înainte, adăugând că, după ce i-am jelit pe morți, trebuie să-i răzbunăm. Nu avea patima și avântul reginei, dar toți cei de la masă l-au aprobat. Oamenii încuviințau din cap și vorbeau între ei, iar Regal arunca priviri fioroase în tăcere. Verity și Kettricken s-au ridicat târziu de la masă, braț la braț, și s-au asigurat că-i văd toți cum pleacă împreună. Regal a rămas pe loc, bând și mormăind de unul singur. Eu am plecat la scurtă vreme după Verity și Kettricken, cu gândul la somn.

N-am încercat să adorm, ci m-am trântit în pat cu ochii la foc. Când s-a deschis ușa ascunsă, m-am ridicat imediat ca să urc în camera lui Chade. L-am găsit într-o stare de agitație contagioasă. Pe obrajii palizi, printre cicatrice, îi apăruseră pete roșii. Părul cărunt îi era ciufulit, ochii verzi îi sclipeau ca două giuvaiere. Patrula în susul și în josul camerei și, când am intrat, mă strânse într-o îmbrățișare cam dură. Se dădu înapoi și râse de figura mea uluită.

– E născută să domnească! Născută pentru asta și, nu știu cum, și-a dat seama! Nici că se putea un moment mai potrivit! Ne-ar putea salva pe toți!

Entuziasmul lui era exagerat.

– Nici nu știu câți au murit astăzi, l-am mustrat eu.

– O! Dar nu degeaba! Nu degeaba! Nu au fost morți irosite, FitzChivalry. Pe El și pe Eda, Kettricken are instinct și grație! N-am intuit calitățile astea în ea. Dacă tatăl tău ar fi fost în viață, băiete, și ea i-ar fi stat alături pe tron, am fi avut o pereche care ar fi ținut lumea în degetul mic.

Trase o înghițitură de vin și se porni iar să străbată camera în lung și-n lat. Nu-l mai văzusem jubilând. Mai avea puțin și făcea tumbe. Pe o masă din apropiere stătea un coș acoperit, iar conținutul lui fusese întins pe o față de masă. Vin, brânză, cârnați, murături și pâine. Până și în turnul lui se comemorau morții. Alunecosul, nevăstuica, sări din partea opusă a mesei ca să mă studieze cu ochi hrăpăreți pe deasupra bucatelor. Chade mă trezi din gânduri:

– Are multe dintre virtuțile lui Chivalry. Instinctul de a găsi momentul potrivit și de a-l transforma în avantaj. A făcut dintr-o situație inevitabilă și nedemnă de pomenit o tragedie care, în alte mâini, ar fi fost un măcel. Băiete, avem regină, avem din nou regină la Buckkeep!

Îmi era puțin silă de bucuria lui. Și, doar o clipă, m-am simțit înșelat. L-am întrebat șovăitor:

– Crezi că regina a făcut ce-a făcut numai pentru spectacol? Că a fost o mișcare calculată?

Se opri în loc și se gândi puțin.

– Nu. Nu, FitzChivalry, cred că a făcut-o din inimă. Dar asta nu înseamnă că nu are o tactică strălucită.

Of, mă crezi lipsit de inimă. Sau crud în ignoranța mea. Adevărul e că știu foarte bine ce a însemnat pentru noi ziua de azi. Mult mai bine decât tine. Da, au murit oameni astăzi. Șase dintre ai noștri au fost răniți ușor. Îți pot spune câți neoameni au căzut și, peste o zi sau două, le voi afla și numele. Nume deja trecute de mine pe răbojul nenorocirilor pe care ni le-au adus Corăbiile Roșii. Eu voi fi, băiete, acela care va avea grijă ca pungile cu aur mânjit de sânge să ajungă la rudele rămase în viață. Acelor familii li se va spune că regele le consideră pe rudele lor moarte egale cu soldații doborâți în lupta cu Piratii Corăbiilor Roșii. Și că le imploră ajutorul pentru a le răzbuna. Nu vor fi scrisori de scris cu ușurință, Fitz. Dar le voi alcătui chiar eu, iar Verity le va scrie ca să le semneze Shrewd. Ori credeai că eu sunt doar asasinul regelui?

– Îmi cer iertare. Dar păreai atât de vesel când am intrat...

– Și sunt vesel! Așa cum trebuie să fiu. Am fost fără cârmaci și am plutit aiurea, loviți de valuri și împinși de vânt. Și acum vine o femeie care pune mâna pe cârmă și strigă cursul. Iar cursul îmi e foarte pe plac mie! Cum ar trebui să fie pentru toți cei din regat care, în ultimii ani, s-au săturat să fie îngenuncheați. Ne ridicăm, băiete, ne ridicăm la luptă!

Am văzut atunci că înflăcărarea lui se năștea din furie și suferință. Mi-am adus aminte de expresia lui când am intrat prima oară în Forge în ziua aceea neagră și am văzut ce făcuseră piratii cu ai noștri. Îmi spusese atunci că voi învăța să-mi pese, era în sângele

meu. Mi-am dat repede seama de justețea sentimentului său și mi-am luat un pahar, să beau cu el. Am ciocnit amândoi pentru regină. Apoi Chade deveni mai serios și îmi spuse de ce mă chemase. Regele, însuși Shrewd, îi poruncise încă o dată ca eu să veghez asupra lui Kettricken.

– Am vrut să vorbesc cu tine despre asta; câteodată, Shrewd repetă o poruncă deja dată sau o observație deja făcută.

– Știu bine lucrul ăsta, Fitz. Ce se poate face se face. Dar despre sănătatea regelui discutăm altă dată. Deocamdată, te asigur că repetarea poruncii nu a fost aiureala unei minți rătăcite. Nu. Regele mi-a cerut-o din nou astăzi, când se pregătea să coboare la cină. O repetă ca să fie sigur că vei fi de două ori mai grijuliu. Ca și mine, vede că, îndemnând poporul s-o urmeze, regina se supune mai mult la riscuri. Deși el nu o spune pe față. Fii cu ochii în patru în preajma ei.

– Regal, am pufnit.

– Prințul Regal? mă întrebă Chade.

– De el trebuie să ne temem, mai ales acum, că regina are o poziție puternică.

– Nu am spus așa ceva. Și nici tu n-ar trebui s-o spui, replică Chade calm, dar cu o expresie severă pe chip.

– De ce nu? l-am provocat. De ce nu putem noi doi, odată și odată, să vorbim deschis?

– Noi doi am putea, dacă am fi absolut singuri și ar fi vorba numai de tine sau de mine. Dar nu așa stau lucrurile. Suntem oamenii care i-am jurat credință

regelui, iar oamenii regelui nici nu se gândesc la trădare, darămite...

Se auzi o tuse și Alunecosul vomită. Pe masă, lângă coșul de mâncare. Fornăi și împrăștie stropi umezi.

– Nemernic mic și lacom! Te-ai înecat, nu-i așa? îl dojeni Chade într-o doară.

Am găsit o cârpă ca să șterg mizeria. Dar când am ajuns la ea, Alunecosul zăcea pe-o parte, gâfâind, iar Chade scobea în vomă cu un ac mare. Era să vomit și eu. Îmi făcu semn să arunc cârpa, îl ridică pe Alunecosul, care tremura tot, și mi-l dădu mie.

– Liniștește-l și dă-i să bea apă, îmi ceru el repede. Du-te, bătrâne, du-te cu Fitz, are el grijă de tine, îi zise nevăstuicii.

Am dus animalul lângă foc, unde vărsă imediat pe cămașa mea. De aproape, mirosul era insuportabil. Când l-am lăsat jos și mi-am scos cămașa, am simțit un alt miros, mai amar decât voma. Nici n-am apucat să deschid gura, că Chade îmi și confirmă bănuielile.

– Frunze de varta. Pisate mărunt. Cârnatul picant ascunde și gustul. Să sperăm că nu a fost otrăvit și vinul, altfel suntem amândoi morți.

Mi se făcu părul măciucă. Chade ridică ochii și mă văzu împietrit. Mă împinse ușor la o parte și-l luă pe Alunecosul în brațe. Îi dădu o farfurie cu apă și se bucură când animalul o gustă.

– Cred că va supraviețui. Porcul ăsta lacom și-a umplut gura cu cârnați și a simțit gustul mai bine decât l-ar fi simțit un om. A vărsat imediat. Resturile de pe

masă par mestecate, dar nu digerate. Cred că din cauza gustului a vomat, nu a otrăvii.

– Sper, am spus, cu glas stins.

Fiecare celulă din corpul meu aștepta cu groază. Fusesem otrăvit? Îmi era somn sau greață? Amețeam? Aveam gura amorțită sau uscată? Salivam? Am transpirat dintr-odată și am început să tremur. O, nu, nu mai vreau...

– Termină, îmi zise Chade. Așază-te. Bea niște apă. Ți-o faci cu mâna ta, Fitz. Sticla era bine astupată cu un dop vechi. Dacă vinul a fost otrăvit, atunci a fost otrăvit cu ani în urmă. Cunosc puțini oameni care să aibă răbdarea să otrăvească o sticlă cu vin și s-o pună la îmbătrânit. Cred că am scăpat.

Am inspirat adânc, tremurând.

– Dar nu asta a fost intenția. Cine ți-a adus mâncarea?

Chade pufni pe nas.

– Mi-am pregătit singur mâncarea, ca de obicei. Dar cea de pe masă era dintr-un coș primit cadou pentru Lady Thyme. Din când în când, unii caută să-i intre în grații, deoarece se zvonește că îl ascultă pe rege. N-am crezut că ar vrea cineva să-l otrăvească pe monstrul de femeie în care mă deghizez.

– Regal, am repetat. Ți-am spus, crede că Lady Thyme e asasinul regelui. Cum ai putut fi atât de neglijent? Știi că o acuză de moartea mamei sale! Să fim atât de politicoși, încât să-i permitem să ne omoare pe toți? Nu se va opri până nu va pune mâna pe tron.

– Iar eu îți repet că nu vreau să aud de trădare! strigă Chade.

Se așeză în scaun și-l legănă pe Alunecosul în poală. Mica nevăstuică se ridică în capul oaselor, își curăță mustățile, apoi se încolăci la loc, pregătindu-se de somn. M-am uitat la mâna albă a lui Chade, la tendoanele ieșite în afară, la pielea ca hârtia, în timp ce mângâia animalul. Ascunzându-și fața, se uita numai la nevăstuică. După un timp, rosti mai potolit:

– Cred că regele nostru avea dreptate. Ar trebui să fim de două ori mai prudenți. Și nu doar cu Kettricken. Sau cu noi înșine. Ridică spre mine doi ochi suferinzi. Păzește-ți femeile, băiete. Nici nevinovăția, nici neștiința nu te feresc de fapte ca otrăvirea mâncării din noaptea asta. Patience, Molly, chiar și Lacey. Găsește o cale, una discretă, să-l avertizezi și pe Burrich. Oftă și întrebă fără să aștepte răspuns: nu avem destui dușmani în afara zidurilor?

– Cu grămada, l-am asigurat, însă n-am mai pomenit de Regal.

– E de rău augur să pornesc astfel în călătorie, mărturisi el, clătinând din cap.

– O călătorie? Tu? Nu-mi venea să cred. Chade nu părăsea niciodată Buckkeep. Aproape niciodată. Unde te duci?

– Unde trebuie. Acum am impresia că e la fel de important să rămân aici. Clătină iar din cap, pentru sine. Ai grijă de tine, băiete, cât sunt plecat. Nu voi mai fi în preajma ta, să te păzesc.

Mai multe nu mi-a zis. L-am lăsat cu privirea pironită asupra flăcărilor, cu nevăstuica adăpostită în mâinile sale fără vlagă. Am coborât scările cu genunchii tremurând de frică. Încercarea de a-l omorî pe Chade mă zguduise până în măduva oaselor. Nici măcar taina existenței lui nu reușise să-l apere. Și mai erau și alte ținte, mult mai vulnerabile, la fel de dragi inimii mele.

Mi-am blestemat bravada cu care l-am lăsat pe Regal să-și dea seama cât de puternic ajunsesem. Am fost un prost că l-am ispitit să mă atace, ar fi trebuit să-mi dau seama că va găsi o țintă mai ușoară. În camera mea, mi-am schimbat iute hainele cu altele curate. Pe urmă am ieșit, am urcat scările și m-am dus direct la dormitorul lui Molly. Am bătut ușor la ușă.

Niciun răspuns. Nu am bătut mai tare. Mai erau doar vreo două ceasuri până se crăpa de ziuă; majoritatea locuitorilor din turn erau istoviți și dormeau. Nu voiam să trezesc pe cineva și să fiu văzut la ușa lui Molly. Totuși, trebuia să știu.

Ușa era încuiată, dar zăvorul era simplu. L-am împins înăuntru în câteva secunde și mi-am zis că până mâine-seară va avea unul mai bun. Lunecos ca umbra, am intrat și am tras ușa după mine.

Un foc arsese în cămin. Tăciunii mocniți răspândeau o lumină vagă, încețoșată. Am stat nemișcat, ca să mă obișnuiesc cu întunericul, apoi am străbătut camera cu grijă, ferindu-mă de lumina focului. O auzeam pe Molly cum respiră liniștită în somn. Ar fi trebuit să mă mulțumesc cu atât. Dar n-am avut de

lucru și m-am tulburat singur cu ideea că poate are febră și se scufundă chiar acum în somnul morții din cauza otrăvii. Mi-am promis că nu voi face decât să-i ating perna, ca să văd dacă pielea ei e fierbinte sau călduță. Atât. M-am strecurat lângă pat.

Am stat nemișcat. Îi deslușeam silueta sub pături în lumina slabă. Miros de ierburi, cald și dulceag. Sănătoasă. În patul acela nu dormea o victimă otrăvită. Știam că trebuie să plec.

– Somn ușor, am șoptit.

Se năpusti la mine fără zgomot. Lumina tăciunilor alunecă roșiatică pe lama cuțitului din mâna ei. Am țipat când i-am parat lovitura cu antebrațul. Molly îngheță cu mâna cealaltă strânsă în pumn. În cameră se lăsă o clipă de liniște și nemișcare.

– Bobocule! șuieră furioasă și mă izbi cu pumnul stâng în stomac.

M-am îndoit de mijloc, rămas fără aer. Ea se rostogoli din pat.

– Idiotule! M-ai speriat de moarte! Ce naiba crezi că faci, de-mi zgâlțâi zăvorul și te furișezi în camera mea? Ar trebui să chem gărzile să te închidă!

– Nu! am implorat-o, în timp ce arunca lemne în foc și aprindea o lumânare de la ele. Te rog. Plec acum. N-am vrut să-ți fac rău sau să te supăr. Am vrut doar să mă conving că ești teafără.

– Păi, nu sunt! șopti ea nervoasă.

Își împletise părul pentru noapte în două cozi groase, care îmi aminteau dureros de fetița pe care o cunoscusem cândva, demult. Acum nu mai era fetiță.

Mă surprinse holbându-mă la ea. Își aruncă o haină mai groasă pe umeri și-o strânse la mijloc.

– Tremur toată! N-o să mai închid un ochi în noaptea asta! Ai băut, nu-i așa? Ești beat? Ce vrei?

Veni spre mine, slujindu-se de lumânare ca de-o armă.

– Nu, am asigurat-o. M-am îndreptat de spate și mi-am aranjat cămașa. Îți jur, nu sunt beat. Și, sincer, n-am avut niciun gând rău. Dar... s-a întâmplat ceva în seara asta, ceva ce m-a făcut să mă îngrijorez că ți s-a întâmplat și ție ceva rău, și mi-am zis că mai bine vin să mă conving singur că ești bine, dar știam că Patience nu e de acord, așa că mi-am zis să mă strecor și...

– Bobocule, te bâlbâi, îmi atrase ea atenția cu glas rece.

Avea dreptate.

– Îmi pare rău, i-am spus și m-am așezat pe colțul patului.

– Nu te așeza prea comod, mă avertiză. Tocmai plecai. Singur sau cu gărzile. Tu alegi.

– Plec, i-am promis și m-am ridicat în grabă. Am vrut doar să fiu sigur că ești bine.

– Sunt bine, zise ea țâfnoasă. De ce n-aș fi? Sunt bine, cum am fost și ieri-noapte, cum sunt de treizeci de nopți încoace. În niciuna din ele nu ți-a dat prin cap să vezi cum o mai duc. De ce acum?

Am respirat adânc.

– Pentru că, în unele nopți, amenințarea e mai vădită decât în altele. Se întâmplă lucruri rele și din

cauza lor mă gândesc că s-ar putea întâmpla altele, și mai rele. În unele nopți, nu e cel mai sănătos lucru să fii iubita unui bastard.

Îi înțepeniră și trăsăturile feței, și vocea.

– Ce vrei să spui?

Am oftat, hotărât să-i spun adevărul pe cât puteam:

– Nu-ți pot spune ce s-a întâmplat. Doar că m-a făcut să cred că ai putea fi în pericol. Va trebui să ai încredere în...

– Nu la asta m-am referit. Ce vrei să spui cu „iubita unui bastard"? Cum îndrăznești să-mi spui așa?

Ochii îi străluceau de supărare. Jur că mi s-a oprit inima în piept și am simțit cum mă străbate fiorul morții.

– E-adevărat, n-am niciun drept, am zis cu răsuflarea întretăiată. Dar nici nu există vreo cale prin care să nu mai țin la tine. Și, fie că am, fie că nu am dreptul să te numesc iubita mea, asta nu-i va împiedica pe cei care vor să-mi facă rău să lovească în mine lovind în tine. Cum pot să-ți spun că te iubesc atât de mult, încât aș vrea să nu te iubesc sau măcar să nu arăt că te iubesc, pentru că dragostea mea te pune în mare pericol, și, în același timp, să spun adevărul?

Îmbufnat, am dat să plec.

– Iar eu cum aș putea îndrăzni să spun că am înțeles ceva din ultimele tale propoziții și, în același timp, să spun adevărul?

O nuanță anume din glasul ei mă făcu să mă întorc. Preț de-o clipă, am stat și ne-am privit. Molly izbucni

în râs. Eu am rămas pe loc, jignit și bosumflat, când ea veni spre mine râzând. Apoi mă cuprinse cu brațele.

– Bobocule, ai ales calea cea mai ocolitoare ca să-mi spui, în sfârșit, că mă iubești. Mi-ai intrat pe furiș în cameră și acum stai aici și-ți încâlcești limba vrând să rostești cuvântul „dragoste". Nu puteai să-l rostești, pur și simplu, cu multă vreme în urmă?

Stăteam ca prostul în brațele ei. Am privit-o. Da, mi-am zis posomorât, crescusem mult mai înalt decât ea.

– Ei? mă îndemnă.

În prima clipă, n-am înțeles ce vrea.

– Te iubesc, Molly.

Atât de ușor de rostit, la urma urmei. Și ce ușurare! Încet, prudent, am cuprins-o și eu cu brațele. Îmi zâmbi.

– Și eu te iubesc.

În sfârșit, am sărutat-o. În clipa în care ni s-au atins buzele, undeva, lângă Buckkeep, un lup își ascuți glasul într-un urlet care stârni fiecare copoi și ogar să latre într-un cor răsunător, sub cerul mofturos al nopții.

9
APĂRĂTORI ŞI PRIETENI

Câteodată înţeleg şi laud visul mărturisit al lui Fedwren. Dacă ar fi după el, hârtia s-ar găsi pretutindeni, ca pâinea, şi fiecare copil ar învăţa literele înainte de a împlini treisprezece ani. Dar, şi de-ar fi aşa, nu cred că i s-ar îndeplini toate visurile. Jeleşte după cunoştinţele înmormântate de câte ori moare un om, chiar şi cel mai modest. Vorbeşte despre vremuri în care felul în care fierarul bate potcoava sau constructorul de nave mânuieşte cuţitul de cioplit va sta scris pe hârtie, pentru ca oricine ştie să citească să îl cunoască şi el. Eu nu cred că se poate, nici că se va putea. Unele lucruri le înveţi citind cuvintele scrise pe o pagină, dar unele deprinderi le dobândeşti mai întâi lucrând cu mâinile şi cu sufletul şi numai apoi cu mintea. Cred lucrul acesta încă de când l-am văzut pe Mastfish[1] fixând blocul de lemn în formă de peşte, de la care şi-a luat numele, la prima corabie a lui Verity. El a văzut bucata de lemn cu ochii minţii înainte ca ea să existe

---

[1] *Mast* – „catarg", „arbore"; *fish* – „peşte" (n. tr.).

și s-a apucat să lucreze cu mâinile ceea ce inima îi spunea că trebuie să făurească. Acesta nu e un lucru care se învață citind. Probabil că nu se poate învăța deloc, pur și simplu se dobândește, ca Meșteșugul sau Harul, prin sângele unuia dintre străbunii tăi.

M-am întors în camera mea și m-am așezat cu ochii la tăciunii mocnind în cămin, așteptând să se trezească și ceilalți locuitori din turn. Ar fi trebuit să fiu sleit de puteri, dar fremătam de vigoare. Mi-am închipuit că, dacă stau nemișcat, simt căldura brațelor lui Molly în jurul meu. Știam exact în ce loc de pe obraz mă atinsese cu al ei. Parfumul ei mi se imprimase în cămașă. Mă frământam dacă s-o îmbrac în ziua aceea, să-i port mirosul cu mine, sau s-o pun deoparte în scrin, ca să-l păstrez. Nu mi se părea o prostie să mă frământ din cauza asta. Privind retrospectiv, acum zâmbesc, dar nu la nebunia mea, ci la înțelepciunea mea.

Dimineața înconjură turnul cu viscol și ninsoare, dar pentru mine era cu atât mai prietenos pe dinăuntru. Poate vom avea prilejul să ne revenim după ziua de ieri. Nu voiam să mă gândesc la bietele victime ciopârțite, la spălatul fețelor împietrite, reci. Nici la văpăile flămânde și la arșița care mistuiseră trupul lui Kerry. Aveam cu toții nevoie de o zi liniștită în turn. Poate că seara ne va găsi adunați în jurul căminelor, la spus povești, la cântat și la taclale. Așa speram. Am ieșit cu gândul să le văd pe Patience și pe Lacey.

Nu-mi găseam liniștea, pentru că știam exact când Molly va coborî scările după dejunul lui Patience și

când va urca să i-l ducă. Aș fi putut rămâne pe scări sau în hol când trecea ea. Ar fi fost ceva neînsemnat, o simplă coincidență. Dar nu mă îndoiam că existau ochi puși să mă supravegheze și că vor remarca asemenea „coincidențe", dacă se întâmplau prea des. Nu. Trebuia să țin seama de avertizările primite de la rege și de la Chade. Îi voi dovedi lui Molly că știam să mă stăpânesc și să rabd ca un bărbat. Dacă va trebui să aștept ca să-i fac curte, atunci voi aștepta.

Așa că am revenit în cameră și am suferit acolo până când am fost sigur că Molly plecase de la Patience. După aceea, am coborât și am bătut la ușa celei din urmă. Așteptând să-mi deschidă Lacey, mi-am dat seama că a le păzi de două ori mai bine pe Patience și pe Lacey era ușor de zis, dar greu de făcut. Aveam însă câteva idei. Începusem să le aplic de noaptea trecută, smulgându-i lui Molly promisiunea că nu le va duce decât mâncare pregătită de ea sau luată direct din vasele din care se serveau ceilalți. Pufnise către mine cam supărată, pentru că tocmai ne luaserăm un rămas-bun înfocat. „Parcă ești Lacey", îmi reproșă ea și-mi închise ușa în față, dar cu grijă. O deschise peste un minut ca să mă găsească tot acolo, cu ochii holbați la ea. „Du-te să te culci", mă dojenise. „Și să mă visezi", adăugase, roșie în obraji. „Sper că ți-am bântuit visele în ultima vreme tot atât cât le-ai bântuit și tu pe ale mele." Cuvintele îmi dădură aripi spre odaia mea și, de câte ori mă gândeam la ele, îmi ardeau obrajii.

Odată intrat în camera lui Patience, am încercat să-mi alung asemenea gânduri. Venisem acolo cu treabă,

chiar dacă gazdele mele credeau că le fac o vizită de curtoazie. M-am concentrat pe datoria mea. Am cercetat zăvorul și m-am bucurat că e zdravăn. Nu-l puteai face să alunece cu pumnalul. Dacă cineva s-ar fi cățărat pe peretele din afară al ferestrei, ar fi fost nevoit să treacă nu doar prin obloanele cu zăbrele de lemn solide, dar și prin tapiserie, apoi printre rânduri-rânduri de ghivece cu flori înșirate ca ostașii în fața ferestrei închise.

Lacey se așeză și-și văzu de tricotat, iar Patience mă salută. Cea din urmă părea să nu aibă nicio ocupație. Ședea în fața focului ca o fetiță. Atâță cărbunii.

– Știai, mă întrebă ea pe neașteptate, că la Buckkeep au domnit o seamă de regine puternice? Nu doar cele din neamul Farseer. Mulți prinți Farseer s-au însurat cu femei care s-au dovedit mai pricepute în a prevesti viitorul.

– Crezi că și Kettricken va deveni o astfel de regină? am întrebat-o eu politicos.

Habar nu aveam unde vom ajunge cu discuția.

– Nu știu, îmi răspunse Patience liniștită. Se joacă din nou cu vătraiul printre cărbuni. Știu doar că eu nu aș fi fost una puternică.

Oftă din străfunduri, apoi ridică ochii și aproape că-și ceru iertare de la mine:

– Am iarăși o dimineață proastă, Fitz, în care mi-e plin capul de ce-ar fi fost și cum ar fi fost. N-ar fi trebuit să-l las să renunțe la tron. Pun prinsoare că ar fi fost și azi în viață, dacă n-ar fi renunțat la el.

Nu aveam ce să-i răspund. Oftă încă o dată și scrijeli cu vătraiul murdar de cenușă pe pietrele căminului.

– Astăzi m-au copleșit năzuințele, Fitz. Ieri, când toată lumea a vorbit șocată numai de ce a făcut Kettricken, fapta ei a trezit în mine nemulțumiri adânci. Dacă aș fi fost în locul ei, m-aș fi ascuns în camera mea. Așa cum fac acum. Dar bunica ta nu ar fi procedat așa. A fost o regină adevărată. Semăna cu Kettricken, într-un fel. O femeie care îi îndemna pe ceilalți să treacă la fapte. Mai ales pe femei. Cât a domnit ea, jumătate din gărzi erau femei. Știai lucrul ăsta? Roag-o pe Hod să-ți povestească despre ea. Am înțeles că a venit aici cu Constance, care urma să fie regina lui Shrewd.

Tăcu. Liniștea se prelungi și am crezut că a terminat de vorbit. Dar, după câteva minute, adăugă cu glas moale:

– Lui Constance i-a plăcut de mine, da, i-a plăcut. Zâmbi puțin rușinată. Știa că nu-mi place să fiu înconjurată de lume. Așa că mă chema câteodată, pe mine și numai pe mine, să-i țin de urât în grădină. Nu vorbeam prea mult, lucram în liniște în natură, în lumina soarelui. Câteva dintre cele mai frumoase amintiri ale mele de atunci le am. Ridică brusc privirea spre mine. Nu eram decât o fetiță, iar tatăl tău un băiețel și nici măcar nu ne cunoșteam. Părinții mă luau cu ei la Buckkeep de câte ori veneau aici, deși știau că nu mă dau în vânt după fleacurile de la Curte. Ce femeie a fost Constance, să ia în seamă o fetiță obișnuită și tăcută și să-și petreacă timpul cu ea! Așa era ea. Pe atunci,

Buckkeep era un alt fel de loc, o Curte mult mai veselă. Trăiai în siguranţă şi stabilitate. Apoi Constance a murit şi, odată cu ea, şi fetiţa ei nou-născută, de febra naşterii. Iar peste câţiva ani Shrewd s-a recăsătorit şi...

Tăcu dintr-odată şi oftă. Îşi strânse buzele. Bătu cu palma pe cămin, lângă ea.

– Vino şi stai aici. Avem de vorbit.

M-am supus, aşezându-mă şi eu pe pietrele căminului. N-o mai văzusem atât de serioasă şi de preocupată. Toate astea trebuie să însemne ceva, mi-am zis. Erau atât de diferite de pălăvrăgeala ei obişnuită de spiriduş, că mi s-a făcut frică. Odată aşezat, mi-a făcut semn să mă apropii. M-am mutat mai în faţă, până când aproape m-am urcat în poala ei. Se aplecă spre mine şi-mi şopti:

– Unele lucruri e mai bine să fie păstrate sub tăcere. Dar vine o vreme când trebuie rostite. FitzChivalry, dragul meu, să nu crezi despre mine că sunt o femeie rea. Dar trebuie să te avertizez că unchiul tău, Regal, nu e aşa de încântat de tine cum ai crede.

Nu m-am putut abţine. Am râs. Patience se indignă imediat:

– Trebuie să mă asculţi! îmi şopti ea, alarmată. Da, ştiu că e vesel şi fermecător şi spiritual. Ştiu cât de linguşitor poate fi şi bineînţeles că am remarcat că toate femeile tinere de la Curte îşi flutură evantaiele către el, iar tinerii se îmbracă şi se poartă ca el. Dar sub masca lui frumoasă se ascund ambiţii serioase. Şi mă tem că şi suspiciune, şi invidie. Nu ţi-am mai

vorbit despre asta. Dar el s-a opus categoric să te educ și să înveți Meșteșugul. Uneori îmi zic că e bine că nu ai reușit. Dacă l-ai fi învățat, invidia lui nu ar fi cunoscut margini.

Tăcu și, văzând că o ascult serios, continuă:

– Trăim vremuri tulburi, Fitz. Nu numai din cauza Corăbiilor Roșii care ne jefuiesc țărmul. Vremuri în care orice b... orice om născut ca tine trebuie să fie foarte prudent. Sunt oameni care îți zâmbesc sincer, dar îți pot fi dușmani. Când trăia tatăl tău, ne bazam pe gândul că influența lui te va apăra. Dar după ce a fost... după ce a murit, mi-am dat seama că, pe măsură ce crești, vei fi în pericol tot mai mare, cu cât te apropii mai mult de vârsta bărbăției. Așa că, atunci când mi-a permis buna cuviință, mi-am impus să vin la Buckkeep, să văd dacă e, într-adevăr, nevoie de mine. Am descoperit că este și că ești demn de ajutorul meu. Așa că am jurat să fac tot ce-mi stă în putință ca să-ți dau educație și să te apăr. Zâmbi mulțumită. Aș zice că m-am descurcat foarte bine până acum. Dar – se aplecă mai aproape de mine – va veni o vreme în care nici măcar eu nu voi mai putea să te păzesc de rele. Trebuie să începi să ai singur grijă de tine. Trebuie să-ți amintești lecțiile cu Hod și să le repeți cât mai des cu ea. Trebuie să ai grijă ce mănânci și ce bei și să fii cu ochii-n patru când te afli singur în locuri izolate. Mă doare că trebuie să te sperii, FitzChivalry. Dar acum ești aproape bărbat și trebuie să începi să te gândești la astfel de lucruri.

De-a dreptul caraghios. O farsă. Aşa aş fi putut privi eu lucrurile, stând în faţa unei femei apărate şi retrase, care-mi vorbea sincer despre realităţile lumii în care supravieţuiam de la şase ani. În schimb, am simţit că mă ustură ochii de lacrimi. M-am tot întrebat, de-a lungul vremii, de ce venise Patience la Buckkeep ca să ducă o viaţă retrasă, în mijlocul unei comunităţi pe care era clar că nu dă doi bani. Acum aflasem. Venise pentru mine, de dragul meu. Ca să mă protejeze.

Burrich mă apărase. Şi Chade, şi Verity, în felul lui. Şi, desigur, Shrewd pretinsese că sunt al lui, chiar de la început. Dar, într-un fel sau altul, fiecare dintre ei avea de câştigat dacă eu supravieţuiam. Până şi Burrich s-ar fi simţit foarte rănit în mândria lui dacă ar fi reuşit cineva să mă omoare cât timp mă aflam sub protecţia lui. Numai această femeie, care avea tot dreptul să mă urască, venise aici ca să mă apere, de dragul meu. Adesea era prostuţă şi băgăcioasă şi câteodată foarte enervantă. Dar, când ni s-au întâlnit privirile, am ştiut că a căzut şi ultima cărămidă din zidul care ne despărţea. Aveam mari îndoieli că prezenţa ei alunga răul din preajma mea; în cel mai bun caz, interesul ei pentru mine îi amintea întruna lui Regal cine fusese tatăl meu. Însă nu faptele, ci intenţiile lui Patience mă mişcaseră. Renunţase la un trai liniştit, la livezile, grădinile şi pădurile ei, ca să vină aici, într-un castel din piatră umed, căţărat pe stâncile mării, la o Curte plină de oameni care nu o interesau, pentru a-l ocroti pe bastardul soţului ei.

– Mulţumesc, i-am şoptit.

Și i-am spus-o din adâncul sufletului.

– Păi... Întoarse iute ochii de la mine. N-ai pentru ce, să știi.

– Știu. Dar adevărul e că am venit aici în dimineața asta ca să te avertizez pe tine și pe Lacey să vă păziți. Vremurile sunt tulburi pe-aici și ai putea fi considerată un... obstacol.

Veni rândul lui Patience să râdă.

– Eu! Eu? Caraghioasa, dezordonata și toanta de Patience? Patience, care nu-i în stare să se concentreze la un lucru mai mult de zece minute? Patience, care mai că nu a înnebunit la moartea soțului ei? Dragul meu băiat, știu ce se vorbește despre mine. Nu mai sunt o amenințare în ochii nimănui. Nu sunt decât un alt bufon la Curte, un lucru pe care să-l iei în râs. Sunt în siguranță, te asigur. Dar, și dacă nu aș fi, am obiceiurile mele de o viață care mă protejează. Și o am pe Lacey.

– Lacey?

N-am reușit să-mi ascund neîncrederea din voce. M-am întors către Lacey și ne-am privit. Ea mă fulgeră, jignită de zâmbetul meu. N-am apucat să cobor de pe cămin, că o andrea țâșni din firele pe care le împletea la nesfârșit și mi se opri la jugulară, iar cealaltă încerca să-mi intre în spațiul dintre două coaste. Era să fac pe mine. Am ridicat ochii spre femeia pe care dintr-odată n-o mai cunoșteam și n-am îndrăznit să deschid gura.

– Nu-l mai tachina pe bietul copil, o mustră Patience cu blândețe. Da, Fitz, Lacey. Cel mai sârguincios elev

pe care l-a avut vreodată Hod, deşi s-a apucat să înveţe când era deja femeie.

Cât vorbi Patience, Lacey îşi retrase armele. Se aşeză la loc şi rearanjă cu pricepere andrelele în ochiuri. Jur că n-a scăpat niciunul. Când termină, se uită la mine şi-mi făcu cu ochiul. Apoi se apucă iar de tricotat. De-abia atunci am respirat uşurat.

Un asasin de-a dreptul umilit plecă din camera lor puţin mai târziu. Străbătând coridorul, mi-am adus aminte că Chade mă avertizase că o subestimez pe Lacey. M-am întrebat nedumerit dacă aşa ştia el să se distreze sau aşa mă învăţa să-i respect pe cei aparent neajutoraţi.

Gândul la Molly mi se furişă în minte. Am refuzat hotărât să îi cedez, dar n-am rezistat să-mi las capul în jos şi să miros parfumul slab de pe umărul cămăşii mele. Mi-am şters zâmbetul prostesc de pe faţă şi am pornit în căutarea lui Kettricken. Aveam îndatoriri de îndeplinit.

Mi-e foame.

Gândul mă luă prin surprindere. M-am simţit cuprins de ruşine. Nu-i dusesem nimic de mâncare Puiului ieri. În vârtejul evenimentelor, uitasem complet de el.

Nu-i nimic dacă am răbdat o zi. Oricum, am găsit o gaură de şoareci într-un cotlon. Nu mă crezi deloc în stare să-mi port singur de grijă? Dar nu m-ar deranja ceva mai sănătos.

Curând, i-am promis. *Am ceva de făcut mai întâi.*

În camera lui Kettricken am găsit doar doi paji tineri, dereticând de ochii lumii și chicotind. Niciunul nu știa nimic. M-am dus apoi în țesătoria doamnei Hasty, pentru că era o încăpere caldă și prietenoasă, unde se adunau multe femei din turn. Nici urmă de Kettricken, dar Lady Modesty era acolo. Mi-a spus că stăpâna ei trebuia să stea de vorbă cu prințul Verity în dimineața aceea. Poate că era cu el.

Dar Verity nu era nici la el, nici în camera hărților. Numai Charim era în cabinet, punea ordine prin teancurile de pergamente și le separa după calitate. Verity, mi-a spus el, se sculase dis-de-dimineață și pornise imediat spre șopronul navelor. Da, regina fusese aici de dimineață, dar după ce Verity ieșise deja și, când Charim i-a spus că prințul plecase, a plecat și ea.

Mi se făcuse foarte foame și am găsit un pretext să mă duc la bucătărie: acolo se năștеau cele mai savuroase bârfe. Poate știa cineva unde se dusese viitoarea noastră regină. Nu sunt îngrijorat, mi-am zis. Nu încă.

Bucătăria arăta cât se poate de bine pentru o zi rece și gălăgioasă. Aburii de deasupra oalelor în care fierbea mâncarea se amestecau cu aroma ispititoare de pâine proaspătă și carne friptă. Grăjdarii înghețați își pierdeau vremea pălăvrăgind cu ajutoarele, șterpeleau cornuri calde și resturi de brânză, gustau tocana și se făceau nevăzuți dacă apărea Burrich în ușă. Mi-am tăiat o felie de budincă de cereale rece, rămasă de la dejun, și am dres-o cu miere și resturi de șuncă pe care bucătăreasa le curăța de grăsime. Mâncând, am ciulit urechile la bârfe.

Ciudat, dar numai puțini vorbeau despre evenimentele zilei de ieri. Mi-am zis că va trece o vreme până când locuitorii turnului se vor obișnui cu cele întâmplate. Dar am sesizat ceva deosebit, un sentiment de ușurare. Îl mai simțisem și altădată, la un bărbat căruia i se tăiase piciorul schilodit sau la familia care găsește, în sfârșit, trupul copilului mort. Pentru a se confrunta, în cele din urmă, cu răul, pentru a-l înfrunta și a-i spune: „Te cunosc. M-ai rănit, aproape că m-ai omorât, dar am supraviețuit. Și voi supraviețui în continuare." Asta am simțit la locuitorii din turn. Toți recunoșteau, în sfârșit, cât de tare dureau rănile lăsate de Corăbiile Roșii. Acum începeam să ne vindecăm și să organizăm riposta.

N-am vrut să întreb direct dacă știe cineva pe unde e regina. Norocul a făcut ca unul dintre băieții de la grajduri să aducă vorba de Pas Ușor. Sângele pe care îl văzusem fusese și al ei. Băieții povesteau că iapa sărise să-l muște pe Burrich când acesta voise să-i îngrijească umărul și că fusese nevoie de doi oameni s-o țină de cap și de spate. M-am vârât și eu în vorbă.

– Poate că reginei i-ar trebui un cal mai puțin nărăvaș, am sugerat.

– A, nu. Reginei noastre îi plac mândria și firea lui Pas Ușor. Mi-a spus-o chiar ea când a venit la grajduri de dimineață. A venit singură să vadă iapa și să întrebe când poate s-o călărească din nou. Mi s-a adresat direct, așa a făcut. Așa că i-am spus că niciun cal nu voia să fie călărit într-o zi ca asta, mai ales cu umărul spintecat. Iar regina Kettricken a încuviințat din cap și am

povestit de una, de alta. M-a întrebat cum de am rămas fără un dinte.

– Şi i-ai spus că un cal a dat capul pe spate când îl dresai! Pentru că n-ai vrut ca Burrich să afle că ne-am bătut în şura de fân şi ai căzut în boxa mânzului cenuşiu!

– Gura! Tu eşti ăla care m-a împins, aşa că a fost şi vina ta, şi a mea!

Cei doi începură să se împingă şi să se încaiere până când bucătăreasa îi alungă din bucătărie. Eu însă auzisem ce mă interesa. Am pornit spre grajduri.

Afară era mai frig şi mai urât decât mă aşteptasem. Până şi în grajduri, vântul găsea fiecare despicătură şi intra şuierând pe uşi de câte ori se deschideau. Caii scoteau aburi pe nări, iar animalele care împărţeau o boxă se apropiau prieteneşte unele de altele ca să se încălzească. L-am găsit pe Hands şi l-am întrebat unde e Burrich.

– Taie lemne, îmi răspunse el încet. Pentru un rug. S-a pus pe băut de dimineaţă.

Aproape că am uitat pentru ce venisem. Nu mai auzisem de aşa ceva. Burrich bea, dar seara, când se termina ziua de lucru. Hands îmi citi gândurile pe chip.

– Vulpiţa. Căţeaua lui bătrână. A murit azi-noapte. Dar eu n-am mai auzit de rug funerar pentru un câine. E în spatele ţarcului pentru dresaj acum.

Am pornit spre ţarc.

– Fitz! mă strigă imediat Hands.

– Nu-ţi face griji, Hands. Ştiu ce a însemnat Vulpiţa pentru el. În prima noapte în care a avut grijă

de mine, m-a așezat în boxă lângă ea și i-a spus să mă păzească. Avea un pui lângă ea, pe Curiosul...

Hands scutură din cap.

– A zis că nu vrea să vadă pe nimeni. Să nu-l bat la cap cu întrebări. Să nu vorbească nimeni cu el. Niciodată nu mi-a dat un asemenea ordin.

– Bine.

Am oftat. Hands avea o privire dezaprobatoare.

– La cât de bătrână era, trebuia să se aștepte. Nici nu mai putea vâna cu ea. Ar fi trebuit s-o înlocuiască de mult.

M-am uitat la el. Oricât de bine îngrijea animalele, oricât de blând era cu ele și oricât de bune instincte poseda, tot nu avea de unde să știe. Cândva am suferit un șoc descoperind că am un simț suplimentar, al Harului. Faptul că Hands nici nu avea habar de el îl făcea orb în fața mea. Am clătinat din cap și m-am întors la treaba pentru care venisem.

– Ai văzut-o pe regină astăzi?

– Da, dar mai demult. Mă cercetă îngrijorat. A venit la mine și m-a întrebat dacă prințul Verity a plecat cu Adevăr în oraș. I-am spus că nu, că prințul a venit să vadă calul, dar l-a lăsat în grajd. Străzile sunt înghețate astăzi. Verity nu și-ar pune în primejdie preferatul pe alunecuș. În ultima vreme, a mers pe jos în oraș aproape în fiecare zi. Mi-a spus că a găsit motiv să stea mai mult la aer.

Mi-a stat inima în loc. Sigur pe mine, ca și când aș fi avut o viziune, am știut că regina îl urmărise pe Verity în oraș. Pe jos? Fără însoțitori? Într-o zi ca asta?

În timp ce Hands își dădea cu pumnii în cap că nu anticipase intenția reginei, l-am scos din boxă pe Copită Nărăvașă, un catâr cu nume foarte potrivit, dar cu pasul sigur. N-am îndrăznit să pierd timpul întorcându-mă în cameră după haine groase. Așa că am împrumutat mantaua lui Hands și am târât animalul îndărătnic afară din grajd, în vânt și ninsoare.

Vii acum?

Nu, curând. Am ceva de lucru.

Pot să vin și eu?

Nu. Nu e sigur. Acum stai cuminte și ieși din gândurile mele.

M-am oprit la poartă să iau la întrebări garda cât se poate de direct. Da, o femeie trecuse pe acolo pe jos de dimineață. Mai multe chiar, pentru că așa le cerea negustoria, indiferent de vreme. Regina? Gărzile schimbară priviri. Niciuna nu răspunse. Nu văzuseră cumva o femeie înfășurată bine în mantie, cu gluga trasă peste ochi? Glugă cu blană albă pe margini? Un ostaș mai tânăr îmi făcu semn afirmativ din cap. Mantie brodată, tiv alb cu violet. Ceilalți schimbară priviri stânjenite. Da, o văzuseră. Nu știau cine e, dar acum, că le-am pomenit de culori, ar fi trebuit să-și dea seama...

Cu glas scăzut, i-am mustrat și i-am făcut nătângi și idioți. Pe la porțile noastre trece lume necunoscută? Văzuseră blana albă și broderia violetă și nu bănuiseră că e regina? Și niciunul nu considerase potrivit să o însoțească? Niciunul nu a ales să fie garda ei? Nici după ziua de ieri? Praful s-a ales din Buckkeep, dacă regina noastră nu are un pedestraș după ea când

coboară în oraș pe viscol. I-am dat pinteni lui Copită Nărăvașă și i-am lăsat să dea vina unii pe alții.

Drumul a fost groaznic. Vântul avea toane, își schimba direcția tocmai când găseam o cale de a mă feri de el cu mantaua. Pe lângă că ningea, rafalele ridicau de pe jos cristalele înghețate și le răsuceau în vârtejuri sub mantaua mea de câte ori prindeau prilejul. Copită Nărăvașă nu era prea bucuros, dar își dădea silința să înainteze prin stratul tot mai gros de zăpadă. Sub omăt, drumul denivelat spre oraș lucea de gheață înșelătoare. Catârul cedă în fața încăpățânării mele și trudi nenorocit înainte. Am clipit ca să-mi curăț genele de fulgii lipicioși și am încercat să-l mân mai repede. Nu-mi ieșea din minte imaginea reginei trântite în zăpadă, cu fulgii căzând peste ea. Prostii! mi-am zis, hotărât. Prostii.

Ajunsesem la marginea orașului când am zărit-o. Am recunoscut-o din spate, chiar dacă nu ar fi purtat mantia alb cu violet. Crescută la munte, pășea prin nămeți fără să-i pese de ger, așa cum nu-mi păsa mie de briza sărată și umezeală.

– Regină Kettricken! Doamnă! Te rog, așteaptă-mă!

Se întoarse și, văzându-mă, zâmbi și se opri. Ajuns în dreptul ei, am descălecat. Nu mi-am dat seama cât de îngrijorat fusesem decât atunci când am simțit un val de ușurare că o vedeam teafără.

– Ce faci aici, singură, pe viscol? am întrebat-o, adăugând cu întârziere „doamnă".

Kettricken se uită în jur, de parcă atunci ar fi observat că ninge și că vântul mușcă în rafale, apoi se

întoarse către mine cu un zâmbet îndurerat. Nu era deloc înghețată sau agitată. Dimpotrivă, obrajii i se înroșiseră datorită mersului, iar blana albă a glugii îi sublinia părul bălai și ochii albaștri. Aici, înconjurată de alb, nu părea palidă, ci rumenă la față, cu ochi sclipitori, mai plină de viață. Nu o mai văzusem așa de mult timp. Cu o zi înainte fusese Moartea călare și Durerea spălând trupurile victimelor. În ziua aceea, în locul acela, era o fată veselă, care fugise din turn ca să se plimbe prin zăpadă.

– Mă duc să-l găsesc pe soțul meu.

– Singură? Te așteaptă? Știe că vii pe jos?

Îmi aruncă o privire uluită. Apoi scoase bărbia în față și înălță capul ca măgarul meu.

– Dar nu e soțul meu? Trebuie să-mi stabilesc întâlniri cu el? De ce să nu merg pe jos și singură? Îți par atât de neajutorată, încât să mă rătăcesc în drum spre oraș?

Porni din nou, iar eu am fost nevoit să țin pasul cu ea. Târam catârul după mine. Nu era deloc încântat.

– M-am săturat. Kettricken se opri brusc și se întoarse către mine. Ieri, pentru prima oară după multe zile, am simțit că sunt vie și am voința mea. Nu vreau să las lucrul ăsta să-mi scape. Dacă vreau să-l vizitez pe soțul meu la treabă, o voi face. Știu foarte bine că niciuna dintre doamnele mele nu ar fi interesată de o asemenea ieșire, pe vremea asta și pe jos. Așa că sunt singură. Iapa mea a fost rănită ieri, iar drumul e prost pentru animale. Așa că nu călăresc. Toate acestea

au logică. De ce m-ai urmărit și de ce îmi pui asemenea întrebări?

Alesese să fie tăioasă, așa că tăios am fost și eu. Dar am tras aer adânc în piept și am ales un ton politicos înainte de a vorbi:

– Doamna mea, te-am urmărit ca să fiu sigur că ești în siguranță. Aici, unde ne aude numai catârul meu, îți voi vorbi deschis. Ai uitat atât de repede cine a încercat să-l răstoarne pe Verity de pe tron în Regatul Munților? Crezi că ar șovăi să comploteze și aici? Eu, nu. Crezi că a fost un accident când te-ai rătăcit prin pădure acum două zile? Eu, nu. Și crezi că faptele tale de ieri i-au fost pe plac? Dimpotrivă. În ceea ce tu faci de dragul poporului tău el vede un șiretlic ca să pui mâna pe putere singură. Așa că se supără și bolborosește și hotărăște că ești o amenințare mai serioasă decât înainte. Sigur știi lucrurile astea. Atunci de ce faci din tine o țintă ușoară în locul ăsta, unde te-ar nimeri o săgeată sau un cuțit, fără martori?

– Nu sunt o țintă atât de ușoară, mă sfidă Kettricken. Ar fi nevoie de un arcaș foarte dibaci pentru ca săgeata să zboare prin pădurile acestea schimbătoare. Iar în ce privește cuțitul, ei, bine, am și eu unul. Ca să mă înjunghie cineva, ar trebui să vină din direcția în care pot lovi și eu.

Îmi întoarse spatele și plecă. Am urmat-o fără tragere de inimă.

– Și unde s-ar ajunge? Ai ucide un om. Turnul s-ar răscula, Verity și-ar pedepsi aspru gărzile pentru că ai fost în pericol atât de mare. Dar dacă ucigașul e mai

priceput ca tine la mânuit cuțitul? Care ar fi consecința pentru cele Șase Ducate, dacă ți-aș scoate trupul neînsuflețit dintr-un nămete? Am încetinit, mi-am înghițit restul vorbelor și am adăugat: regina mea.

Kettricken încetini, dar rămase tot cu bărbia ridicată a trufie.

– Dar eu unde o să ajung dacă stau zi de zi în turn, mă înmoi și-mi pierd vederea ca un scrib? FitzChivalry, nu sunt o piesă dintr-un joc, să stau la locul meu pe tablă până când mă pune în mișcare un jucător. Sunt... Ne urmărește un lup!

– Unde?

Mi-l arătă cu degetul, dar animalul dispăruse ca un vârtej de zăpadă, lăsând doar un hohot în mintea mea. În clipa următoare, o pală de vânt îi aduse mirosul în nările lui Copită Nărăvașă. Catârul pufni și smulse de căpăstru.

– N-am știut că sunt lupi atât de aproape! se miră Kettricken.

– Nu-i decât un câine din oraș, doamnă. Vreo cotarlă fără adăpost care a venit să amușine și să scormonească prin grămada de gunoi. Nu ai de ce să te sperii.

Așa crezi? Mi-e destul de foame să mănânc catârul.

Du-te înapoi și așteaptă. Voi veni în curând.

Grămada de gunoi nu-i prin apropiere. Pe lângă asta, e plină de pescăruși și pute a rahatul lor. Și a alte lucruri. Catârul ar fi proaspăt și dulce.

Du-te înapoi, ți-am spus. Îți aduc carne mai târziu.

– FitzChivalry? mă întrebă Kettricken, prudentă.

Mi-am mutat imediat privirea spre ea.

– Îmi cer iertare, doamnă. M-am pierdut în gânduri.

– Atunci supărarea pe care ți-o citesc pe chip nu e din cauza mea?

– Nu. Altcineva mi-a... încălcat voința astăzi. Din pricina ta sunt îngrijorat, nu supărat. Nu vrei să te urci pe Copită Nărăvașă și să te întorci în turn?

– Vreau să-l văd pe Verity.

– Regina mea, nu se va bucura să te vadă venind așa.

Oftă și se făcu mică sub mantie. Întoarse privirea de la mine și mă întrebă cu glas mai potolit:

– Nu ți-ai dorit niciodată să-ți petreci vremea alături de cineva, Fitz, fie că ești bine-venit, fie că nu? Nu-mi poți înțelege singurătatea?

Ba da.

– Să fiu viitoarea lui regină, să fiu Sacrificiu pentru Buckkeep, la asta știu că trebuie să mă pricep. Dar o parte din mine... sunt femeia acestui om și soția acestui bărbat. Și asta am jurat să fiu și vreau s-o fac mai mult din dorință decât din datorie. Dar el rareori vine la mine, iar când vine stăm puțin de vorbă și pleacă repede.

Se întoarse cu fața la mine. Lacrimile îi sclipiră printre gene. Le alungă și rosti cu o undă de supărare în voce:

– Ai vorbit despre îndatorirea mea de a face lucruri pe care numai o regină le poate face pentru Buckkeep. Ei, bine, sigur nu voi rămâne însărcinată dacă stau singură în pat noapte de noapte!

– Regina mea, doamnă, te rog, am implorat-o, îmbujorat de rușine.

Dar ea nu se îndura de mine.

– Noaptea trecută nu l-am aşteptat. M-am dus la uşa lui. Dar garda mi-a spus că nu e în cameră. Că s-a retras în turnul lui. Întoarse privirea. Până şi munca aceea îi place mai mult decât să trudească în patul meu.

Nici frigul n-a reuşit să acopere durerea din cuvintele ei. M-am clătinat, şocat de lucruri pe care nu voiam să le ştiu. Kettricken, singură şi înfrigurată în pat. Verity, obligat să-şi folosească Meşteşugul noaptea. I-am spus cu glas tremurat:

– Nu trebuie să-mi spui astfel de lucruri, regina mea. Nu se cuvine să vorbeşti cu mine despre ele...

– Atunci lasă-mă să plec şi să-i vorbesc. El e cel care trebuie să le audă, ştiu. Şi am de gând să i le spun! Dacă nu va veni la mine pentru că aşa îi dictează inima, atunci trebuie să vină din datorie.

Are dreptate. Ea e cea care trebuie să facă pui, dacă e să crească haita.

Nu te băga. Du-te acasă.

Acasă! Un hohot batjocoritor. *Acasă e haita, nu un loc gol şi rece. Ascult-o pe femelă. Vorbeşte cu cap. Ar trebui să plecăm toţi, să fim alături de cel care conduce. Te temi degeaba pentru ea. Ştie să vâneze, are dinţi ascuţiţi şi nu lasă urme. Am urmărit-o ieri. E demnă de cel care conduce.*

Nu suntem o haită. Taci din gură.

Eu sunt.

Cu coada ochiului, am sesizat mişcare. M-am răsucit imediat, dar n-am văzut nimic. Când m-am întors din nou spre Kettricken, ea stătea cuminte în faţa mea.

Dar mi-am dat seama că supărarea care o fulgerase era acum scufundată în durere. Îi înmuie hotărârea.

– Te rog, doamnă, lasă-mă să te duc la Buckkeep, am rostit eu, printre palele de vânt.

Ea nu-mi răspunse, dar își trase gluga și o strânse ca să-i ascundă fața. Apoi se duse la catâr, se urcă pe el și-mi dădu voie să conduc animalul înapoi la Buckkeep. Drumul de întoarcere, străbătut într-o liniște de mormânt, mi s-a părut mai lung. Nu eram mândru de schimbarea pe care o provocasem în ea. Ca să-mi iau gândul de la regină, am cercetat prudent cu mintea împrejur. Nu mi-a trebuit mult să găsesc Puiul. Ne urmărea și se ținea de noi ca umbra, alunecând precum fumul printre rândurile de copaci, profitând de nămeții spulberați de vânt și de ninsoare ca să se ascundă. N-aș putea băga mâna în foc că l-am văzut cu adevărat. Am surprins mișcare cu coada ochiului și i-am simțit mirosul adus de rafale. Se folosea foarte bine de instincte.

Crezi că sunt pregătit pentru vânătoare?

Nu, până nu înveți să asculți. I-am dat un răspuns aspru.

Atunci, ce să fac când vânez singur, fără haită? Era jignit și supărat.

Ne apropiam de zidul exterior al turnului. M-am întrebat cum de reușise să se strecoare fără să treacă pe la poartă.

Să-ți arăt? O încercare de împăcare.

Poate mai târziu. Când vin cu carnea. I-am ghicit aprobarea. Nu se mai ținu după noi, ci o luă la goană

înainte. Va fi deja în colibă când voi ajunge eu acolo. Gărzile de la poartă mă întrebară stânjenite cine sunt. Le-am răspuns pe un ton oficial, iar sergentul a avut înțelepciunea să nu insiste să afle cine e doamna de lângă mine. În curte, l-am oprit pe Copită Nărăvașă ca să descalece regina, căreia i-am oferit brațul. În timp ce ea cobora de pe măgar, am simțit doi ochi ațintiți asupra mea. M-am întors și am văzut-o pe Molly. Căra două găleți cu apă proaspăt scoasă din fântână. Stătea în loc, privindu-mă, ca o căprioară înainte de a țâșni, cu ochi adânci, cu privirea fixă. Când se îndepărtă, avu un fel de înțepeneală în mișcări. Nu se mai uită la noi când traversă curtea spre intrarea de la bucătărie. Am avut o presimțire. Apoi Kettricken îmi dădu drumul brațului și își strânse mantia în jurul corpului. Nici ea nu se mai uită la mine, îmi spuse doar „Mulțumesc, FitzChivalry" și porni spre intrare.

L-am dus pe Copită Nărăvașă înapoi în grajd și m-am îngrijit de el. Hands a venit și a ridicat întrebător din sprânceană. Eu am înclinat din cap, apoi el a plecat. Cred că asta îmi plăcea la el cel mai mult, că nu-și vâra nasul în lucrurile care nu-l priveau.

Mi-am luat inima în dinți, ca să fac ceea ce aveam de gând să fac. M-am dus în spatele țarcului pentru dresaj. Se ridica o dâră subțire de fum și mirosea urât a carne și a blană arsă. M-am dus la rug. Burrich stătea lângă el și se uita cum arde. Vântul și zăpada tot încercau să-l stingă, dar el era hotărât să-l ajute să ardă bine. Și-a îndreptat ochii spre mine în timp ce mă apropiam, dar n-a zăbovit cu privirea și nu mi-a vorbit.

Avea ochii ca două cuiburi adânci, plini de suferință. Durerea s-ar fi transformat în furie dacă aș fi îndrăznit să-i spun ceva. Eu însă nu pentru el venisem. Mi-am scos cuțitul de la curea și mi-am tăiat o șuviță. Am pus-o pe rug și m-am uitat cum arde. Vulpița. Un câine extraordinar. Mă copleși o amintire și i-am dat glas:

– A fost acolo prima oară când s-a uitat Regal la mine. A stat lângă mine și a mârâit la el.

După o clipă, Burrich înclină din cap a încuviințare. Și el fusese acolo. M-am întors și m-am îndepărtat încet.

M-am oprit la bucătărie să șterpelesc oase cu carne rămase de la priveghiul de ieri. Nu era carne proaspătă, dar Puiul va trebui să se mulțumească cu ele. Avea dreptate. Trebuia să-l las mai des să-și poarte singur de grijă, să vâneze. Durerea lui Burrich mi-a întărit hotărârea. Vulpița trăise mult pentru un câine, dar prea puțin pentru sufletul lui. Să te legi de un animal însemna să-ți promiți durerea morții lui viitoare. Inima mea deja suferise de destule ori.

Încă mă gândeam cum e cel mai bine să procedez când am ajuns la colibă. Am ridicat capul dintr-odată, cu o foarte scurtă senzație de întâmpinare, apoi lupul sări imediat pe mine. Alergase pe zăpadă iute ca săgeata și mă izbise cu toată greutatea din spate, în dreptul genunchilor, reușind să mă dărâme. Forța izbiturii mă trânti cu fața în zăpadă. Am înălțat capul și mi-am vârât brațele sub mine, când Puiul se răsuci imediat și se aruncă din nou asupra mea. Am ridicat rapid un braț, dar el sări și mă zgârie cu ghearele

ascuțite în carne în timp ce alerga peste mine. *Te-am prins, te-am prins, te-am prins!* Triumful înflăcărat al învingătorului.

Nici nu mi-am revenit bine, că mă lovi din nou cu toată puterea în piept. Am înălțat brațul să-mi feresc gâtul și mi-l prinse în fălci. Mârâi gros când se prefăcu că mi-l spintecă. Mi-am pierdut echilibrul și am căzut iar în zăpadă. De data asta, am reușit să-l prind și l-am lipit de mine, rostogolindu-ne amândoi de câteva ori. Mă mușcă de mai multe ori, uneori prea tare, și repeta întruna *Vesel, vesel, vesel, te-am prins, te-am prins, te-am prins și iar te-am prins! Na, ești mort, na, ți-am rupt laba, na, îți curge tot sângele. Te-am prins, te-am prins!*

Destul! Destul! Destul! am răcnit, în cele din urmă. Îmi dădu drumul și o luă la fugă. Spulberă zăpada, țopăind caraghios, se învârti în cerc și veni în goană spre mine. Mi-am dus brațele la cap, dar el îmi smulse sacul cu oase și fugi cu el, provocându-mă să-l urmez. Nu-l puteam lăsa să câștige atât de ușor. Așa că am țâșnit după el, l-am oprit din elan, am pus mâna pe sac și am smucit amândoi de el, jucându-ne de-a cine trage mai tare. Câștigă el, trișând, pentru că mă ciupi de braț destul de zdravăn ca să mi-l amorțească și înșfăcă sacul. L-am urmărit încă o dată.

Te-am prins. L-am tras de coadă. *Te-am prins!* M-am așezat cu genunchiul pe umărul lui, dezechilibrându-l. *Ți-am luat oasele!* Am înșfăcat sacul și-am luat-o la fugă. Mă izbi cu toate cele patru labe în spate, mă trânti în zăpadă, îmi smulse comoara și dispăru din nou cu ea.

Nu știu cât ne-am jucat așa. La sfârșit, ne-am aruncat în zăpadă ca să ne odihnim și am zăcut gâfâind, două ființe modeste, fără minte. Sacul se rupsese în mai multe locuri și ieșeau oasele din el. Puiul apucă unul și-l scutură ca să-l scoată din cutele zdrențuite. Îl smuci, tăie carnea și apoi și-l prinse cu labele, ca să spargă între fălci cartilajul din capăt. M-am întins la sac, am apucat un os, unul cărnos, cu multă măduvă, și l-am tras.

Pe neașteptate, am devenit iarăși om. Ca trezit din vis, ca un balon de săpun spart. Puiul ciuli urechile și se răsuci spre mine ca și când i-aș fi vorbit. Dar nu-i vorbisem. Pur și simplu mă separasem de el. Mi s-a făcut brusc frig, zăpada îmi intrase în vârful bocancilor, pe sub curea și la gât. Aveam zgârieturi proaspete pe brațe și pe mâini, acolo unde smulsese cu dinții din carne. Mantaua mea era ruptă în mai multe locuri. Și mă simțeam amețit, de parcă tocmai mă trezisem dintr-un somn indus de ierburi.

Ce s-a întâmplat? Îngrijorare sinceră. *De ce-ai plecat?*

Nu pot să fac asta. Nu pot să mă port așa cu tine. Nu e bine.

Nedumerire. *Nu e bine? Dacă poți, de ce nu e bine?*

Sunt om, nu lup.

Câteodată, mă aprobă Puiul. *Dar nu trebuie să fii om tot timpul.*

Ba da, trebuie. Nu vreau să mă leg de tine în felul ăsta. Nu putem fi atât de apropiați. Trebuie să te eliberez, să trăiești viața pentru care te-ai născut. Iar eu trebuie să trăiesc viața pentru care m-am născut.

Pufnet dispreţuitor, mârâit printre colţi. *Ăsta e adevărul, frate. Suntem aşa cum suntem. Cum poţi să pretinzi că ştii ce fel de viaţă mi-a fost sortit să trăiesc, cu atât mai mult să mă obligi s-o trăiesc? Nu poţi accepta nici măcar viaţa pe care trebuie s-o duci tu. O respingi chiar trăind-o. Te joci aiurea cu vorbele. Ca şi cum i-ai interzice nasului tău să adulmece şi urechilor tale să audă. Suntem ceea ce facem. Frate.*

N-am lăsat garda jos. Nu i-am dat voie să plece. Dar îmi străbătea mintea cu iuţeala vântului care trânteşte obloanele trase şi năvăleşte în cameră. *Noapte şi zăpadă. Carne în fălci. Ascultă, adulmecă, lumea e plină de viaţă în noaptea asta, la fel şi noi! Putem vâna până în zori, suntem vii, noaptea şi pădurea sunt ale noastre! Avem ochi buni şi fălci puternice. Putem să alergăm un cerb până cade la pământ şi să ne ospătăm înainte de ivirea zorilor. Haide! Întoarce-te la viaţa pentru care te-ai născut!*

Mi-am revenit în clipa următoare. Stăteam în picioare şi tremuram din tot corpul. Am ridicat braţele şi m-am uitat la ele. Trupul îmi deveni străin, o închisoare, la fel de artificial ca hainele de pe el. Am putea pleca. Am putea pleca acum, în noaptea asta, într-o călătorie lungă, să ne aflăm neamurile, şi nimeni nu ne-ar putea urmări, iar de găsit, nici vorbă. Puiul îmi oferea o lume în lumina lunii, în alb şi negru, simplă, desăvârşită, numai pentru mâncat şi odihnit. Nu ne dezlipeam ochii unul de altul. Ai lui erau verzi scânteietori şi mă ispiteau. *Vino. Vino cu mine. Ce au de-a face semenii noştri cu oamenii şi urzelile lor josnice?*

Încăierările lor nu valorează nici cât o bucată de carne, comploturile lor nu aduc nicio plăcere nepătată și nu știu să se bucure de nimic fără să gândească. De ce îi alegi pe ei? Vino, hai să fugim!

Am clipit. Mi se lipeau fulgii de gene și stăteam pe întuneric, tremurând de frig. La câțiva pași de mine, stătea și se scutura un lup. Cu coada întinsă, cu urechile ciulite, veni la mine, se gudură cu capul de picioarele mele și mă atinse cu botul pe mâna rece. M-am lăsat într-un genunchi și l-am îmbrățișat, i-am simțit ceafa caldă în palme, mușchii și oasele solide. Mirosea frumos, a curat și a sălbăticie.

– Suntem ceea ce suntem, frate. Poftă bună, i-am spus.

I-am scărpinat urechile și m-am ridicat în picioare. Când luă sacul cu oase ca să-l târască în vizuina pe care și-o săpase sub colibă, am plecat. Luminile din Buckkeep aproape că mă orbeau, dar m-am îndreptat oricum spre ele. Atunci n-aș fi putut spune de ce. Dar așa am făcut.

10
DE FLORILE MĂRULUI

Pe timp de pace, numai cei cu sânge regesc aveau voie să învețe Meșteșugul, pentru ca magia să rămână în cercul lor și pentru a reduce șansele de a fi folosit împotriva regelui. Astfel, când Galen a ajuns ucenicul Maestrei Solicity, datoria lui a fost să-i ajute pe Chivalry și pe Verity să-și desăvârșească Meșteșugul. În vremea aceea, nu mai fuseseră învățați și alții. Pe Regal, un copil delicat, mama lui l-a declarat prea bolnav ca să suporte rigorile instruirii. După ce Solicity s-a stins, prea devreme, Galen a primit titlul de Maestru al Meșteșugului, dar avea puține îndatoriri. Unii credeau că a slujit prea puțin ca ucenic al lui Solicity ca să fi dobândit îndemânarea desăvârșită a unui maestru. Alții susțineau cu tărie că el nu a avut niciodată puterea cerută de Meșteșug ca să fie un adevărat maestru. În orice caz, în vremea aceea, Galen nu a avut prilejul să-și dovedească dibăcia și netemeinicia vorbelor celor care-l criticau. Nu au existat prinți sau prințese tinere de inițiat în arta Meșteșugului în anii în care Galen a fost maestru.

Numai când au început raidurile Corăbiilor Roșii s-a hotărât că trebuie să se mărească numărul celor inițiați. Nu mai existase un grup de inițiați de ani de zile. Tradiția ne spune că, pe timpul luptelor cu Străinii, existau trei sau chiar patru grupuri. Un grup avea între șase și opt membri, aleși de comun acord, potriviți pentru a se forma o legătură între ei, iar cel puțin unul dintre ei avea o legătură deosebită cu regele. Acest inițiat îi raporta direct suveranului tot ceea ce îi comunicau lui ceilalți inițiați, dacă era un grup de transmis mesaje sau de strâns informații. Alte grupuri adunau putere și îi dădeau monarhului din rezervele lor, dacă avea nevoie de ele. Inițiații-cheie erau deseori numiți Bărbatul sau Femeia Regelui sau a Reginei. Foarte rar, aceștia existau independent de un grup sau de o instruire, ca indivizi cu o legătură atât de strânsă cu regele, încât îi dădeau putere prin simpla atingere. De la asemenea inițiați își trăgea regele seva necesară pentru efortul cerut de Meșteșug. Prin tradiție, grupul primea numele inițiatului-cheie. Avem astfel de exemple legendare, cum a fost grupul lui Crossfire.

Galen a ales să ignore tradițiile când și-a format primul și singurul său grup. Acesta a fost numit după maestrul care l-a creat și și-a păstrat numele și după moartea lui. În loc să adune o seamă de instruiți și să lase grupul să se formeze de la sine, i-a selectat pe membri el însuși. Între ei nu s-a format legătura care unea grupurile legendare, iar afinitatea lor se manifesta nu față de rege, ci față de maestru. Astfel, inițiatul-cheie, la început August, îi raporta lui Galen tot atât de des pe cât îi raporta regelui Shrewd sau viitorului rege, Verity. Odată cu moartea lui Galen, când August și-a pierdut simțul Meșteșugului, i-a luat locul Serene. Ceilalți supraviețuitori ai grupului au fost Justin, Will, Carrod și Burl.

Noaptea mă transformam în lup.

Prima oară am crezut că e doar un vis foarte intens: întinderea de zăpadă nemărginită, presărată cu umbrele întunecate ale copacilor, mirosurile înșelătoare aduse de vântul rece, țopăitul caraghios și scormonitul după chițcanii care îndrăzneau să-și părăsească vizuinile de iarnă. M-am trezit cu mintea limpede și binedispus.

Dar în noaptea următoare am visat din nou. Dimineața, mi-am dat seama că, atunci când îl feream pe Verity, deci și pe mine, de visele cu Molly, cădeam pradă gândurilor nocturne ale lupului. Iată un tărâm în care nici Verity, nici un alt adept al Meșteșugului nu mă puteau urmări. O lume ferită de intrigile și de urzelile de la Curte, de griji și de planuri. Lupul meu trăia în prezent. În mintea lui nu se înghesuiau frânturi de amintiri tulburi. El nu păstra din timpul zilei decât amănuntele necesare pentru a supraviețui. Nu mai știa câți chițcani a omorât cu două nopți înainte, ci numai lucrurile importante: care urme de vânat duc la ciurdele de iepuri sau unde curge izvorul atât de repede, încât nu îngheață niciodată.

Așadar, în vis i-am arătat prima oară cum să vâneze. La început, nu ne-am descurcat foarte bine. Tot mă mai trezeam dis-de-dimineață să-i duc de mâncare. Îmi ziceam că era un mic secret, numai al meu. Așa cum spusese lupul, eram ceea ce făceam. Pe lângă asta, mi-am făcut o promisiune. Nu voi permite ca prietenia noastră să se transforme într-o legătură desăvârșită. Curând, foarte curând, va fi în stare să vâneze

de unul singur și atunci îi voi da drumul în libertate. Câteodată îmi spuneam că îl lăsam în visele mele numai ca să-l învăț să vâneze, ca să-l eliberez cât mai repede. Refuzam să mă gândesc la ce ar crede Burrich despre un asemenea lucru.

Într-o dimineață, devreme, întorcându-mă din escapada mea, am dat peste doi ostași care făceau exerciții de luptă în curtea bucătăriei. Aveau bâte și, amenințându-se în glumă, săreau într-o parte și-n alta și schimbau lovituri în aerul proaspăt. Pe bărbat nu-l cunoșteam și prima dată am crezut că amândoi sunt străini. Dar atunci mă zări femeia.

– Hei, FitzChivalry! Am o vorbă cu tine, îmi strigă, fără să-și odihnească bâta.

M-am holbat la ea, încercând să-mi aduc aminte de unde o cunosc. Adversarul ei nu pară la timp și fu atacat din lateral. Când se feri, femeia se dădu înapoi și râse, scoțând un chicot ascuțit, inconfundabil.

– Fluier? am întrebat. Nu-mi venea să cred.

Femeia al cărei nume tocmai îl rostisem își dezveli dinții rari într-un zâmbet bine cunoscut, trase o lovitură zdravănă în bâta adversarului și sări iar în spate.

– Da? rosti ea, cu respirația întretăiată.

Partenerul ei, văzând că e ocupată, coborî bâta politicos. Fluier îl atacă imediat. Cu sprinteneală de maestru care se preface leneș, bâta lui țâșni să blocheze atacul. Fluier râse din nou și ridică mâna, cerând pace.

– Da, repetă ea, de data asta întorcându-se cu fața la mine. Am venit... adică am fost trimisă ca să-ți cer o favoare.

Am făcut un gest spre hainele ei.

– Nu pricep. Nu mai eşti în garda lui Verity?

Ea ridică uşor din umeri, dar am văzut că întrebarea îi făcu o plăcere deosebită.

– Nu, dar nici foarte departe n-am plecat. Garda reginei. Emblema cu vulpe. Vezi?

Trase de pieptii jachetei scurte ca să-mi arate materialul fin. Am remarcat lâna bună, toarsă în casă, dar şi vulpea albă cu colţii scoşi, brodată pe fond violet. Tot violet erau şi pantalonii de lână groasă, cu manşeta largă vârâtă în cizme. Şi partenerul ei purta aceleaşi straie. Garda reginei. Ţinând seama de aventurile lui Kettricken, uniforma se potrivea perfect.

– Verity s-a hotărât că regina are nevoie de o gardă personală? am întrebat, încântat.

Fluier îşi ascunse puţin zâmbetul.

– Nu chiar, îmi răspunse ea şovăitoare, apoi îşi îndreptă ţinuta, de parcă mi-ar fi dat raportul. Noi am hotărât că regina are nevoie de gardă. Eu şi alţii care am călărit cu ea zilele trecute. Am început să vorbim despre... toate mai târziu. Despre cum s-a descurcat ea acolo. Şi aici. Şi cum a venit la Buckkeep singură-singurică. Atunci am ajuns la concluzia că trebuie să obţină cineva permisiunea să-i formeze o gardă. Dar niciunul dintre noi nu ştia de unde să înceapă. Ştiam că e necesară, dar am văzut că nu se preocupa nimeni de asta... Pe urmă, săptămâna trecută, la poartă, te-am auzit cum te-ai înfierbântat când ai aflat că regina a plecat pe jos, singură, fără să o însoţească cineva. Da, aşa ai făcut! Eram în odaia vecină şi te-am auzit!

Mi-am înghițit protestul, am înclinat din cap politicos, și Fluier continuă:

– Așa că ne-am hotărât. Aceia dintre noi care voiau să poarte alb cu violet au ieșit în față. A fost o împărțeală egală. Era și timpul să primim sânge proaspăt; garda lui Verity dădea semne de bătrânețe. Și era și cam moale, de la atâta stat în turn. Așa că ne-am reorganizat, i-am avansat pe cei care trebuiau de mult avansați, dacă ar fi fost loc și pentru ei, și am luat recruți ca să umplem golurile. Ne-a ieșit perfect. Nou-veniții o să ne dea prilejul să ne perfecționăm și noi cât îi învățăm pe ei. Regina va avea propria gardă, când vrea. Și când are nevoie de ea.

– Înțeleg. Mă cuprinse agitația. Și ce voiai să mă rogi?

– Să-i explici lui Verity. Să-i spui că regina are garda ei.

Fluier rosti cuvintele simplu, netulburată.

– Asta seamănă a lipsă de devotament, am răspuns, la fel de simplu. Ostași din garda lui Verity lasă la o parte însemnele lui și le adoptă pe cele ale reginei...

– Așa ar crede unii. Așa ar spune unii. Se uită fix în ochii mei și zâmbetul îi dispăru de pe buze. Dar tu știi că nu e adevărat. E un lucru necesar... Tatăl... Chivalry ar fi înțeles, i-ar fi pregătit reginei o gardă înainte de sosirea ei. Dar viitorul rege, Verity... nu e vorba de lipsă de devotament față de el. L-am slujit cu pricepere, pentru că îl iubim. Încă îl slujim. Suntem cei care întotdeauna i-am păzit spatele; acum ne-am retras și ne-am reorganizat, ca să i-l păzim și mai bine. Asta-i tot. Noi credem că are o regină bună. Nu vrem

s-o piardă. Atât. Nu ne-am schimbat părerea despre el. Știi asta.

Știam. Totuși... Am întors privirea ca să mă detașez de rugămintea ei, am clătinat din cap și am încercat să gândesc. De ce eu? se întreba furioasă o parte din mine. Mi-am răspuns singur. În momentul în care mi-am pierdut cumpătul și am ocărât gărzile că nu o apăraseră pe regină, m-am legat singur la cap. Burrich mă tot avertizase să nu-mi uit lungul nasului.

– Voi vorbi cu Verity. Și cu regina, dacă îmi dă el permisiunea.

Fluier zâmbi iar.

– Știam noi că o vei face. Mulțumesc, Fitz.

Într-o clipă dispăru de lângă mine ca un vârtej, cu bâta pregătită, și săltă amenințător spre partenerul ei, care cedă în silă. Am plecat oftând. Sperasem s-o văd pe Molly cărând apă la ora asta, s-o zăresc măcar o clipă. Dar nu era acolo și am plecat dezamăgit. Știam că n-ar fi trebuit să mă joc așa, dar în unele zile nu rezistam ispitei. Am părăsit curtea.

În ultimul timp, mă torturasem singur într-un mod special. Nu mi-am mai dat voie s-o văd pe Molly, dar n-am rezistat s-o urmăresc. Așa că intram în bucătărie imediat ce ea ieșea, sperând să-i simt parfumul în aer. Sau stăteam în coridorul mare seara și căutam locuri din care s-o zăresc fără să fiu observat. Indiferent că lumea se distra cu menestreli, poeți sau păpușari sau că stătea de vorbă și făcea lucru manual, ochii mei fugeau numai acolo unde trebuia să fie Molly. Era foarte serioasă și reținută în fustele ei

albastru-închis și nici nu se uita la mine. Vorbea întotdeauna cu femeile din turn sau stătea lângă Patience, în puținele seri când cobora și ea din cameră, și se ocupa de ea cu atâta interes, de parcă eu nici nu existam. Câteodată aveam impresia că scurta noastră întâlnire fusese doar un vis. Dar noaptea, când mă duceam la mine în odaie, scoteam cămașa dosită pe fundul scrinului și, dacă mi-o lipeam de față, îmi închipuiam că simt parfumul ei. Așa că înduram.

Trecuseră mai multe zile de când îi arsesem pe rug pe neoameni. În afară de garda reginei, se pregăteau și alte schimbări în turn și dincolo de zidurile lui. Doi meșteri de corăbii veniseră nechemați să ajute la construirea ambarcațiunilor. Verity fusese în al nouălea cer. Și mai impresionată fusese regina Kettricken, pentru că la ea veniseră mai întâi, spunând că voiau să fie de ajutor. Își aduseseră și ucenicii, ca să crească rândurile celor care lucrau la nave. Acum lămpile ardeau și înainte de răsăritul, și după apusul soarelui, iar oamenii munceau într-un ritm ametitor. Așa că Verity era și mai mult plecat, iar pe Kettricken, când o vizitam, o găseam și mai abătută. O ispiteam zadarnic cu cărți și mici excursii. Își petrecea vremea zăcând în fața războiului de țesut, tot mai palidă și mai nepăsătoare pe zi ce trecea. Deprimarea ei le copleșea și pe doamnele ei de companie, așa că vizita la ea era la fel de veselă ca un priveghi.

Nu mă așteptasem ca Verity să fie în cabinetul lui, așa că nu am fost dezamăgit când nu l-am găsit acolo. Era la șopronul corăbiilor, ca de obicei. I-am lăsat

vorbă lui Charim să mă cheme oricând va avea timp prințul să mă primească. Apoi, hotărât să-mi găsesc de lucru și să fac ce-mi sugerase Chade, m-am întors în camera mea. Am luat zarurile și răbojul și am plecat spre camera lui Kettricken.

Voiam s-o învăț jocurile de noroc care le plăceau atât de mult lorzilor și doamnelor, sperând să-i ofer și alte prilejuri de distracție. Speram, mai puțin încrezător, că jocurile o vor îndemna să iasă mai mult în lume și să nu mai depindă de tovărășia mea. Tristețea ei devenea pentru mine o povară și nu o dată mi-am dorit din tot sufletul să nu mai fiu în preajma ei.

– Învață-o să trișeze mai întâi. Dar spune-i că așa e jocul. Spune-i că regulile îi dau voie să trișeze. Dacă e iute de mână, lucru ușor de învățat, i-ar putea goli buzunarele lui Regal de câteva ori cât ai zice pește și el nici n-ar bănui-o. Și ce dacă ar bănui-o? Ce-ar face, ar acuza-o pe regina din Buckkeep că trișează la zaruri?

Bufonul, fără îndoială. Lângă mine, pășind liniștit, sceptrul cu cap de șobolan țopăindu-i pe umăr. Nu am tresărit vizibil, dar el știa că mă luase prin surprindere încă o dată. Ochii îi sclipeau veseli.

– Cred că viitoarea noastră regină mi-ar lua-o în nume de rău dacă aș induce-o în eroare. De ce nu vii și tu cu mine, ca s-o mai înveselești? Eu las zarurile la o parte, iar tu poți să faci jonglerii, i-am propus.

– Să fac jonglerii? Păi, Fitz, asta fac toată ziua și tu zici că mă țin numai de prostii. Te uiți la munca mea și zici că e o joacă, în timp ce eu văd cum te ocupi

serios de jocuri pe care nici măcar nu le-ai inventat. Ascultă sfatul bufonului. Învaţ-o pe regină ghicitori, nu zaruri, şi veţi fi amândoi mai înţelepţi.

– Ghicitori? Ăsta e un joc din Bingtown, nu?

– Ar fi unul bun de jucat la Buckkeep în zilele astea. Ia ghici, dacă poţi: cum se numeşte lucrul pe care nu ştii cum să-l numeşti?

– Nu m-am priceput niciodată la ghicitori, bufonule.

– Nimeni din neamul tău nu e priceput, din câte am auzit. Răspunde-mi la asta: ce are aripi în sulul lui Shrewd, limbă de foc în cartea lui Verity, ochi de argint în Pergamentele din Relltown şi piele cu solzi de aur în camera ta?

– Asta-i o ghicitoare?

Se uită la mine compătimitor.

– Nu. Ghicitoare a fost cea de dinainte. Ăsta e un Străbun. Iar prima ghicitoare te întreba cum să-l chemi.

Am slăbit ritmul. M-am uitat la bufon mai atent, dar pe el era greu să-l priveşti în ochi.

– Asta-i o ghicitoare? Sau o întrebare serioasă?

– Da.

Căpătă o figură serioasă. Am rămas cu piciorul în aer, complet zăpăcit. I-am aruncat o căutătură urâtă. Îmi răspunse lipindu-şi nasul de al şobolanului de pe sceptru. Îi zâmbi prosteşte.

– Vezi, tu, Şobolănică, nu ştie mai multe decât unchiul sau bunicul lui. Niciunul dintre ei nu ştie cum să cheme un Străbun.

– Cu Meşteşugul, am zis eu pripit.

Bufonul mă privi ciudat.

– De unde știi?

– Bănuiesc.

– De ce?

– Nu știu. Însă, dacă mă gândesc mai bine, nu cred că se poate. Regele Wisdom a străbătut cale lungă până i-a găsit pe Străbuni. De ce să fi călătorit atâta, dacă i-ar fi putut chema cu Meșteșugul?

– Ai dreptate. Dar uneori adevărul zace și în faptele înflăcărate. Așa că răspunde-mi la asta, băiete: avem un rege. Și un prinț. Amândoi cunosc Meșteșugul. Dar unde sunt cei inițiați împreună cu regele sau înaintea lui? Ce s-a întâmplat de am rămas fără inițiați, când avem mai mare nevoie de ei?

– Puțini învață Meșteșugul pe timp de pace. Galen nu a considerat potrivit să se ocupe de asta până anul trecut. Iar grupul pe care l-a format...

Am tăcut și, deși nu mai era nimeni pe coridor, n-am mai vrut să vorbesc despre asta. Nu spuneam nimănui ce discutam în secret cu Verity despre Meșteșug.

Bufonul începu să danseze în cerc în jurul meu.

– Dacă nu ți se potrivește pantoful, nu-l poți purta, indiferent cine ți l-a făcut, declară el.

Am încuviințat în silă.

– Așa este.

– Iar cel care l-a făcut nu mai e. Trist. Foarte trist. Mai trist decât carnea fierbinte de pe masă și vinul roșu din pahar. Dar cel care nu mai e a fost, și el, creat la rândul lui.

– Solicity. Și ea s-a dus.

– Nu și Shrewd. Nu și Verity. Eu cred că, dacă mai trăiesc doi dintre cei pe care i-a învățat ea, trebuie să mai trăiască și alții. Unde sunt?

Am ridicat din umeri.

– Au plecat. Au îmbătrânit. Au murit. Nu știu.

Mi-am stăpânit nerăbdarea, încercând să mă concentrez pe întrebarea lui.

– Sora regelui, Merry[1]. Mama lui August. A fost și ea inițiată, cred, dar a murit de mult. Probabil că tatăl lui Shrewd, regele Bounty, a fost ultimul care a format un grup. Dar mai trăiesc foarte puțini din generația aceea.

Mi-am mușcat limba. Verity îmi spusese odată că Solicity îi inițiase în Meșteșug pe toți aceia care dovedeau talent. Sigur mai trăiau câțiva dintre ei; nu puteau fi mai bătrâni cu mai mult de zece ani decât Verity...

– Au murit, dacă mă întrebi pe mine. Prea mulți. Știu eu.

Bufonul găsi răspuns la întrebarea mea nerostită. M-am uitat la el prosteşte. Îmi scoase limba și se depărtă de mine în pași de dans. Își studie sceptrul și mângâie afectuos șobolanul sub bărbie.

– Vezi tu, Șobolănică, e așa cum ți-am spus. Niciunul nu știe. Niciunul nu e destul de înțelept ca să întrebe.

– Bufonule, nu ești în stare să vorbești clar? am strigat eu, frustrat.

---

[1] Veselă, fericită (n. tr.).

Se opri ca trăsnit. La mijlocul piruetei, se lipi cu călcâiele de podea și împietri.

– Cui i-ar folosi? mă întrebă el cumpătat. M-ai asculta dacă aș veni la tine și nu ți-aș vorbi în ghicitori? Ai cădea pe gânduri și ai răsuci pe toate părțile fiecare vorbă de-a mea, ai cugeta la ea mai târziu, în camera ta? Bine, atunci. Voi încerca să vorbesc clar. Cunoști poezia „Șase înțelepți s-au dus la Jhaampe"?

Am încuviințat, mai nedumerit ca niciodată.

– Recită-mi-o.

– „Șase înțelepți au plecat la Jhaampe împreună, au urcat un deal și nu l-au mai coborât de furtună, s-au făcut stană de piatră și au dispărut..."

Nu-mi mai aduceam aminte vechea poezie pentru copii. Am uitat-o. Oricum e o prostie, una din alea care îți rămân în memorie, dar nu înseamnă nimic.

– Iată, desigur, motivul pentru care e trecută în pergamentele cu versurile cunoașterii, concluzionă bufonul.

– Nu știu! am izbucnit. Eram nervos peste poate. Bufonule, iar faci așa. Nu vorbești decât în ghicitori! Pretinzi că vorbești clar, dar mie îmi scapă adevărul tău.

– Ghicitorile, dragă Fitzy-Fitz, sunt menite să-i facă pe oameni să gândească. Să găsească adevăruri noi în zicerile vechi. Dar, orice-ar fi... Ai o minte înșelătoare. Cum să te fac să înțelegi? Poate dacă aș veni la tine noaptea, pe întuneric, și ți-aș cânta sub fereastră:

Dragul meu Fitz, scump prinţişor bastard,
Îţi cheltui toată vremea, te zbuciumi în zadar.
Lucrezi ca să te-opreşti, lupţi ca să te-nfrânezi,
Deşi, oricât te-ai zbate, n-ar trebui să pierzi.

Se aruncase într-un genunchi şi trăgea de nişte sfori invizibile de pe sceptru. Cânta înflăcărat, avea voce bună. Împrumutase melodia de la o baladă de dragoste cunoscută. Mă privi, scoase un oftat prefăcut, îşi umezi buzele şi continuă îndurerat:

De ce niciun Farseer nu vede mai departe,
De ce judecă toate aşa cum par, deşarte?
Ţărmul e luat ca pradă, supuşii-s chinuiţi.
Eu strig şi chem zadarnic, ei urlă toţi „mai staţi"!
O, prinţişor bastard, o, blând şi dulce Fitz,
De mai staţi mult pe gânduri, veţi fi tăiaţi bucăţi.

O servitoare aflată în trecere se opri să asculte, uluită. Un paj se ivi în pragul uşii şi se holbă la noi, rânjind cu gura până la urechi. M-am înroşit, pentru că bufonul făcea o figură şi blândă, şi pătimaşă. Am încercat să trec pe lângă el nepăsător, dar se târî după mine în genunchi şi mă prinse de mânecă. Ori stăteam pe loc, ori mă luptam ca un caraghios să mă eliberez. Aşa că am rămas pe loc ca prostul. Bufonul îmi rânji afectat. Pajul chicoti, iar pe hol se auziră două glasuri şuşotind amuzate. Nu am ridicat ochii să văd cine se distra pe socoteala mea. Bufonul îmi trimise o bezea. Cântă mai departe, în şoaptă:

Te strânge-n gheare ne-mblânzita soartă?
Voința Meșteșugului ți-e moartă?
Găsește-ți aliații, caută-i pe inițiați,
Dați libertate minții, zdrobiți-i pe pirați.
Dați viață viitorului fierbinte,
Din patimile voastre să se-avânte.
Cu Harurile voastre adunate,
Pentru urmași, salvați Șase Ducate.
Bufonul vă imploră lăcrimând,
Bezna cea groasă s-o goniți curând.
Nu dați pe mâna morții un popor
Când viața-și pune-ncrederea în voi.

Făcu o mică pauză, apoi continuă cu glas tare, plin de voioșie:

Și dacă toate astea ți le scoți din minte
Cum scoți, în somn, bășinile din fund, să-ți cânte,
Primește cea mai sinceră închinăciune,
Cum numai rareori ți-e dat să vezi în lume!

Se desprinse de mâneca mea și se rostogoli într-o tumbă pe care o încheie arătându-mi fundul gol. Era uimitor de alb, iar eu nu mi-am putut ascunde nici uluirea, nici jignirea. Bufonul sări în picioare, îmbrăcat la loc, cum se cuvine, iar Șobolănică se înclină umil în fața celor care se opriseră să fie martori la umilirea mea. Izbucniră hohote de râs și un ropot de aplauze. Spectacolul mă lăsase fără cuvinte. Am întors capul și-am vrut să trec pe lângă bufon, dar el îmi

blocă drumul dintr-un salt. Își luă brusc o mină serioasă și se adresă celor care încă zâmbeau:

– Rușine să vă fie tuturor, că vă veseliți așa! Chicotiți și arătați cu degetul un băiat cu inima frântă! Nu știți că Fitz și-a pierdut ființa cea mai dragă? Da, își ascunde suferința sub roșeața din obraji, dar ea a murit și l-a lăsat cu sufletul arzând de dor nestins. Umilă până la încăpățânare și primejdios de bășinoasă, cea mai modestă dintre fete, draga noastră Lady Thyme, a pierit. Din cauza propriei duhori, nu mă îndoiesc, deși unii zic că i s-a întâmplat pentru că mânca numai carne stricată. Dar carnea stricată, veți zice, pute de-ți mută nasul, ca să nu cumva să o mănânci. La fel putem spune și despre Lady Thyme, așa că ea probabil că nu simțea putoarea cărnii sau credea că e mireasma degetelor ei. Nu plânge, sărmane Fitz, îți vom găsi pe altcineva. Îmi voi dedica timpul numai ca s-o aflu, începând chiar de azi! Îți jur, pe capul lui Sir Șobolănică. Iar acum te îndemn să te întorci degrabă la treburile tale, pentru că, ți-o spun sincer, și eu am întârziat de la ale mele. Rămas-bun, sărman Fitz, biată inimioară! Să înfrunți disperarea cu atâta îndrăzneală! Biet tânăr neconsolat! O, Fitz, bietul, bietul de tine...

Se îndepărtă de mine pe coridor, clătinând amărât din cap și consultându-se cu Șobolănică ce altă babă înstărită să pețească pentru mine. M-am uitat după el, năuc. Mă simțeam trădat. Să mă facă așa de râs în fața altora! Oricât ar fi de ascuțit la limbă și într-o ureche, nu mă așteptam să fiu ținta glumelor lui în fața lumii.

Am tot așteptat să se întoarcă și să mai spună ceva care să mă facă să înțeleg ce se întâmplase, dar nu a făcut-o. Când a cotit, am înțeles că pusese capăt chinului meu. Am plecat și eu, stânjenit peste măsură și la fel de nedumerit. Cuvintele din versurile lui neghioabe mi se întipăriseră în minte și sigur aveam să cuget la cântecul lui de dragoste în zilele următoare, ca să le deslușesc tâlcul. Dar Lady Thyme? N-ar fi spus lucrurile acelea despre ea, dacă n-ar fi fost adevărate. Dar de ce ar fi permis Chade ca ființa în care se deghiza când ieșea în lume să moară astfel? Al cui trup va fi dat drept al lui Lady Thyme, fără îndoială ca să fie dus cu căruța la rudele ei îndepărtate, pentru înmormântare? Era aceasta modalitatea lui de a începe o călătorie, de a pleca din Buckkeep fără să fie văzut? Dar, încă o dată, de ce s-o omoare? Pentru ca Regal să creadă că a reușit să-l otrăvească? În ce scop?

Peste măsură de uluit, am ajuns, într-un sfârșit, la ușa lui Kettricken. Am rămas o clipă pe coridor, ca să-mi regăsesc aplombul și să-mi recompun expresia feței. Pe neașteptate, se deschise ușa de vizavi și Regal se ciocni de mine. În elanul lui, mă îmbrânci într-o parte și, înainte să-mi revin, îmi spuse, în generozitatea lui nemărginită:

– Nu-i nimic, Fitz. Nu mă aștept la scuze din partea unui nenorocit ca tine.

Rămase pe loc și-și aranjă vesta, în timp ce tinerii care veneau în urma lui ieșiră din cameră chițăind amuzați. Le zâmbi tuturor, apoi se aplecă spre mine să mă întrebe cu glas scăzut și veninos:

– De la cine vei mai suge acum, că târfa bătrână a murit? Ei, nu-i nicio pagubă. Sunt sigur că vei găsi altă babă care să te cocoloşească. Sau ai de gând să te linguşeşti pe lângă una mai tânără?

Îndrăzni să-mi zâmbească înainte de a se răsuci pe călcâie şi de a pleca fâlfâind din mâneci, urmat de cei trei linge-blide.

Am crezut că iau foc când am auzit jignirea la adresa reginei. Mă luă pe neaşteptate, ca niciodată. Furia mă izbi în piept şi mi se ridică în gât. Am simţit străbătându-mă o forţă teribilă; buza de sus mi se ridică a mârâit. *Ce este? Ce s-a întâmplat? Ucide-l! Ucide-l! Ucide-l!*, am auzit din depărtare. Am făcut un pas, următorul ar fi fost un salt, iar dinţii mi s-ar fi înfipt acolo unde gâtul se întâlneşte cu umerii.

– FitzChivalry, am auzit un glas uimit.

Molly! M-am întors spre ea, trecând de la mânie la încântare. Dar ea se retrase repede, spunând: „Îmi cer iertare, domnule", şi trecu pe lângă mine.

Ţinea privirea plecată şi se purta ca o servitoare.

– Molly? am strigat şi m-am dus după ea.

Se opri. Întoarse capul şi-mi oferi un chip nepăsător.

– Domnule? Aţi avut vreun comision pentru mine? mă întrebă cu glas lipsit de intonaţie.

– Un comision?

Sigur că da. M-am uitat în jur, dar pe coridor nu mai era nimeni. Am făcut un pas spre ea şi i-am şoptit cu voce subţire:

– Nu. Mi-a fost aşa de dor de tine, Molly...

– Nu se cuvine, domnule, vă rog să mă iertaţi.

Îmi întoarse spatele mândră, calmă, și plecă.

– Ce-am făcut? am întrebat-o, consternat și nervos.

Nu mă așteptam la un răspuns. Dar ea se opri din nou. Își ținea spatele drept sub straiele albastre și capul ridicat sub țesătura pentru păr. Nu se mai întoarse către mine, ci rosti calmă, către pereți:

– Nimic. Nu ați făcut nimic, domnule. Absolut nimic.

– Molly! am protestat eu, dar ea dispăru după colț.

Am rămas pironit, urmărind-o cum se îndepărtează. După o clipă, mi-am dat seama că scoteam un fel de scâncet combinat cu un mârâit.

Hai să mergem la vânătoare mai bine.

Poate că ar fi cel mai bun lucru, m-am trezit încuviințând. *Să vânăm, să ucidem, să mâncăm, să dormim. Și să nu facem nimic altceva.*

De ce nu acum?

Nu prea știu.

Mi-am adunat gândurile și am bătut la ușa lui Kettricken. Îmi deschise Rosemary și mă pofti zâmbind cu gropițe în obraji. Odată intrat, am înțeles îndată ce treabă avusese Molly acolo. Kettricken ținea la nas o lumânare verde și groasă. Pe masă mai erau câteva.

– Mirt, am observat eu.

Kettricken ridică privirea surâzând.

– FitzChivalry, bine ai venit. Intră și așază-te. Pot să-ți ofer de mâncare? Puțin vin?

Am rămas cu ochii la ea. Era total schimbată. I-am simțit puterea, am știut că se concentra numai pe ea însăși. Purta o tunică gri fină și pantaloni mulați.

Părul şi-l pieptănase ca de obicei. Se împodobise modest, cu un colier din mărgele de piatră verde şi albastră. Nu aceasta era femeia pe care o adusesem înapoi la Buckkeep cu câteva zile în urmă. Femeia aceea tulburată, nervoasă, jignită şi confuză. Kettricken din faţa mea era un izvor de seninătate.

– Regina mea, am rostit, şovăitor.

– Kettricken, mă corectă ea blândă.

Se plimbă prin cameră, aranjând lumânările pe rafturi. Mă provoca tocmai pentru că nu mai spunea nimic.

Am păşit spre centrul încăperii. Regina şi Rosemary erau singure. Verity mi se plânsese odată că în camerele lui Kettricken domneşte ordinea dintr-o tabără de ostaşi. Nu exagerase. Mobilierul simplu nu avea nicio pată. Lipseau tapiseriile şi covoarele grele care împodobeau turnul. Pe podea fuseseră întinse rogojini simple de paie, iar ramele sprijineau paravane de pergament pictate delicat cu crengi înflorite şi copaci. Nu era nici urmă de neorânduială. Orice lucru era fie terminat şi pus la loc, fie urma să fie început. Numai aşa pot descrie pacea din camera aceea.

Intrasem prins într-un vârtej de sentimente. Acum stăteam liniştit şi tăcut, respirând regulat şi calmându-mi bătăile inimii. Un colţ al camerei fusese transformat într-un alcov cu paravane din pergament, covor de lână verde pe podea şi bănci scunde şi tapisate, cum văzusem la munte. Kettricken aşeză lumânarea de mirt în spatele unui paravan. O aprinse de la focul din cămin. Ca un răsărit de soare, flacăra

dădea viață și căldură scenelor pictate. Kettricken ocoli încăperea ca să se așeze pe una dintre băncile joase. Îmi făcu semn să mă așez pe cea din fața ei.

– Vrei să mi te alături? mă invită ea.

I-am făcut pe plac. Mă înconjurau paravanul ușor luminat, iluzia unei odăi intime și mirosul dulceag de mirt. Banca scundă era foarte confortabilă. Mi-au trebuit câteva clipe ca să-mi amintesc pentru ce anume venisem.

– Regina mea, m-am gândit că ai vrea să înveți câteva jocuri de noroc care se joacă la Buckkeep. Ca să te poți alătura celor care se distrează cu ele.

– Poate altă dată, mă refuză ea politicos. Dacă tu și cu mine vom vrea să ne distrăm și dacă îți va face plăcere să mă înveți. Dar numai din aceste motive. Am descoperit că vechile proverbe sunt adevărate. Nu te poți depărta prea mult de sinele tău, pentru că fie se rupe legătura cu el, fie te trage înapoi. Eu sunt norocoasă. Pe mine m-a tras înapoi. Sunt din nou sinceră cu mine însămi, FitzChivalry. Asta simți în mine astăzi.

– Nu înțeleg.

Kettricken surâse.

– Nici nu e nevoie, îmi spuse, apoi tăcu.

Mica Rosemary se așezase lângă șemineu. Își luase tăblița și creta, pretinzând că se distrează. Până și copila aceea veselă îmi părea prea liniștită în ziua aceea. M-am întors spre Kettricken și am așteptat. Dar ea stătea și se uita la mine, zâmbind nedumerită. Am lăsat să treacă un minut, două, apoi am întrebat-o:

– Ce facem?

– Nimic.

Am tăcut și eu. După multă vreme, Kettricken rosti:

– Propriile noastre ambiții și îndatoriri, cele pe care ni le alegem singuri, hotarele între care vrem să închidem lumea nu sunt decât umbra aruncată de un copac pe zăpadă. Se va muta odată cu soarele, se va clătina în bătaia vântului, iar când se topește omătul moale va cădea strâmbă pe pământul zgrunțuros. Dar copacul rezistă. Înțelegi?

Se aplecă puțin în față ca să se uite în ochii mei. Avea o privire blândă.

– Cred că da, i-am răspuns stânjenit.

Mă privi ușor compătimitoare.

– M-ai înțelege, dacă nu te-ai mai strădui s-o faci, dacă ai renunța să te tot gândești la ce e important pentru mine, întrebându-te, pur și simplu, dacă ideea aceea merită să te preocupe. Dar eu nu te oblig. Aici nu oblig pe nimeni la nimic.

Își îndreptă spatele cu o mișcare delicată, fără efort, odihnitoare. Și iar nu făcu nimic. Stătu în fața mea și începu să se dezvăluie. Am simțit cum viața ei mă atinge discret și plutește în jurul meu. Era o atingere din cea mai fină. Dacă n-aș fi știut ce e Meșteșugul și Harul, nu cred că aș fi sesizat-o. Prudent, așa cum aș fi încercat un pod țesut din pânză de păianjen, mi-am lăsat simțurile să coboare peste ale ei.

Mintea ei porni în căutare. Nu ca a mea, spre un anumit animal sau ca să cercetez împrejurimile. Am renunțat la cuvântul cu care îmi numeam simțul.

Kettricken nu căuta nimic cu Harul ei. Era o ființă, așa cum spusese chiar ea, dar o ființă care făcea parte dintr-un întreg. Își adună gândurile, studie în ce fel o atingea pânza de păianjen și fu mulțumită. Un lucru sensibil și delicat, în fața căruia m-am minunat. M-am relaxat și eu, preț de-o clipă. Am expirat. Am lăsat Harul să cuprindă totul. Am renunțat la prudență, la teama că mă va prinde Burrich. Nu mai făcusem nimic asemănător. Atingerea lui Kettricken era fină ca picăturile de rouă alunecând pe un fir de pânză de păianjen. Eu eram un potop stăvilit, eliberat dintr-odată ca să umple canalele vechi până la revărsare și să trimită șuvoaie de apă să cerceteze șesurile.

Hai să vânăm! Lupul meu, vesel.

În grajduri, Burrich tocmai curățase o copită și-și îndrepta spatele, ca să se încrunte la pereți. Cenușia bătea din picior în boxă. Molly se îndepărta scuturând din umeri și din păr. În fața mea, Kettricken se uită la mine de parcă i-aș fi vorbit cu glas tare. Doar o clipă am mai fost reținut, apucat dintr-o mie de părți, lungit și lățit, orbit necruțător de lumină. Am simțit totul, nu doar oamenii care veneau și plecau, dar și fiecare porumbel care flutura din aripi pe streșini, fiecare șoarece care se strecura neobservat printre butoaiele cu vin, fiecare fărâmiță însuflețită care nu era și nu fusese fărâmițată, ci un nod din pânza vieții. Nimeni nu e singur, nimic nu e uitat, nimic nu e fără înțeles, fără rost sau fără importanță. Cineva începu să cânte, apoi tăcu și răsună un cor, alte voci, îndepărtate, vagi, care întrebau: *Ce? Poftim?*

M-ai strigat? Ești aici? Visez? Se agățau de mine cum se agață cerșetorii de mâneca trecătorilor și am simțit dintr-odată că, dacă nu mă retrag, m-aș trezi ferfeniță, ca o bucată de pânză. Am clipit, închizându-mă în mine. Am inspirat adânc.

Nu se scursese nicio clipă. Poate o răsuflare, o clipită. Kettricken îmi aruncă o privire piezișă. M-am făcut că nu văd. M-am scărpinat la nas. M-am foit pe scaun.

Mi-am găsit o poziție convenabilă. S-au mai scurs câteva minute până când am oftat și am ridicat din umeri, în semn de scuză.

– Mă tem că nu înțeleg jocul, i-am oferit lui Kettricken o explicație.

Reușisem să o enervez.

– Nu e un joc. Nu trebuie să-l înțelegi sau să-l „joci". Pur și simplu oprești totul și exiști.

M-am prefăcut că mă străduiesc. Am stat nemișcat câteva momente, apoi m-am jucat absent cu manșeta până când privirea reginei se opri asupra mea. Atunci am plecat ochii, rușinat.

– Lumânarea miroase foarte frumos, am complimentat-o eu.

Kettricken oftă și renunță.

– Fata care le face se pricepe foarte bine la mirosuri. Mă simt ca într-o grădină, înconjurată de miresme. Regal mi-a adus una dintre lumânările ei de caprifoi și după aceea am căutat-o eu, ca să văd ce lucrează. E servitoare aici și nu are timp și bani să facă mai multe. Așa că mă consider norocoasă când mi le oferă.

– Regal, am spus.

Regal vorbește cu Molly. Regal o cunoaște destul de bine ca să știe că face lumânări. O presimțire sumbră mă strânse pe dinăuntru ca o gheară.

– Regina mea, cred că te reții de la ceea ce dorești să faci. Nu aceasta este dorința mea. Pot să plec acum și să revin când ai nevoie de companie?

– Exercițiul acesta nu înlătură compania, FitzChivalry. Mă privi cu tristețe. Nu mai încerci o dată să te eliberezi? O clipă, am avut impresia... Nu? Bine, atunci te las să pleci.

Am ghicit părere de rău și singurătate în vocea ei. Își îndreptă ținuta, inspiră adânc, expiră încet. I-am simțit din nou conștiința vibrând pe pânză. E înzestrată cu Har, mi-am zis. Nu în mare măsură, dar îl are.

Am părăsit tăcut camera. M-am distrat puțin, întrebându-mă ce-ar zice Burrich dacă ar afla. Nu tot atât de distractiv a fost când mi-am amintit cum se alertase Kettricken când o cercetasem eu cu Harul. M-am gândit la vânătoarea mea nocturnă cu lupul. Va începe în curând regina să se plângă de vise ciudate?

Certitudinea că voi fi descoperit îmi dădu fiori. Fusesem prea neglijent, prea multă vreme. Știam că Burrich își dă seama când folosesc Harul. Dacă își dădeau seama și alții? Puteam fi acuzat de magia animalelor. Am luat o hotărâre și mi-am întărit sufletul cu ea. A doua zi, aveam să trec la fapte.

11
LUPI SINGURATICI

Bufonul va rămâne întotdeauna unul dintre marile mistere din Buckkeep. Pot spune cu certitudine că nu se știe nimic sigur despre el. De unde se trage, câți ani are, dacă e bărbat sau femeie, ce rasă e – toate acestea au fost subiectul multor presupuneri. Faptul cel mai surprinzător e cum a reușit o persoană atât de cunoscută să-și păstreze aura de intimitate. Întrebările despre bufon vor fi întotdeauna mai multe decât răspunsurile. A avut el cu adevărat puteri mistice, harul prezicerii, har vrăjitoresc sau pur și simplu mintea lui ageră și limba ascuțită îți dădeau senzația că știe totul înainte de a se întâmpla? Dacă nu cunoștea viitorul, atunci lăsa impresia că îl cunoaște, iar prin presupunerile lui cumpănite ne-a influențat pe mulți dintre noi să-l ajutăm să-i dea o formă așa cum considera el de cuviință.

Alb pe alb. Răsuci urechea. Mișcarea, oricât de fină, îl dădu de gol.

Vezi? l-am întrebat.

Miros.

Eu văd. Am scăpărat din ochi spre pradă. Nicio mișcare. Atât era destul.

Văd! Sări, iepurele țâșni, iar Puiul porni greoi după el. Iepurele alerga ușor peste zăpada pufoasă, dar lupul trebuia să se ridice și să sară prin ea. Iepurele îl amăgea țopăind când aici, când dincolo, în jurul unui pom, în jurul grămezilor de tufe, printre rugi. A rămas acolo? Puiul adulmecă plin de speranță, dar se înțepă în nasul fin în tufele dese.

A plecat, i-am spus.

Ești sigur? De ce nu m-ai ajutat?

Nu pot urmări vânatul în zăpada afânată. Trebuie să pândesc și să sar când e suficient un singur salt.

Aha. Iluminare. Gânduri. *Suntem doi. Ar trebui să vânăm împreună. Eu gonesc vânatul și îl îndrept spre tine. Tu ești gata să sari și să-i rupi gâtul.*

Am clătinat încet din cap. *Trebuie să înveți să vânezi singur, Puiule. Nu voi fi întotdeauna cu tine, cu mintea sau cu trupul.*

Lupul nu trebuie să vâneze singur.

Poate că nu. Dar mulți așa fac. Și tu vei face la fel. Dar n-am avut de gând să începi cu iepuri. Să mergem.

Se culcă la călcâiele mele, bucuros că eu sunt cel care conduce drumul. Plecaserăm din turn înainte ca lumina iernatică să încărunțească cerul. Acum era albastru, senin și rece. Urma după care mergeam nu era decât un făgaș greu de ghicit printre nămeți. Mă afundam în zăpadă până la genunchi la fiecare pas. În jurul nostru, pădurea încremenise a iarnă, trezită

numai de câte-o păsărea care săgeta albul sau croncănitul îndepărtat al ciorilor. Era o pădure deschisă, formată mai mult din puieți și din câte-un copac foarte înalt, scăpat din focul care pustiise panta dealului. Vara era o pajiște numai bună pentru capre. Copitele lor mici și ascuțite tăiaseră drumul pe care mergeam noi. Ducea la o colibă sărăcăcioasă de piatră, un țarc prăbușit și un adăpost pentru capre. Nu se folosea decât vara.

Puiul a fost în al nouălea cer când m-am dus după el de dimineață. Mi-a arătat pe unde să ocolim ca să nu ne vadă gărzile. O poartă veche pentru vite, demult zidită, era portița lui de scăpare. Pământul alunecase și deplasase piatra și mortarul, formând o crăpătură destul de largă ca să se furișeze prin ea. Zăpada bătătorită mi-a arătat că trecuse deseori pe acolo. După ce trecurăm dincolo de ziduri, ne îndepărtaserăm pe furiș de turn, ca două umbre în lumina pierdută de stele și lună în omătul alb. Odată ajunși la o distanță sigură de turn, Puiul transformase excursia în exercițiu de pândă. O luase la goană înainte, ca să se ascundă în așteptarea mea, să-mi tragă o labă cu ghearele desfăcute sau să mă piște cu colții. Pe urmă fugise într-un cerc larg în jurul meu, ca să mă atace din spate. L-am lăsat să se joace, bucuros că-mi pun oasele în mișcare și că mă zbengui ca un puști necopt. Aveam grijă să înaintăm întruna, așa că, până când a răsărit soarele și s-a luminat, eram la kilometri întregi de Buckkeep, într-o zonă rareori călcată de om iarna. Din pură întâmplare am văzut iepurele alb

pe zăpadă. Mă gândeam la o pradă mai modestă pentru prima vânătoare a Puiului.

De ce venim aici? întrebă el, imediat ce am zărit coliba.

Ca să vânăm, i-am răspuns simplu. M-am oprit la distanță de ea. Puiul se culcă pe burtă lângă mine, așteptând. *Ei, ce-așteptți? Du-te și caută urme de vânat.*

O, grozavă vânătoare, ce să spun! Să adulmeci printr-o vizuină de oameni după resturi. Dezgustător.

Nu după resturi. Du-te și uită-te.

Săltă înainte, apoi coti spre colibă. L-am urmărit cum aleargă. Învățase multe în vânătorile noastre din vis, dar acum voiam să vâneze fără niciun pic de ajutor din partea mea. Nu mă îndoiam că poate. M-am mustrat că tot amânasem să mi-o dovedească.

Rămase în tufișurile ninse cât îl ținu răbdarea. Se apropie de colibă prudent, cu urechile ciulite și cu botul ridicat. *Mirosuri vechi. Oameni. Capre. Frig și vechi.* Rămase împietrit o clipă, apoi făcu un pas precaut în față. Se deplasa cu mișcări chibzuite și precise. Urechile aplecate în față, coada dreaptă, era încordat și concentrat. *ȘOARECE!* Sări și-l prinse. Îl scutură de cap, îi rupse gâtul rapid și-l aruncă în aer. Îl prinse din zbor. *Șoarece!* mă anunță vesel. Își răsuci prada în aer și sări după ea, dansând pe labele din spate. O prinse din nou, delicat, cu dinții mici din față, și iar o azvârli. M-am uitat la el mândru și aprobator. Când termină cu joaca, din șoarece mai rămăsese doar blana zdrențuită. Îl mâncă dintr-o înghițitură și veni țopăind la mine.

Şoareci! Locul geme de şoareci! Coliba e plină de mirosul şi de urmele lor.

Mi-am zis eu că trebuie să fie o mulţime pe-aici. Căprarii se tot plâng de ei, năpădesc coliba şi le mănâncă proviziile vara. Am bănuit că rămân aici şi peste iarnă.

Foarte graşi pentru vremea asta, observă Puiul şi o şterse săltând. Vână cu entuziasm sălbatic, dar numai până îşi potoli foamea. Apoi veni rândul meu să mă apropii de colibă. Zăpada se adunase în mormane în faţa uşii de lemn şubrede pe care am deschis-o cu umărul. Înăuntru era un dezastru. Ninsese prin acoperişul de trestie şi rămăseseră dungi pe podeaua murdară. Am văzut un cămin cu cârlig pentru ceainic şi un horn improvizat. Un taburet şi o bancă de lemn erau singurele piese de mobilier din colibă. Mai rămăseseră câteva resturi de lemne în cămin. Le-am folosit ca să aprind focul pe pietrele înnegrite. L-am lăsat să ardă încet, numai cât să mă încălzesc şi să dezgheţ pâinea şi carnea pe care le adusesem cu mine. Puiul veni şi el să guste, mai mult ca să mănânce de la mine decât de foame. Exploră în linişte coliba.

Plin de şoareci!

Ştiu. Am şovăit, apoi m-am forţat să adaug: *N-o să mori de foame aici.*

Ridică imediat botul din ungherul pe care-l adulmeca. Făcu doi-trei paşi spre mine, apoi se opri, cu labele înţepenite. Mă pironi din priviri. I-am citit sălbăticia în ochii întunecaţi. *Mă părăseşti aici.*

Da. Ai mâncare cu grămada. O să mă întorc peste un timp, să mă asigur că eşti bine. Cred că o să te descurci.

Vei învăța să vânezi. La început, șoareci, apoi... vânat mai mare...

Mă trădezi. Trădezi haita.

Nu. Nu suntem o haită. Te eliberez, Puiule. Ne-am apropiat prea mult. Nu e bine, pentru niciunul dintre noi. Te-am avertizat demult că nu vreau să mă leg de tine. Nu putem să împărțim unul viața celuilalt. E mai bine pentru tine să pleci, singur, să devii ceea ce te-ai născut să fii.

M-am născut să fac parte dintr-o haită. Ridică ochii spre mine. *Vrei să spui că sunt lupi aici care vor accepta un străin pe teritoriul lor și-l vor primi în haita lor?*

Am fost nevoit să întorc privirea. *Nu. Nu sunt lupi pe-aici. Ar trebui să străbați drum lung ca să ajungi într-un loc destul de sălbatic pentru ca lupii să trăiască nestingheriți.*

Atunci ce mă așteaptă aici?

Mâncare. Libertate. Viața ta, alta decât a mea.

Izolare. Îmi arătă colții, apoi, brusc, întoarse capul. Se îndreptă spre ușă și mă ocoli făcând un cerc larg. *Oamenii.* Rânji disprețuitor. *Într-adevăr, nu ești haită, ci om.* Se opri în dreptul ușii deschise ca să se mai uite o dată la mine. *Oameni sunt într-adevăr cei care cred că pot conduce viețile altora, dar nu se apropie de ei. Crezi că legătura e hotărâtă de unul sau de altul? Inima mea îmi aparține. O dau cui vreau. Nu o voi da celui care mă azvârle. Nici nu mă voi supune celui care nu crede în haită și în legătura dintre cei ce-o formează. Crezi că voi rămâne aici, să adulmec bârlogul ăsta al oamenilor, să mă reped la șoarecii care au venit să le*

mănânce resturile de mâncare, să fiu ca ei, animale care trăiesc de pe urma oamenilor? Nu. Dacă nu e să formăm o haită, atunci nu suntem înrudiți. Nu-ți datorez nimic, cu atât mai puțin supunere. Nu voi rămâne aici. Voi trăi după voia mea.

Un gând viclean. Îmi ascundea ceva și l-am ghicit.

Faci ce vrei, Puiule, în afară de un singur lucru. Nu mă vei urmări înapoi la Buckkeep. Ți-o interzic.

Mi-o interzici? Mi-o interzici? Îi interzici vântului să bată pe lângă vizuina ta de piatră sau ierbii să crească în pământul dimprejurul ei. Atâta drept ai tu. Să interzici.

Fornăi și-mi întoarse spatele. Am făcut un efort de voință și i-am vorbit pentru ultima oară.

– Puiule! l-am strigat, cu glas omenesc.

Se răsuci speriat. La glasul meu, lăsă urechile mici pe spate. Vru să-mi arate colții. Dar nu apucă, pentru că l-am *respins.* Un lucru pe care știusem dintotdeauna cum să-l fac, așa cum știi din instinct să-ți tragi degetul din foc. Rareori mă foloseam de această forță, pentru că, mai demult, Burrich o întorsese împotriva mea și nu mă mai încredeam în ea. Nu l-am împins așa cum o făcusem când era în cușcă. L-am îndepărtat cu toată puterea, respingerea mintală devenind aproape fizică atunci când se retrase din mintea mea. Făcu un salt înapoi, apoi rămase cu picioarele depărtate pe zăpadă, gata s-o ia la goană. Mă privi șocat.

– PLEACĂ! am strigat cuvântul omenesc, cu glas omenesc, și apoi l-am *respins* din nou cu fiecare fărâmă de Har pe care o aveam. O luă la fugă, nu grațios, ci

sărind în zăpadă pe unde apuca. Mi-am pus frâu mie însumi, refuzând să-l urmăresc cu mintea și asigurându-mă că nu se oprește. Nu. Gata, s-a terminat. *Respingerea* a însemnat o rupere, nu doar retragerea mea, ci tăierea oricăror legături pe care lupul le avea cu mine. Retezarea lor. Și mai bine să rămână așa. Totuși, stând și holbându-mă la tufișurile după care dispăruse, am simțit un gol foarte asemănător cu frigul, un tremur de dor, o absență. Am auzit oameni vorbind despre un membru retezat. Pipăiau locul în care ar fi trebuit să fie partea lipsă din ei.

Am părăsit coliba și am pornit spre casă. Cu cât mă îndepărtam, cu atât mă durea mai tare. Nu era o durere trupească, dar numai cu ea puteam să-mi compar suferința. Mă simțeam pustiit și jupuit, ca și când mi-ar fi sfărâmat cineva carnea și oasele. Era mai rău decât atunci când Burrich mi-l luase pe Curiosul, pentru că acum mi-o făcusem cu mâna mea. Sfârșitul după-amiezii aducea frig mai mare decât zorii cenușii. Am încercat să mă conving că nu-mi era rușine. Făcusem ce trebuia. Ca și cu Virago. Am alungat amintirea ei. Nu. Puiului îi va fi bine. Mai bine decât cu mine. Ce viață ar duce un animal sălbatic, dacă ar trebui să stea ascuns, în pericol de a fi descoperit de câinii turnului sau de vânători sau de oricine îl zărea? Da, poate că acum era izolat, poate că se simțea singur, dar avea să trăiască. Legătura noastră fusese retezată. Ispita stăruia să cercetez cu mintea împrejurimile, ca să văd dacă îl mai simt, să pipăi și să aflu dacă mintea lui o mai atinge, cât de cât, pe a mea. Am rezistat

ferm, mi-am ferecat gândurile față de el cât am putut. A plecat. Nu mă va urmări. Nu după ce l-am *respins* așa. Nu. Călcam mai departe prin zăpadă și refuzam să mă uit înapoi.

Dacă nu aș fi fost cufundat în gânduri, atât de hotărât să mă izolez în mine, poate că aș fi observat ceva. Dar mă îndoiesc. Nu aveam ce face cu Harul împotriva neoamenilor. Nu știu dacă stătuseră la pândă sau dacă nimerisem eu exact în ascunzătoarea lor. Mi-am dat seama de prezența lor când am fost lovit în spate și am căzut cu nasul în zăpadă. La început, am crezut că e Puiul, venit înapoi să-mi înfrunte hotărârea. M-am rostogolit și am dat să mă ridic, dar un altul m-a apucat de umăr. Neoameni, trei bărbați, unul tânăr și doi bine clădiți, cândva cu mușchi de oțel. Am înregistrat totul în minte, cântărindu-i ca pentru un exercițiu primit de la Chade. Unul dintre zdrahoni avea cuțit, ceilalți, ciomege. Haine rupte și soioase. Fețe roșii cojite de frig, bărbi murdare, lațe jegoase. Vânătăi și tăieturi pe obraji. Se luptau între ei sau atacaseră pe altcineva înaintea mea?

Am smuls brațul care mă strângea de umăr și m-am îndepărtat de ei cât am putut. Aveam un cuțit la cingătoare. Nu foarte lung, dar era bun și el. Nu bănuisem că voi avea nevoie de arme, că mai existau neoameni lângă Buckkeep. Făcură un cerc larg în jurul meu, blocându-mă în mijlocul lui. Mă lăsară să scot cuțitul. Nu părea să-i îngrijoreze.

– Ce vreți? Mantaua mea?

Am desfăcut gaica și am lăsat-o să cadă. Unul dintre ei se uită la ea, dar nimeni nu sări s-o ia, așa cum sperasem. Mi-am schimbat poziția, m-am învârtit, încercând să-i văd pe toți deodată, să nu fie niciunul în spatele meu. Nu era ușor.

– Mănușile?

Le-am smuls de pe mâini și le-am aruncat spre cel mai tânăr. Le lăsă la picioare, unde căzuseră. Neoamenii icneau și se foiau, clătinându-se, urmărindu-mă din priviri. Niciunul nu voia să atace primul. Știau că am cuțit; cel dintâi care sărea la mine ar fi fost rănit. Am făcut câțiva pași spre o deschizătură din cerc. Se deplasară ca să-mi blocheze drumul.

– Ce vreți? am răcnit.

M-am răsucit, plimbându-mi privirea de la unul la altul și, preț de-o clipă, l-am fixat doar pe unul. Nu am citit în ochii lui nici cât citisem într-ai Puiului. Nu sălbăticie pură, ci nenorocirea provocată de foame și de nevoi. M-am uitat lung la el. Clipi.

– Carne, mormăi el, de parcă i-aș fi scos cuvântul cu cleștele din gură.

– N-am carne, niciun fel de mâncare. De la mine nu veți primi nimic, decât bătaie!

– Tu, grohăi altul, scoțând un hohotit grotesc. Jalnic, crud. Carne!

Așteptasem prea mult, mă uitasem prea mult doar la un neom, pentru că altul îmi sări brusc în spate. Își aruncă brațele în jurul meu, mă prinse de mână și, pe neașteptate, înspăimântător, își înfipse dinții

în carnea mea, acolo unde ceafa mi se întâlnea cu umărul. Carne. Eu.

M-a cuprins o groază neînchipuită și m-am luptat, m-am luptat ca atunci când îi înfruntasem pe neoameni prima dată, sălbatic, așa cum numai ei puteau fi. Vremea rea ținea cu mine, pentru că erau morți de foame și de frig. Își mișcau mâinile stângaci, iar dacă ne mâna pe toți dorința nebună de a supraviețui, cel puțin a mea era nouă și puternică, pe când a lor fusese ciuntită de traiul mizerabil. Agresorul îmi smulse o bucată de carne, dar am reușit să mă eliberez. Asta țin minte clar. Restul e un haos, nu mai știu ce și când s-a petrecut. Am înfipt cuțitul în coastele agresorului. Un deget îmi intră în ochi, apoi l-am auzit trosnind când l-am scos. Cum mă luptam doar cu un neom, altul mă pocnea pe spate cu ciomagul, până când am reușit să-l întorc pe tovarășul lui, să primească el loviturile. Nu mă durea spinarea, iar carnea sfâșiată de la ceafă era doar un loc cald, din care curgea sânge. Nu simțeam nicio rană, nu-mi pierise dorința de a-i omorî pe toți. Nu-i puteam doborî. Erau prea mulți. Tânărul căzuse în zăpadă și scuipa sânge, dar celălalt mă strângea de gât, iar al treilea se lupta să smulgă lama înfiptă în carnea mea și încâlcită în cutele mânecii. Dădeam din picioare, fluturam din mâini, încercând zadarnic să-i rănesc pe agresori. Lumea se întuneca, iar cerul se învârtea.

Frate!

Colții ascuțiți și trupul năvalnic se năpustiră ca un berbec asupra porții, dărâmându-ne în zăpadă.

În cădere, neomul care mă strangula slăbi strânsoarea și am reușit să trag aer în plămâni. Mi-am revenit și am prins imediat curaj să mă bat din nou, să uit de răni și durere, să lupt! Jur că m-am văzut, roșu la față de sufocare, am văzut sângele curgând șuvoaie și îmbibându-se și am simțit mirosul înnebunitor. Mi-am dezvelit dinții. Puiul îl trase pe neom de pe mine. Se repezi la el cu o viteză de care niciun om nu era în stare, spintecând, izbind și săltând înainte ca dușmanul să-l apuce de blană. Atacă din nou.

Îmi amintesc că am știut când i-a prins gâtul între fălci. Moartea trosni în propriile mele fălci, iar sângele țâșni șuvoi, îmi umezi botul și mi se scurse pe gât. Am scuturat din cap, am sfâșiat carnea cu dinții, am stors din neom și ultima picătură de viață, lăsând-o să i se scurgă pe veșmintele împuțite.

Apoi nu se mai întâmplă nimic.

Stăteam în zăpadă, cu spatele proptit de un copac. Puiul se trântise nu departe de mine. Avea stropi de sânge pe labele din față. Le curăța, lingându-le cu grijă, îndelung, temeinic.

Mi-am ridicat mâneca și m-am șters la gură și pe bărbie. Nu era sângele meu. M-am lăsat brusc în genunchi, am scuipat păr și am vomitat, dar nici măcar gustul amar al fierii n-a reușit să-l alunge pe cel de carne și de sânge. M-am uitat la cadavru, am întors capul. Avea gâtul sfârtecat. Într-o clipă de groază mi-am adus aminte cum am retezat cu dinții tendoanele încordate de la gât. Am închis ochii strâns. Am rămas nemișcat.

Un nas rece pe obrazul meu. Am deschis ochii. Lupul stătea lângă mine și mă privea. *Puiule.*

Ochi Întunecați, mă corectă el. Mama m-a botezat Ochi Întunecați. Am fost ultimul dintre frați care a deschis ochii. Adulmecă aerul și strănută imediat. Cercetă cadavrele. Fără să vreau, i-am urmărit privirea. Îl înjunghiasem pe cel tânăr, dar nu murise repede. Ceilalți doi...

I-am ucis mai repede, remarcă Ochi Întunecați. *Dar eu nu am dinți de vacă. Te-ai descurcat bine pentru un om.* Se ridică și se scutură. Mă stropi cu sânge cald și rece pe față. Mi s-a tăiat răsuflarea. M-am șters și am înțeles.

Sângerezi.

Și tu. A scos lama din tine ca s-o înfigă în mine.

Arată-mi rana.

De ce?

Răspunsul meu îngheță în aer. În curând se lăsa noaptea. Sub cerul serii, copacii își înnegriră crengile. Nu-mi trebuia lumină ca să-l văd pe Pui. Nici nu trebuia să-l văd. Trebuie să-ți vezi urechea, ca să știi că e a ta? Nu avea rost să-mi neg acea parte din trup, așa cum nu avea rost să neg existența Puiului.

Suntem frați. Suntem haită. M-am dat bătut.

Suntem?

M-am simțit cercetat, pipăit, mi se cerea atenția. Mi-am adus aminte că-l simțisem și înainte, dar îl alungasem. De data asta, nu l-am mai alungat. M-am concentrat asupra lui, i-am oferit întreaga mea atenție. Ochi Întunecați era aici, în carne și oase, și nu l-am

evitat. Ştiam că lama îi intrase în umăr, între muşchii mari de acolo. Îşi ţinea laba îndoită la piept. Am şovăit şi am simţit că îl doare şovăiala mea. N-am mai stat pe gânduri, ci l-am cercetat cum făcuse şi el cu mine. *Încrederea nu e încredere, dacă nu e desăvârşită.* Atât de apropiaţi eram, că nu ştiu care dintre noi îşi oferea gândurile mai întâi. O clipă, lumea se dublă când simţurile lui Ochi Întunecaţi coborâră peste ale mele: adulmeca morţii, auzea vulpile cum se apropie deja, vedea perfect în lumina slabă. Apoi lumea deveni iar una, iar simţurile lui se împletiră cu ale mele. Eram legaţi.

Frigul îndărătnic împietrea ţinutul şi-mi intra în oase. Mi-am găsit mantia înţepenită de chiciură, dar am scuturat-o şi am îmbrăcat-o. N-am strâns-o pe mine, am ţinut-o la distanţă de rănile provocate de muşcături. Am reuşit să-mi pun şi mănuşile, în ciuda durerii din braţ.

– Am face mai bine să plecăm, i-am spus blând Puiului. Când ajungem acasă, ne spălăm şi ne bandajăm. Dar mai întâi să ajungem acolo şi să ne încălzim.

I-am ghicit încuviinţarea. Pe drum, merse alături de mine, nu în spatele meu. Ridică botul o singură dată, ca să adulmece aerul curat. Se porniseră vântul şi ninsoarea. Atât. Nasul lui îmi spuse că nu trebuie să mă mai tem de neoameni. Nu mai simţea alţii, doar miasma celor lăsaţi în urmă, tot mai ştearsă, devenită duhoare de hoit, amestecată cu mirosul vulpilor care veneau să-i devoreze.

Te-ai înșelat, observă Puiul. *Niciunul dintre noi nu vânează bine singur.* Plăcere vicleană. *Sau crezi că te-ai descurcat bine înainte de a veni eu?*

– Lupul nu trebuie să vâneze singur. Am încercat să fiu demn.

Îmi scoase limba. *Nu te teme, frățioare. Sunt aici.*

Am mers mai departe prin zăpada proaspătă și copacii negri. *Nu mai e mult până acasă,* mă încurajă Puiul. Șontâcăind prin nămeți, i-am simțit forța împletindu-se cu a mea.

Se apropia de amiază când am ajuns la ușa lui Verity. Îmi bandajasem frumos brațul și-l ascundeam într-o mânecă largă. Rana nu era gravă, dar mă durea. Mai greu îmi fusese să acopăr mușcătura de la ceafă. Neomul îmi smulsese o bucată din carne și pierdusem mult sânge. Noaptea trecută, când mă uitasem în oglindă, fusesem gata să leșin. Curățând rana, sângerasem din nou; îmi lipsea o parte din trup. Iar dacă Ochi Întunecați n-ar fi intervenit, mi-ar fi lipsit una și mai mare. Nu pot descrie cât m-a îngrozit gândul. M-am bandajat, dar cam stângaci. Mi-am ridicat cămașa și am strâns-o ca să ascund bandajul. Apăsa dureros pe rană, dar o masca. Am bătut agitat la ușă și mi-am dres glasul.

Charim îmi spuse că Verity nu e acolo. Avea o privire foarte îngrijorată. Am încercat să nu mă îngrijorez și eu.

– Nu-i poate lăsa o clipă singuri pe constructorii navelor, nu?

Servitorul scutură din cap la ironia mea.

– S-a dus în turn, răspunse bătrânul scurt.

Am plecat. Ușa se închise încet în spatele meu.

Kettricken mă avertizase. Încercasem să uit partea aceea din conversația noastră. Căutând scările spre turn, mă trecură fiori de groază. Verity nu avea de ce să se afle acolo. În turn urca vara, pe vreme frumoasă, când piraţii ne jefuiau ţărmul. Ce să caute acolo iarna, mai ales pe vântul şi ninsoarea de afară? Nu avea niciun motiv, în afară de atracţia vătămătoare a Meşteşugului.

Îi simţisem şi eu ispita, mi-am adus aminte. Am scrâşnit din dinţi şi am început urcuşul interminabil. Cunoşteam, de-o vreme, extazul ameţitor al Meşteşugului. Vorbele lui Galen, Maestrul Meşteşugului, îmi brăzdau amintirea ca o cicatrice lăsată de o rană veche: „Dacă sunteţi slabi", ne ameninţase el, „dacă nu vă puteţi concentra şi disciplina, dacă sunteţi lăsători şi înclinaţi spre plăceri, nu veţi stăpâni Meşteşugul. Mai degrabă el vă va stăpâni pe voi. Învăţaţi să vă refuzaţi plăcerile; renunţaţi la toate slăbiciunile care vă ademenesc. Apoi, când v-aţi întărit ca oţelul, poate că veţi fi pregătiţi să cunoaşteţi ispita Meşteşugului şi să vă feriţi de ea. Dacă îi cedaţi, veţi fi ca un bebeluş mare, fără minte şi bălos." Apoi ne-a învăţat, cu privaţiuni şi pedepse care depăşeau puterea de imaginaţie a unei minţi sănătoase. Cu toate acestea, aflând ce este Meşteşugul, nu am cunoscut bucuria aceea imensă de care pomenise Galen, ci sângele a început să-mi alerge prin vene şi inima să-mi bată nebuneşte,

cum mi se întâmpla uneori când auzeam muzică, vedeam țâșnind un fazan lucios toamna, în pădure, sau calul meu făcea un salt desăvârșit peste un obstacol dificil. Clipa aceea în care toate sunt în echilibru și se răsucesc perfect, cum se rotesc păsările în zbor. Meșteșugul îți oferea senzația aceea, dar nu pentru o clipă, ci pentru atâtea câte putea omul suporta, care devenea mai puternică și mai pură pe măsură ce stăpâneai mai bine Meșteșugul. Cel puțin așa credeam eu. Îmi pierdusem definitiv îndemânarea când voința mea se luptase cu cea a lui Galen. Îmi ridicasem niște ziduri de apărare atât de groase, că nici măcar o persoană iscusită la Meșteșug precum Verity nu putea ajunge întotdeauna până la mine. Nu reușeam să mă detașez de mintea mea decât rareori, pentru că îndemânarea mea era schimbătoare și agitată ca un cal nărăvaș.

M-am oprit la ușa lui Verity. Am tras aer în piept foarte adânc, am răsuflat încet, ca să nu mă las copleșit de gânduri negre. Ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Nu avea rost să mă zbat pentru ce-a fost. După vechiul meu obicei, am intrat fără să bat, ca să nu tulbur concentrarea prințului.

N-ar fi trebuit să folosească Meșteșugul. Deschisese obloanele și se sprijinise de pervaz. Vântul și zăpada își făceau de cap prin cameră, stropindu-i părul, cămașa și vesta neagră. Inspira prelung și regulat, ca și când dormea adânc sau își trăgea sufletul după o alergătură serioasă. Nu-și dădu seama de prezența mea.

– Prințe Verity? am întrebat șoptit.

Se întoarse către mine. Am simțit cum mă arde pe față căldura, lumina și vântul din privirile lui. Mă cercetă cu atâta forță, încât mă smulse din mine, puse stăpânire pe mintea mea, eu nemaiîncăpând în ea. Într-o clipă m-am înecat în el, în următoarea se retrase din mine atât de repede, încât m-am clătinat și-am rămas fără suflare, ca un pește aruncat de valuri pe țărm. Veni lângă mine dintr-un pas, mă prinse de cot și mă ajută să mă țin pe picioare.

– Iartă-mă. Nu te așteptam. M-ai speriat.

– Ar fi trebuit să bat, prințul meu, i-am spus și apoi am înclinat din cap în semn că mi-am revenit. Ce se întâmplă acolo, de privești cu atâta intensitate?

Întoarse ochii de la mine.

– Mai nimic. Niște băieți urmăresc pe stânci un cârd de balene la joacă. Două nave de-ale noastre au ieșit la pescuit. În ciuda vremii, deși nu le place prea mult.

– Atunci nu-i cauți pe Străini...

– Nu ies pe vremea asta. Dar eu stau la pândă. Se uită la brațul meu, cel căruia tocmai îi dăduse drumul, și schimbă subiectul. Ce-ai pățit?

– De-asta am venit să te văd. M-au atacat niște neoameni. Chiar pe creasta aceea unde merge bine vânătoarea de potârnichi. Lângă coliba păstorilor de capre.

Mișcă iute din cap, încruntându-și sprâncenele negre.

– Cunosc zona. Câți au fost? Cum arătau?

I-am descris repede. El înclină scurt din cap, deloc mirat.

– Mi s-a spus că sunt acolo de acum patru zile. N-ar fi trebuit să ajungă atât de aproape de Buckkeep

așa de repede. Dacă nu cumva se îndreaptă în direcția asta zilnic. I-ai omorât?

– Da. Te așteptai la asta? Eram șocat. Am crezut că i-am terminat pe toți.

– I-am terminat pe aceia care s-au aflat atunci acolo. Mai sunt și alții care vin spre noi. I-am urmărit cu ajutorul rapoartelor, dar nu mă așteptam să fie atât de aproape.

Mi-am adunat iute puterile, mi-am controlat vocea:

– Prințul meu, de ce îi mai urmărim? De ce nu... rezolvăm problema?

Verity tuși scurt și se întoarse către fereastră.

– Uneori trebuie să aștepți și să-l lași pe dușman să-și termine mișcarea, ca să-i descoperi strategia. Mă înțelegi?

– Neoamenii au o strategie? Nu cred, prințul meu. Erau...

– Povestește-mi amănunțit, îmi porunci Verity fără a se uita la mine.

Am avut o mică ezitare, apoi i-am spus toată povestea. Spre sfârșit, m-am cam bâlbâit. Am lăsat propozițiile neterminate.

– Dar am reușit să scap din strânsoarea lui. Toți trei au murit acolo.

Verity nu-și luă ochii de la mare.

– Ar trebui să eviți bătăile, FitzChivalry. Întotdeauna te alegi cu răni.

– Știu, prințul meu, am recunoscut cu umilință. Hod a făcut tot ce-a putut cu mine...

– Dar nu ai fost instruit să te baţi. Altele sunt talentele tale. Şi pe acelea ar trebui să le foloseşti ca să ai grijă de tine. Da, ştii să lupţi bine cu sabia, dar nu ai muşchii şi greutatea unui bătăuş. Cel puţin, nu încă. Şi se pare că tu la bătaie ajungi de câte ori te lupţi.

– N-am prea avut ocazia să-mi aleg arma, am replicat, cam ţâfnos, apoi am adăugat: prinţul meu.

– Nu. Şi nu o vei avea.

Vorbea ca de la kilometri depărtare. Aerul încărcat îmi spunea că-şi foloseşte Meşteşugul chiar în timp ce vorbeşte cu mine.

– Totuşi, mă tem că trebuie să te trimit din nou undeva. S-ar putea să ai dreptate. Urmăresc ce se întâmplă de prea multă vreme. Neoamenii se îndreaptă spre Buckkeep. Nu îmi pot imagina de ce, dar a le afla motivul nu e la fel de important ca a-i opri să-şi atingă scopul. Te însărcinez din nou cu aceeaşi problemă, Fitz. Poate că, de data asta, o pot opri pe doamna mea să intervină. Am înţeles că, dacă vrea să călărească, are o gardă proprie?

– Aşa este cum ţi s-a spus, prinţe, i-am confirmat, blestemându-mă că nu venisem mai repede să-i vorbesc despre garda reginei.

Se întoarse să mă privească în ochi.

– Zvonurile spun că tu ai permis formarea ei. Nu vreau să-ţi fur laurii, dar când zvonul a ajuns la urechile mele, am lăsat lumea să creadă că eu ţi-am cerut-o. Cum, probabil, am şi făcut-o. Pe ocolite.

– Prinţul meu, am dat să mă apăr, dar am avut inspiraţia să mă opresc.

– Dacă vrea neapărat să călărească, măcar e păzită. Deşi aş prefera să nu mai dea peste neoameni. Aş vrea să-i găsesc o ocupaţie, adăugă Verity, istovit.

– Grădina Reginei, i-am sugerat, amintindu-mi că Patience pomenise de ea.

Verity ridică mirat ochii spre mine.

– Cea veche, din vârful turnului, i-am explicat. A fost lăsată în paragină de ani de zile. Am văzut ce-a mai rămas din ea înainte ca maestrul Galen să ne poruncească s-o distrugem, ca să ne facem loc pentru lecţiile de Meşteşug. Trebuie să fi fost o adevărată încântare cândva. Ghivece cu pământ şi verdeaţă, statui, plante agăţătoare.

Verity surâse pentru sine.

– Şi bazine de apă cu nuferi, peşti şi chiar broscuţe. Păsările veneau în grădină deseori vara, să bea şi să se bălăcească în ele. Mă jucam cu Chivalry acolo. Mama atârnase de sfori clopoţei de sticlă şi metal lucios şi când bătea vântul răsunau şi sclipeau ca giuvaierele în soare.

Mă cuprinse o căldură plăcută când prinţul pomeni de locul acela din vremuri trecute.

– Mama ţinea o pisică de vânătoare care se tolănea pe pietrele calde, în bătaia soarelui. Hisspit, aşa o chema. Blană pătată şi urechi cu smoc în vârf. O aţâţam cu sfoară şi mănunchiuri de pene şi ne pândea de după ghivecele de flori. Asta în loc să învăţăm tăbliţele cu plante. Eu niciodată nu le-am ştiut bine. Îmi stătea mintea la multe altele. În afară de cimbru. Ştiu toate soiurile pe care le avea mama. Cultiva mult cimbru. Şi iarba-pisicii.

– Kettricken ar fi încântată de un asemenea loc, am spus eu. Se ocupa mult de grădini la munte.

– Serios? Păru surprins. Am crezut că-şi petrecea timpul cu activităţi mai... brute.

M-am supărat puţin pe el. Nu, nu m-am supărat, m-am înfuriat. Cum era posibil să ştiu eu mai multe despre soţia lui decât el?

– Avea grădină, i-am spus eu, serios. Cu multe plante. Şi ştia la ce folosesc toate. Ţi-am povestit şi eu despre ele.

– Da, cred că da. Oftă. Ai dreptate, Fitz. Du-te la ea în numele meu şi spune-i despre Grădina Reginei. Acum e iarnă şi nu poate face prea multe pentru ea. Dar la primăvară ar fi o minunăţie s-o vedem înflorită...

– Poate ar fi bine să te duci tu, prinţul meu, am îndrăznit, dar el clătină din cap.

– Nu am timp. Dar am încredere în tine. Şi acum, hai jos, la hărţi. Am ceva de discutat cu tine.

M-am întors imediat spre uşă. Verity veni după mine mai încet. I-am ţinut uşa. În prag, se opri şi se uită peste umăr la fereastra deschisă.

– Mă cheamă, recunoscu el, pur şi simplu, ca şi când ar fi spus că-i plac prunele. Mă cheamă de câte ori nu sunt ocupat. Aşa că trebuie să fiu ocupat, Fitz. Foarte ocupat.

– Înţeleg, am rostit încet, dar nu prea convins.

– Nu. Nu înţelegi, mă contrazise Verity categoric. E ca singurătatea absolută, băiete. Pornesc în căutare şi îi ating pe alţii. Pe unii, foarte uşor. Dar nimeni nu

caută să mă atingă pe mine. Când trăia Chivalry... Încă mi-e dor de el, băiete. Câteodată sunt singur în numele lui; ca și cum aș fi ultimul dintr-o specie. Ultimul lup, de exemplu, plecat singur la vânătoare.

Am simțit un fior pe șira spinării.

– Dar regele Shrewd? am îndrăznit să întreb.

Verity clătină din cap.

– Rareori se mai folosește de Meșteșug. I-au slăbit puterile și îi consumă și trupul, nu doar mintea.

Am coborât câteva trepte.

– Tu și cu mine suntem singurii care știm lucrul ăsta, adăugă în șoaptă.

Am încuviințat în tăcere. Pășeam încet pe scări.

– S-a uitat vraciul la brațul tău?

Am scuturat din cap.

– Nici Burrich.

O spuse direct, convins că nu se înșală. Am scuturat iar din cap. Urmele lăsate de colții lui Ochi Întunecați se vedeau bine pe pielea mea, deși mă mușcase în joacă. Nu puteam să-i arăt lui Burrich rănile făcute de neoameni fără să trădez existența lupului. Verity oftă.

– Păi, să te cureți bine. Cred că știi cum se păstrează o rană curată. Data viitoare când ieși, adu-ți aminte de ea și du-te pregătit. Întotdeauna. Nu se va găsi mereu cineva care să-ți sară în ajutor.

M-am oprit. Verity continuă să coboare. Am inspirat adânc.

– Verity, l-am întrebat în șoaptă, cât știi? Despre... asta.

– Mai puţin decât tine, răspunse el voios. Dar mai mult decât crezi tu că ştiu.

– Vorbeşti ca bufonul, am rostit cu amărăciune.

– Da. Câteodată. Şi el înţelege foarte bine ce înseamnă singurătatea şi la ce poate îndemna ea omul.

Făcu o mică pauză. Mă aşteptam să-mi spună că ştie ce sunt şi că nu mă condamnă. Însă el zise altceva:

– Cred că ai avut o discuţie cu bufonul zilele trecute.

L-am urmat în tăcere, întrebându-mă de unde le ştie pe toate. Meşteşugul, bineînţeles. Am ajuns în cabinetul lui şi am intrat după el. Ca întotdeauna, Charim ne aştepta. Mâncarea şi vinul fiert erau pregătite. Verity începu să mănânce cu mare poftă. M-am aşezat în faţa lui şi l-am privit. Nu-mi era prea foame, dar mi s-a făcut văzând cât de mult îi plăcea lui masa aceea simplă, dar sănătoasă. Era încă soldat, mi-am zis. Îi făcea plăcere mâncarea bună, servită frumos, când îi era foame, şi se delecta cu ea cât putea. Am fost foarte mulţumit să-l văd plin de viaţă, cu poftă de mâncare. M-am întrebat cum va fi la vară, când va trebui să folosească Meşteşugul ore întregi într-o zi, pândind şi gonind piraţii de la ţărmurile noastre şi făcându-i, prin trucurile minţii sale, să se rătăcească până reuşeşte să-i avertizeze pe ai noştri. Mi-am adus aminte cum fusese Verity anul trecut, pe vremea recoltei: uscat la trup de oboseală, ridat, fără poftă de mâncare, bând numai stimulentele pe care i le punea Chade în ceai. Trăia doar în orele petrecute în turn, meşteşugind. La vară, foamea de Meşteşug va înlocui orice altă poftă din viaţa lui. Cum va reacţiona Kettricken la asta?

După ce am mâncat, am trecut amândoi la cercetarea hărților. Nu mai încăpea îndoială că neoamenii urmau un plan. Indiferent de obstacole, păduri, râuri sau câmpii înghețate, se deplasau spre Buckkeep. Nu mi se părea logic. Neoamenii pe care-i întâlnisem erau complet lipsiți de orice simț. Îmi venea greu să-i cred capabili să plănuiască o călătorie pe uscat, în ciuda piedicilor, numai ca să ajungă la Buckkeep.

– Totuși, semnele pe care le-ai făcut pe hărți arată că sunt în stare. Toți neoamenii pe care i-ai descris se îndreaptă spre Buckkeep.

– Și încă nu-ți vine să crezi că au pus la punct un plan? mă întrebă Verity.

– Nu-mi dau seama cum ar putea avea orice fel de plan. Cum au luat legătura unii cu alții? Nu mi se pare un efort comun. Nu se întâlnesc și nu călătoresc în grupuri. Fiecare pleacă de capul lui și unii se întâmplă să se întâlnească.

– Ca moliile atrase de flacăra lumânării, remarcă Verity.

– Sau ca muștele de cadavre, am adăugat, amărât.

– Primele de încântare, celelalte de foame, medită Verity. Aș vrea să știu ce anume îi atrage pe neoameni spre mine. Poate un alt lucru, cu totul diferit.

– De ce trebuie să știi de ce vin? Crezi că tu ești ținta lor?

– Nu știu. Dar, dacă aflu, mi-aș putea înțelege dușmanul. Nu cred că neoamenii se îndreaptă spre Buckkeep întâmplător. Cred că vin împotriva mea,

Fitz. Poate nu din voința lor, dar tot împotriva mea vin. Trebuie să-mi dau seama de ce.

– Ca să-i înțelegi, trebuie să devii ca ei.

– Aha. Nu păru deloc încântat de idee. Acum cine vorbește ca bufonul?

Întrebarea mă stânjeni, așa că m-am prefăcut că n-am auzit-o.

– Prințul meu, când bufonul și-a bătut joc de mine deunăzi...

Am ezitat, încă jignit de batjocura îndurată. Îl crezusem pe bufon prietenul meu. Am încercat să trec peste resentimente.

– Mi-a dat niște idei. În felul lui zeflemitor. A spus, dacă i-am înțeles bine ghicitorile, că ar trebui să-i caut pe ceilalți inițiați în Meșteșug. Bărbați și femei din generația tatălui tău, instruiți de Solicity, înainte de a ajunge Galen maestru. Și mi-a mai zis, se pare, că ar trebui să aflu mai multe despre Străbuni. Cum îi chemi, ce pot ei face? Ce sunt ei?

Verity se propti cu spatele de spătarul scaunului și-și lipi vârfurile degetelor.

– Oricare din cele două întrebări ale tale dă singură de lucru la zece oameni, nu doar unuia. Cu toate astea, niciuna nu e suficientă pentru unul singur, deoarece răspunsurile sunt greu de găsit. În ce-o privește pe prima, da, ar trebui să mai existe inițiați printre noi, oameni mai bătrâni chiar decât tata, instruiți pentru războaiele de demult împotriva Străinilor. Nu toată lumea știa cine erau. Meșteșugul se învăța pe ascuns, nici inițiații dintr-un grup nu cunoșteau decât puțini

din afara lui. Cineva însă tot trebuie să fi scris despre ei. Sigur au existat însemnări cu numele lor, odată. Ce s-a ales de ele nu se știe. Îmi închipui că le-a moștenit Galen de la Solicity. Dar nu au fost găsite în camera lui sau printre lucrurile lui după ce... a murit.

Veni rândul prințului să se simtă stânjenit. Știam amândoi cum murise Galen, adică fusesem, într-un fel, amândoi de față la moartea lui, deși nu pomeneam despre asta prea des. Galen murise trădător, voise să-l omoare pe Verity cu Meșteșugul, sorbindu-i toată puterea. Însă prințul împrumutase forță de la mine și secase el seva lui Galen. Nu era un lucru de care să ne amintim cu plăcere. Totuși, am vorbit îndrăzneț, încercând să-mi ascund emoția din glas:

– Crezi că Regal știe unde se află pergamentele?

– Dacă știe, n-a scos o vorbă, rosti Verity pe același ton inexpresiv și încheie subiectul. Însă eu am reușit să descopăr câțiva inițiați. Adică numele lor. Însă fie au murit, fie sunt de negăsit.

– Hm... Parcă și Chade îmi pomenise de asta mai demult. Cum le-ai aflat numele?

– Pe unele și le-a amintit tata. Inițiații din ultimul grup, care l-au slujit pe regele Bounty. Pe altele le mai știam eu, de când eram foarte mic. Câteva le-am aflat stând de vorbă cu locuitorii cei mai bătrâni din turn. I-am rugat să-și amintească dacă auziseră cine fusese inițiat în Meșteșug. Bineînțeles, nu le-am dat amănunte. N-am vrut, și nici acum nu vreau să se știe ce urmăresc.

– Pot să întreb de ce?

Verity se încruntă și arătă cu capul spre hărți.

– Nu am inteligența sclipitoare a tatălui tău, băiete. Mintea lui făcea niște salturi care păreau vrăjitorie de-a dreptul. Eu descopăr tipare. Ți se pare normal ca fiecare inițiat de care aflu să fie ori mort, ori de negăsit? Mie mi se pare că, dacă găsesc unul și se știe despre el că e inițiat, atunci nu-i va fi prea bine.

Am rămas tăcuți o vreme. Verity îmi lăsa timp să trag concluzii. Am fost destul de înțelept să nu le dau glas.

– Și Străbunii? l-am întrebat, într-un sfârșit.

– Asta-i altă ghicitoare. Pe vremea când se scria despre ei, toți știau cine sunt. Așa bănuiesc. Ar fi același lucru cu a căuta un pergament care să explice exact ce e un cal. Ai găsi mențiuni pasagere, câteva legate de potcovirea cailor sau de originea unui armăsar. Dar cine s-ar gândi că e necesar să-și dedice munca și timpul ca să descrie exact ce este un cal?

– Înțeleg.

– Așa că, și în cazul ăsta, trebuie să cerni amănuntele. Nu am avut timp să mă dedic unei asemenea activități.

Rămase câteva clipe cu ochii la mine. Apoi deschise o cutiuță de piatră de pe masă și scoase din ea o cheie.

– Am în dormitor un dulap. Am adunat în el toate pergamentele în care am găsit chiar și o simplă mențiune despre Străbuni. Sunt și câteva care vorbesc despre Meșteșug. Îți dau voie să le studiezi cu atenție. Cere-i lui Fedwren hârtie bună și notează ce descoperi în ele.

Caută tipare printre însemnările tale. Şi adu-mi-le mie în fiecare lună.

Am luat cheia de aramă. M-am mirat cât de grea era, ca îndatorirea sugerată de bufon şi confirmată de Verity. „Caută tipare", îmi propunea Verity. Vedeam deja unul, o pânză ţesută de la mine la bufon şi la Verity, apoi iar la mine. Ca şi tiparele prinţului, nu părea întâmplător. Oare cine îl crease? M-am uitat la Verity, dar căzuse pe gânduri. Am vrut să mă retrag.

Când am pus mâna pe clanţă, prinţul îmi spuse:

– Vino la mine. Mâine, dis-de-dimineaţă. În turn.

– Prinţe?

– Poate mai descoperim un iniţiat, ascuns chiar în mijlocul nostru.

12
ÎNDATORIRI

Poate că nenorocirea cea mai mare provocată de războiul cu Piraţii Corăbiilor Roşii era sentimentul de neputinţă care ne copleşea. Parcă înţepenise întregul ţinut şi conducătorii lui. Piraţii aveau o tactică atât de greu de înţeles, încât în primul an am fost ca năuciţi. În al doilea an de raiduri am încercat să ne apărăm. Dar îndemânarea noastră ruginise; prea multă vreme luptaserăm numai cu piraţi întâmplători, cu aceia care atacau ocazional sau disperaţi. Împotriva piraţilor organizaţi, care ne studiaseră ţărmul, poziţiile turnurilor de pază, mareele şi curenţii, eram ca nişte copii. Singura noastră apărare era Meşteşugul prinţului Verity. Câte nave a întors din drum, pe câţi navigatori i-a încurcat şi pe câţi cârmaci i-a zăpăcit nu vom şti niciodată. Întrucât poporul nu putea înţelege efortul lui, se părea că neamul Farseer nu face nimic. Oamenii vedeau numai că raidurile aveau succes, nu şi corăbiile care se loveau de stânci sau navigau prea departe spre sud pe timp de furtună. Îşi pierduseră speranţa. Ducatele interioare protestau împotriva taxelor pentru apărarea ţărmului de care ele

nu profitau; ducatele de coastă erau împovărate de taxe care nu îmbunătățeau situația. Așa că, dacă entuziasmul pentru navele de război ale lui Verity era un sentiment nestatornic, care când creștea, când scădea, după cum îl judecau oamenii pe prinț, poporul nu poate fi condamnat. A fost cea mai lungă iarnă din viața mea.

De la Verity, m-am dus la Kettricken. Am bătut la ușă și am fost poftit înăuntru de aceeași fetiță, ca și altă dată. Cu fața ei veselă și părul negru cârlionțat, Rosemary îmi amintea de un spiriduș de apă. În cameră domnea o atmosferă tristă. Doamnele de companie ale reginei erau toate acolo, așezate pe taburete, în jurul unei rame care susținea o pânză albă. Îi coseau tivul din flori și verdeață cu ață colorată. Mai văzusem asemenea activități în camerele doamnei Hasty. De obicei, erau voioase, gurile femeilor mergeau întruna și se tachinau prietenește, iar acele sclipeau trăgând ațe colorate prin pânza groasă. Aici era liniște. Femeile lucrau cu capetele plecate, sârguincioase, pricepute, dar nu vorbeau vesele. În fiecare colț al camerei ardeau lumânări parfumate, roz și verzi. Parfumurile lor discrete se împleteau deasupra ramei.

Kettricken supraveghea cusutul, mâinile ei fiind la fel de ocupate ca ale doamnelor. Din cauza ei era liniște în cameră. Avea o figură netulburată, chiar senină. Era atât de clar că se închisese în ea, încât aproape vedeam zidurile care o izolau. Avea o expresie plăcută și o privire blândă, dar parcă nu era acolo. Semăna cu apa rece și clară dintr-un urcior.

Purta o rochie lungă, simplă, croită în stil muntenesc, nu ca la Buckkeep, şi niciun fel de bijuterii. Se uită la mine şi-mi surâse întrebătoare. M-am simţit ca un străin, un nepoftit care întrerupe dascălul şi elevii de la lecţie. Aşa că, în loc s-o salut, am încercat să-mi explic prezenţa. I-am vorbit distant, atent la femeile care mă urmăreau:

– Regină Kettricken, prinţul moştenitor Verity m-a rugat să-ţi transmit un mesaj.

Am surprins o licărire în ochii ei, apoi privirea i se linişti din nou.

– Da, spuse ea nepăsătoare.

Niciun ac nu se opri din dansul lui pe pânză, dar puteam jura că toate urechile ascultau curioase ce veşti aduceam.

– În vârful turnului a fost cândva o grădină, numită Grădina Reginei. Mai demult, spune prinţul Verity, avea ghivece cu verdeaţă şi bazine cu apă. Era un loc al plantelor cu flori, al peştilor şi al clopoţeilor de vânt. A fost a mamei lui. Regina mea, prinţul doreşte să fie a ta.

Liniştea din jurul mesei se adânci. Kettricken căscă ochii. Mă întrebă prudentă:

– Eşti sigur că acesta e mesajul?

– Bineînţeles, doamnă. Mă uimea reacţia ei. A spus că i-ar face mare plăcere să o vadă înflorită. A vorbit despre ea cu multă pasiune, amintindu-şi mai ales de straturile cu cimbru înflorit.

Pe chipul lui Kettricken, floarea bucuriei îşi desfăcu petalele. Duse mâna la gură şi inspiră tremurat

printre degete. Sângele îi coloră obrajii palizi în trandafiriu. Îi sclipiră ochii.

– Trebuie s-o văd, exclamă ea. Trebuie s-o văd acum! Se ridică brusc. Rosemary? Mantia și mănușile, te rog. Se întoarse zâmbitoare către doamne. Nu vreți să vă luați și voi mantiile și mănușile și să mă însoțiți?

– Regina mea, e viscol mare astăzi... rosti ezitant o doamnă.

Însă alta, o femeie mai în vârstă, cu trăsături de mamă, Lady Modesty, se ridică încet.

– Vă voi însoți în vârful turnului. Pluck!

Un băiețel care picotea într-un colț sări în picioare.

– Dă fuga și adu-mi mantia și mănușile. Și gluga. Se întoarse spre Kettricken. Îmi aduc bine aminte grădina, de pe vremea reginei Constance. Multe ore plăcute am petrecut cu ea acolo. Mă voi bucura foarte mult dacă va fi îngrijită.

Urmă o pauză cât o bătaie de inimă, apoi celelalte doamne îi urmară exemplul. Când m-am întors cu mantaua mea, erau gata de plecare. Am avut o senzație deosebită conducând alaiul de doamne prin turn, apoi pe scările nesfârșite până la Grădina Reginei. Când am ajuns, dacă numărai pajii și curioșii, se adunaseră vreo douăzeci de persoane în urma lui Kettricken și a mea. Mergeam în fața alaiului pe scările de piatră, cu Kettricken în spatele meu. Ceilalți se înșirau într-o coadă lungă după noi. În timp ce împingeam cu ușa grea stratul de zăpadă din partea cealaltă, Kettricken mă întrebă în șoaptă:

– M-a iertat, nu-i așa?

M-am oprit să-mi trag sufletul. Efortul de a deschide ușa cu umărul îmi zgândărise rana de la ceafă. Antebrațul îmi pulsa de durere.

– Regina mea?

– Domnul meu m-a iertat. Și a găsit această cale să mi-o arate. O, voi face o grădină de care să ne bucurăm amândoi! Nu-l voi mai face niciodată de rușine.

În timp ce-i priveam zâmbetul larg, ea puse umărul la împins ușa și o deschise. Cât eu am clipit din cauza gerului și a luminii zilei de iarnă, Kettricken păși în vârful turnului. Înainta cu efort prin omătul înalt până la genunchi, dar nu-i păsa. Am scrutat vârful pustiu al turnului și m-am întrebat dacă îmi pierdusem mințile. Nu era absolut nimic acolo, numai zăpada spulberată și întărită sub cerul de plumb. Se adunase peste statuile și ghivecele aruncate la perete. M-am pregătit să întâmpin dezamăgirea lui Kettricken. Însă regina, în mijlocul grădinii, printre vârtejurile de fulgi care dansau în jurul ei, întinse brațele și se roti în cerc, râzând ca un copil.

– E atât de frumoasă! exclamă ea.

M-am avântat după ea. Veniră și alții după mine. În clipa următoare, Kettricken ajunse la grămezile de statui, vaze și bazine de lângă perete. Îndepărtă zăpada de pe obrazul unui heruvim cu blândețe de mamă. Curăță o bancă de piatră, luă heruvimul și-l așeză pe ea. Nu era o statuie mică, dar regina se folosi de statura și puterea ei de munteancă pentru a scoate din nămeți și altele. Exprimându-și admirația, insista ca doamnele să vină să se minuneze și ele.

M-am îndepărtat puțin de ele. Viscolul șfichiuia pe lângă mine, îmi stârnea rănile dureroase și amintiri crâncene. Aici stătusem cândva aproape gol pe ger, în vreme ce Galen încercase să-mi vâre cu ciocanul Meșteșugul în cap. Aici stătusem, chiar în acest loc, în vreme ce el mă bătea ca pe un câine. Aici îl înfruntasem și, în înfruntarea aceea, arsesem și schilodisem fărâma de Meșteșug pe care o avusesem odată. Era un loc al amărăciunilor pentru mine. Oare o grădină ridicată pe piatra aceasta, oricât de verde și de pașnică ar crește, ar reuși să mă farmece? Îmi atrase atenția o margine de zid scundă. Dacă m-aș fi dus la ea și aș fi privit în jos, aș fi zărit faleza stâncoasă. Nu m-am dus. Moartea rapidă pe care mi-o oferise cândva căderea aceea nu mă mai ademenea. Am alungat vechea propunere pe care mi-o făcuse Galen prin Meșteșugul lui. Mi-am întors privirea către regină.

În decorul alb, de omăt și piatră, culorile ei prinseră viață. Există o floare, ghiocelul, care înflorește chiar când se topesc troienele. Kettricken semăna cu el. Părul bălai se aurise pe mantia ei verde, buzele tremurau roșii, obrajii prinseseră nuanța trandafirilor care aveau să înflorească din nou în vârful turnului. Ochii îi scânteiau în săgeți albastre când căuta prin zăpadă și se minuna la fiecare comoară descoperită. Spre deosebire de ea, doamnele cu păr de abanos, ochi negri sau căprui, se înfășuraseră în mantii și glugi ca să se ferească de ger. Stăteau tăcute, încuviințau spusele reginei și se bucurau de bucuria ei, dar își frecau palmele înghețate sau își strângeau mantiile pe trup,

ca să nu pătrundă vântul. Așa ar trebui s-o vadă Verity pe Kettricken, mi-am zis, plină de vigoare și strălucind de entuziasm. Atunci n-ar putea să nu o iubească. În Kettricken se dezlănțuia viața așa cum se dezlănțuia și în el atunci când vâna sau călărea. Sau cum se dezlănțuise odată.

– Este, fără îndoială, deosebit de frumos, îndrăzni să remarce Lady Hope. Dar și foarte frig. Și nu se pot face multe aici până nu se topește zăpada și nu se potolește vântul.

– Vai, dar te înșeli! exclamă Kettricken.

Râse când se ridică de lângă comoara ei și se întoarse în mijlocul grădinii.

– Orice grădină se naște din inima unui loc. Mâine trebuie să mătur zăpada și gheața din vârful turnului. Și pe urmă trebuie aranjate băncile, statuile și ghivecele. Dar cum? Ca spițele de roată? Ca un labirint vrăjit? Simplu, după înălțime și desene? Sunt mii de feluri în care pot fi aranjate și trebuie să le încerc. Dacă nu cumva își va aminti domnul meu cum au stat ele odată. Pe urmă voi reface grădina copilăriei lui!

– Mâine, regină Kettricken. Cerul se întunecă și se lasă gerul, o sfătui Lady Modesty.

Am văzut ce le-a făcut gerul doamnelor după ce au urcat scările și apoi au stat afară. Dar Lady Modesty își însoți vorbele de un zâmbet prietenos.

– Poate că în seara asta ți-aș putea povesti ce-mi amintesc despre grădină.

– Vrei? exclamă Kettricken și îi prinse mâinile într-ale ei.

Surâsul pe care i-l oferi doamnei sale de companie străluci ca o binecuvântare.

– Cu mare bucurie.

Aceste cuvinte ne însoțiră când am început să coborâm în șir din vârful turnului. Eu am plecat ultimul. Am tras ușa după mine și m-am oprit puțin să mă obișnuiesc cu bezna din turn. Mai jos, săltau flăcări de lumânări în mâinile celor care coborau. Am binecuvântat pajul inspirat să le aducă. Am mers mai încet. Îmi pulsa tot brațul, de la mușcătură la tăietura de lamă. M-am gândit la bucuria lui Kettricken și am fost mulțumit, chiar dacă știam că se întemeiază pe o presupunere greșită. Verity fusese de-a dreptul ușurat când îi propusesem să-i dea grădina lui Kettricken, dar gestul nu avea pentru el importanța care o avea pentru regină. Ea se va ocupa de grădină ca și cum ar construi un altar pentru dragostea lor. Eu mă îndoiam că a doua zi prințul își va aminti că i-a oferit-o. M-am simțit un trădător și-un prost când am coborât scările.

M-am dus la cină, dorindu-mi să fiu singur. Așa că am evitat Sala Mare și am preferat camera gărzilor, vecină cu bucătăria. Acolo am dat peste Burrich și Hands, care mâncau deja. M-au invitat să mă alătur lor și nu i-am putut refuza. Dar, odată așezat, parcă nici nu eram acolo. Nu m-au exclus din conversație. Dar povesteau despre viața pe care eu nu o mai împărțeam cu ei. Puhoiul de amănunte despre toate câte se petrecuseră la grajduri nu mă mai interesa. Vorbeau cu convingerea celor care împărțeau aceleași cunoștințe, ascunse altora. M-am pomenit că nu fac decât

să încuviinţez din cap, dar nu iau parte la discuţie. Se înţelegeau bine. Burrich nu vorbea de sus cu Hands, dar Hands nu-şi ascundea respectul faţă de omul pe care se vedea că-l consideră şef. Învăţase multe de la Burrich, într-un timp scurt. Toamna trecută plecase din Buckkeep un băiat umil de la grajduri. Acum vorbea cu pricepere despre şoimi şi câini şi îi punea lui Burrich întrebări despre rasele de cai pe care le creştea. Nu terminasem de mâncat când s-au ridicat să plece. Hands era îngrijorat din cauza unui câine care fusese lovit de un cal în timpul zilei. Îmi urară noapte bună şi plecară discutând în continuare.

Am rămas tăcut. Nu eram singur, ci alături de gărzi şi ostaşi care mâncau, beau şi pălăvrăgeau. Zumzetul plăcut al conversaţiei, zdrăngănitul familiar de linguri lovite de marginea vaselor, zgomotul bucăţii de brânză tăiate din roată erau pentru mine muzică. Încăperea mirosea a mâncare şi a oameni, a lemn de foc şi a bere vărsată şi a tocană fierbând. Ar fi trebuit să mă simt mulţumit, nu agitat. Nu trist. Nu singur.

Frate?

Vin. Ne întâlnim la vechea colibă a porcarilor.

Ochi Întunecaţi vânase undeva departe. Am ajuns primul şi l-am aşteptat pe întuneric. Aveam un vas cu alifie în săculeţul meu şi adusesem şi nişte oase. Zăpada se învolbura în jurul meu într-un dans al scânteilor de iarnă. Am scrutat întunericul. L-am simţit pe Pui, mi-am dat seama că se apropie, dar tot a reuşit să mă ia prin surprindere, sărind pe mine. Se arătă îndurător, mă muşcă şi mă scutură numai o dată de

încheietura lovită. Am intrat în colibă. Am aprins un ciot de lumânare și m-am uitat la umărul Puiului. Am constatat mulțumit că, deși noaptea trecută fusesem obosit și mă duruseră rănile, făcusem treabă bună. Îi tunsesem părul des și puful din jurul tăieturii și o spălasem cu zăpadă curată. Crusta era groasă și închisă la culoare. Mi-am dat seama că sângerase în cursul zilei. Dar nu mult. Am uns-o cu un strat gros de alifie. Ochi Întunecați scheună, dar mă lăsă să-l lecuiesc. După aceea, întoarse capul și adulmecă alifia.

Untură de gâscă, observă el și începu să se lingă. Leacul nu avea cum să-i facă rău, iar cu limba îl împingea în rană mai bine decât ar fi făcut-o degetele mele.

Ți-e foame? l-am întrebat.

Nu prea. E plin de șoareci de-a lungul zidului vechi. Apoi, mirosind sacul cu oase, se răzgândi. *Dar un pic de vită sau vânat ar pica numai bine.*

Am răsturnat oasele grămadă, iar el se trânti la podea ca să le devoreze. Le adulmecă, apoi alese o ciozvârtă și se apucă s-o roadă. *Vânăm curând?* Își imagină neoameni ca să-i văd și eu.

Peste o zi, două. Vreau să pot mânui sabia data viitoare.

Nu te condamn. Dinții de vacă nu-s buni de armă. Dar nu aștepta prea mult.

De ce?

Pentru că am văzut câțiva astăzi. Fără simțuri. Găsiseră o căprioară moartă de frig pe malul unui pârâu și-o mâncau. Carne stricată, împuțită, și ei o

mâncau. Dar nu le va ține mult de foame. Mâine vor veni și mai aproape.

Atunci vânăm mâine. Arată-mi unde i-ai văzut. Am închis ochii și am recunoscut bucata de mal pe care și-o aminti lupul pentru mine. *N-am știut că te-ai dus atât de departe! Ai mers până acolo azi, cu umărul rănit?*

Nu-i chiar așa departe. Se lăuda. *Și am știut că urma să-i căutăm. Singur, merg mult mai repede. Mi-e mai ușor să-i găsesc singur și după aceea să te duc pe tine să-i vânezi.*

Asta nu-i vânătoare, Ochi Întunecați.

Nu. Dar o facem pentru haită.

Am stat cu el o vreme în liniște, ca doi prieteni, urmărindu-l cum roade oasele. Crescuse mult în iarna asta. Hrănit sănătos și eliberat din cușcă, se îngrășase și făcuse mușchi. Putea să-l ningă pe blană, fiindcă fulgii cădeau pe părul mai gros de deasupra, care se împletea cu blana cenușie și nu lăsa umezeala să-i ajungă la piele. Avea și un miros sănătos, nu de câine îndopat cu mâncare, ținut în casă și nealergat, ci a sălbăticie. *Ieri mi-ai salvat viața.*

Tu m-ai scăpat de moartea într-o cușcă.

Cred că am fost singur atâta vreme, încât am uitat ce înseamnă să ai un prieten.

Se opri din ros și se uită la mine ușor mirat. *Prieten? Puțin spus, frate. Și nu mie trebuie să-mi spui așa. Nu te uita așa la mine. Voi fi pentru tine ceea ce ești tu pentru mine. Frate și haită. Dar nu pot să-ți dau toate lucrurile de care vei avea nevoie vreodată.* Se întoarse la oasele lui, iar eu am cugetat la vorbele lui de duh.

Somn uşor, frate, i-am spus, la plecare.

Pufni. *Somn? Nici vorbă. Luna s-ar putea să spargă norii şi să-mi dea lumină pentru vânătoare. Dacă nu, poate mă culc.*

Am încuviinţat în tăcere şi l-am lăsat cu oasele lui. În drum spre castel, m-am simţit mai puţin deprimat şi singur decât la venire. Dar am avut remuşcări la gândul că Ochi Întunecaţi se va adapta la viaţa şi voinţa mea. Nu mi se părea cinstit faţă de el să-i caute pe neoameni.

Pentru haită. E pentru binele haitei. Cei fără simţuri încearcă să intre pe teritoriul vostru. Nu-i putem lăsa. Nu-l deranja şi se mira că mă deranjează pe mine. Am încuviinţat din cap pe întuneric şi am împins uşa bucătăriei calde, scăldate în lumină gălbuie.

Am urcat apoi treptele spre camera mea, chibzuind la cele făcute în ultimele zile. Mă hotărâsem să-l eliberez pe Pui. În loc de asta, deveniserăm fraţi. Nu-mi părea rău. Îl avertizasem pe Verity despre alţi neoameni din preajma oraşului. Dar aflasem că ştia deja despre ei şi m-am trezit cu sarcina de a-i studia pe Străbuni şi de a încerca să descopăr alţi iniţiaţi în Meşteşug. Îl rugasem pe prinţ să-i dea grădina lui Kettricken, ca să mai uite de necazurile ei. În schimb, o păcălisem şi o legasem şi mai tare de dragostea pentru Verity. M-am oprit între caturi, să-mi trag sufletul. Poate că jucam toţi după cum ne cânta bufonul. Nu îmi sugerase chiar el o parte din aceste jocuri?

Am pipăit cheia de aramă din buzunar. Acum era un prilej la fel de nimerit ca oricare altul. Verity nu

era în dormitor, numai Charim. M-a lăsat imediat să intru și să descui dulapul. Am luat un braț de suluri; erau mai multe decât mă așteptasem. Le-am dus în camera mea și le-am așezat pe scrinul cu haine. Am aprins focul în cămin. Am aruncat o privire la bandajul de la ceafă. Era o bucată de pânză murdară și îmbibată de sânge. Ar fi trebuit s-o schimb. Îmi era groază s-o dau jos. Mai târziu. Am mai aruncat lemne în foc. Am desfăcut sulurile. Scris mărunt, ilustrații șterse. Apoi am ridicat ochii și i-am plimbat prin cameră.

Un pat. Un scrin. Un suport scund lângă pat. Un urcior cu cioc mare și un lighean pentru spălat. O tapiserie foarte urâtă, înfățișându-l pe regele Wisdom stând de vorbă cu un Străbun gălbejit. Un sfeșnic pe polița căminului. Camera nu se schimbase de când mă mutasem în ea, cu niște ani în urmă. Era mai degrabă pustie și mohorâtă, lipsită de imaginație. Dintr-odată am devenit și eu pustiu și mohorât, lipsit de imaginație. Aveam treburi felurite, vânam și ucideam. Mă supuneam. Mai mult câine decât om. Nici măcar câinele preferat, care să fie mângâiat și lăudat. Un câine oarecare din haită. Când mă chemase Shrewd la el ultima oară? Dar Chade? Până și bufonul își bătea joc de mine. Ce însemnam eu pentru ceilalți, decât o unealtă? Îi mai păsa cuiva de mine? N-am mai putut suporta să fiu singur. Am lăsat deoparte sulul și am părăsit camera.

Am bătut la ușa lui Patience. Nu mi se deschise imediat.

– Cine-i? am auzit-o pe Lacey.

– Eu, FitzChivalry.

– FitzChivalry! exclamă ea, puțin mirată.

Le vizitam târziu. De obicei, veneam în timpul zilei. M-am liniștit când am auzit cum se dă la o parte ranga și se trage zăvorul. Patience nu-mi ignorase spusele, mi-am zis. Ușa se deschise încet și Lacey îmi făcu loc să intru, zâmbind nesigur.

Am intrat, am salutat-o călduros și m-am uitat după Patience. Am presupus că era în camera alăturată. Dar într-un colț, cu ochii la lucrul de mână, stătea Molly. Nu ridică privirea spre mine, nici nu dădu semn că m-ar fi observat. Avea părul strâns la spate într-un coc prins cu o dantelă. Pe altă femeie, veșmântul albastru ar fi arătat simplu și modest. Pe Molly arăta șters. Fata nu-și luă ochii de la ce cosea. M-am uitat la Lacey, care mă privea cu o expresie indiferentă. M-am uitat iar la Molly și am simțit că se rupe ceva în mine. Din câțiva pași am ajuns la ea. Am îngenuncheat lângă scaunul ei și, când ea se trase la o parte, am prins-o de mână și i-am dus-o la buze.

– FitzChivalry!

În spatele meu, Patience mă strigă îngrozită. Stătea în pragul dormitorului. Își subțiase buzele a supărare. Mi-am luat ochii de la ea.

Molly își întoarse fața de la mine. I-am ținut mâna și i-am vorbit calm:

– Nu mai pot continua așa. Oricât ar fi de prostește, oricât ar fi de periculos, orice ar crede alții. Nu pot să mai stau departe de tine.

Molly își trase mâna. I-am dat drumul, ca să n-o doară degetele. Dar m-am agățat de fusta ei și am tras de o cută ca un prunc încăpățânat.

– Măcar vorbește cu mine, am implorat-o.

În locul ei, vorbi Patience.

– FitzChivalry, ești necuviincios. Oprește-te imediat!

– N-a fost cuviincios, nici înțelept, nici potrivit din partea tatălui meu să te curteze. Dar el n-a șovăit. Cred că a simțit exact ce simt eu acum.

Mă uitam întruna la Molly. Uluită, Patience îmi dădu un scurt răgaz de liniște. Dar Molly fu aceea care lăsă lucrul deoparte și se ridică. Vru să se îndepărteze și, când mi-am dat seama că ori o lăsam să plece, ori îi rupeam hainele, am dat drumul fustei. Făcu câțiva pași.

– Îmi dă voie doamna să mă retrag?

– Firește, răspunse Patience, dar cu glas foarte nesigur.

– Dacă pleci, nu-mi mai rămâne nimic.

Știam cât de jalnic sună vorbele mele. Eram tot în genunchi, lângă scaun.

– Dacă rămân, nimic nu-ți va rămâne, rosti Molly indiferentă, în timp ce-și scoase șorțul și-l agăță în cui. Sunt o servitoare. Tu ești un tânăr nobil din familia regală. Nu poate exista nimic între noi. Mi-am dat seama de asta în ultimele săptămâni.

– Nu. M-am ridicat și m-am îndreptat spre ea, dar fără s-o mai ating. Tu ești Molly și eu sunt Bobocul.

– Am fost odată, recunoscu ea. Oftă. Acum nu mai suntem. Nu-mi îngreuna situația, domnule. Trebuie

să mă lași în pace. Nu am unde să mă duc; sunt nevoită să rămân aici și să muncesc, cel puțin până câștig destul... Scutură din cap. Noapte bună, doamnă. Lacey. Domnule.

Îmi întoarse spatele. Lacey tăcea. Am observat că nu-i deschise ușa lui Molly, iar Molly nu se opri în prag. Închise bine ușa după ea. În cameră se lăsă o tăcere înspăimântătoare.

– Ei, rosti Patience, într-un sfârșit. Mă bucur că măcar unul dintre voi dă dovadă de judecată. Unde ți-a fost capul, Fitz, să dai buzna înăuntru și să-mi asaltezi servitoarea?

– La dragostea mea pentru ea, am răspuns eu, fără s-o menajez. M-am trântit pe un scaun și mi-am prins capul în mâini. M-am săturat să fiu atât de singur.

– De-asta ai venit aici?

Patience părea jignită.

– Nu. Am venit să te văd. N-am știut că e și ea aici. Dar, când am văzut-o, nu m-am putut abține. Ăsta-i adevărul, Patience. Nu mai pot continua așa.

– Ai face bine să poți, pentru că n-ai de ales.

Cuvinte grele, înmuiate cu un oftat.

– Molly vorbește... despre mine? Cu tine? Trebuie să știu. Te rog. N-am lăsat să prelungească tăcerea, nici ca Patience să schimbe prea multe priviri cu Lacey. Vrea cu adevărat s-o las în pace? Atât de mult mă disprețuiește? Nu am făcut tot ce mi-ai cerut? Am așteptat, Patience. Am evitat-o, am avut grijă să nu stârnesc bârfe. Dar când se termină toate astea? Sau ăsta e planul tău? Să ne ții la distanță până uităm unul de altul? Nu va

merge. Nu sunt un țânc, iar Molly nu e un fleac pe care să-l ascunzi de mine, ca să mă distragi cu alte jucării. E Molly. Ea e inima mea și nu o voi lăsa să plece.

– Mă tem că va trebui s-o lași, spuse Patience, amărâtă.

– De ce? A găsit pe altul?

La întrebarea mea, Patience dădu din mână ca și cum ar fi alungat muștele.

– Nu. Nu e schimbătoare, nu-i asta. E deșteaptă, harnică, ageră și înțeleaptă. Îmi dau seama de ce te-ai îndrăgostit de ea. Dar are mândria ei. A reușit să înțeleagă ceea ce tu refuzi să înțelegi. Aveți origini atât de diferite, încât nu există cale de apropiere între voi. Chiar dacă Shrewd ar fi de acord cu căsătoria voastră, lucru de care mă îndoiesc foarte tare, cum ați trăi? Tu nu te poți muta din turn în oraș ca să lucrezi într-o prăvălie de lumânări. Știi că nu poți. Și care ar fi situația ei, dacă ai ține-o aici? În ciuda bunătății ei, oamenii care nu o cunosc bine ar vedea numai diferențele dintre voi. Ar privi-o ca pe-o poftă măruntă pe care ți-ai făcut-o. „O, bastardul s-a dat la servitoarea mamei sale vitrege. Se vede c-a înghesuit-o pe la colțuri de prea multe ori și acum trebuie să plătească pentru distracție." Știi la ce mă refer.

Știam.

– Nu-mi pasă de gura lumii.

– Poate că ție nu. Dar lui Molly? Dar copiilor voștri?

Am tăcut. Patience își privi mâinile, așezate în poală.

– Ești tânăr, FitzChivalry. Îmi vorbea potolit, foarte blândă. Știu că nu mă crezi acum. Dar o să cunoști pe

altcineva. O fată mai potrivită cu poziția ta. Și poate că Molly va cunoaște și ea pe altul. Poate că merită să fie fericită. Poate ar trebui să te retragi. Un an, doi. Și dacă sentimentele tale nu se vor schimba, atunci...

– Sentimentele mele nu se vor schimba.

– Nici ale ei, mă tem, zise Patience necruțătoare. A ținut la tine, Fitz. Fără să știe cine ești cu adevărat, ți-a dat inima ei. Mi-a spus-o. Nu vreau să-i trădez încrederea în mine, dar, dacă faci cum te roagă ea și o lași în pace, nu vei afla asta de la ea niciodată. Așa că voi vorbi eu pentru ea, cu speranța că nu mă vei disprețui pentru durerea pe care sunt nevoită să ți-o provoc. Molly știe că nu poate fi nimic între voi. Nu vrea să fie servitoarea care se mărită cu nobilul. Nu vrea ca fiii sau fiicele ei să fie copiii unei servitoare din turn. Așa că economisește din puținul pe care i-l pot oferi eu. Își cumpără ceară și arome și, pe cât poate, se ocupă încă de neguțătoria ei. Vrea să economisească destul, ca să-și deschidă din nou prăvălia. Nu va reuși s-o facă prea curând. Dar asta vrea ea.

Patience făcu o scurtă pauză.

– Iar în viața ei cea nouă nu găsește loc pentru tine, adăugă ea.

Am căzut pe gânduri o vreme. Nu vorbi nici Lacey, nici Patience. Cea dintâi ne pregăti un ceai în liniște. Îmi vârî cana între palme. Am ridicat ochii și am încercat să-i zâmbesc. Am pus cana deoparte cu grijă.

– Ai știut de la bun început că se va ajunge aici? am întrebat.

– M-am temut de asta, răspunse Patience fără intonație. Dar știam și că nu pot face nimic. După cum nici tu nu poți.

Am rămas împietrit. Nici gânduri nu mai aveam. Sub coliba veche, Ochi Întunecați dormea cu botul pe un os în vizuina pe care și-o săpase. L-am atins foarte ușor, nu l-am trezit. Respirația lui calmă era sprijinul meu. M-am agățat de el.

– Fitz? Ce vei face?

Mă usturau ochii de lacrimi. Am clipit și mi-a trecut.

– Ce mi se spune, am răspuns, cu inima grea. Când am făcut altfel?

Patience tăcu. M-am ridicat încet. Rana de la ceafă îmi pulsa. Dintr-odată, am simțit nevoia să dorm. Am cerut permisiunea să plec. Patience încuviință din cap. La ușă, m-am oprit.

– De ce am venit în seara asta? Nu doar ca să te văd. Kettricken va reface Grădina Reginei. Cea din vârful turnului. A spus că ar vrea să știe cum a fost aranjată la început. Pe vremea reginei Constance. M-am gândit că poate îți amintești.

Patience șovăi.

– Sigur că-mi amintesc. Foarte bine. Ți-o voi desena și ți-o voi explica, adăugă ea după o scurtă pauză. Pe urmă îi poți arăta desenul reginei.

Am privit-o în ochi.

– Ar trebui să te duci tu la ea. Cred că i-ar plăcea foarte mult.

– Fitz, eu nu m-am priceput niciodată la oameni. Nu-și găsi cuvintele. Sunt sigură că mă va găsi ciudată. Plictisitoare. N-aș putea...

Îi pieri glasul.

– Regina Kettricken e foarte singură. Are doamne de companie, dar nu cred că are prietene. Odată, și tu urmai să fii regină. Ai uitat cum e?

– Pentru ea e cu totul altfel decât a fost pentru mine, aș zice.

– Probabil, am recunoscut. M-am întors spre ușă. În primul rând, aveai un soț grijuliu și iubitor. În spatele meu, Patience scoase un zgomot, șocată. Și nu cred că prințul Regal era atât de... isteț ca acum. În al doilea rând, ai avut-o pe Lacey. Da, Lady Patience. Sunt sigur că e cu totul altfel pentru ea. Mult mai greu.

– FitzChivalry!

– Doamnă?

– Întoarce-te cu fața la mine când îți vorbesc!

M-am răsucit încet. Patience bătu cu piciorul în podea.

– Ești necuviincios. Încerci să mă faci să-mi fie rușine! Așa crezi tu, că eu nu-mi fac datoria? Că nu-mi cunosc datoria?

– Doamnă?

– Mă voi duce la ea mâine. Și mă va considera ciudată, încăpățânată și mofturoasă. Se va plictisi cu mine și îmi voi dori să nu mă fi dus la ea niciodată. Iar atunci tu îți vei cere iertare de la mine pentru că m-ai obligat s-o fac.

– Sunt convins că știi cum e mai bine, doamnă.

– Ia-ți manierele de curtean și cară-te! Nesuferitule!

Bătu iar din picior, se răsuci pe călcâie și fugi în dormitor. Lacey mă conduse. Își ținea buzele strânse și părea supusă.

– Ei? am întrebat, știind că voia să-mi spună ceva.

– Mă gândeam cât semeni cu tatăl tău, răspunse ea acră. Dar nu ești chiar atât de încăpățânat. El nu ceda atât de ușor ca tine.

Și cu asta închise bine ușa. Am rămas pe loc câteva clipe, apoi am pornit spre camera mea. Trebuia să-mi schimb bandajul de la ceafă. Am urcat un șir de trepte. Brațul mă durea la fiecare pas. M-am oprit între caturi. O vreme, am privit lumânările arzând în suporturi. Am urcat și următorul șir de trepte.

Am bătut zdravăn în ușă câteva minute. O lumină gălbuie se ivi pe sub ea, dar, când am insistat, s-a stins. Am scos cuțitul și m-am jucat cu zăvorul, făcând zgomot. Molly îl schimbase. Cred că pusese și o rangă, una prea grea ca s-o ridic cu vârful lamei. Am renunțat și am plecat.

E mult mai ușor să cobori decât să urci. De fapt, e mult prea ușor, când ai deja un braț rănit. M-am uitat la valurile cu spumă albă, ca dantela, care se spărgeau de stânci. Ochi Întunecați avusese dreptate. Luna ieșise dintre nori. Funia îmi alunecă puțin în mâinile apărate de mănuși și am icnit când am fost nevoit să-mi las toată greutatea pe brațul rănit. Încă puțin, m-am încurajat. Am mai coborât doi pași.

Pervazul ferestrei lui Molly era mai îngust decât mă așteptasem. Mi-am înfășurat funia în jurul brațului

când m-am cocoțat pe el. Am strecurat cu ușurință cuțitul în deschizătura dintre obloane; nu se îmbinau cum trebuie. Încuietoarea de sus cedă și mă luptam cu cea de jos când am auzit vocea lui Molly dinăuntru.

– Dacă intri, țip. Vor veni gărzile.

– Atunci mai bine pregătește-le un ceai, am replicat morocănos și-am zgâlțâit mai departe încuietoarea.

În clipa următoare, Molly smuci de obloane. Stătea în cadrul ferestrei, cu spatele scăldat în lumina veselă a focului. Era în cămașă de noapte, dar nu apucase să-și împletească părul. Îi atârna liber și lucios de la periat. Își aruncase un șal pe umeri.

– Pleacă, îmi zise cu asprime. Du-te de-aici.

– Nu pot. Gâfâiam. Nu am puterea să urc înapoi, iar funia nu e suficient de lungă ca să ajungă la baza zidului.

– Nu poți intra, se încăpățână ea.

– Foarte bine.

M-am așezat pe pervaz, cu un picior în cameră și celălalt atârnând afară. Vântul bătea pe lângă mine, îi flutura cămașa de noapte și sufla în foc. N-am zis nimic. Molly începu să tremure de frig.

– Ce vrei? mă întrebă furioasă.

– Pe tine. Am vrut să-ți spun că mâine mă duc la rege să-i cer permisiunea să mă însor cu tine.

Vorbele îmi ieșiră din gură fără să le fi gândit înainte. Buimac, mi-am dat seama dintr-odată că puteam spune și face orice. Absolut orice.

Molly rămase cu privirea pironită.

– Nu vreau să mă mărit cu tine, zise cu glas scăzut.

– Asta nu aveam de gând să-i spun.

M-am pomenit că-i zâmbesc larg.

– Eşti insuportabil!

– Da. Şi îngheţat. Te rog, lasă-mă să intru, măcar să mă încălzesc.

Nu-mi spuse nimic, dar făcu câţiva paşi în spate. Am sărit uşor înăuntru, ignorând junghiul din braţ. Am închis obloanele şi-am tras încuietorile. Am traversat camera. Am îngenuncheat lângă foc şi l-am înteţit ca să gonesc frigul. Apoi m-am ridicat şi mi-am încălzit mâinile la flacără. Molly nu scoase un cuvânt. Stătea ţeapănă, cu braţele încrucişate la piept. I-am aruncat o privire şi am zâmbit.

Ea nu-mi răspunse la fel.

– Ar trebui să pleci.

Îmi pieri zâmbetul.

– Molly, te rog, vorbeşte cu mine. Ultima oară când am stat de vorbă am crezut că ne-am înţeles. Acum nu mai vrei să-mi spui un cuvânt, îmi întorci spatele... Nu ştiu ce s-a schimbat, nu înţeleg ce se petrece între noi.

– Nimic. Păru dintr-odată foarte fragilă. Nimic nu se întâmplă între noi. Nimic nu se poate întâmpla între noi. FitzChivalry – ce ciudat îmi suna numele pe buzele ei! – am avut timp să mă gândesc. Dacă ai fi venit la mine în felul ăsta acum o săptămână sau o lună, înflăcărat şi zâmbitor, m-ai fi cucerit.

Îşi permise o urmă de zâmbet trist. Ca şi cum şi-ar fi amintit cum se jucase cu o vară înainte un copil mort.

– Dar n-ai venit. Ai fost cinstit și cu simț practic, ai făcut toate lucrurile trebuincioase. Și, oricât de prostește pare, m-a durut. Mi-am zis că, dacă m-ai iubi atât de mult pe cât spui, nimic – nici zidurile, nici manierele, nici reputația, nici regulile de bună purtare – nu te va opri să mă vezi. În noaptea aceea, când ai venit, când ne-am... n-a adus nicio schimbare. Nu ai mai venit după aceea.

– Dar a fost de dragul tău, al reputației tale... am protestat disperat.

– Taci. Ți-am spus că e o prostie. Dar sentimentele nu trebuie să fie înțelepte. Ele pur si simplu apar. Dragostea ta pentru mine n-a fost înțeleaptă. Nici a mea pentru tine. Cu timpul, mi-am dat seama de asta. Și că înțelepciunea trebuie să conducă sentimentele. Oftă. Am fost atât de supărată când mi-a vorbit unchiul tău. Atât de furioasă. Mi-a stârnit sfidarea, m-a făcut să mă încăpățânez și să rămân aici, în ciuda obstacolelor dintre noi. Dar nu sunt de piatră. Și dacă aș fi, până și piatra se roade când pe ea cad zilnic stropii reci ai bunului-simț.

– Unchiul meu? Prințul Regal?

Încuviință din cap.

– Mi-a cerut să nu pomenesc nimănui despre vizita sa. Nu câștigam nimic dacă aflai tu. Trebuia să acționeze în interesul familiei sale. A spus că ar trebui să înțeleg asta. Am înțeles, dar m-am supărat. Numai în timp m-a făcut să-mi dau seama că era și în interesul meu.

Se șterse pe obraz. Plângea. Lacrimile îi curgeau în timp ce vorbea. M-am dus la ea. Prudent, am luat-o

în braţe. Spre mirarea mea, nu m-a respins. Am ţinut-o cu grijă, ca pe-un fluture pe care nu voiam să-l zdrobesc. Lăsă capul în faţă, atingându-mi foarte uşor umărul cu fruntea, şi vorbi la pieptul meu:

– Peste câteva luni, voi fi strâns destui bani ca s-o iau singură de la capăt. Nu ca să deschid o prăvălie, dar să iau o cameră cu chirie şi să găsesc de lucru ca să mă întreţin. Şi să economisesc pentru prăvălie. Asta am de gând. Lady Patience e bună, iar Lacey mi-a devenit o adevărată prietenă. Dar nu-mi place să fiu servitoare. Şi nu voi fi mai mult decât e necesar.

Se linişti în braţele mele. Tremura puţin, ca de oboseală. Rămăsese fără cuvinte.

– Ce ţi-a spus unchiul meu? am întrebat-o precaut.

– Ah... Îşi înghiţi lacrimile şi se frecă uşor cu faţa de mine. Cred că s-a şters de cămaşa mea. Numai lucruri pe care mă aşteptam să le aud de la el. Când a venit prima oară, s-a purtat rece şi cu nasul pe sus. M-a crezut o... târfă de stradă, bănuiesc. M-a avertizat aspru că regele nu va îngădui alte scandaluri. A vrut să ştie dacă sunt însărcinată. Bineînţeles, m-am supărat. I-am spus că e imposibil să fiu. Că noi doi niciodată n-am...

Făcu o pauză. Mi-am dat seama cât de ruşine trebuie să-i fi fost să i se pună o asemenea întrebare.

– Atunci a zis că, dacă aşa stau lucrurile, e bine. M-a întrebat ce cred că merit ca să fiu despăgubită pentru că m-ai înşelat.

Cuvântul mă izbi ca un pumnal în măruntaie. Furia creştea în mine, dar mi-am impus să tac, ca s-o las pe Molly să termine tot ce avea de spus.

– I-am spus că nu vreau nimic. Că m-am înșelat și eu pe mine, așa cum m-ai înșelat tu. Atunci mi-a oferit bani. Să plec. Să nu mai vorbesc niciodată despre tine. Sau despre ce s-a întâmplat între noi.

De-abia mai reușea să vorbească. La fiecare cuvânt, glasul i se subția și se încorda. Încerca să-și găsească liniștea pe care știam că nu o are.

– Mi-a oferit destul să-mi deschid o prăvălie de lumânări. M-am înfuriat. I-am spus că banii nu mă pot opri să iubesc pe cineva. Că, dacă banii m-ar determina când să iubesc sau să nu iubesc, atunci aș fi cu adevărat o târfă. S-a mâniat peste măsură, dar a plecat.

Se cutremură într-un suspin, apoi se calmă. Am prins-o blând pe după umeri și i-am simțit încordați. Am mângâiat-o pe păr; era mai moale decât coama oricărui cal, și mai lucios. Nu mai avea ce povesti.

– Regal e pus pe rele, m-am auzit spunând. Caută să mă rănească alungându-te. Să mă facă de rușine, făcându-ți ție necaz. Am clătinat din cap, mirat de prostia mea. Ar fi trebuit să prevăd toate astea. Nu m-am gândit decât că te va bârfi. Sau că va pune pe cineva să-ți facă rău. Dar Burrich are dreptate. Regal e lipsit de cinste și nu respectă nicio regulă.

– La început, a fost rece. Dar nu josnic. A venit numai ca mesager al regelui, zicea el, și a venit personal ca să evite scandalul, să nu mai afle și alții despre el. Voia să evite bârfele, nu să le stârnească. Mai târziu, după ce am stat de vorbă de câteva ori, a spus că-i pare rău că sunt în încurcătură și îi va spune regelui că nu e vina mea. A cumpărat lumânări de la mine și

le-a spus și altora ce aveam de vânzare. Cred că încearcă să fie de ajutor, FitzChivalry. Sau așa își închipuie.

S-o aud pe Molly apărându-l pe Regal m-a jignit mai mult decât orice ocară sau mustrare aș fi auzit din gura ei. Degetele mi se încâlciseră în părul ei moale și mi le-am tras cu grijă. Regal. Toate săptămânile petrecute de mine în singurătate, evitând-o, nevorbindu-i ca să nu se iște scandal. Lăsând-o singură, ca să vină Regal în locul meu. Nu s-o curteze, nu, ci s-o cucerească cu farmecul și vorbele lui căutate. Să-mi schimonosească imaginea în fața lui Molly cât eu nu eram acolo, să-l contrazic. Să se prefacă aliatul ei, în vreme ce eu, neputându-i vorbi, deveneam tânărul nesocotit și neștiutor, nemernicul egoist. Mi-am mușcat limba ca să nu-l mai vorbesc de rău în fața ei. Aș fi părut un puști superficial și nervos, care ataca pe oricine îi punea voința la încercare.

– I-ai pomenit lui Patience sau lui Lacey despre vizitele lui Regal? Ce ți-au spus despre el?

Molly scutură din cap, risipind parfum din păr.

– Mi-a atras atenția să nu spun nimănui. „Femeile nu-și țin gura", mi-a zis, iar eu știu că are dreptate. Nici ție n-ar fi trebuit să-ți spun. Mi-a spus că Patience și Lacey mă vor respecta mai mult dacă au impresia că am luat singură hotărârea de a te părăsi. A mai spus că... nu m-ai lăsa să plec... dacă ai ști că hotărârea vine de la el. Trebuia să crezi că te-am părăsit din voința mea.

– Mă cunoaște bine, m-am dat eu bătut.

– N-ar fi trebuit să-ţi spun, şopti Molly. Se depărtă puţin de mine ca să se uite în ochii mei. Nu ştiu de ce am făcut-o.

Ochii şi părul ei aveau culoarea pădurii.

– Poate pentru că nu voiai ca eu să te părăsesc? am îndrăznit.

– Trebuie să mă părăseşti. Ştim amândoi că nu avem niciun viitor împreună.

Preţ de-o clipă, camera împietri. Lemnele trosneau paşnic numai pentru ele. Niciunul dintre noi nu se mişca. Însă nu ştiu cum s-a făcut că m-am apropiat de locul în care simţeam, dureros, fiecare mireasmă şi atingere a lui Molly. Ochii, pielea cu miros de plante, părul ei erau frânturi din trupul cald şi mlădios, ascuns sub cămaşa din lână moale. O vedeam ca pe-o culoare nemaiîntâlnită. Toate grijile, toate gândurile s-au întrerupt în plăsmuirea aceea de o clipă. Tremuram, pentru că Molly mi-a pus mâinile pe umeri şi m-a strâns de ei ca să mă calmeze. Căldura i se scurse din degete în trupul meu. Am privit-o în ochi şi m-am minunat de ce-am găsit în ei.

M-a sărutat.

Gestul acela simplu, de a-mi oferi buzele, a dărâmat zăgazurile cerului. Sărutul s-a prelungit de la sine. Nu ne-am oprit să ne gândim dacă e înţelept sau moral ce facem, nu am şovăit. Ne-am dăruit unul altuia fără piedici. Nu-mi pot închipui o unire mai profundă decât aceea născută din uluirea noastră în faţa necunoscutului în care ne-am aventurat. În noaptea aceea am devenit un singur trup, descătuşat de aşteptări şi

de amintirea altora. Nu aveam niciun drept asupra ei, după cum nici ea nu avea drepturi asupra mea. Am oferit și am primit și jur că nu voi regreta niciodată. Dulcea stânjeneală a acelei nopți e și azi comoara neprețuită a sufletului meu. Cu degete emoționate, i-am înnodat din greșeală bentița care-i strângea la gât cămașa de noapte. Molly mă atingea cu înțelepciune și siguranță, numai ca să-și trădeze mirarea văzând reacția mea. Nu avea importanță. Din neștiința noastră a izvorât o știință mai veche de când lumea. M-am străduit să fiu și tandru, și puternic, dar m-am minunat cât de puternică și de tandră era ea.

Unii numesc asta dans, alții, luptă. Unii bărbați vorbesc despre jocul acesta râzând cu aere de înțelepți, alții rânjind cu dispreț. Le-am auzit pe precupețele voinice de la piață cotcodăcind despre el ca găinile la firimiturile de pâine. Au venit la mine codoașe care-și lăudau marfa cu îndrăzneala cu care-și chemau negustorii mușteriii la pește proaspăt. După mine, unele lucruri nu se pot descrie în cuvinte. Culoarea albastră nu o vezi, ci o simți, cum simți mirosul de iasomie sau sunetul de flaut. Rotunjimea umărului dezgolit, grația fără seamăn a sânului, sunetul uimit pe care îl scoți când toate obstacolele se dărâmă deodată, parfumul gâtului și gustul pielii nu sunt decât fărâme, care, oricât de dulci ar fi, nu întruchipează întregul. O mie de asemenea fărâme nu sunt destule să-l redea.

Bușteniii arseseră și se făcuseră tăciuni roșii. Lumânările se stinseseră de mult. Parcă ne aflam într-un loc

în care intraserăm ca străini şi descoperiserăm că e al nostru. Aş fi renunţat la orice ca să rămân în cuibul molatic din păturile încâlcite şi plapuma de pene, să absorb căldura trupului liniştit de lângă mine.

Frate, asta e bine.

Am sărit ca ars, trezind-o pe Molly din reverie.

– Ce este?

– Un junghi în gambă, am minţit.

Molly mă crezu şi râse. O minciună nevinovată, dar m-am simţit dintr-odată vinovat din cauza ei, din cauza tuturor minciunilor pe care le spusesem şi a adevărurilor pe care, nerostindu-le, tot în minciuni le-am transformat. Am deschis gura să-i spun totul lui Molly. Că eram asasinul regelui, unealta ucigaşă a lui Shrewd. Că împărţeam cu fratele meu, lupul, ceea ce descoperisem alături de ea noaptea trecută. Că se dăruise toată unui bărbat care omora oameni şi-şi împărţea traiul cu un animal.

Imposibil. Să-i spun lucrurile acelea ar fi însemnat să o rănesc şi să o fac de ruşine. S-ar fi simţit murdărită pentru totdeauna de atingerea mea. Mi-am zis că aş putea suporta să mă dispreţuiască, dar nu să se dispreţuiască pe sine. Mi-am zis că mi-am pecetluit buzele pentru că aşa se cuvenea, să-mi ţin secretele pentru mine, în loc să o nenorocesc dezvăluindu-i-le. M-am minţit, aşadar, pe mine?

Oare nu toţi facem asta?

Învăluit de braţele calde, lipit de trupul fierbinte, mi-am promis că mă voi schimba. Că nu voi mai fi ceea ce sunt şi atunci nu va trebui să-i mai dezvălui

nimic. Mâine, mi-am promis, le voi spune lui Chade și lui Shrewd că nu voi mai ucide pentru ei. Mâine îl voi face pe Ochi Întunecați să înțeleagă de ce trebuie să tai legătura dintre noi. Mâine.

Dar astăzi, în ziua care tocmai se ivea, trebuia să merg împreună cu lupul să vânăm neoameni și să-i omorâm. Pentru că voiam să merg la Shrewd triumfător, să-l binedispun, ca să încuviințeze favorul pe care i-l ceream. Chiar în seara asta, când nu voi mai fi un asasin, îi voi cere să ne dea, mie și lui Molly, consimțământul de a ne căsători. Mi-am promis că permisiunea lui va însemna începutul unei noi vieți, în care nu voi mai avea secrete față de femeia pe care o iubesc. Am sărutat-o pe frunte și m-am retras cu blândețe din îmbrățișarea ei.

– Trebuie să te părăsesc, i-am șoptit, când s-a mișcat. Dar sper că nu pentru multă vreme. Astăzi mă duc la Shrewd, să-i cer voie să ne căsătorim.

Molly fremătă și deschise ochii. Se uită mirată cum mă ridic gol din patul ei. Am pus lemne pe foc, apoi i-am evitat privirea când mi-am adunat hainele împrăștiate și le-am îmbrăcat. Ea nu era atât de rușinoasă, pentru că, după ce mi-am strâns cureaua, am văzut că se uită la mine și zâmbește. M-am înroșit.

– Am impresia că ne-am căsătorit deja, îmi șopti. Nu cred că rostirea jurămintelor ne-ar putea uni mai mult.

– Nici eu.

M-am așezat pe marginea patului și i-am luat mâinile într-ale mele.

– Dar voi fi foarte satisfăcut să le spun tuturor despre noi. Iar pentru asta, doamna mea, e nevoie de o nuntă. Și de rostirea în fața lumii a jurămintelor pe care inima mea ți le-a făcut deja. Dar acum trebuie să plec.

– Încă nu. Mai stai puțin. Sunt sigură că mai avem puțin timp până se trezește turnul.

M-am aplecat și-am sărutat-o.

– Trebuie să plec, să iau funia care atârnă de parapet la fereastra doamnei mele. Altfel se vor stârni bârfe.

– Stai măcar să-ți schimb bandajul de la braț și de la ceafă. Cum te-ai rănit așa? Am vrut să te întreb azi-noapte, dar...

Am zâmbit.

– Știu. Aveam lucruri mai interesante de făcut. Nu, draga mea, nu mai pot rămâne. Dar îți promit că mi-l schimb în dimineața asta, în camera mea.

Când i-am spus „draga mea", m-am simțit mai bărbat decât m-ar fi făcut orice alte cuvinte. Am sărutat-o din nou, promițându-mi că voi pleca imediat, dar am zăbovit, atras de mâinile care mă mângâiau pe gât. Am oftat.

– Chiar trebuie să plec.

– Știu. Dar nu mi-ai spus cum te-ai rănit.

Din glasul ei, mi-am dat seama că nu o îngrijorau rănile mele, ci se folosea de ele ca să mă țină lângă ea. Dar tot mi-a fost rușine, așa că am căutat să găsesc o minciună cât mai nevinovată.

– M-a mușcat o cățea cu pui. Probabil că n-am cunoscut-o atât de bine pe cât mi-am închipuit. M-am aplecat să iau în brațe un cățel și atunci a sărit la mine.

– Bietul de tine. Ești sigur că te-ai curățat bine? Mușcăturile de animale se infectează foarte ușor.

– O să curăț rana încă o dată când o pansez. Acum plec. Am acoperit-o cu plapuma de pene, nu fără să regret că părăsesc cuibul cald. Încearcă să mai dormi în puținul cât a mai rămas până în zori.

– FitzChivalry!

M-am oprit în ușă și m-am întors spre ea.

– Da?

– Să vii la mine deseară. Indiferent de răspunsul regelui.

Am deschis gura să protestez.

– Promite-mi! Altfel nu voi supraviețui până la sfârșitul zilei. Promite-mi că te întorci la mine. Indiferent ce spune regele, să știi un lucru: de-acum sunt soția ta. Întotdeauna voi fi. Întotdeauna.

Mi se opri inima în loc. În fața unui asemenea cadou, n-am putut decât să dau din cap ca prostul. Probabil că privirea mea a fost suficientă, pentru că Molly mă răsplăti cu un zâmbet strălucitor ca soarele în mijlocul verii. Am ridicat ranga și am tras zăvorul. Am deschis ușa încet și am cercetat din priviri coridorul.

– Încuie după mine, am șoptit și apoi m-am strecurat în întunericul care urma să se ridice curând.

13
LA VÂNĂTOARE

Meșteșugul, ca orice altă disciplină, poate fi învățat în mai multe feluri. Galen, Maestru al Meșteșugului pe vremea regelui Shrewd, își supunea învățăceii la privațiuni și greutăți pentru a sparge zidurile din mintea lor. Ajuns un supraviețuitor umilit, învățăcelul era sensibil la invazia lui Galen în mintea lui și accepta silit metodele acestuia. Ucenicii care au supraviețuit instruirii lui Galen și au devenit grupul lui erau inițiați de nădejde, dar unii dintre ei aveau un talent special pentru Meșteșug. După cum se spune, Galen se lăuda că ia învățăcei fără talent și îi transformă în inițiați pricepuți. Poate că așa a fost. Sau poate că lua învățăcei foarte capabili și îi transforma în uneltele potrivite.

Putem compara metodele lui Galen cu cele ale lui Solicity, maestra dinaintea lui. Ea i-a învățat Meșteșugul pe prinții Verity și Chivalry. Din câte povestește Verity, Solicity a izbutit multe cu blândețe și convingându-și studenții să coboare barierele minții. Și Verity și Chivalry au ieșit din mâna ei ca adepți și inițiați destoinici în Meșteșug. Din nefericire, Solicity

a murit înainte de a se încheia perioada de învățare, iar Galen ajunsese doar instructor de Meșteșug. Nu putem decât să ne întrebăm câte cunoștințe despre Meșteșug a dus Solicity în mormânt cu ea și ce puteri ale acestei vrăjitorii regale nu vor fi descoperite, poate, niciodată.

N-am stat prea mult în odaia mea în dimineața aceea. Focul se stinsese, dar nu din cauza camerei neîncălzite tremuram eu de frig. Încăperea era o găoace lipsită de viață, pe care aveam s-o părăsesc curând. Mi se părea mai goală ca niciodată. Dezbrăcat până la mijloc, m-am spălat tremurând cu apă rece și mi-am schimbat, târziu, bandajul de pe braț și de la ceafă. Nu meritam ca rănile să arate atât de curate. Totuși, se vindecau repede.

M-am îmbrăcat gros, cu o cămașă căptușită de la munte pe sub o vestă din piele grea și cu pantaloni de piele, tot grei, pe care i-am strâns pe picior cu fâșii de piele. Mi-am luat sabia, dar m-am înarmat și cu un pumnal scurt. Din trusa de lucru am scos un borcănel cu praf de pălăria-șarpelui. Cu toate acestea, când am ieșit din cameră, m-am simțit deopotrivă vulnerabil și nechibzuit.

M-am dus direct în turnul lui Verity. Știam că mă așteaptă ca să exersăm Meșteșugul. Voi fi nevoit să-l conving cumva că astăzi trebuie să vânez neoameni. Am urcat scările în grabă, sperând că ziua se va termina mai repede. Toată viața mea se învârtea în jurul momentului în care voi bate la ușa lui Shrewd și-i voi cere permisiunea să mă căsătoresc cu Molly. Numai

gândul la ea trezi în mine un amestec năvalnic de sentimente atât de nefamiliare, încât mi-am încetinit paşii pe scări numai ca să le analizez pe toate. Am renunţat, nu avea rost. Molly, am rostit cu glas tare, dar blând, pentru mine. Ca un cuvânt magic, îmi întări hotărârea şi mă îmboldi la datorie. M-am oprit în faţa uşii lui Verity şi am bătut tare.

Am simţit mai mult decât am auzit invitaţia prinţului. Am împins uşa, am intrat şi apoi am închis-o la loc.

În cameră nu se mişca nimic vizibil. Prin fereastra deschisă bătea un vânt rece. Verity stătea în faţa ferestrei pe scaunul lui cel vechi. Se sprijinea leneş cu mâinile de pervaz şi fixa cu privirea un punct îndepărtat. Era roşu în obraji. Vântul îi răsfira pletele negre. În afară de palele de vânt, nu se auzea nimic. Cu toate acestea, am avut impresia că am intrat într-un vârtej. Simţurile lui Verity se frecară de ale mele şi mă atraseră în mintea lui; m-am trezit că alunec odată cu gândurile lui pe mare. M-a purtat într-un tur ameţitor pe fiecare corabie pe care o percepea cu mintea. Am surprins gândurile unui căpitan de vas comercial: „... dacă preţul e bun, încărcaţi ulei pentru drumul de întoarcere..."; de la el am sărit la o femeie care repara năvoade. Îi zbură cavila şi-l bodogăni pe căpitanul care zbiera la ea să se mişte mai repede. Am găsit un cârmaci îngrijorat din cauza nevestei gravide de acasă şi trei familii care căutau moluşte în lumina slabă a dimineţii, până când a venit fluxul şi-a acoperit albia. Pe toţi aceştia şi pe încă vreo zece i-am cercetat, înainte

ca Verity să ne aducă brusc pe amândoi în corpul nostru, în odaia lui. Mă simțeam amețit ca un copilaș ridicat de tatăl lui să vadă haosul dintr-un târg și apoi lăsat pe propriile picioare, de unde vedea numai genunchi și gambe.

M-am apropiat de fereastră ca să stau lângă Verity. El tot înspre apă se uita, scrutând orizonturile. Dar am înțeles dintr-odată de ce desena hărți. Viețile pe care le atinsese în trecere erau ca niște giuvaiere neprețuite ascunse în palma lui și dezvăluite mie. Oameni. Poporul lui. Verity nu se uita doar la un țărm stâncos sau la o pășune grasă, ci la oameni, la frânturi de vieți pe care nu le trăia, dar pe care le prețuia. Acesta era regatul lui Verity. Granițele geografice desenate pe pergament izolau aceste vieți pentru el. Preț de-o clipă, m-am mirat și eu, ca el, de ce ar vrea cineva să le facă rău acestor oameni și am împărtășit hotărârea lui neclintită de a nu le permite piraților să mai distrugă nicio viață.

Lumea se așeză la loc în jurul meu când îmi trecu amețeala. Liniștea coborî iarăși în turnul lui Verity. El îmi vorbi fără să mă privească:

– Așadar, mergi la vânătoare astăzi.

I-am răspuns cu un semn din cap, deși știam că nu mă vede.

– Da. Neoamenii au ajuns mai aproape de noi decât am bănuit.

– Crezi că va fi nevoie să te lupți cu ei?

– Mi-ai spus să plec pregătit. O să încerc cu otrava mai întâi, dar s-ar putea să nu fie prea dornici s-o dea

pe gât. Sau poate vor încerca să mă atace. Așa că mi-am luat și sabia, pentru orice eventualitate.

– Am bănuit eu. Dar ia-o pe asta.

Ridică o sabie în teacă de lângă scaunul lui și mi-o puse în mâini. În prima clipă, nu mi-am putut lua ochii de la ea. Pielea era lucrată cu măiestrie, mânerul avea simplitatea armelor și uneltelor făurite de un maestru. La semnul aprobator al lui Verity, am scos sabia. Metalul sclipi în valuri de lumină pe toată lungimea tăișului, amintind de scânteile scoase de barosul care o bătuse ca să-i dea putere. Am ridicat-o și am simțit-o ușoară, gata de luptă. Era o sabie prea meșteșugită pentru îndemânarea mea.

– Ar fi trebuit să ți-o înmânez cu pompă și ceremonie, bineînțeles, dar eu ți-o ofer acum, ca nu cumva lipsa ei să te facă să nu te mai întorci. În timpul Festivalului Iernii s-ar putea să ți-o cer înapoi, ca să ți-o ofer așa cum se cuvine.

Am vârât sabia înapoi în teacă, apoi am tras-o afară, iute ca fulgerul. Nu mai avusesem un lucru făurit cu atâta artă.

– Cred că ar trebui să jur pe ea că te voi sluji cu devotament, am zis eu, cam stângaci.

Verity zâmbi.

– Fără îndoială că Regal ți-ar cere un asemenea jurământ. Eu însă nu cred că un om trebuie să-mi jure credință pe sabie după ce mi-a pus deja la picioare viața lui.

Mă copleși rușinea. Mi-am făcut curaj și i-am spus:

– Verity, prințul meu. Astăzi te voi sluji ca asasin.

L-am luat prin surprindere, chiar și pe el.

– Nu vorbești pe ocolite, medită el precaut.

– A trecut vremea vorbelor pe ocolite. Așa te slujesc astăzi. Dar în adâncul sufletului, am obosit. Mi-am pus viața la picioarele tale, așa cum ai spus, și dacă poruncești, îmi voi continua munca, însă te rog să găsești pentru mine o altă cale să te slujesc.

Verity lăsă câteva minute bune să treacă. Se propti cu bărbia în pumn și oftă.

– Dacă mi-ai fi jurat credință doar mie, poate că ți-aș da un răspuns rapid și simplu, numai că eu sunt viitorul rege. Acest lucru trebuie să i-l ceri suveranului tău. Ca și permisiunea de a te căsători.

Liniștea se lăsă mai adâncă, mai apăsătoare, mărind distanța dintre noi. Nu puteam s-o sparg. În cele din urmă, Verity rosti:

– Ți-am arătat cum să-ți păzești visele, FitzChivalry. Dacă uiți să-ți îngrădești mintea, nu-i poți condamna pe alții pentru ceea ce dezvălui chiar tu.

Mi-am înăbușit supărarea și am înghițit în sec.

– Cât știi? l-am întrebat pe un ton rece.

– Foarte puțin, te asigur. Sunt obișnuit să-mi păzesc propriile gânduri, dar nu și să le blochez pe ale altora. Mai ales ale cuiva cu Meșteșug atât de puternic, chiar dacă nestatornic, ca al tău. Nu mi-am băgat nasul în... întâlnirea ta secretă.

Tăcu. Nu mă simțeam în stare să spun ceva. Nu neapărat pentru că-mi fusese violată intimitatea. Dar Molly! Cum îi voi putea explica, nu-mi închipuiam. Nici nu puteam îngădui un alt secret între noi, ca să

ascund o minciună nerostită. Ca de obicei, Verity era sincer, ca numele lui. Neglijența fusese a mea.

– Ca să fiu sincer, băiete, te invidiez. Dacă ar fi fost după mine, te-ai însura și astăzi. Dacă Shrewd nu îți dă azi permisiunea, nu pune la inimă, spune-i și Doamnei Fustă-Roșie: când voi fi rege, vei fi liber să te însori când și unde vrei. Eu nu-ți voi face ce mi-au făcut alții mie.

Cred că atunci am înțeles tot ceea nu nu-i fusese îngăduit lui Verity. Una e să compătimești un bărbat căruia alții i-au ales nevasta și alta e să te ridici din patul iubitei și să-ți dai seama dintr-odată că bărbatul acela care ți-e drag nu va cunoaște niciodată plenitudinea dragostei, așa cum o cunoscusem eu. Cât de amarnic trebuie să fi suferit întrezărind frânturi din dragostea mea cu Molly, dragoste de care el nu va avea parte niciodată.

– Verity. Îți mulțumesc, i-am spus.

Îmi aruncă o privire fugară și surâse trist.

– Păi, da... Ezită. Nu e o promisiune, așa că nu o lua drept sigură. Totuși, există o posibilitate să te ajut. Poate că n-ai mai avea timp să lucrezi ca... diplomat, dacă ai primi alte însărcinări. Însărcinări mai importante pentru noi.

– Cum ar fi? am întrebat prudent.

– Navele mele prind formă pe zi ce trece în mâinile constructorilor. Mi se refuză încă o dată cea mai mare dorință a mea. Să navighez pe ele. Sigur, așa trebuie. De aici mă uit în toate părțile și le pot călăuzi. Aici nu mă atacă Pirații de pe Corăbiile Roșii. De

aici coordonez atacul asupra mai multor vase simultan și trimit ajutor acolo unde e nevoie. Își drese glasul. Dar nu simt vântul și nu aud cum scutură pânzele și nu voi putea lupta niciodată cu piraţii așa cum vreau, cu sabia în mână, omorând iute și fără durere, luând viaţa celor care au luat vieţi.

Trăsăturile i se înăspriră de furie. Se opri un minut, apoi continuă, mai calm:

– Așadar, pentru ca navele acelea să-și facă datoria așa cum se cuvine, la bordul fiecăreia trebuie să fie cineva capabil cel puţin să primească informaţii de la mine. Ar fi ideal dacă mi-ar putea și transmite informaţii detaliate despre ce se petrece pe corabie. Ai văzut, astăzi, care-mi sunt limitele. Pot să-ţi spun ce gândesc alţi oameni, dar nu le pot controla gândurile. Uneori dau peste o minte mai vulnerabilă și o influenţez, dar nu e același lucru cu a primi răspuns rapid la o întrebare directă. Te-ai gândit vreodată să navighezi, FitzChivalry?

Dacă aș spune că am fost luat prin surprindere, ar fi doar jumătate de adevăr.

– Păi... tocmai mi-ai amintit că mă pricep la Meșteșug numai câteodată. Și ieri mi-ai spus că, într-o luptă, sunt mai mult bătăuș decât spadasin, în ciuda lecţiilor primite de la Hod...

– Și acum îţi aduc aminte că suntem la jumătatea iernii. Nu mai sunt multe luni până la primăvară. Ţi-am spus că există o posibilitate, atât. Te voi putea ajuta foarte puţin cu ceea ce trebuie să stăpânești până atunci. Mă tem că depinde numai de tine, FitzChivalry.

Te crezi capabil ca, până la primăvară, să stăpânești și Meșteșugul, și sabia?

– Așa cum mi-ai spus, prințul meu. Nu promit, dar voi încerca.

– Bine. Verity mă fixă cu privirea. Începi de astăzi?

– De astăzi? Astăzi trebuie să vânez. Nu îndrăznesc să-mi neglijez datoria nici pentru așa ceva.

– Nu se exclud una pe alta. Ia-mă cu tine astăzi.

M-am uitat la el nedumerit, apoi am încuviințat cu un semn din cap. Am crezut că se va ridica și își va lua haine groase și o sabie, dar el a întins mâna spre mine și m-a prins de braț.

Când începu să se scurgă în mine, instinctul îmi spuse să mă apăr. Nu era ca atunci când se plimba prin gândurile mele și mi le aduna cum aduni hârtiile împrăștiate pe o masă. Îmi ocupa mintea. Nu mă mai invadase nimeni de când mă brutalizase Galen. Am încercat să mă smulg din strânsoarea lui, dar eram prins ca-ntr-un clește. *Trebuie să ai încredere în mine. Ai?* Transpiram și tremuram ca un cal cu un șarpe în boxă.

Nu știu.

Gândește-te, mă îndemnă. Se retrase puțin.

Îl simțeam așteptând, dar se detașa de gândurile mele. Mintea mea alerga ca vântul. Prea multe lucruri cu care să jonglez. Trebuia să fac acest lucru dacă voiam să nu mai duc o viață de asasin. Era șansa mea de a scăpa de secrete și de a vorbi despre ele la trecut. Trebuia să profit de ea. Dar cum să fac și asta, și să-l țin pe Verity departe de Ochi Întunecați și de toate

tainele noastre? L-am căutat pe Ochi Întunecați. *Legătura noastră e tainică. Așa trebuie să rămână. Astăzi trebuie să vânez singur. M-ai înțeles?*

Nu. E o prostie, e periculos. Voi fi acolo, dar poți să ai încredere că voi fi nevăzut și neștiut.

– Ce-ai făcut acum?

Era Verity, vorbea cu glas tare. Mă ținea de încheietura mâinii. M-am uitat în ochii lui. Nu era supărat. M-a întrebat așa cum aș fi întrebat eu un copilaș pe care l-am găsit sculptând în lemn. Tânjeam să scap de povară, să spun totul despre mine măcar unei singure persoane din lume.

Ai deja pe cineva, protestă Ochi Întunecați.

Avea dreptate. Și nu puteam să-l pun în primejdie.

– Și tu trebuie să ai încredere în mine, m-am pomenit spunându-i viitorului rege. Când am văzut că mă privește preocupat, am adăugat: prințul meu. Ai încredere în mine?

– Da.

Cu un singur cuvânt, mi-a dat toată încrederea lui, iar odată cu ea, convingerea că, orice aș fi făcut, nu avea să se întoarcă împotriva lui. Pare un lucru simplu, dar ca un viitor rege să-i permită propriului slujitor-asasin să aibă secrete față de el era un act incredibil. Cu ani în urmă, tatăl lui îmi cumpărase devotamentul, promițându-mi mâncare, adăpost și învățătură și înfigându-mi un ac de argint în cămașă. Actul simplu prin care Verity îmi acorda încrederea lui însemna mult mai mult. Dragostea pe care am

simțit-o dintotdeauna pentru el n-a mai cunoscut margini. Cum să nu am încredere în el?

Verity îmi oferi un surâs blajin.

– Poți stăpâni Meșteșugul, când vrei.

Apoi îmi pătrunse iar în minte. Câtă vreme m-a ținut de încheietură, ne-am unit gândurile fără efort. I-am simțit curiozitatea și umbra de suferință când s-a uitat la chipul lui prin ochii mei. *Oglinda e mai blândă. Am îmbătrânit.*

Cu el furișat în minte, ar fi fost zadarnic să neg adevărul spuselor sale. *Așadar, a fost un sacrificiu necesar*, am încuviințat eu.

Îmi dădu drumul la mână. Am văzut dublu, ametit, m-am uitat la mine, la el, apoi tulburarea dispăru. Se întoarse prudent cu privirea la orizont, apoi izolă viziunea aceea de mine. Fără atingerea mâinii lui, împletirea minților era cu totul altceva. Am ieșit din cameră încet și am coborât scările de parcă aș fi dus un pahar de vin plin-ochi. *Întocmai. Și, în ambele cazuri, e mai ușor dacă nu te uiți și nu te gândești întruna la el. Pur și simplu du-l.*

Am coborât la bucătărie, unde am mâncat un dejun copios și am încercat să mă port normal. Verity avea dreptate. Era mai ușor să păstrăm legătura dacă nu mă concentram asupra ei. În vreme ce lumea din bucătărie își vedea de treabă, am reușit să transfer biscuiții de pe o farfurie în sacul meu.

– Mergi la vânătoare? mă întrebă bucătăreasa, întorcându-se cu fața spre mine.

Am încuviințat din cap.

– Atunci, fii atent. Ce vânezi?

– Mistreți, am improvizat. Azi vreau doar să găsesc culcușul unuia, nu să-l omor. M-am gândit că va fi o distracție plăcută la Festivalul Iernii.

– Pentru cine? Pentru prințul Verity? N-o să-l urnești din turn, scumpete. Stă numai prin camerele lui zilele astea, așa face, iar bietul rege Shrewd n-a mai mâncat o masă adevărată cu noi de săptămâni de zile. Nu știu de ce-i mai gătesc felurile preferate, că tava se întoarce la fel de plină cum am trimis-o. Acum, prințul Regal, el ar putea merge la vânătoare, câtă vreme nu-i strică buclele.

Un chicot general se auzi printre fetele de la bucătărie. Mi se aprinseră obrajii la îndrăzneala bucătăresei. *Calmează-te. Ei nu știu că sunt aici, băiete. Și nu voi folosi împotriva lor nimic din ce-ți spun ei ție. Nu ne trăda.* Verity era pe jumătate amuzat, pe jumătate îngrijorat. Așa că mi-am permis și eu un zâmbet larg, i-am mulțumit bucătăresei pentru plăcintele pe care a insistat să le iau cu mine și am părăsit încăperea.

Cenușia se agita în boxă, dornică să iasă la plimbare. Burrich trecu pe lângă mine când o înșeuam. Cu ochii lui negri, măsură hainele mele de piele, teaca ornată și mânerul fin al sabiei. Își drese glasul, dar tăcu. N-am reușit să aflu niciodată câte știe Burrich despre munca mea. Odată, la munte, îi mărturisisem că fusesem instruit ca asasin. Dar asta fusese înainte de a primi o lovitură în cap încercând să mă apere. Când se vindecase, pretinsese că nu mai știa ce se petrecuse cu o zi în urmă, însă uneori mă întrebam dacă

nu cumva ăsta era felul lui înțelept de a păstra un secret: acela de a nu-l discuta nici cu cei care îl cunosc.

– Ai grijă, mă sfătui el într-un sfârșit, cu glasul lui aspru. Să nu pui iapa în pericol.

– O să avem grijă, i-am promis, apoi am scos-o pe Cenușia pe lângă el.

Deși făcusem multe treburi, era încă dimineața devreme și aveam destulă lumină ca s-o mân la galop mic. Am lăsat-o pe Cenușia să-și arate bucuria în ritmul ei, să se încălzească fără să transpire. Printr-o portiță deschisă pe cerul înnorat, soarele se strecură să mângâie copacii și nămeții cu degete sclipitoare. Am încetinit-o pe Cenușia. O să mergem la matca râului ocolind. Nu voiam să ne abatem de la cărarea bătătorită până nu era neapărat necesar.

Verity nu mă părăsi nicio clipă. Nu vorbeam, dar lua parte la conversația mea interioară. Se bucura de aerul proaspăt al dimineții, de reacțiile Cenușiei și de tinerețea corpului meu. Totuși, cu cât mă îndepărtam de turn, cu atât deveneam mai conștient că trebuie să mă agăț de el. De la atingerea lui inițială, ceea ce împărțeam amândoi a devenit un efort reciproc, ca o mână care o prinde pe cealaltă. Oare voi fi în stare să nu-l scap? *Nu te gândi. Fă-o. Și respiratul devine o datorie dacă ești atent la fiecare respirație.* Am clipit, conștient că Verity era acum în cabinetul lui și-și vedea de treburile dimineții. Am auzit glasul lui Charim, venit să-i ceară un sfat, ca un bâzâit îndepărtat de albine.

Nici urmă de Ochi Întunecați. Încercam să nu mă gândesc la el, să nu-l caut – o negare mintală la fel

de istovitoare ca strădania de a-l menține pe Verity alături de mine. Atât de repede mă obișnuisem să-l caut pe lup și să-l găsesc așteptând atingerea mea, încât mă simțeam izolat, dezechilibrat, de parcă mi-aș fi pierdut cuțitul preferat de la curea. Singura imagine care mi-l putea scoate complet din minte era a lui Molly, dar nici asupra ei nu voiam să zăbovesc. Verity nu mă mustrase pentru faptele mele din noaptea trecută, dar știam că nu le considera deloc onorabile. Aveam sentimentul stânjenitor că, dacă mi-aș fi găsit timp să meditez cu adevărat la ele, aș fi de acord cu el. Ca un laș, am alungat și gândurile acelea.

Mi-am dat seama că efortul cel mai mare pe care-l făceam era să nu gândesc. Am scuturat din cap și m-am deschis către ziua din jurul meu. Drumul pe care mergeam nu era bătut. Șerpuia printre dealurile și văile unduioase de dincolo de Buckkeep și era străbătut mai mult de oi și capre decât de om. Cu câțiva zeci de ani în urmă, un fulger arsese copacii de pe marginea lui. Primii arbori care creșteau acum erau mesteceni și plopi și aveau crengile împovărate de zăpadă. Zona aceasta deluroasă nu era prielnică agriculturii, ci servea ca pășune de vară, dar din când în când se zărea câte-un fuior de fum sau câte-o cărăruie bătătorită către drumul ce ducea la coliba unui tăietor de lemne sau la cabana unui vânător. O regiune de gospodării mici și izolate, locuite de oameni sărmani.

Drumul se îngusta și, când am intrat în partea mai veche a pădurii, am întâlnit alt fel de copaci. Aici, arborii mereu verzi și groși se înghesuiau aproape de

marginea drumului. Aveau trunchiuri imense, iar sub crengile lor întinse zăpada se înălța în nămeți neuniformi. Erau puține tufișuri. Zăpada căzută în anul acela rămăsese deasupra, pe crengile întesate de ace. Aici mi-a fost ușor s-o abat pe Cenușia de la drum. Am călărit pe sub coroanele încărcate de omăt, într-o lumină cenușie. Ziua parcă fugise de sub arborii uriași.

Cauți un loc anume. Știi sigur unde se află neoamenii?

Au fost văzuți lângă albia unui râu, mâncând dintr-o căprioară omorâtă de vremea rece. Asta a fost ieri. Mă gândeam să le iau urma pornind de acolo.

Cine i-a văzut?

Am ezitat. *Un prieten. E cam rușinos cu oamenii. Dar i-am câștigat încrederea și câteodată, când vede ciudățenii, vine și-mi spune.*

Hm. L-am simțit pe Verity șovăind în fața reticenței mele. *Nu te mai întreb de el. Poate că unele secrete sunt necesare. Îmi aduc aminte de o fetiță redusă la minte care venea și se așeza la picioarele mamei mele. Mama se îngrijea să aibă haine și mâncare și îi dădea jucării și dulciuri. Nimeni nu se uita la fetiță. Dar odată am dat peste ele fără să știe și am auzit-o povestindu-i mamei că, într-o tavernă, un bărbat vindea coliere și brățări frumoase. În aceeași săptămână, garda regelui l-a arestat pe Rife, tâlharul de drumul mare, în aceeași tavernă. Cine tace știe multe.*

Într-adevăr.

Am mers mai departe, tăcând amândoi. Din când în când, trebuia să-mi reamintesc că Verity nu era

lângă mine în carne și oase. *Aș vrea să fiu. Prea mult timp a trecut de când n-am mai călărit pe dealuri numai de dragul călăritului. Viața mea e împovărată de prea multe țeluri. Nu-mi aduc aminte când am făcut ultima oară un lucru numai pentru că am vrut.*

Dădeam din cap la gândul lui, când un țipăt sparse tăcerea pădurii. O ființă tânără. Strigătul fusese curmat brusc. Înainte să-mi pot controla Harul, l-am și cercetat. Am ghicit în el panică și frică de moarte și am simțit groaza lui Ochi Întunecați. Mi-am închis mintea, dar am întors-o pe Cenușia și am pornit repede în direcția din care se auzise țipătul. Aplecat pe grumazul iepei, am călăuzit-o prin labirintul de troiene albe, crengi căzute și pământ curat care alcătuia podeaua pădurii. Am urcat un deal, nereușind să merg pe cât de repede aș fi vrut. Din vârful lui am văzut o priveliște pe care nu o voi uita niciodată.

Erau trei, zdrențăroși, rupți, bărboși și împuțiți. Mârâiau și mormăiau unul către celălalt în timp ce se băteau. Nu am reușit să-i percep cu Harul meu, dar i-am recunoscut. Mi-i arătase Ochi Întunecați noaptea trecută. Fata era mică, avea vreo trei ani, și purta o tunică de lână de un galben strălucitor, făcută probabil de mâinile iubitoare ale unei mame. Se luptau pe ea ca pentru un iepure prins în laț, trăgând-o sălbatic de membrele micuțe, fără să le pese că nu mai avea în ea decât o scânteie de viață. Am răcnit de furie și mi-am tras sabia tocmai când unul dintre agresori îi suci gâtul. Auzindu-mă, unul dintre bărbați ridică privirea și se întoarse spre mine. Era plin de sânge

pe barbă. Nu aşteptase să moară fetiţa ca să mănânce din ea.

I-am dat pinteni Cenuşiei şi am coborât dealul spre ei ca vântul răzbunării. Ochi Întunecaţi apăru brusc din pădurea din stânga. Se năpusti asupra lor înaintea mea, sărind pe umerii unuia şi deschizând botul larg ca să-l muşte de ceafă. Un agresor se răsuci spre mine şi ridică zadarnic mâna ca să se apere. Aşa de tare l-am lovit cu sabia mea cea nouă, că i-am despărţit pe jumătate capul de trup înainte de a-i străpunge şira spinării. Mi-am scos cuţitul de la curea şi, de pe spatele Cenuşiei, am sărit să-l apuc pe cel care voia să împlânte cuţitul în Ochi Întunecaţi. Al treilea neom apucă repede cadavrul fetiţei şi fugi cu el în pădure.

Bărbatul lupta ca un urs turbat, lovea şi împungea cu cuţitul către noi chiar şi după ce i-am înfipt sabia în burtă. Îi ieşeau măruntaiele peste curea, dar el tot a venit clătinându-se să ne atace. N-am avut timp nici să mă înfior. Ştiind că va muri, l-am lăsat acolo şi am luat-o la goană după cel care fugise. Ochi Întunecaţi era o panglică cenuşie îmblănită care fugea în sus, pe deal. Mi-am blestemat picioarele prea leneşe. Urma era clară, zăpadă bătătorită, sânge şi duhoarea neomului. Mintea mea nu lucra prea bine. Jur că, în timp ce goneam pe pantă, am crezut că o voi putea învia pe fetiţă, ca şi cum o asemenea nenorocire nici nu s-ar fi întâmplat. Mă mâna de la spate un gând lipsit de înţeles.

Neomul se întorsese. A sărit la noi din spatele unui ciot gros, azvârlind cadavrul fetei spre Ochi

Întunecați, aruncându-se apoi spre mine. Era mare și solid ca un fierar. Spre deosebire de ceilalți neoameni, mărimea și forța acestuia îl ajutaseră să nu moară de foame și să aibă ce îmbrăca. Un animal hărțuit, furios peste măsură. Mă apucă, mă ridică de la pământ, apoi se lăsă peste mine și-mi înconjură gâtul cu brațul noduros. Aterizâ cu pieptul lat pe spatele meu. Mă imobiliză cu un braț sub mine, pe pământ. Am întins brațul celălalt și am înfipt de două ori cuțitul în pulpa cărnoasă. Răcni și se lăsă mai tare pe mine. Îmi apăsă fața în pământul înghețat. Am văzut negru în fața ochilor. Ochi Întunecați spori și el greutatea de pe spatele meu. Am crezut c-o să-mi plesnească șira spinării. Lupul se năpusti asupra agresorului cu colții, dar acesta își puse bărbia în piept și-și aplecă umerii ca să se ferească de atac. Știa că mă strânge de gât. Avea timp destul să se ocupe de lup după ce muream eu.

Mi se deschise rana de la ceafă și țâșni din ea sânge cald. Durerea îmi dădu putere. Mi-am scuturat capul din strânsoare. Am reușit să-mi răsucesc puțin gâtul, datorită sângelui alunecos. Am tras aer în piept disperat înainte ca uriașul să mă strângă iar, în alt fel. Vru să-mi dea capul pe spate. Dacă nu reușea să mă sufoce, atunci să-mi rupă gâtul. Avea suficientă forță.

Ochi Întunecați schimbă tactica. Nu-și putea deschide botul destul de larg ca să-l muște pe neom de cap, dar reuși să-i smulgă o parte din scalp. Își înfipse colții în carne și trase. Sângele țâșni șuvoi pe mine când neomul răcni și mă împunse cu genunchiul în

curbura spatelui. Ridică un braţ şi începu să-l fluture spre Ochi Întunecaţi. M-am răsucit sub el, l-am lovit cu genunchiul în vintre şi i-am înfipt cuţitul în coaste. Durerea trebuie să fi fost insuportabilă, dar tot nu-mi dădu drumul. Se pocni cu capul de al meu. N-am mai văzut nimic. Apoi mă cuprinse cu braţele uriaşe şi mă lipi de el ca să-mi sfărâme pieptul.

Până aici îmi amintesc exact ce s-a întâmplat. Mai departe nu ştiu ce-am făcut. Poate că, cuprins de furia morţii despre care vorbesc legendele, m-am împotrivit cu dinţii, cu unghiile şi cu cuţitul, smulgându-i carnea de unde apucam. Totuşi, n-ar fi fost destul, dacă Ochi Întunecaţi nu l-ar fi atacat cu aceeaşi furie. Mai târziu am reuşit să mă târăsc de sub greutatea lui. Aveam un gust oribil în gură. Am scuipat păr murdar şi sânge. Mi-am şters mâinile de pantaloni şi le-am frecat cu zăpadă, dar tot nu le-am curăţat bine.

Eşti teafăr? Ochi Întunecaţi gâfâia trântit în zăpadă la câţiva metri de mine. Şi el era plin de sânge pe la bot. Luă o înghiţitură de zăpada, apoi continuă să gâfâie. M-am ridicat şi am făcut doi paşi clătinaţi către el. Pe urmă am văzut cadavrul fetiţei şi m-am prăbuşit lângă el. Cred că de-abia atunci mi-am dat seama că era prea târziu, că fusese prea târziu din clipa în care îi văzusem prima oară.

Era tare mică. Păr negru lucios şi ochi tot negri. Era încă moale şi caldă. Groaznic. Am luat-o în poală şi i-am dat părul la o parte de pe faţă. Obraji rotunjori, dinţi de lapte. Moartea nu-i împietrise de tot privirea. Se uita la mine de parcă nu înţelegea ce se

întâmplă. Avea degete grăsuțe și moi, cu dungi de sânge scurs din mușcăturile de pe braț. Am stat în zăpadă, cu trupul copilului mort în brațe. Deci asta simți când ții un copil. Drăgălaș și cald. Nemișcat. M-am aplecat peste părul ei și am plâns. Mă scuturau fiori. Ochi Întunecați mă adulmecă pe obraji și scânci. Mă bătu cu laba pe umăr. Mi-am dat seama că-i închisesem porțile minții. L-am mângâiat ca să-l liniștesc, dar nu mi-am putut deschide mintea nici lui, nici către altceva. Mai scânci o dată. Atunci am auzit, în sfârșit, tropotul de copite. Mă linse pe obraz în semn că-și cere iertare, apoi dispăru în pădure.

M-am ridicat clătinându-mă, cu copilul în brațe. Călăreții ajunseră în vârful dealului. Îi conducea Verity, pe armăsarul lui negru, urmat de Burrich, de Blade și de încă vreo zece oameni. Era și o femeie îmbrăcată sărăcăcios. O luase Blade pe cal, în spatele lui. Scoase un țipăt când mă văzu, alunecă din șa și fugi spre mine cu brațele întinse după copil. N-am putut suporta să mă uit în ochii ei, lucind de speranță și bucurie. Îmi surprinse privirea. Am văzut cum i se stinge bucuria pe chip. Îmi smulse fetița din brațe, duse mâna pe fața care se răcea, la capul care atârna, apoi începu să țipe. Disperarea ei mă izbi în valuri care îmi dărâmară zidurile și mă purtară cu ele. Țipătul nu se mai oprea.

Nu mi l-am putut scoate din minte nici peste câteva ore, în cabinetul lui Verity. Vibram, mă străbăteau fiori prelungi. Eram gol până la mijloc, așezat pe un taburet, în fața căminului. Vraciul făcea focul.

În spatele meu, Burrich, împietrit, îmi curăța gaura din ceafă de ace de pin și praf.

– Asta de-aici și cu asta nu sunt răni proaspete, observă el la un moment dat, arătând spre alte vătămări de pe brațul meu.

Am tăcut. Eram gol de cuvinte. Într-un bazin cu apă fierbinte de lângă el se deschideau flori de iris uscate cu tamariscă. Înmuie o cârpă în apă și-mi curăță vânătăile de pe gât.

– Fierarul avea mâini vânjoase, observă el cu glas tare.

– L-ai cunoscut? întrebă vraciul, răsucindu-se spre Burrich.

– Nu personal. L-am văzut de două-trei ori la Festivalul Primăverii, când au venit niște negustori din afara orașului cu marfă. Făcea argintărie pentru hamuri.

Se lăsă liniștea. Burrich se apucă iar să mă curețe. Sângele care murdărea apa nu era tot al meu. În afară de o mulțime de vânătăi și dureri musculare, nu aveam decât niște zgârieturi și un cucui imens în frunte. Îmi era rușine că nu fusesem rănit mai grav. Fetița murise; ar fi trebuit să sufăr mai mult. Nu știu de ce mi se părea cinstit așa. Burrich îmi pregăti un bandaj alb, curat, pentru braț. Vraciul îmi aduse o cană de ceai. Șeful de la grajduri o luă, îl mirosi bănuitor, apoi mi-o dădu.

– Eu aș fi pus mai puțină valeriană.

Vraciul se retrase lângă foc.

Charim aduse o tavă cu mâncare. Curăță o măsuță și începu să așeze vasele pe ea. În clipa următoare,

apăru și Verity. Își scoase mantia și-o aruncă pe spatele scaunului.

– L-am găsit pe soțul ei la piață, ne anunță el. Stă cu ea acum. Femeia o lăsase pe fetiță jucându-se în prag cât s-a dus să ia apă din pârâu. Când s-a întors, copila nu mai era. Se uită spre mine. N-am putut să-l privesc în ochi. Am găsit-o strigându-și fetița prin pădure. Am știut... Întoarse brusc privirea spre vraci. Mulțumesc, Dem. Dacă ai terminat cu FitzChivalry, poți pleca.

– Nici nu m-am uitat la...

– E teafăr, îl întrerupse Burrich. Mă bandajase de-a curmezișul pe piept și pe sub braț, apoi trecuse bandajul în sus, încercând să-mi fixeze compresa de la ceafă. Zadarnic. Mușcătura era deasupra mușchiului dintre umăr și ceafă. Am încercat să mă distrez pe seama căutăturii urâte pe care i-o aruncă vraciul lui Burrich înainte de a pleca. El nici măcar n-o observă.

Verity își trase un scaun și se așeză cu fața la mine. Am vrut să duc cana la gură, dar Burrich mi-o luă din mână.

– După ce stați de vorbă. Are destulă valeriană ca să te adoarmă pe loc.

Luă ceaiul și se retrase lângă foc. L-am văzut cum aruncă jumătate din lichid și diluează restul cu apă fierbinte. Apoi își împleti brațele la piept, se propti de cămin și se uită la noi.

Mi-am mutat privirea asupra lui Verity și am așteptat să vorbească. Prințul oftă.

– Am văzut copila cu tine. I-am văzut cum se luptă pentru ea. Pe urmă ai dispărut brusc. Am pierdut

legătura dintre mințile noastre și nu te-am mai găsit, oricât m-am străduit. Știam că ești la necaz și am plecat spre tine imediat. Îmi pare rău că nu am ajuns mai repede.

Tânjeam să-i spun lui Verity totul despre mine, dar aș fi dezvăluit prea multe. Dacă ai ajuns să cunoști secretele unui prinț nu înseamnă că trebuie să le și divulgi pe ale tale. M-am uitat la Burrich. Studia peretele.

– Mulțumesc, prințul meu. Ai ajuns foarte repede. Chiar dacă ai fi venit mai curând, tot prea târziu ar fi fost. A murit la o clipă după ce am văzut-o.

Verity își privi mâinile.

– Știam. Mai bine decât tine. Eu din cauza ta eram îngrijorat. Încercă să-mi zâmbească. Tu, când te lupți, ieși în evidență prin felul în care reușești să supraviețuiești.

Cu coada ochiului, l-am surprins pe Burrich că se foiește, deschide gura să vorbească, apoi se răzgândește. Am înțepenit de groază. Văzuse cadavrele neoamenilor, văzuse urmele. Știa că nu m-am luptat singur cu dușmanul. Era tot ce-mi mai lipsea ca să fie ziua și mai urâtă. Inima îmi era parcă prinsă într-o cutie de gheață. Că Burrich nu mă dăduse încă de gol, că își păstra acuzațiile pentru mai târziu, când vom rămâne doar noi doi – asta îmi înrăutățea situația.

– FitzChivalry?

Am tresărit. Verity îmi atrăgea atenția.

– Îmi cer iertare, prințul meu.

Prințul râse scurt, mai mult pufnind.

– Destul cu „prințul meu". Fii sigur că nu mă aștept să-mi spui așa acum, nici eu, și nici Burrich. Și el, și eu suntem mai înțelepți decât să ți-o cerem. El nu-i spunea fratelui meu „prințul meu" în asemenea momente. Nu uita că a fost omul regelui pentru el. Chivalry sorbea putere de la el, deseori nu cu multă blândețe. Sunt convins că Burrich știe că am făcut și eu la fel cu tine. Și mai știe că azi am călărit prin ochii tăi, cel puțin până în vârful dealului.

M-am uitat la Burrich. Dădea aprobator din cap. Niciunul dintre noi nu înțelegea de ce era inclus aici.

– Am pierdut legătura cu tine când ai intrat într-o încăierare sălbatică. Dacă e să te folosesc așa cum doresc, asta nu mai trebuie să se întâmple. Verity se bătu cu degetele pe coapsă, căzut pe gânduri. Singurul mod în care cred eu că poți învăța Meșteșugul e să-l practici. Burrich, Chivalry mi-a spus odată că, prins la înghesuială, mânuiești mai bine toporul decât sabia.

Burrich tresări. Nu se aștepta ca Verity să știe lucrul ăsta despre el. Dădu iar din cap, încet.

– Râdea de mine. Zicea că e unealtă de bătăuș, nu de domn.

Verity își permise un surâs discret.

– Atunci e tocmai în stilul lui Fitz. Îl vei învăța să-l folosească. Nu cred că Hod îi instruiește pe tineri să se lupte cu toporul – deși sigur că ar face-o, dacă i-aș cere. Totuși, prefer să învețe de la tine, pentru că vreau să se antreneze să mă țină lângă el între timp. Dacă poate exersa două lucruri deodată, poate că va reuși și să le stăpânească simultan. Iar dacă

învață cu tine, n-o să mai trebuiască să țină secretă prezența mea în mintea lui. Ce zici, te descurci?

Burrich nu reuși să-și ascundă complet spaima.

– Mă descurc, prințul meu.

– Atunci, te rog s-o faci. Începeți de mâine. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine pentru mine. Știu că ai și alte îndatoriri și prea puțin timp pentru tine. Mai dă-i din ele lui Hands cât te ocupi de treaba asta. Mi se pare un tânăr foarte destoinic.

– Este, îl aprobă Burrich precaut. Încă un detaliu pe care îl știa prințul.

– Foarte bine, atunci. Verity se lăsă pe spătar. Ne măsură pe amândoi de parcă ținea o întrunire cu o cameră plină de oameni. Are cineva vreo problemă legată de asta?

Am considerat întrebarea lui o încheiere politicoasă a întrunirii noastre.

– Prințe? rosti Burrich cu glas moale, nesigur. Dacă nu te superi... Aș... Nu pun la îndoială judecata prințului meu, dar....

Mi-am ținut respirația. Acum e-acum. Harul.

– Dă-i drumul odată, Burrich. Am crezut că m-am exprimat clar: nu vreau să mai aud „prințul meu" între noi. Ce te tulbură?

Burrich își îndreptă ținuta și-l privi pe viitorul rege în ochi.

– Se... cuvine? Bastard sau nu, e fiul lui Chivalry. Ce am văzut acolo sus, astăzi...

Odată pornit, Burrich nu se mai opri. Se lupta să-și ascundă supărarea din voce:

– L-ai trimis... A intrat în ghearele morții singur. Orice alt băiat de vârsta lui ar fi fost deja mort. Încerc... Încerc să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Știu că există multe feluri de a-l servi pe regele meu și că unele nu sunt prea plăcute. Dar sus, în Regatul Munților... și apoi astăzi... N-ai putea găsi pe altcineva, în afară de fiul fratelui tău?

M-am uitat la Verity. Nu-l mai văzusem niciodată atât de supărat. Nu era batjocoritor, nu se încruntase. Avea doar două scântei în ochii negri și-și strânse buzele într-o linie subțire, dar vorbi potolit:

– Mai uită-te o dată la el, Burrich. În odaia asta nu se află un copil. Și mai gândește-te. Nu l-am *trimis singur*. Am fost alături de el într-o situație despre care am crezut că va fi o simplă pândă urmată de vânătoare, nu o confruntare directă. Nu a ieșit cum am crezut, dar a supraviețuit. Și a mai trecut prin astfel de momente grele. Și va mai trece.

Verity se ridică brusc. Atmosfera încordată se adăugă simțurilor mele încordate. O simți și Burrich, pentru că mă privi, apoi rămase nemișcat, ca un soldat în poziție de drepți, în vreme ce Verity străbătea camera în lung și-n lat.

– Nu. Nu e o treabă pe care aș alege-o pentru el. Nici pentru mine nu aș alege-o. Of, de s-ar fi născut în vremuri mai bune! Dacă s-ar fi născut în patul conjugal, dacă fratele meu ar fi prințul moștenitor! Dar nu eu am vrut să se întâmple așa. Nici tu! Așa că și el slujește, ca mine. Să fiu al naibii, Kettricken are dreptate. Regele e sacrificiul poporului. La fel și nepotul

lui. Acolo sus, pe deal, a avut loc un măcel. Înțeleg ce spui; l-am văzut pe Blade vomitând după ce a văzut cadavrul, l-am văzut cum se depărtează mult de Fitz. Nu știu cum a supraviețuit băiatul... bărbatul ăsta. Făcând ceea ce a trebuit, presupun. Așadar, ce pot să fac, omule? Ce pot să fac? Am nevoie de el. Am nevoie de el în bătălia asta cumplită, secretă, pentru că e singurul pregătit pentru ea. Așa cum tatăl meu are nevoie de mine să mă izolez în turnul ăla și să-mi prăjesc mintea furișându-mă prin altele, ca să le omor. Indiferent ce trebuie să facă Fitz, indiferent ce priceperi trebuie să deprindă... (Mi-a stat inima în loc și mi-a înghețat aerul în plămâni.) ... lasă-l să le folosească. Pentru că despre asta e vorba acum. Despre supraviețuire. Pentru că...

– Ei sunt poporul meu.

Nu mi-am dat seama că vorbesc decât atunci când se holbară amândoi la mine. Urmă o clipă de tăcere. Am inspirat adânc și-am continuat:

– Cu multă vreme în urmă, un bătrân mi-a spus că, într-o zi, voi înțelege ceva. Că cele Șase Ducate sunt poporul meu, că am în sângele meu grija pentru el, ca să mă doară și pe mine când îl doare pe el. Am clipit ca să-l alung din viziunea mea pe Chade și ziua aceea petrecută la Forge. Avea dreptate, am reușit să continui după o clipă. Astăzi l-au ucis pe copilul meu, Burrich. Și pe fierarul meu și pe alți doi bărbați. Nu neoamenii. Piratii Corăbiilor Roșii. Și trebuie să mă răzbun și să le vărs sângele. Trebuie

să-i alung de pe ţărmurile mele. E simplu ca bună ziua. Trebuie să fac acest lucru.

Cei doi se priviră pe deasupra capului meu.

– Nu poţi ascunde ce-ai moştenit de la părinţi, şopti Verity.

Dar am surprins o umbră de înverşunare în glasul lui şi o mândrie care mi-a potolit tremurul interminabil, care durase o zi întreagă. M-a copleşit un calm profund. Astăzi făcusem ceea ce trebuia, o ştiam. Muncă înjositoare, cumplită, dar o făcusem şi mă descurcasem bine. Pentru poporul meu. M-am întors către Burrich. Mă privea la fel de gânditor cum se uita la căţeii care promiteau să devină duli de nădejde.

– O să-l învăţ, îi promise lui Verity. Câteva şmecherii pe care le ştiu eu cu toporul. Şi altele. Începem mâine, înainte să se crape de ziuă?

– Foarte bine, aprobă prinţul, înainte să apuc eu să mă opun. Acum, să mâncăm.

Am simţit brusc că mă roade foamea. M-am ridicat să merg la masă, dar Burrich apăru imediat lângă mine.

– Spală-te pe faţă şi pe mâini, Fitz, îmi aminti el cu blândeţe.

Când am terminat, apa înmiresmată din bazinul lui Verity era roşie de sângele fierarului.

14
FESTIVALUL IERNII

Festivalul Iernii este, deopotrivă, sărbătoarea părții celei mai întunecate din an și a întoarcerii luminii. În primele trei zile aducem laudă întunericului. Basmele și piesele păpușarilor povestesc despre vremuri de pace și au sfârșit fericit. Se mănâncă pește în saramură și carne afumată, rădăcini și fructe culese în vara de dinainte. La mijlocul festivalului are loc o vânătoare. Se varsă sânge proaspăt pentru a sărbători momentul cel mai însemnat al anului și se aduce carne fragedă la masă, servită cu cereale recoltate în anul trecut. În următoarele trei zile, oamenii se gândesc nerăbdători la vară. Războaiele țes pânze din fire colorate, iar țesătorii ocupă un capăt al coridorului cel mare, întrecându-se în modele și țesături care mai de care mai vii și mai ușoare. Poveștile depănate vorbesc despre începuturi și despre cum a apărut lumea.

Am încercat să-l văd pe rege în aceeași după-amiază. În ciuda zvonurilor care circulau deja, nu uitasem de promisiunea făcută mie însumi. Wallace m-a întors

din drum, pretinzând că regele Shrewd nu se simțea în apele lui și nu voia să vadă pe nimeni. Aș fi dat orice să pot bate cu pumnii la ușa bufonului, ca să-l convingă pe Wallace că trebuie să intru la rege. Dar nu puteam. Nu mai vorbisem cu el de când își bătuse joc de mine cu cântecul lui. Mi-am adus aminte de vorbele lui și, când m-am întors în cameră, m-am apucat să studiez din nou manuscrisele lui Verity.

Citind, îmi veni somnul. Valeriana, chiar diluată, fusese o doză puternică. Îmi simțeam membrele ca de plumb. Am dat manuscrisele la o parte, fără să fiu cu nimic mai câștigat decât atunci când le desfășurasem. Mintea mi-o luă razna pe alte cărări. Să anunțăm pe toată lumea la Festivalul Iernii că sunt căutați cei inițiați în Meșteșug, indiferent cât de bătrâni sau de slăbiți erau? Nu i-am transforma în țintele dușmanilor? M-am gândit la candidații bine-cunoscuți, cei care fuseseră instruiți odată cu mine. Niciunul nu mă avea la inimă, dar asta nu însemna că nu îi rămăseseră credincioși lui Verity. Poate că erau mânjiți de atitudinea lui Galen, dar oare nu se puteau îndrepta? Pe August l-am înlăturat imediat. Ultima lui experiență cu Meșteșugul la Jhaampe îl secătuise de puteri. Se retrăsese pe ascuns într-un oraș de pe râul Vin, îmbătrânit înainte de vreme, se spunea. Dar mai erau și alții. Opt dintre noi supraviețuiseră inițierii. Șapte se întorseseră la sfârșitul testului. Eu dădusem greș, seva lui August fusese mistuită. Mai rămâneau cinci.

Nu formau un grup adevărat. M-am întrebat dacă toți mă urau la fel de tare ca Serene. Mă învinovățea

pentru moartea lui Galen și nu făcea un secret din asta. Știau și ceilalți ce se întâmplase? Am încercat să mi-i amintesc pe rând. Justin. Foarte plin de sine și prea mândru de Meșteșugul lui. Carrod. Cândva fusese un copil somnoros și plăcut. Îl întâlnisem de puține ori de când devenise membru al grupului și îi observasem privirea goală, ca și cum nu mai rămăsese nici urmă din copilul de odinioară. Odată ce stăpânise Meșteșugul, Burl renunțase la meseria de tâmplar și se îngrășase. Will nu se dovedise niciodată prea deștept, iar Meșteșugul nu-l făcuse mai destoinic. Cu toate acestea, dovediseră toți că au iscusința Meșteșugului. Nu putea Verity să-i reinstruiască? Poate. Dar când? Când avea timp pentru așa ceva?

Vine cineva.

M-am trezit. Zăceam pe pat trântit pe burtă, cu pergamentele împrăștiate pe lângă mine. Nu voisem să dorm și rareori dormeam atât de adânc. Dacă nu m-ar fi păzit Ochi Întunecați, aș fi fost luat prin surprindere. Am văzut cum se deschide ușa. Focul aproape se stinsese și doar tăciunii luminau camera. Nu trăsesem zăvorul pentru că nu intenționasem să adorm. Am stat nemișcat, întrebându-mă cine intră atât de ușor, sperând să mă ia pe nepregătite. Sau era cineva care spera să găsească odaia goală, în căutarea manuscriselor? Mi-am dus mâna la cuțitul de la curea și mi-am încordat mușchii pentru un salt. O siluetă se strecură pe ușă, apoi o închise fără zgomot. Am scos cuțitul din teacă.

E femela ta. Undeva, Ochi Întunecați căscă și se întinse. Dădu leneș din coadă. Am inspirat adânc pe

nas. *Molly,* mi-am confirmat satisfăcut când i-am simțit parfumul dulce și imediat trupul meu se învioră. Am stat nemișcat, cu ochii închiși, și am lăsat-o să se apropie de pat. Am auzit-o cum își înăbușă un strigăt, apoi fâșâitul pergamentelor adunate și așezate în siguranță pe masă. Mă atinse cu teamă pe obraz:

– Bobocule?

N-am rezistat tentației de a mă preface că dorm. Molly se așează lângă mine și patul cedă plăcut sub greutatea ei. Se aplecă deasupra mea și, în timp ce eu stăteam nemișcat, mă sărută pe gură. M-am întins și am tras-o lângă mine, minunându-mă. Până ieri, rareori mă atinsese cineva: o bătaie prietenească pe umăr, înghesuiala din mulțime sau, prea des în ultima vreme, mâini căutând să mă sugrume. Numai de asemenea atingeri avusesem parte. Apoi urmase noaptea trecută, iar acum... Molly își dezlipi buzele de ale mele și se întinse lângă mine, făcându-și loc cu blândețe. I-am absorbit parfumul în nări și am stat liniștit, savurând căldura cu care trupul ei îl încălzea pe al meu. Parcă eram un balon de săpun purtat de vânt; mi-am ținut răsuflarea, de teamă să nu mă sparg.

Plăcut, încuviință Ochi Întunecați. *Nu mai ești singur. Mai seamănă a haită.*

Am înțepenit și m-am îndepărtat puțin de Molly.

– Bobocule? Ce s-a întâmplat?

A mea. E a mea și nu o împart cu tine. Înțelegi?

Egoist. Nu e carne, s-o înmulțești sau s-o împuținezi împărțind-o.

– Numai puțin, Molly. M-a prins un cârcel la un mușchi.

Care mușchi? Rânjet obraznic.

Nu, nu e ca și cu carnea. Carnea aș împărți-o cu tine oricând și oricând voi veni să luptăm cot la cot, dacă ai nevoie de mine. Oricând te voi lăsa să vânezi cu mine și oricând te voi ajuta să vânezi. Dar lucrul ăsta... cu femela mea. E numai al meu. Al meu și numai al meu.

Ochi Întunecați pufni și se scărpină de purici. *Întotdeauna tragi linii care nu există. Carnea, vânătoarea, apărarea teritoriului și femelele... astea sunt ale haitei. Când va face pui, nu voi vâna și eu ca să-i hrănesc? Nu-i voi apăra?*

Ochi Întunecați... Nu-ți pot explica acum. Ar fi trebuit să stăm de vorbă despre asta mai demult. Îți promit că o vom face. Mai târziu.

Am așteptat. Nimic. Dispăruse. Mă ocupasem de el. Acum era rândul lui Molly.

– Bobocule? Te simți bine?

– Da. Am... Stai o clipă.

A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut. Molly era lângă mine, dintr-odată ezitantă, gata să se retragă. A trebuit să mă concentrez să-mi regăsesc limitele, să mă adun și să-mi pun stavilă gândurilor. Am respirat adânc de câteva ori. Am tras hățurile. Imaginea asta îmi venea în minte întotdeauna în asemenea situații și mă ajutam de ea. Nici prea largi, ca să alunece, nici prea strâmte, ca să sugrume. M-am restrâns în propriul trup, ca să nu-l trezesc pe Verity.

– Am auzit zvonurile, spuse Molly. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să vin. Mi-am zis că poate ai nevoie... dar poate că ai nevoie de singurătate.

– Nu, Molly, te rog. Molly, vino înapoi, vino înapoi.

M-am aruncat de-a latul patului şi am reuşit să-i prind tivul fustei când se ridică. Se întoarse către mine, încă şovăitoare.

– Tu eşti exact ce-mi trebuie. Întotdeauna.

Un zâmbet fugar îi străbătu chipul când se aşeză pe marginea patului.

– Mi-ai părut atât de distant...

– Am fost. Uneori trebuie să-mi limpezesc minţile.

Am tăcut, neştiind ce altceva să-i spun ca să nu o mint. Eram hotărât să termin cu minciunile. Am luat-o de mână.

– Of... zise ea, apoi aşteptă o explicaţie de la mine. Eşti teafăr? mă întrebă, după ce trecură câteva momente de tăcere.

– Da. N-am ajuns la rege astăzi. Am încercat să-l văd, dar nu se simţea bine şi...

– Ai vânătăi pe faţă. Şi zgârieturi. Am auzit tot felul de zvonuri...

– Zvonuri?

Verity le poruncise oamenilor lui să nu scoată o vorbă. Burrich n-ar fi vorbit, nici Blade. Poate că nu ei îşi deschiseseră gura în faţa altor persoane, care nu fuseseră de faţă la întâmplare. Dar bărbaţii discută întotdeauna lucrurile pe care le-au văzut împreună, aşa că nu e greu să-i fi auzit alţii fără să vrea.

– Nu te juca de-a șoarecele și pisica. Dacă nu vrei să-mi spui, zi așa.

– Viitorul rege ne-a cerut să nu spunem nimănui. Asta-i altceva, nu că nu vreau să-ți spun.

Molly se gândi puțin.

– Păi, cred că nu. Și n-ar trebui să plec urechea la bârfe, știu. Dar zvonurile erau atât de ciudate... și s-au adus cadavre în turn, ca să fie arse. O femeie de la bucătărie s-a purtat neobișnuit azi, a plâns întruna. A spus că neoamenii îi furaseră și-i omorâseră copilul. Unul a zis că tu te-ai luptat cu ei și ai încercat să scoți copilul din mâinile lor. Altul a spus că te-ai năpustit asupra lor ca un urs. Așa ceva. N-am înțeles prea bine. Cineva a zis că i-ai omorât pe toți, iar un bărbat care a ajutat la arderea cadavrelor spunea că cel puțin două dintre ele fuseseră sfârtecate de un animal.

Tăcu și mă privi. Nu voiam să mă gândesc la ce-mi zisese. Nu voiam s-o mint, nici să-i spun adevărul. Nimănui nu-i puteam spune tot adevărul. Așa că m-am uitat fix în ochii ei și mi-am dorit ca lucrurile să fi fost mai simple pentru noi.

– FitzChivalry?

Nu mă puteam obișnui să-mi aud numele din gura ei. Am oftat.

– Regele ne-a cerut să păstrăm tăcerea. Dar... da, neoamenii au omorât un copil astăzi. Iar eu am ajuns acolo, însă prea târziu. A fost cel mai urât și mai trist lucru la care am fost martor vreodată.

– Îmi pare rău. N-am vrut să fac pe curioasa. Dar e atât de greu să nu știi.

– Te înțeleg.

M-am întins și-am mângâiat-o pe păr. Își propti capul în palma mea.

– Ți-am spus mai demult că te-am visat la Siltbay. Am făcut tot drumul din Regatul Munților până la Buckkeep fără să știu dacă mai trăiești sau nu. Câteodată credeam că a căzut peste pivniță casa care luase foc; altă dată mă îngrozeam că te-a omorât femeia cu sabia...

Molly mă privi în ochi.

– Când s-a dărâmat casa, ne-am pomenit într-un șuvoi de scântei și fum. Șuvoiul a orbit-o pe femeie, dar eu stăteam cu spatele la el. Am... am omorât-o cu toporul.

Începu să tremure.

– N-am spus nimănui. Nimănui. De unde ai știut?

– Am visat.

Am tras-o de mână blând și ea se întinse lângă mine. Am luat-o în brațe și am simțit cum tremură.

– Visele mele se adeveresc câteodată. Nu prea des, i-am spus cu glas șoptit.

Se îndepărtă puțin de mine. Mă cercetă din priviri.

– Sper că nu mă minți, Bobocule?

Întrebarea mă duru, dar o meritam.

– Nu. Asta nu e o minciună. Îți jur. Și îți promit că nu te voi mai minți...

Îmi duse degetul la buze.

– Sper să-mi petrec toată viața cu tine. Nu face promisiuni pe care nu le poți ține tot restul vieții.

Cu mâna liberă, Molly îmi atinse dantela de la cămașă. Veni rândul meu să tremur. I-am sărutat degetele. Apoi gura. La un moment dat, se ridică, zăvorî și puse ranga la ușă. Țin minte că m-am rugat fierbinte să nu fie noaptea în care se întoarce acasă Chade. N-a fost. În schimb, eu am fost acela care a călătorit departe-departe, într-un loc care-mi devenea tot mai familiar, dar mă fermeca de fiecare dată.

Molly plecă în toiul nopții, trezindu-mă ca să insiste să încui bine după ea. Am vrut să mă îmbrac și s-o conduc în camera ei, dar mă refuză indignată, spunând că poate să urce și singură scările și că, cu cât ne ascundeam de alte priviri, cu atât era mai bine. Am recunoscut ezitant că are dreptate. Am căzut într-un somn mai adânc decât atunci când băusem valeriana.

M-am trezit în trăsnete și urlete. Am sărit în picioare amețit și buimac. Tunetul se transformă în bubuituri în ușă, iar urletele le scotea Burrich, care mă striga întruna.

– Imediat! am răspuns într-un sfârșit.

Mă dureau toate. Am tras niște haine pe mine și m-am împleticit până la ușă. Mi-a luat destul de mult să trag zăvorul.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Burrich.

Nu-mi răspunse, ci se holbă la mine. Era spălat și îmbrăcat, cu părul și barba pieptănate, și căra două topoare.

– Ah.

– Camera din turn a lui Verity. Grăbește-te, am întârziat deja. Dar, mai întâi, spală-te. Ce-i mirosul ăsta?

– Lumânări parfumate, am tras eu o minciună la repezeală. Se zice că-ţi aduc vise odihnitoare.

Burrich pufni dispreţuitor.

– Mie nu mi-ar aduce deloc vise odihnitoare. Trăsnesc a mosc, băiete. Pute toată camera. Ne vedem în turn.

Se îndepărtă cu paşi hotărâţi pe coridor. M-am întors în cameră, zicându-mi ameţit că asta însemna la Burrich să te scoli de dimineaţă. M-am spălat bine cu apă rece, deşi nu mi-a plăcut, dar nu aveam timp s-o încălzesc. Am căutat nişte haine curate şi tocmai le trăgeam pe mine când am auzit alte bubuituri în uşă.

– Vin într-o clipă!

Eram convins că Burrich înţelege ce tare mă dureau toate în dimineaţa aceea. Am smucit uşa ca să-l înfrunt şi bufonul se furişă înăuntru unduios ca un fuior de fum. Purta un veşmânt nou, alb cu negru. Mânecile cămăşii erau brodate cu vinişoare negre care i se căţărau pe braţ ca iedera. Deasupra gulerului negru, chipul său se înălţa palid ca luna de iarnă. Festivalul Iernii, mi-am zis eu, fără chef. Era prima noapte a sărbătorii. Iarna aceea semăna cu oricare iarnă de până atunci. Dar în noaptea aceea urma să sărbătorim mijlocul ei.

– Ce vrei? l-am întrebat.

Nu aveam chef de prostiile lui. Bufonul mirosi apreciativ aerul din cameră.

– Să primesc şi eu ce-ai primit tu, sugeră el, apoi se dădu înapoi în paşi de dans când îmi văzu expresia. M-am supărat dintr-odată. Făcu un salt uşor în

mijlocului patului dezordonat, apoi de partea cealaltă. Am sărit după el de-a latul patului.

– Dar nu de la tine, exclamă el ghiduș și mă izgoni cu mâinile cum fac fetele rușinoase, apoi se trase mai în spate.

– N-am timp de tine, i-am spus, dezgustat. M-a chemat Verity și nu-l pot face să aștepte.

M-am rostogolit din pat și mi-am îndreptat hainele.

– Ieși afară din camera mea.

– O, ce ton supărat! A fost o vreme când Fitz știa de glumă. Făcu o piruetă în mijlocul camerei și se opri brusc. Chiar ești supărat pe mine? mă întrebă el direct.

Am rămas cu gura căscată când l-am auzit vorbind așa. M-am gândit câteva clipe înainte de a-i răspunde:

– Am fost, am spus precaut, întrebându-mă dacă nu cumva mă trage de limbă. Ai făcut din mine un bufon în ziua aceea, cu cântecul tău, în fața lumii.

Clătină din cap.

– Ia nu te împăuna cu titluri. Numai eu sunt bufon. Iar bufonul e întotdeauna numai ceea ce sunt eu. Mai ales în ziua aceea, cu cântecul meu, în fața lumii.

– M-ai făcut să mă îndoiesc de prietenia ta, i-am spus fără înconjur.

– A, foarte bine. Întrucât nu încape îndoială că alții trebuie să se îndoiască întotdeauna de prietenia dintre noi, dacă e să rămânem prieteni de nădejde.

– Înțeleg. Atunci tu voit ai răspândit zvon de vrajbă între noi. Înțeleg, atunci. Dar tot trebuie să plec acum.

– Bun-rămas, atunci. Distracție plăcută la jocul cu topoarele cu Burrich. Încearcă să nu rămâi cu gura căscată la ceea te învață el astăzi.

Aruncă doi butuci în focul prea domol și se așeză în fața căminului cu o paradă de gesturi.

– Bufonule. Am început să mă agit. Ești prietenul meu, știu, dar n-aș vrea să te las aici, în camera mea, cât sunt plecat.

– Nici mie nu-mi place când intră alții în camera mea în lipsa mea, replică el șiret.

M-am înroșit până în vârful urechilor.

– Asta a fost demult. Și mi-am cerut iertare că am fost indiscret. Te asigur că n-am mai făcut-o a doua oară.

– Și nici eu n-o voi mai face. Iar când te vei întoarce, îmi voi cere iertare. E bine așa?

Întârziam. Lui Burrich nu avea să-i placă. Nu aveam ce face. M-am așezat pe marginea patului. Molly și cu mine stătuserăm în el. Devenise teritoriul meu. Am încercat să trag plapuma peste saltea cu gesturi cât se poate de normale.

– De ce vrei să stai în camera mea? Ești în primejdie?

– Întotdeauna sunt în primejdie, Fitzy-Fitz. Ca tine. Toți suntem în primejdie. Aș vrea să stau aici o parte din zi și să găsesc o cale de a scăpa de pericol. Sau măcar să-l minimalizez.

Scutură din umeri și arătă spre manuscrisele împrăștiate.

– Mi le-a dat prințul, i-am explicat stânjenit.

– Fără îndoială pentru că te consideră un om în a cărui judecată poate avea încredere. Poate că vei considera atunci că poți avea încredere să mi le lași mie.

Una e să-i dai unui prieten de încredere lucruri personale și alta e să-i dai lucruri pe care le-ai primit de la altcineva ca să ai grijă de ele. Nu aveam nicio îndoială că mă puteam încrede în bufon. Totuși...

– Poate că ar fi mai înțelept să-l întrebăm pe Verity mai întâi.

– Cu cât e mai slabă legătura dintre mine și Verity, cu atât e mai bine pentru amândoi, rosti bufonul categoric.

– Nu-ți pasă de prinț? Eram uluit.

– Eu sunt bufonul regelui. El așteaptă să ajungă rege. Lasă-l să aștepte. Când va fi rege, voi fi bufonul lui. Asta dacă nu murim cu toții din cauza lui până atunci.

– Nu îngădui să se vorbească urât despre prințul Verity, am replicat eu, blând.

– Nu? Atunci trebuie să umbli cu urechile astupate zilele astea.

M-am dus la ușă și am pus mâna pe zăvor.

– Trebuie să plecăm, bufonule. Deja am întârziat.

Îmi păstrasem tonul așezat. Jignirea la adresa lui Verity mă duruse de parcă mi-ar fi fost adusă mie.

– Nu face pe bufonul, Fitz. Asta-i treaba mea. Gândește-te. Nu poți sluji decât un stăpân. Indiferent ce rostesc buzele tale, Verity e regele tău. Nu-ți găsesc nicio vină în asta. Tu îmi găsești vină că Shrewd e regele meu?

– Nu-ți găsesc nicio vină. Dar nici nu-mi bat joc de el în fața ta.

– Şi nici nu-l vizitezi, deşi te-am îndemnat s-o faci de nenumărate ori.

– Am fost chiar ieri la uşa lui. Am fost întors din drum. Mi s-a spus că nu se simte bine.

– Iar dacă aceea ar fi fost uşa lui Verity, tot atât de repede te-ai fi dat bătut?

Am căzut pe gânduri.

– Nu. Probabil că nu.

– De ce renunţi atât de uşor? îmi reproşă bufonul ca un om îndurerat. De ce nu se agită Verity pentru tatăl său, în loc să-i atragă pe oamenii lui Shrewd de partea lui?

– Nu am fost atras de partea lui, ci Shrewd nu a considerat că e potrivit să mă primească. În ce-l priveşte pe Verity, ei, bine, nu pot vorbi în numele lui. Dar toată lumea ştie că Regal e fiul pe care Shrewd îl iubeşte mai mult.

– Toată lumea ştie? Atunci ştie şi care sunt adevăratele intenţii ale lui Regal?

– Unii, da, am răspuns scurt.

Discuţia devenea periculoasă.

– Gândeşte-te la asta. Amândoi îl servim pe regele pe care îl iubim mai mult. Totuşi, există un altul, pe care îl iubim mai puţin. Nu cred că e vorba despre un conflict de devotament, Fitz, câtă vreme amândoi iubim mai puţin acelaşi om. Hai, recunoaşte în faţa mea că nu ai avut timp să te uiţi pe manuscrise, iar eu îţi voi reaminti că timpul pe care nu l-ai avut a trecut pe lângă noi prea repede. Aceasta nu e o însărcinare de care să te ocupi când îţi convine.

Nu știam ce hotărâre să iau. Pe neașteptate, bufonul se apropie de mine. Era întotdeauna greu să te uiți în ochii lui, dar și mai greu să-i citești în priviri. Dar mi-am dat seama că e disperat după cum își ținea gura.

– Hai să facem o învoială. Îți propun un târg pe care nu ți-l va mai oferi nimeni. E vorba de un secret de-al meu pe care promit că ți-l spun după ce mă lași să caut în pergamente o taină care s-ar putea să nici nu existe în ele.

– Ce secret? am întrebat ezitant.

– Secretul meu. Întoarse capul de la mine și privi peretele. Taina bufonului. De unde vine el și de ce.

Îmi aruncă o privire piezișă. Îmi stârni curiozitatea care mocnea în mine de doisprezece ani.

– Mi-o spui fără să-mi ceri nimic?

– Nu. Ți-am zis că o să încheiem un târg.

Am cumpănit câteva clipe.

– Ne vedem mai târziu. Încuie ușa când pleci.

Am ieșit din cameră. Servitorii se foiau pe coridoare. Eram în mare întârziere. La început am mers cu pași mărunți și repezi pe podelele scârțâitoare, pe urmă am luat-o la fugă. N-am încetinit pe scările spre turnul lui Verity, ci le-am urcat fără să mă opresc, am bătut o dată la ușa prințului și am intrat.

Burrich se răsuci spre mine și mă întâmpină cu sprâncenele încruntate. Cele câteva piese de mobilier din încăpere fuseseră lipite de perete, cu excepția scaunului lui Verity de lângă fereastră. Prințul se instalase deja în el. Întoarse capul spre mine încet. Privirea lui țintea foarte departe. Avea ochii obosiți și gura lăsată,

ca ameţit de leacuri, o privelişte vrednică de milă pentru cine ştia ce însemna. Îl rodea foamea de Meşteşug. M-am temut că dorinţa de a mă învăţa pe mine îl va face şi mai flămând de el. Dar cum să renunţăm amândoi? Cu o zi înainte învăţasem o lecţie. Una aspră, dar, odată învăţată, nu mai puteam s-o uit. Ştiam că voi face orice e necesar ca să alung Corăbiile Roşii de pe coasta noastră. Nu eram rege, nu voi fi niciodată, dar poporul celor Şase Ducate era al meu, cum era şi al lui Chade. Am înţeles de ce nu se cruţa Verity.

– Îmi cer iertare că am întârziat. Am fost reţinut. Dar acum sunt gata să încep.

– Cum te simţi? mă întrebă Burrich cu sinceritate.

M-am răsucit spre el şi am văzut că e tot încruntat, dar şi puţin uimit.

– Cam ţeapăn, domnule. Fuga pe scări mi-a mai pus sângele în mişcare. Mă dor rănile de ieri. Altfel, sunt bine.

Se lumină scurt la chip.

– Nu mai tremuri, FitzChivalry? Nu ţi se mai întunecă văzul pe la margini, nu mai ameţeşti?

Am stat o clipă şi m-am gândit.

– Nu.

– A' naibii să fii, pufni el mirat. Se vede că bătaia ţi-a fost leacul. O să ţin minte asta data viitoare când o să ai nevoie de vraci.

În ora următoare, se arătă hotărât să-mi demonstreze noua lui metodă de vindecare. Topoarele aveau lame boante şi le înfăşurase în zdrenţe pentru prima lecţie, dar asta nu m-a scutit de vânătăi. Ca să fiu

sincer, majoritatea s-au datorat stângăciei mele. Burrich nu încercă să mă lovească din prima lecţie, doar să mă înveţe să mă folosesc de toată arma, nu doar de capul toporului. Nu mi-a fost greu să păstrez legătura cu Verity, pentru că rămase în cameră, alături de noi. Nu mi-a transmis niciun gând în ziua aceea, nici sfaturi, nici observaţii sau avertizări, pur şi simplu a privit lumea prin ochii mei. Burrich mi-a spus că toporul nu e o armă complicată, dar e foarte eficientă dacă ştii s-o foloseşti. La sfârşitul lecţiei, mi-a atras atenţia că se purtase blând cu mine din cauza rănilor. Verity ne dădu voie să plecăm şi am coborât amândoi scările mai încet decât le urcasem eu la venire.

– Mâine să nu întârzii, mă avertiză Burrich când ne-am despărţit la uşa bucătăriei, el plecând la grajduri, eu, să iau dejunul. Am mâncat cum nu mâncasem de zile întregi, cu o foame de lup, şi m-am mirat de cât de înviorat mă simţeam. Spre deosebire de Burrich, eu nu credeam că mă vindecase bătaia cu neoamenii. Molly mă tămăduise, cu atingerea ei, mai bine decât toate ierburile din lume sau odihna unui an de zile. Ziua îmi apăru dintr-odată foarte lungă, un lanţ nesfârşit de minute şi ore chinuitoare, până când noaptea şi întunericul ei blând aveau să ne aducă din nou împreună.

Mi-am scos-o pe Molly din minte şi m-am hotărât să-mi umplu timpul cu îndatoririle mele. Imediat mi-au venit în cap cu droaia. O neglijasem pe Lady Patience. Îi promisesem lui Kettricken s-o ajut cu grădina. Îi datoram o explicaţie lui Ochi Întunecaţi,

fratele meu. Trebuia să mă duc la rege. Am încercat să le ordonez în funcție de importanță. Molly ajungea întruna înaintea tuturor.

În cele din urmă, am așezat-o pe ultimul loc. Regele Shrewd trecu pe primul. Mi-am strâns vasele de pe masă și le-am dus înapoi la bucătărie. Era un vacarm de nedescris. M-am mirat la început, apoi mi-am adus aminte că la noapte începea Festivalul Iernii. Sara, bătrâna bucătăreasă, își luă ochii de la aluatul de pâine pe care-l frământa și-mi făcu semn. Am stat lângă ea așa cum făcusem de atâtea ori în copilărie, admirându-i degetele pricepute, care împleteau aluatul în cornuri pe care le punea apoi la dospit. Era plină de făină până în creturile coatelor și pe obraz. Hărmălaia și agitația din bucătărie îmi creară o senzație de stranie familiaritate. Sara mai mult șoptea printre troncăneli și pălăvrăgeli, așa că a trebuit să-mi încordez auzul ca s-o înțeleg:

– Am vrut să știi, murmură ea în timp ce împăturea și frământa o mână de aluat, că-mi dau seama când un zvon e lipsit de temei. Și o spun răspicat când vrea cineva să-l împrăștie prin bucătăria mea. N-au decât să bârfească în curtea spălătoriei și să dea din gură cât au chef în timp ce torc, dar nu dau voie nimănui să te vorbească de rău în bucătăria mea.

Se uită la mine cu ochii ei negri supărați. Mi se opri inima de groază. Bârfe? Despre mine și Molly?

– Ai mâncat la masa mea și nu o dată ai stat lângă mine și ai amestecat în oale și-am povestit amândoi când erai mic. Cred că te știu mai bine decât mulți alții. Și ăia care zic că te lupți ca un animal pentru

că eşti pe jumătate animal spun numai răutăţi. Cadavrele alea erau sfârtecate rău, dar am văzut eu altele mai sfârtecate de oameni la mânie. Când a fost siluită fata lui Sal Flatfish, a spintecat-o singură pe bestia aia cu cuţitul de peşte şi-a tocat-o mărunt, chiar aici, în piaţă, ca pe momeala pe care-o vindea cu undiţele. Ce-ai făcut tu nu-i mai rău decât asta.

Preţ de-o clipă, am ameţit de groază. Pe jumătate animal... Nu trecuse multă vreme de când oamenii înzestraţi cu Har fuseseră arşi de vii.

– Mulţumesc, i-am spus, încercând să-mi controlez vocea. Dar n-a fost doar mâna mea, am adăugat, strecurând un sâmbure de adevăr. Neoamenii se luptau între ei pentru... pradă când i-am atacat.

– Fata Ginnei. Cu mine nu trebuie să vorbeşti pe ocolite, Fitz. Am şi eu copii, sunt mari de-acum, însă de-ar fi atacaţi, m-aş ruga să-i apere unul ca tine, indiferent cum. Sau să-i răzbune, dacă altceva n-ai putut face.

– Mă tem că n-am putut, doamnă.

M-am scuturat de groază, şi nu m-am prefăcut. Am revăzut dârele de sânge scurs pe pumnul dolofan al fetiţei. Am clipit, dar imaginea îmi stăruia în faţa ochilor.

– Acum trebuie să plec în grabă. Astăzi urmează să mă duc la regele Shrewd.

– Zău? Păi, atunci, am şi-o veste bună. Ia şi astea cu tine.

Umblă într-un dulap şi scoase o tavă de plăcintuţe cu brânză şi stafide. Aşeză un ceainic fierbinte şi o ceaşcă lângă ele. Aranjă plăcintele cu dragoste.

– Ai grijă să le mănânce, Fitz. Sunt preferatele lui și, dacă gustă una, o să le mănânce pe toate. Și-o să-i facă bine.

Și mie.

Am sărit ca împuns cu acul. M-am prefăcut că m-am înecat și-am tușit, dar bucătăreasa tot se uită ciudat la mine. Am mai tușit o dată și am dat din cap către ea.

– Sunt convins că o să-i placă la nebunie, am reușit să îngaim și am ieșit cu tava din bucătărie, urmărit de mai multe perechi de ochi. Am zâmbit amabil, ca și cum nu înțelegeam de ce.

Nu mi-am dat seama că ești tot cu mine, i-am spus lui Verity. O frântură din mintea mea îmi revăzu fiecare gând de la plecarea din turnul său și mulțumi Edei că nu mă hotărâsem să-l caut pe Ochi Întunecați mai întâi, chiar în timp ce îmi controlam astfel de gânduri, neștiind cât de ferite erau.

Știu. N-am intenționat să te spionez, ci să-ți arăt că, dacă nu te concentrezi atât de tare pe Meșteșug, poți să-l folosești.

I-am pipăit Meșteșugul. *E meritul tău, nu al meu,* am subliniat urcând scările.

Ești supărat pe mine. Iartă-mă. De acum înainte, mă voi asigura că îți vei da seama de prezența mea de câte ori sunt lângă tine. Să te las să-ți vezi de treabă?

Stânjeneala luă locul supărării. *Nu. Încă nu. Mai stai puțin cu mine, cât îl vizitez pe Shrewd. Hai să vedem cât rezistăm.*

I-am simțit încuviințarea. M-am oprit la ușa regelui. Am ținut tava cu o mână, iar cu cealaltă mi-am

aranjat părul și mi-am îndreptat tunica. Părul mă cam deranja în ultima vreme. La munte, cât avusesem febră, Jonqui mi-l tăiase scurt. Acum creștea și nu știam dacă să-l leg la spate în coadă, ca Burrich și gărzile, sau să-l las să-mi atârne pe umeri, ca și cum aș fi fost încă paj. Eram prea mare ca să mi-l împletesc în codițe, ca un copil.

Leagă-ți-l la spate, băiete. Ți-ai câștigat dreptul să-l porți ca războinicii, la fel ca orice soldat din gardă. Să nu începi să ți-l dichisești și să-l răsucești în bucle unsuroase, ca Regal.

Mi-am alungat zâmbetul răutăcios de pe buze și am ciocănit la ușă. După câteva clipe, am bătut din nou, mai tare.

Spune cine ești și deschide-o, îmi sugeră Verity.

– Sunt FitzChivalry, Maiestate. Ți-am adus ceva de la bucătăreasă.

Am împins ușa. Era zăvorâtă pe dinăuntru.

Ciudat. Tata nu obișnuiește să se încuie în cameră. Pune un om la ușă, da, dar nu trage zăvorul și nu se face că nu aude când bate cineva. Nu poți să meștерești zăvorul?

Probabil că da, însă hai să mai ciocănesc o dată înainte.

Am bătut zdravăn cu pumnii.

– O clipă ! O clipă! șopti un glas dinăuntru.

Însă trecu destul de mult până se dădură la o parte mai multe zăvoare și se deschise ușa numai cât să vâri mâna prin ea. Wallace îmi aruncă o căutătură de șobolan ascuns într-o crăpătură de zid.

– Ce vrei? mă luă el la rost.

– Să vorbesc cu regele.

– Doarme. Sau dormea, înainte să bubui în uşă şi să urli. Pleacă.

– O clipă.

Am strecurat piciorul înăuntru înainte să se închidă uşa. Cu mâna liberă, mi-am întors gulerul tunicii şi i-am arătat acul cu piatră roşie de care numai rareori mă despărţeam. Servitorul îmi strângea piciorul cu uşa. M-am proptit cu umărul de ea, atent să nu răstorn tava.

– Acul acesta mi l-a dat regele Shrewd cu câţiva ani în urmă. Odată cu el, mi-a dat şi permisiunea de a intra la el ori de câte ori îl arăt.

– Chiar dacă doarme? întrebă Wallace obraznic.

– Nu mi-a pus nicio opreliştе. Îmi pui tu vreuna?

L-am săgetat cu privirea. Stătu puţin pe gânduri, apoi deschise uşa.

– Atunci, intră, desigur. Intră să-l vezi pe regele tău cum doarme, încercând să se bucure de odihna de care are atâta nevoie, în starea lui. Dar, dacă îl deranjezi, eu, ca vraci al lui, îi voi spune să-ţi ia acul ăla frumos şi mă voi îngriji să nu-l mai baţi la cap niciodată.

– N-ai decât, dacă aşa vrei. Iar dacă aşa va hotărî regele meu, mă voi supune.

Se depărtă de mine cu o plecăciune preţioasă. Aş fi dat oricât să-i şterg de pe mutră rânjetul dispreţuitor, dar l-am ignorat.

– Minunat, bodogăni Wallace când am trecut pe lângă el. Plăcinte dulci, ca să-i strice digestia şi să-l istovească mai tare. Ce băiat grijuliu eşti, nu-i aşa?

M-am stăpânit. Shrewd nu era în camera de zi. O fi în dormitor?

– Chiar ai de gând să-l deranjezi acolo? De ce nu? N-ai dat dovadă de maniere până acum, de ce să mă aștept la bun-simț acum?

Servitorul vorbea cu bunăvoință batjocoritoare. M-am stăpânit în continuare.

Nu-i îngădui să se poarte așa. Întoarce-te și înfruntă-l chiar acum. Nu era un sfat, ci o poruncă. Am așezat atent tava pe o măsuță. Am inspirat adânc și m-am întors cu fața la Wallace.

– Ai ceva împotriva mea? l-am întrebat fără înconjur.

Făcu un pas înapoi, dar își păstră rânjetul răutăcios.

– Să am ceva împotriva ta? De ce aș avea eu, un vraci, ceva împotriva cuiva care vine să tulbure un om bolnav care a reușit, în sfârșit, să adoarmă?

– Camera asta pute a fumariță. De ce?

Fumariță?

O iarbă folosită în Regatul Munților. Rareori se dă ca leac, numai dacă nu trece durerea cu nimic altceva. De cele mai multe ori, fumul ei e inspirat de plăcere. Așa cum inspirăm și noi carris la Festivalul Primăverii. Fratele tău se dă în vânt după ea.

Ca mama lui. Dacă e aceeași plantă. Ea o numea iarba fericirii.

Seamănă între ele, dar cea de la munte crește mai înaltă și are frunze cărnoase. Și scoate fum mai gros.

Discuția mea cu Verity ținu doar o clipă. Prin intermediul Meșteșugului, gândul zboară ca vântul.

Wallace își tot sugea buzele, căutând un răspuns la întrebarea mea.

– Pretinzi că ești vraci?

– Nu. Dar mă pricep la ierburi și, din câte știu eu, fumarița nu e bună în camera unui bolnav.

Wallace chibzui îndelung și de data asta.

– Plăcerile regelui nu sunt treaba vraciului său.

– Atunci, poate că sunt treaba mea, m-am oferit eu să ajut și i-am întors spatele.

Am luat tava și am intrat în dormitorul slab luminat al regelui.

Înăuntru mirosea și mai puternic a fum, aerul era stătut și îmbâcsit. Focul ardea prea tare și din cauza asta dormitorul părea mic și înăbușitor. Nu circula aerul, de parcă nu fusese aerisit de câteva săptămâni. Mă dureau plămânii când respiram. Regele stătea liniștit, de-abia respirând sub straturile de plăpumi grele. Am căutat un loc în care să pun tava. Măsuța de lângă pat era plină. Din afumătoare ieșea fum gros, dar cădelnița era stinsă și rece. Lângă ea erau un pocal cu vin roșu călduț și un bol cu o fiertură dubioasă. Am pus tava pe podea, am făcut loc pe măsuță și am șters-o cu mâneca. Apropiindu-mă de pat, am simțit un miros de mucegai care îmi înțepă nările și mai tare când m-am aplecat deasupra regelui.

Acesta nu e Shrewd cel pe care-l cunosc eu.

Verity îmi împărtășea uluirea. *Nu m-a mai chemat la el în ultima vreme, iar eu am fost prea ocupat ca să-l vizitez, dacă nu a trimis după mine. Ultima oară când*

l-am văzut, într-o seară, stătea în camera de zi. Se plângea de dureri de cap, dar ce văd acum...

Gândul pluti între noi doi. Am ridicat ochii de la rege și l-am văzut pe Wallace spionând pe după ușă. Se ascundea ceva în privirea lui, satisfacție sau încredere, nu mi-am dat seama, dar reușea să-mi stârnească furia. Din doi pași, am ajuns lângă ușă. Am trântit-o și am avut satisfacția să-l aud țipând de durere când i-am pișcat degetele. Am barat ușa cu o rangă veche care probabil nu fusese folosită niciodată.

M-am dus la ferestrele înalte, am tras draperiile și am deschis larg obloanele. Încăperea se umplu de lumina soarelui și de aer proaspăt.

Fitz, ești nesăbuit.

Nu i-am răspuns lui Verity. În schimb, m-am învârtit prin cameră, aruncând pe geam pumn după pumn de cenușă și ierburi din afumătoare. Am curățat cu mâna cenușa rămasă, ca să alung toată duhoarea. Am strâns șase pocale lipicioase cu resturi de vin și o tavă de boluri și farfurii cu mâncare neatinsă sau consumată pe jumătate. Le-am îngrămădit lângă ușă. Wallace bătea cu pumnii și urla furios. M-am proptit de ea și i-am vorbit prin deschizătură:

– Sst! l-am potolit prietenos. Îl trezești pe rege.

Pune să se trimită un băiat cu urcioare cu apă caldă. Și spune-i doamnei Hasty că trebuie schimbat așternutul regelui, i-am cerut lui Verity.

Astfel de porunci nu pot veni de la mine. Pauză. *Nu-ți pierde timpul din cauza furiei. Gândește și-ți vei da seama de ce.*

L-am înțeles, dar am știut că nu aveam să-l las pe Shrewd în camera aceea afumată și puturoasă, așa cum nu l-aș fi abandonat într-o temniță. Am găsit un urcior plin pe jumătate cu apă stătută, dar destul de curată, și l-am așezat lângă foc, ca să se încălzească. Am curățat de cenușă măsuța de lângă pat și am pus pe ea ceaiul și plăcintele. Căutând cu îndrăzneală prin scrinul regelui, am găsit o cămașă de noapte curată și ierburi pentru spălat. Rămășițe de pe vremea lui Cheffers, fără îndoială. Nu mă gândisem niciodată cât de mult aș putea resimți lipsa unui valet.

Wallace încetă să mai bată cu pumnii în ușă. Am luat apa călduță și parfumată cu ierburi și o pânză pentru spălat și m-am așezat pe marginea patului.

– Regele meu, l-am strigat cu blândețe.

Shrewd se mișcă ușor. Avea pleoapele roșii pe la margine și genele lipite. Când ridică pleoapele, clipi către mine și i-am văzut ochii înroșiți.

– Băiete? Scrută încăperea. Unde-i Wallace?

– A plecat puțin. Ți-am adus apă caldă proaspătă și plăcinte de la bucătărie. Și ceai fierbinte.

– Nu... Nu știu. E deschisă fereastra. De ce? Wallace m-a avertizat să nu răcesc.

– Am deschis-o ca să împrospătez aerul din cameră. Dar o închid, dacă vrei.

– Simt mirosul mării. E o zi senină, nu? Ascultă pescărușii cum țipă, prevestind furtuna... Nu. Nu, închide geamul, băiete. Mi-e frică să nu răcesc, și așa sunt destul de bolnav.

M-am dus încet și am închis geamul.

– De multă vreme eşti bolnav, Maiestate? Nu s-a auzit nimic în palat.

– De tare multă. Dintotdeauna, aşa mi se pare. Nu sunt neapărat bolnav tot timpul, dar nu mă simt niciodată bine. Mi-e rău, pe urmă mi-e ceva mai bine, dar îndată ce mă apuc de-o treabă, iar mi-e rău, rău cum nu mi-a mai fost vreodată. M-am săturat să fiu bolnav, băiete. Am obosit de atâta oboseală.

– Poftim, Maiestate. Te vei simţi mai bine.

Am umezit bucata de pânză şi l-am şters uşor pe faţă. Îşi reveni destul ca să-mi facă semn să mă dau la o parte şi să se spele singur pe mâini, apoi se frecă mai bine pe faţă. M-am îngrozit cât de murdară rămase apa după ce termină.

– Am găsit o cămaşă de noapte curată. Vrei să te ajut s-o îmbraci? Sau vrei să trimit un băiat să aducă un lighean cu apă caldă? Eu ţi-aş aduce aşternuturi curate cât faci baie.

– Păi... ăăă... n-am putere, băiete. Unde-i Wallace ăsta? Ştie că nu mă descurc singur. Ce l-o fi apucat să mă lase singur?

– O baie caldă te-ar ajuta să te odihneşti, am stăruit.

Apropiindu-mă de rege, l-am simţit că miroase. Shrewd fusese întotdeauna un bărbat curat. Cred că înfăţişarea lui neglijentă mă tulbura cel mai mult.

– Dar poţi să răceşti dacă faci baie. Aşa zice Wallace. Piele umedă, vânt rece şi m-am dus într-o clipită. Aşa zice el.

Shrewd să fie bătrânul ăsta speriat? Nu-mi venea să cred.

– Păi, atunci poate vrei o ceaşcă de ceai. Şi o plăcintă. Sara, bucătăreasa, spune că sunt preferatele tale.

Am turnat ceaiul fierbinte în ceaşcă şi am văzut că regele dă din cap aprobator. Sorbi din el de două ori, apoi se ridică în capul oaselor ca să vadă plăcintele frumos aranjate. Mă invită să iau şi eu una şi am mâncat împreună. Mi-am lins degetele lipicioase de la umplutură. Am înţeles de ce îi plăceau atât de mult. Mai avea puţin şi-o termina pe a doua când se auziră trei bubuituri în uşă.

– Scoate ranga, bastardule, altfel o scot oamenii mei. Şi dacă îi faci rău tatei, vei muri pe loc.

Regal nu părea deloc mulţumit de mine.

– Ce-i asta, băiete? Ai pus ranga la uşă? Ce se întâmplă aici? Regal, ce se întâmplă?

M-a durut să-l aud pe regele meu vorbind cu glas plângăreţ. Am traversat dormitorul. Am scos ranga. Uşa fu împinsă la o parte înainte s-o ating şi m-am pomenit apucat de două gărzi musculoase de-ale lui Regal. Purtau haine de mătase în culorile lui, semănând cu nişte buldogi cu panglici la gât. Nu m-am opus, aşa că n-au avut de ce să mă izbească de perete, dar m-au izbit oricum. Durerea mă străfulgeră din rănile primite cu o zi în urmă. Mă imobilizară în vreme ce Wallace dădu buzna în dormitor, ţâţâind la cât de friguroasă era camera, ce-i asta, să mănânci aşa ceva, otravă curată pentru un om bolnav ca Shrewd. Regal stătea cu mâinile în şolduri, făcând pe şeful, şi mă scruta cu ochi mijiţi.

Nesăbuinţă, băiete. Mă tem că ne-am încrezut prea mult în puterile noastre.

– Ei, bastardule? Ce-ai de zis în apărarea ta? Ce ai avut de gând? mă întrebă Regal când Wallace termină cu jelitul şi aruncă un lemn în foc, deşi aerul era deja înăbuşitor, şi luă plăcintele din mâinile regelui.

– Am venit să dau raportul regelui. Găsindu-l neîngrijit, am căutat să mă ocup de el mai întâi.

Transpiram mai mult de durere decât de agitaţie. Nu suportam să văd rânjetul lui Regal.

– Neîngrijit? Ce vrei să spui? mă acuză el.

Mi-am luat inima în dinţi. Îi voi spune adevărul.

– Am găsit dormitorul în dezordine şi neaerisit. Farfurii murdare peste tot. Aşternutul neschimbat...

– Îndrăzneşti să spui aşa ceva? şuieră Regal.

– Da. Spun adevărul în faţa regelui meu, ca întotdeauna. Să privească în jur cu ochii lui şi să spună el dacă mint.

Înfruntarea dintre mine şi Regal trezi în rege o umbră a bărbatului care fusese odată. Se ridică din pat şi se uită în jur.

– Şi bufonul s-a plâns de aceleaşi lucruri, în felul lui acru... rosti el.

Wallace avu tupeul să-l întrerupă.

– Stăpâne, sănătatea ta lasă de dorit. Uneori, odihna neîntreruptă e mai importantă decât să te rostogolesc din pat ca să schimb păturile sau cearşaful. Iar două-trei vase uitate sunt mai puţin deranjante decât zdrăngănitul pajului venit să le strângă.

Regele Shrewd nu ştiu ce să spună. Inima îmi bătea cu putere. Asta voise bufonul să văd, de asta mă tot îndemnase el să mă duc la rege. De ce nu-mi vorbise

limpede? Dar când vorbea el limpede? Mă cuprinse ruşinea. Acesta era regele meu, suveranul în faţa căruia depusesem un jurământ. Îl iubeam pe Verity, iar devotamentul meu faţă de el nu putea fi pus la îndoială. Dar îl părăsisem pe regele meu tocmai când avea mai multă nevoie de mine. Chade era plecat, cine ştie pentru câtă vreme. Shrewd nu avusese alt sprijin decât bufonul. Dar când mai avusese Shrewd nevoie de ocrotirea cuiva? Bătrânul fusese oricând în stare să se protejeze singur. M-am ocărât că nu-i vorbisem lui Chade mai stăruitor despre schimbările pe care le observasem la întoarcerea mea din Regatul Munţilor. Ar fi trebuit să-l supraveghez mai atent pe regele meu.

– Cum a intrat aici? întrebă Regal, aruncându-mi săgeţi din priviri.

– Stăpâne, avea un obiect primit de la regele însuşi, aşa mi-a spus. A zis că regele i-a promis că-l primeşte, că nu trebuie decât să arate acul...

– Ce tâmpenii! Ai crezut aiurelile astea...

– Prinţe Regal, ştii că e adevărat. Ai fost martor când mi l-a dat regele Shrewd.

Am vorbit calm, dar limpede. În mintea mea, Verity tăcea, aşteptând, urmărind şi aflând. Pe socoteala mea, mi-am zis amărât, dar imediat m-am străduit să-mi retrag gândul.

Mişcându-mă încet şi prudent, mi-am eliberat încheietura din strânsoarea buldogului. Am răsucit gulerul tunicii şi am scos acul. L-am ridicat ca să-l vadă toată lumea.

– Nu-mi aduc aminte, rosti scurt Regal.

Dar Shrewd se ridică în capul oaselor.

– Vino mai aproape, băiete, îmi porunci el.

M-am desprins din strânsoarea ambelor gărzi și mi-am îndreptat hainele. Apoi i-am dus acul regelui. Shrewd întinse mâna spre el și mi-l luă. Îmi stătu inima în loc.

– Tată, e... spuse Regal enervat, dar Shrewd îl întrerupse.

– Regal. Ai fost acolo. Îți amintești. Sau ar trebui să-ți amintești.

Privirea lui Shrewd luci neagră și alertă ca altădată, însă durerea i se cuibărea în colțurile ochilor și ale gurii. Se lupta să-și păstreze mintea limpede. Ridică acul și se uită la Regal cu o umbră din vechea sa privire prevăzătoare.

– I-am dat băiatului acul. Și cuvântul meu, în schimbul cuvântului său.

– Atunci îți propun să le iei înapoi, și acul, și cuvântul dat. Nu te vei însănătoși niciodată dacă e tot timpul tărăboi în dormitorul tău.

Am auzit încă o dată tonul cu umbră de poruncă al lui Regal. Am tăcut și-am așteptat. Regele se șterse pe față și la ochi cu mâna tremurândă.

– I le-am dat băiatului pe amândouă, rosti el categoric, însă glasul îi trăda slăbiciunea. Odată ce-ți dai cuvântul, nu mai e al tău, să-l iei înapoi. Am dreptate, FitzChivalry? Ești de acord că, odată ce ți-ai dat cuvântul, nu-l mai poți lua înapoi?

Întrebarea cu care mă punea întotdeauna la încercare...

– Sunt de acord, regele meu. Odată ce ţi-ai dat cuvântul, nu-l mai poţi lua înapoi. Trebuie să-ţi respecţi promisiunea.

– Foarte bine, atunci. Lucrurile sunt clare.

Îmi dădu acul înapoi. M-am simţit atât de uşurat, încât m-a luat cu ameţeală. Shrewd se propti de perne. Încă un val de ameţeală. Cunoşteam pernele acelea. Şi patul. Zăcusem în el şi urmărisem jaful din Siltbay. Îmi arsesem degetele în focul din cămin...

Regele oftă adânc. Era istovit. Avea să adoarmă în câteva clipe.

– Trebuie să-i interzici să vină să te vadă dacă nu îl chemi tu, porunci Regal.

Shrewd îşi ridică pleoapele grele încă o dată.

– Fitz, vino aici, băiete.

M-am dus la el ca un câine credincios şi am îngenuncheat lângă pat. Regele ridică mâna sleită de vlagă şi mă bătu părinteşte pe cap.

– Tu şi cu mine, băiete, avem o înţelegere, nu-i aşa?

O întrebare adevărată. Am încuviinţat în tăcere.

– Bun băiat. Tare bun. Eu mi-am respectat cuvântul. Ai grijă să ţi-l respecţi şi tu pe al tău. Dar – se uită la Regal şi asta mă duru – ar fi mai bine dacă ai veni să mă vezi după-amiaza. Atunci mă simt mai în putere.

Shrewd se lăsă iar în braţele somnului.

– Să revin după-masă, Maiestate? am întrebat eu repede.

Făcu un gest vag de refuz.

– Mâine. Sau poimâine.

Închise ochii și oftă atât de greu, de parcă ar fi fost ultima oară.

– Cum dorești, stăpâne, am spus eu.

M-am aplecat adânc, ceremonios. Când m-am îndreptat, mi-am prins cu grijă acul sub guler, lăsându-i pe toți să vadă cum o fac.

– Pot să plec, prințe? i-am cerut formal permisiunea.

– Ieși afară! mârâi Regal.

M-am înclinat mai puțin ceremonios față de el, m-am răsucit atent și am plecat urmărit de privirile gărzilor. Ieșisem deja din cameră când mi-am adus aminte că nu-i pomenisem regelui de dorința mea de a mă căsători cu Molly. Nu voi mai avea ocazia să-i cer permisiunea cine știe câtă vreme. Știam că după-amiezile îl voi găsi la el pe Regal, pe Wallace sau pe alt spion. Nu voiam să discut despre asta de față cu străini.

Fitz?

Aș vrea să fiu singur o vreme, prințul meu. Te superi?

Verity dispăru din mintea mea ca un balon de săpun spart. Am coborât scările agale.

15
TAINE

Prințul Verity a ales să arate lumii flota sa de război la mijlocul Festivalului Iernii din acel an hotărâtor. Tradiția îi cerea să aștepte vremea bună, ca să le lanseze la apă în prima zi a Festivalului Primăverii, un moment considerat mai prielnic pentru o asemenea întreprindere. Dar Verity își mânase de la spate constructorii și ajutoarele lor ca să le termine la mijlocul sărbătorii din anotimpul rece. Alegând ziua de mijloc a Festivalului Iernii, și-a asigurat o mulțime de privitori și pentru lansarea vaselor, și pentru discursul său. Conform tradiției, în ziua aceea avea loc o vânătoare, iar vânatul doborât era considerat un semn prevestitor al zilelor ce vor veni. Când corăbiile au fost împinse din hambare pe roți, Verity a anunțat mulțimea că aceia erau vânătorii lui și că singurele animale care le vor potoli setea de vânat erau Corăbiile Roșii. Mulțimea a reacționat foarte reținut, nu la asta se așteptase prințul. Eu cred că oamenii voiau să uite de Corăbiile Roșii, să se ascundă pe timp de iarnă și să pretindă că primăvara nu va

mai veni niciodată. Dar Verity nu le-a cedat. Corăbiile au fost lansate în ziua aleasă de el, şi tot atunci a început şi instruirea echipajelor.

Ochi Întunecaţi şi cu mine ne-am petrecut după-amiaza vânând. El mormăi nemulţumit, zicând că asta nu era vreme pentru vânătoare, de ce irosisem primele ore ale dimineţii zbenguindu-mă cu tovarăşa mea de vizuină? I-am spus că ăsta e un lucru care trebuie şi el făcut şi că voi continua aşa câteva zile, poate mai mult. Nu se arătă deloc încântat. Dar nici eu nu eram. Mă irita destul de mult faptul că ştia foarte bine cum îmi petrec timpul, chiar dacă eu nu conştientizam că intra în legătură cu mine. Oare Verity îi simţise prezenţa?

Lupul râse. *Tare greu mă auzi câteodată. Ar trebui să vin la tine cu surle şi trâmbiţe şi pe urmă să strig şi la el?*

N-am avut noroc la vânătoare. Doi iepuri, nici aceia prea graşi. I-am promis că-i aduc resturi de la bucătărie a doua zi. N-am reuşit nici să-l conving că vreau să fiu singur în anumite momente. Nu putea înţelege de ce separam împerecheatul de celelalte activităţi ale haitei, ca vânătoarea şi urlatul. Împerecheatul însemna pui în viitorul apropiat, iar de pui se îngrijea haita. Nu găsesc cuvinte ca să redau cât de dificilă a fost discuţia aceea. Am vorbit prin imagini, prin gânduri împărtăşite, care nu lasă loc discreţiei. Francheţea lui mă îngrozea. M-a asigurat că era la fel de încântat ca mine de tovarăşa mea şi de împerecherea

noastră. L-am implorat să nu fie. Confuzie. În cele din urmă, am plecat și l-am lăsat să-și mănânce iepurii. S-a simțit jignit că n-am vrut să gust și eu din carne. Nu am reușit decât să-l fac să priceapă că nu voiam să fiu conștient de prezența lui când mă aflam în preajma lui Molly. Nu asta urmărisem, nici pe departe, dar atât am reușit să obțin de la el. Nu putea pricepe că uneori voiam să rup orice legătură cu el. Nu avea nicio noimă, a susținut el. Nu așa se procedează în haită. Am plecat, întrebându-mă dacă voi mai avea parte vreodată de momente în care să fiu cu adevărat singur.

M-am întors în turn, în intimitatea odăii mele. Măcar pentru o clipă trebuia să fiu într-un loc în care să închid ușa după mine și să rămân singur. Cel puțin cu trupul. Ca pentru a mă face să doresc mai mult liniștea, coridoarele și scările gemeau de lume care se grăbea. Servitorii adunau tulpinile vechi de papură și răsfirau altele proaspete, puneau lumânări noi în sfeșnice și atârnau peste tot ghirlande și coroniță din plante mereu verzi. Festivalul Iernii. Nu prea aveam chef de el.

Într-un sfârșit, am ajuns la ușa mea și m-am furișat în cameră. Am închis bine ușa.

– Te-ai și întors?

Bufonul ridică ochii de lângă șemineu, unde se ghemuise înconjurat de pergamente. Părea să le sorteze pe grupuri.

M-am holbat la el fără să-mi ascund iritarea. În clipa următoare, aceasta se transformă în furie.

– De ce nu mi-ai spus în ce stare e regele?

Cercetă un pergament, apoi îl așeză pe grămada din dreapta lui.

– Dar ți-am spus. O întrebare în schimbul întrebării tale: de ce nu știai deja?

Am bătut în retragere.

– Recunosc că am tot amânat să mă duc la el, dar...

– Nicio vorbă de-a mea nu ar fi avut efectul celor pe care le-ai văzut cu ochii tăi. Și nici nu mă opresc ca să mă întreb ce-ar fi fost dacă nu m-aș fi dus la el în fiecare zi, ca să golesc olița, să mătur, să șterg praful, să duc afară vasele murdare, să-i pieptăn părul și barba...

Bufonul mă lăsă din nou cu gura căscată. Am traversat camera și m-am așezat greu pe scrinul meu cu haine.

– Nu mai e regele pe care îl știam eu, am spus, fără ocolișuri. Mă sperie gândul că s-a ramolit atât de mult, atât de repede.

– Te sperie? Pe mine mă îngrozește. Măcar tu vei mai avea un rege când cel de acum se va stinge.

Azvârli încă un pergament peste grămadă.

– Toți vom avea, am subliniat eu precaut.

– Dar unii mai mult decât alții, mi-a răspuns el abrupt.

Involuntar, am dus mâna să înfig mai bine acul în tunică. Aproape că-l pierdusem în ziua aceea. Asta mă făcuse să mă gândesc la tot ceea ce însemnase pentru mine în anii de până atunci. Protecția regelui acordată unui nepot bastard, de care un bărbat mai lipsit de inimă ar fi scăpat cu discreție. Dar acum, când regele

era cel care avea nevoie de protecție? Ce însemna asta pentru mine?

– Deci, ce facem?

– Tu și cu mine? Mai nimic. Eu nu sunt decât un bufon, iar tu, un bastard.

Am încuviințat în silă.

– Aș vrea să fie Chade aici. Aș vrea să știu când se întoarce.

M-am uitat la bufon, întrebându-mă câte știe.

– Umbra?[1] Umbra se întoarce odată cu soarele, așa am auzit. Evaziv ca de obicei. Prea târziu pentru rege, îmi închipui, adăugă în șoaptă.

– Deci nu avem nicio putere?

– Tu și cu mine? Dimpotrivă. Avem prea multă putere pentru a lua vreo măsură aici; asta-i tot. În locul acesta, cei lipsiți de putere sunt întotdeauna cei mai puternici. Poate că ai dreptate; ei sunt cei pe care ar trebui să-i consultăm. Și acum...

Se ridică și făcu un adevărat spectacol din a-și scutura încheieturile, de parcă ar fi fost o marionetă cu ațele încurcate. Sună din fiecare clopoțel pe care-l avea. Nu mi-am putut reține zâmbetul.

– Regele meu va începe să se simtă mai bine în curând. Iar eu voi fi acolo, ca să fac pentru el puținul de care sunt în stare.

Păși cu grijă afară din cercul de pergamente și tăblițe sortate. Căscă.

---

[1] Joc de cuvinte. În original, *Shade* („umbră"), cuvânt pronunțat asemănător cu *Chade* (n. tr.).

– La revedere, Fitz.

– La revedere.

Se opri nedumerit în dreptul uşii.

– Nu protestezi că plec?

– Păi, înainte de toate, am protestat că ai rămas.

– Să nu te iei niciodată la întrecere în vorbe cu un bufon. Ai uitat? Ţi-am oferit un târg. Un secret în schimbul altui secret.

Nu uitasem. Dar, dintr-odată, n-am mai fost sigur că voiam să aflu secretul.

– De unde vine bufonul şi de ce? am întrebat în şoaptă.

Preţ de-o clipă, rămase încremenit. Atunci l-am văzut. L-am văzut cum nu-l văzusem atâţia ani la rând, nu ca pe bufonul care-şi încâlceşte cu măiestrie limba în vorbe de duh ce se agaţă de tine ca o lipitoare, ci ca pe o creatură mică şi pirpirie, atât de firavă, cu pielea palidă, cu oase de pasăre, cu părul mai mult o plăsmuire, nu ca al oamenilor obişnuiţi. Costumul din petice alb cu negru, împodobit cu clopoţei de argint şi sceptrul caraghios cu cap de şobolan erau armura şi sabia cu care se apăra în Curtea aceea plină de intrigi şi trădare. Şi taina lui. Mantia invizibilă a misterului. Pentru o clipă, mi-am dorit să nu-mi fi oferit târgul şi să nu-mi fi aţâţat curiozitatea.

Oftă. Aruncă o privire prin cameră, apoi se duse şi se opri în faţa tapiseriei cu regele Wisdom întâmpinându-l pe Străbun. Ridică ochii şi zâmbi amar, găsind în ea un lucru amuzant, care mie îmi scăpase.

Luă poziția unui poet care se pregătește să recite. Apoi se răzgândi și mă privi drept în ochi încă o dată.

– Ești sigur că vrei să știi, Fitzy-Fitz?

Am repetat întrebarea ca o formulă magică:

– De unde vine bufonul și de ce?

– De unde? O, de unde?

Își apropie scurt nasul de al lui Șobolănică, formulând un răspuns la propria lui întrebare. Pe urmă se uită în ochii mei.

– Du-te spre sud, Fitz. Spre tărâmuri aflate dincolo de marginile fiecărei hărți văzute vreodată de Verity. Și dincolo de marginile hărților desenate pe tărâmurile acelea. Du-te spre sud, apoi spre est și traversează o mare al cărei nume nu-l cunoști. La sfârșit, vei ajunge la o peninsulă lungă, iar în vârful ei șerpuitor vei afla satul în care s-a născut un bufon. Cine știe, poate vei mai găsi și o mamă care-și amintește de bebelușul ei alb ca un vierme, cum mă legăna la pieptul ei cald și-mi cânta.

Îmi văzu expresia uluită și plină de încântare și râse scurt.

– Nici măcar nu-ți poți imagina, nu-i așa? Hai să fac să-ți fie și mai greu. Mama avea păr lung, negru și cârlionțat și ochi verzi. Închipuie-ți! Din asemenea culori profunde s-a născut pielea asta transparentă. Iar tații pruncului fără culoare? Doi verișori, căci așa era obiceiul tărâmului aceluia. Unul lat în umeri, oacheș și plin de voie bună, cu buze roșii și ochi căprui, un fermier mirosind a pământ roditor și aer curat. Altul, pe atât de slab pe cât era celălalt de bine clădit, cu

pielea de nuanța bronzului, poet și cântăreț, cu ochi albaștri. Și, o, cât mă mai iubeau și cât se mai bucurau de mine! Toți trei și satul întreg. Atât eram de iubit.

Vocea i se înmuie și se stinse pentru o clipă. Eram convins că nu mai auzise nimeni povestea aceea din gura lui. Mi-am amintit cum intrasem în camera lui, păpușica aceea minunată din leagănul găsit acolo. Adorată cum fusese adorat cândva și bufonul. Am așteptat.

– Când am fost... destul de mare, mi-am luat adio de la toți. Am plecat să-mi caut locul în istorie și să aleg unde să mă împotrivesc lui. Acesta este locul pe care l-am ales; timpul fusese stabilit de ceasul nașterii mele. Am venit aici și am devenit al lui Shrewd. Am adunat firele pe care mi le-a pus în mână soarta și am început să le răsucesc și să le colorez cum m-am priceput, sperând să influențez ceea ce se țesea după chipul meu.

Am scuturat din cap.

– Nu pricep o iotă din ce mi-ai spus.

– A! Scutură și el din cap, sunând din clopoței. M-am oferit să-ți dezvălui secretul meu. Nu ți-am promis că te voi face și să-l înțelegi.

– Un secret e dezvăluit până la capăt numai dacă e înțeles, am replicat, rostind exact vorbele lui Chade.

Bufonul nu știa dacă să fie de acord cu mine sau nu.

– Înțelegi ce ți-am spus, făcu el un compromis. Dar pur și simplu nu vrei să accepți. Cum se poate asta? Istoria e un fapt împlinit, rămas în urma noastră.

Scutură iar din cap, de data asta mai încet.

– Istoria e ceea ce facem în viaţa noastră. O creăm pe măsură ce ne trăim viaţa. Zâmbi enigmatic. Viitorul e un alt fel de istorie.

– Nimeni nu cunoaşte viitorul, am încuviinţat eu.

Bufonul zâmbi larg.

– Serios? întrebă el în şoaptă. Poate că viitorul stă scris undeva, Fitz. Nu scris de o persoană, să ştii, însă dacă aluziile, viziunile şi prezicerile unei rase întregi ar fi scrise pe hârtie, dacă s-ar face referiri şi legături între ele, oare nu ar putea rasa aceea să construiască un război care să ţească pânza viitorului?

– Absurd, am protestat eu. De unde să ştie cineva dacă e adevărat sau nu?

– Dacă s-ar construi un asemenea război şi s-ar ţese tapiseria prezicerilor nu doar în câţiva ani, ci în zeci de sute de ani, după o vreme s-ar putea dovedi că e surprinzător de precisă. Nu uita că aceia care ţin socoteala istoriei sunt o altă rasă, una care trăieşte extraordinar de mult. O rasă palidă minunată, care din când în când şi-a amestecat sângele cu cel al oamenilor. Şi după aceea – se răsuci în cerc, devenind brusc un spiriduş, foarte mulţumit de el şi nesuferit –, şi după aceea, când se vor naşte anumiţi oameni cu însuşiri atât de neobişnuite, încât istoria trebuie să-şi amintească de ei, aceştia sunt chemaţi să iasă în faţă, să-şi găsească locul în istoria aceea viitoare. Şi ei ar putea fi îndemnaţi mai departe să cerceteze locul acela, punctul de întâlnire a sute de fire, şi să zicem că aceste fire, aici, sunt cele pe care le voi răsuci eu şi, răsucindu-le, voi preface tapiseria, voi schimba ţesătura,

voi schimba culoarea celor ce vor veni. Voi schimba soarta lumii.

Își bătea joc de mine. Eram convins.

– Cândva, poate peste o mie de ani, se va naște un om în stare de asemenea schimbare măreață a lumii. Un rege puternic, poate, sau un filozof care va modela gândurile a mii de oameni. Tu și eu, bufonule? Suntem niște bieți pioni. Niște becisnici.

Bufonul scutură din cap compătimitor.

– Exact acest lucru, mai mult decât oricare altul, e cel pe care nu am reușit niciodată să-l înțeleg la voi, oamenii. Știți să aruncați zarurile și vă dați seama că jocul întreg depinde de o singură răsucire a zarului. Împărțiți cărțile de joc și spuneți că soarta unui om într-o noapte depinde de o singură mână. Dar viața unui om doar o adulmecați și vă întrebați ce-i cu omul ăsta de nimic, cu pescarul, tâmplarul, hoțul, bucătarul ăsta, ce poate face el în lumea noastră mare și grozavă? Așa că vă irosiți și vă duceți viața fără rost, ca niște lumânări stinse când se face curent.

– Nu toți sunt meniți să ajungă oameni mari, i-am reamintit.

– Ești sigur, Fitz? Ești sigur? La ce-i bună viața, dacă o trăiești ca și cum n-ar avea nicio importanță pentru viața cea strălucitoare a lumii? Nu-mi pot închipui un lucru mai trist. De ce să nu-și poată spune o mamă: dacă îmi voi crește fiica așa cum se cuvine, dacă o voi iubi și mă voi îngriji de ea, atunci ea va avea o viață care va aduce fericire celor din jurul ei și astfel voi fi schimbat lumea? De ce să nu poată

spune vecinului fermierul care plantează o sămânță: această sămânță pe care o plantez astăzi va hrăni pe cineva și în acest fel schimb eu lumea astăzi?

– Asta-i filozofie, bufonule. N-am avut timp niciodată să studiez asemenea lucruri.

– Nu, Fitz, e viața. Și nimeni nu-și permite să nu se gândească la asemenea lucruri. Fiecare creatură din lume trebuie să le acorde atenție de câte ori îi bate inima. Altfel ce rost mai are să te trezești din somn în fiecare dimineață?

– Bufonule, e prea mult pentru mine, am spus eu stânjenit.

Nu-l mai văzusem atât de înflăcărat până atunci, nu-l mai auzisem vorbind atât de limpede. Parcă aș fi ațâțat tăciuni cenușii și aș fi descoperit dintr-odată cărbuni încinși arzând dedesubtul lor. Era prea pătimaș.

– Nu, Fitz. Am ajuns să cred că se va întâmpla prin mijlocirea ta. Întinse mâna și mă atinse ușor cu Șobolănică. Cheie de boltă. Poartă. Răscruce. Catalizator. Ai fost și rămâi în continuare toate acestea. Ori de câte ori ajung la o răscruce, ori de câte ori mirosul e neclar, când îmi lipesc nasul de pământ, adulmec, latru și fornăi, simt un singur miros. Al tău. Tu creezi posibilități. Cât exiști tu, viitorul poate fi călăuzit. Am venit aici pentru tine, Fitz. Tu ești firul pe care îl răsucesc. Unul dintre ele, în orice caz.

Mă străbătu un fior prevestitor. Orice ar mai fi avut de spus, nu voiam să-l mai ascult. Undeva, departe, se înălță un urlet subțire. Un lup urla în miezul zilei.

M-am înfiorat, simțind cum mi se ridică fiecare fir de păr de pe trup.

– Gata cu gluma, am zis, râzând nervos. Ar fi trebuit să fi știut că nu trebuie să mă aștept la un mister adevărat de la tine.

– Tu. Sau nu tu. Cuiul osiei, ancoră, nod pe funie. Am văzut sfârșitul lumii, Fitz. L-am văzut limpede cum se țese, așa cum mi-am văzut nașterea. A, nu, nu în viața ta, nici măcar într-a mea. Dar să fim oare fericiți spunând că trăim în lumina amurgului, și nu în bezna nopții? Să ne bucurăm că noi vom avea parte doar de suferință, în vreme ce odraslele tale vor fi cele ce vor cunoaște chinurile condamnaților? Ăsta să fie motivul pentru care nu trecem la fapte?

– Bufonule, nu vreau să aud așa ceva.

– Ai avut șansa să mă respingi. Dar de trei ori ai cerut să-mi afli taina, așa că o vei asculta.

Ridică bastonul ca și cum ar fi condus un atac și vorbi de parcă s-ar fi adresat Consiliului celor Șase Ducate:

– Prăbușirea Regatului celor Șase Ducate a fost piatra care a stârnit avalanșa. Cei fără suflet au plecat de acolo, împrăștiindu-se ca o pată de sânge pe frumoasa cămașă a lumii. Întunericul devorează și nu se satură până când nu se hrănește cu sine însuși. Și toate astea numai pentru că a dat greș Casa Farseer. Acesta este viitorul, așa cum e țesut. Dar, stai! Farseer?[1] Lăsă capul pe-o parte și se uită atent la mine, ca o cioară

[1] Prevestitor (n. tr.).

care bea sângele hoiturilor. De ce vi se spune așa, Fitz? Ce anume au întrezărit strămoșii tăi în viitor, ca să primească un asemenea nume? Să-ți spun ce s-a petrecut? Însuși numele neamului tău este viitorul care se întoarce în timp către tine și-ți dă numele pe care familia ta îl va merita într-o zi. Farseer. Acesta e indiciul care mi-a încălzit inima. Faptul că viitorul s-a întors către tine, către neamul tău, către răscrucea la care neamul tău s-a încrucișat cu viața mea, și te-a numit așa. Am venit aici și ce am descoperit? Un Farseer fără nume. Fără nume în orice istorie, trecută sau viitoare. Dar te-am văzut luându-ți un nume, FitzChivalry Farseer. Și mă voi îngriji să-l meriți. Se apropie de mine și mă prinse de umeri. Suntem aici, Fitz, tu și cu mine, ca să schimbăm viitorul lumii. Să întindem mâna și să ținem în loc piatra care ar putea face să se rostogolească bolovanul.

– Nu.

Un frig groaznic izvora înăuntrul meu. M-am scuturat de el. Dinții începură să-mi clănțăne, iar stropii de lumină sclipitoare începură să-mi joace în colțul ochilor. O criză. Aveam să am din nou o criză. Exact acolo, în fața bufonului.

– Pleacă! am strigat, incapabil să suport gândul. Du-te. Acum! Repede. Repede!

Nu-l mai văzusem până atunci uluit pe bufon. Îi căzu falca, dezvelindu-i dințișorii albi și limba albă. Mă mai ținu o clipă, apoi îmi dădu drumul. N-am stat să mă gândesc ce părere are despre faptul că-l gonesc pe neașteptate. Am tras ușa și i-am făcut semn

să iasă. Plecă. Am închis-o după el, am tras zăvorul și m-am clătinat spre pat, doborât de valuri și valuri de întuneric. Am căzut cu fața pe cuverturi.

– Molly! Am strigat. Molly, salvează-mă!

Dar știam că ea nu mă aude și m-am cufundat, singur de tot, în beznă.

Strălucirea a sute de lumânări, ghirlande de plante mereu verzi, coroniţe de ilice și crengi negre despuiate de iarnă de care atârnau bomboane de zahăr scânteietor, spre deliciul ochilor și-al limbii. Pocnetul săbiilor de lemn ale păpușilor și exclamaţiile de încântare ale copiilor când capul Prinţului Pestriţ căzu și se arcui deasupra mulţimii. Mellow căsca gura larg într-un cântec deșucheat, în vreme ce degetele sale neîngrijite dansau nestingherite pe coardele harpei. Un val de frig izbi când ușile grele fură împinse la o parte și un alt grup de cheflii intrară în coridorul cel mare ca să ni se alăture. Mi-am dat seama cu mare greutate că nu mai visam, ci eram la Festivalul Iernii și rătăceam senin printre petrecăreţi, zâmbind prostește tuturor și nevăzând pe nimeni. Am clipit încet. Nu puteam face nimic repede. Eram învelit în lână moale, pluteam ca o corabie fără marinari într-o zi liniștită. Mă copleșea o somnolenţă dulce. Cineva mă atinse pe braţ. M-am întors. Burrich se încruntă și mă întrebă ceva. Glasul lui, întotdeauna atât de gros, mă scăldă ca un talaz de stropi colorați când îmi vorbi.

– Toate-s bune, i-am spus calm. Nu-ţi face griji, toate-s bune.

Am plutit pe lângă el, alunecând în frământarea mulțimii.

Regele Shrewd stătea pe tron, dar eu știam că era făcut din hârtie. Bufonul ședea pe treapta de la picioarele lui și strângea sceptrul cu cap de șobolan așa cum își strânge un copil jucăria la piept. Limba lui era o sabie și, când dușmanii regelui se apropiau de tron, bufonul îi străpungea, îi tăia în bucăți și îi îndepărta de omul de hârtie de pe tron.

Iată-i pe Verity și pe Kettricken la altă tribună, frumoși ca păpușa bufonului, fiecare. M-am uitat la ei și am văzut că sunt făcuți din foame, ca niște cutii goale. M-am simțit atât de trist, nu fusesem în stare s-o umplu pe niciuna, pentru că erau amândouă dezolant de goale. Regal se apropie de ei să le vorbească; era o pasăre mare și neagră, nu o cioară, nu atât de vesel ca o cioară, nu un corb, nu avea deșteptăciunea voioasă a unui corb, nu, era o amărâtă de ciugulitoare care le tot dădea târcoale și-i visa hoituri din care să se înfrupte. Mirosea el însuși a hoit, mi-am acoperit gura și nasul cu mâna și m-am depărtat de ei.

M-am așezat lângă un cămin, lângă o fată pusă pe chicotit ca o veveriță, veselă în fusta ei albastră. I-am zâmbit și în curând se propti de mine și începu să fredoneze un cântecel caraghios despre trei lăptărese. Mai erau și alții lângă foc și se puseră și ei pe cântat. Am râs cu toții la sfârșit, dar eu nu știam bine de ce. Iar mâna fetei era caldă, așezată ca din întâmplare pe coapsa mea.

Frate, ai înnebunit? Ai mâncat oase de peşte, te-a prins fierbinţeala?

– Hă?

Ai mintea înceţoşată. Gândurile tale sunt paşnice şi bolnave. Te mişti ca o pradă.

– Mă simt bine.

– Serios, domnule? Atunci şi eu mă simt bine.

Fata îmi zâmbi. Obrăjori dolofani, ochi negri, păr buclat, ieşind de sub bonetă. Lui Verity i-ar plăcea de ea. Mă bătu prietenește pe picior. Puţin mai sus decât mă atinsese înainte.

– FitzChivalry!

Am ridicat încet capul. Patience stătea deasupra mea, cu Lacey lângă ea. Am zâmbit că am văzut-o acolo. Atât de rar îşi părăsea camera ca să iasă în lume! Mai ales iarna. Iarna îi era mai greu.

– Voi fi foarte bucuros când va veni vara şi ne vom putea plimba împreună prin grădină, i-am spus.

Se uită la mine în tăcere o clipă.

– Am ceva greu de cărat în camera mea. Vrei să mă ajuţi?

– Bineînţeles. M-am ridicat cu grijă. Trebuie să plec, i-am spus servitoarei. Mama mea are nevoie de mine. Mi-a plăcut cântecul tău.

– La revedere, domnule, ciripi ea către mine, iar Lacey o fulgeră cu privirea.

Patience se înroşise în obraji. Am urmat-o prin mulţime, până când am ajuns la baza scărilor.

– Am uitat cum se face, i-am spus. Şi unde e lucrul ăla greu pe care voiai să ţi-l car?

– A fost un pretext ca să te scot de acolo înainte de a te face şi mai mult de râs, şuieră ea. Ce-i cu tine? Cum ai putut să te porţi aşa? Eşti beat?

M-am gândit câteva clipe.

– Ochi Întunecaţi a spus că am fost otrăvit cu oase de peşte. Dar eu mă simt bine.

Lacey şi Patience mă cercetară cu atenţie. Apoi mă luară fiecare de un braţ şi mă conduseră sus pe scări. Patience făcu un ceai. Eu am stat de vorbă cu Lacey. I-am spus cât o iubesc pe Molly şi că am de gând să mă însor cu ea imediat ce regele îmi va da permisiunea. Ea mă bătu uşor pe mână, îmi atinse fruntea şi mă întrebă ce mâncasem în ziua aceea şi unde. Nu mi-am putut aminti. Patience îmi dădu ceai. Am vomat imediat. Lacey îmi dădu apă rece. Patience îmi aduse alt ceai. Am vomat din nou. Le-am zis că nu mai vreau ceai. Patience şi Lacey se contraziseră. Lacey a spus că, după părerea ei, aveam să mă simt bine după ce dormeam. Mă duse în camera mea.

M-am trezit fără să ştiu prea bine cât visasem şi cât fusese adevărat, dacă fusese ceva adevărat. Îmi aminteam de evenimentele serii trecute de parcă s-ar fi întâmplat cu ani în urmă. Peste ele se suprapuneau uşa deschisă către scară, lumina ei gălbuie ademenitoare şi curentul de pe ele răcindu-mi camera. M-am dat jos din pat, m-am clătinat puţin, cuprins de ameţeală, apoi am început să urc încet treptele, atingând întruna cu o mână peretele de piatră rece, ca să mă asigur că există cu adevărat. Pe la mijlocul scării, Chade veni să mă întâmpine.

– Hai, ia-mă de braţ, îmi porunci.

M-am supus. Mă cuprinse cu braţul liber şi am urcat mai departe amândoi.

– Ţi-am simţit lipsa, i-am spus. Regele Shrewd e în pericol, am adăugat, când am reuşit să-mi trag sufletul.

– Ştiu. Regele Shrewd e întotdeauna în pericol.

Am ajuns în capătul scării. În cămin ardea focul, iar pe o tavă de lângă el era pregătită masa. Chade mă duse la foc şi la mâncare.

– Cred că am fost otrăvit astăzi.

Mă trecu un fior brusc care mă zgudui din cap până-n picioare. Când mi-a trecut, m-am simţit mai vioi.

– Am impresia că mă trezesc în etape. Îmi zic întruna că sunt treaz şi, brusc, toate devin clare.

Chade încuviinţă grav.

– Bănuiesc că au fost resturile de cenuşă. Ai fost nesocotit când ai făcut curăţenie în camera regelui Shrewd. De multe ori, resturile arse ale unei plante sunt mai puternice decât ea. Te-ai umplut de ele pe mâini şi pe urmă ai mâncat plăcinte. N-am prea avut ce-ţi face. Mi-am zic că, după ce o să dormi, o să-ţi treacă. Ce te-a făcut să cobori?

– Nu ştiu. Dar tu de unde le ştii întotdeauna pe toate? l-am întrebat iritat, când mă împinse în scaunul lui vechi.

Se cocoţă pe pietrele căminului, aşa cum făceam eu de obicei. Cu toată ameţeala mea, am observat cât de uşor se mişcă, de parcă s-ar fi vindecat de junghiurile şi durerile trupului de om bătrân. Avea faţa arsă

de soare și de vânt, la fel și brațele, bronzul estompând urmele de vărsat. Mai demult, observasem asemănarea lui cu Shrewd. Acum, pe chipul său deslușeam și trăsăturile lui Verity.

– Am eu metodele mele de a afla. Îmi rânji ca un lup. Cât îți mai amintești de la Festivalul Iernii din noaptea asta?

M-am strâmbat de durere la gândul sărbătorii.

– Destul ca să știu că mâine voi avea o zi grea.

Îmi veni brusc în minte mica servitoare. Proptită de umărul meu, cu mâna pe coapsa mea. Molly. Trebuia să ajung la Molly în noaptea asta și să-i explic. Dacă venea la mine în cameră și eu nu eram acolo să-i deschid... Am tresărit în scaun, dar mă străbătu iar un fior. Parcă îmi jupuia cineva un strat de piele.

– Hai, mănâncă ceva. N-a fost cel mai bun lucru să-ți verși și mațele din tine, dar sunt sigur că Patience a fost bine intenționată. În alte circumstanțe, ți-ar fi salvat viața. Nu, idiotule, mai întâi spală-te pe mâini. N-ai auzit nimic din ce ți-am spus?

Am observat apa cu oțet pusă lângă mâncare. M-am spălat bine pe mâini, ca să îndepărtez orice urmă de ce s-o fi lipit de ele, apoi pe față, mirat de cât de vioi mă simțeam dintr-odată.

– A fost ca un vis prelungit toată ziua... așa se simte Shrewd?

– Habar n-am. Poate că ierburile care ard acolo la el nu sunt toate ceea ce cred eu. E unul din lucrurile despre care am vrut să discut cu tine în noaptea asta.

Ce mai face Shrewd? Boala asta l-a lovit dintr-odată? De când își zice Wallace vraci?

– Nu știu.

Am plecat capul rușinat. M-am forțat să-i spun lui Chade cât de delăsător fusesem în absența lui. Și cât de prost. La sfârșit, nu mă contrazise.

– Păi... rosti el oftând adânc, n-avem cum să schimbăm lucrurile, doar să salvăm ce se mai poate salva. Se întâmplă prea multe ca să le rezolvăm într-o singură întâlnire. Mă privi cercetător. Multe dintre cele pe care mi le-ai spus nu mă surprind. Neoamenii vin în continuare spre Buckkeep, boala regelui se prelungește. Dar sănătatea lui s-a deteriorat mult mai rapid decât îmi explic și nu înțeleg de ce e atâta mizerie în încăperile lui. Dacă nu cumva... Nu-și termină gândul. Poate ei cred că Lady Thyme a fost singurul lui apărător. Poate cred că nu ne mai pasă; poate îl cred pe Shrewd un bătrân izolat, un obstacol ușor de înlăturat. Neglijența ta i-a scos din vizuină, cel puțin. Și, dacă tot au ieșit din ea, am putea să le venim de hac. Oftă. Am crezut că mă pot folosi de Wallace ca unealtă, conducându-l subtil, prin sfaturile pe care le primește de la alții. Nu știe mai nimic despre ierburi; e un ignorant. Dar de unealta pe care, neglijent, am lăsat-o să-și facă de cap poate că se ocupă altcineva acum. Va trebui să vedem cum stau lucrurile. Totuși, există moduri de a le pune capăt.

Mi-am mușcat limba ca să nu pomenesc numele lui Regal. În schimb, am întrebat:

– Care sunt acelea?

Chade zâmbi.

– În ce fel ți-a fost compromisă misiunea de asasin în Regatul Munților?

M-am strâmbat reamintindu-mi.

– Regal i-a dezvăluit lui Kettricken scopul meu.

– Întocmai. Vom arunca o geană de lumină asupra celor ce se petrec în odăile regelui. Mănâncă și ascultă-mă.

Așa am și făcut, ascultând ce însărcinări îmi dă pentru ziua următoare, dar atent și la mâncarea pe care mi-o oferise. Domina mirosul de usturoi, știam cât de încrezător e în virtuțile purificatoare ale acestei plante. M-am întrebat ce înghițisem și cât îmi afectase amintirea discuției cu bufonul. Am tresărit la gândul că-l expediasem cu brutalitate. Și pe el trebuia să-l caut mâine. Chade sesiză că sunt preocupat.

– Uneori, remarcă el subtil, trebuie să ai încredere în oameni ca să înțelegi că nu ești perfect.

Am încuviințat tăcut, apoi am căscat imediat prelung.

– Îmi cer iertare, am șoptit. Pleoapele îmi cădeau atât de grele, că de-abia mai țineam ochii deschiși. Ce spuneai?

– Nimic, nimic. Du-te să te culci. Odihnește-te. E cel mai bun leac.

– Dar nici măcar nu te-am întrebat unde-ai fost. Sau ce-ai făcut. Te miști și te porți de parcă ai fi întinerit cu zece ani.

Chade își țuguie buzele.

– E un compliment? Nu contează. Oricum, întrebările nu-și au rostul, ține-le pentru altă dată și

păstrează-ţi frustrarea pentru clipa în care voi refuza să-ţi răspund la ele. În ce priveşte starea mea... cu cât îţi forţezi mai mult trupul, cu atât face mai multe. N-a fost o călătorie uşoară. Dar cred că a meritat, în ciuda dificultăţilor. Ridică mâna să-mi reteze vorba. Atât îţi spun acum. La culcare, Fitz. La culcare.

Ridicându-mă, am căscat din nou şi m-am întins de mi-au trosnit încheieturile.

– Ai mai crescut, se plânse Chade admirativ. În ritmul ăsta, o să fii mai înalt decât tatăl tău.

– Mi-ai lipsit, am bolborosit îndreptându-mă spre scară.

– Şi tu mi-ai lipsit. Dar mai avem şi mâine-noapte timp să recuperăm. Acum du-te la culcare.

Am coborât treptele cu intenţia sinceră de a-i urma îndemnul. Ca întotdeauna, scara se ascunse îndată ce-am trecut de ultima treaptă, printr-un mecanism pe care nu reuşisem să-l descopăr. Am aruncat trei butuci în focul aproape stins şi m-am îndreptat spre pat. M-am aşezat şi mi-am scos cămaşa. Eram extenuat. Dar nu atât de extenuat încât să nu simt mirosul vag al lui Molly pe pielea mea când m-am dezbrăcat. Am zăbovit un minut, cu cămaşa în mână. Pe urmă am îmbrăcat-o la loc. M-am furişat pe coridor.

Se făcuse târziu, judecând după nopţile obişnuite. Dar era prima noapte a festivalului. Mulţi dintre cei aflaţi jos nu se vor gândi la culcare până nu va miji de ziuă. Alţii nici patul nu şi-l vor găsi. Am zâmbit când mi-am dat seama că aveam de gând să mă alătur celor din urmă.

Era plin de oameni pe coridoare și pe scări, cei mai mulți beți sau prea absorbiți de ei înșiși ca să mă observe. În ce-i privea pe ceilalți, festivalul va fi o scuză numai bună în caz că mă lua cineva la întrebări a doua zi. Totuși, am fost destul de precaut să mă asigur că nu e nimeni pe coridor când am bătut la ușa lui Molly. N-am primit răspuns. Dar, când am ridicat mâna să bat a doua oară, ușa se deschise fără zgomot pe întuneric.

M-am speriat. Am fost convins că i se întâmplase ceva rău, că venise cineva și o rănise și o lăsase în beznă. Am sărit în cameră, strigând-o. Ușa se închise în spatele meu.

– Sst! porunci ea.

M-am întors s-o văd, dar mi-a trebuit o vreme să mă obișnuiesc cu întunericul. Numai focul lumina încăperea, din spatele meu. Când am reușit să străpung bezna cu ochii, mi s-a tăiat respirația.

– Mă așteptai? am întrebat-o, în cele din urmă.

Cu glas alintat, de pisică, îmi răspunse:

– Numai de câteva ore...

– Am crezut că ești jos, la distracția din coridorul cel mare.

Mi-am dat seama cu greu că nu o văzusem acolo.

– Știam că nu-mi va simți nimeni lipsa acolo. În afară de cineva... Și mi-am zis că poate acel cineva o să mă caute aici.

Am stat nemișcat și am privit-o. Purta o coroniță de ilice pe părul căzând în cascadă. Atât. Și se proptea de ușă, vrând să mă uit la ea. Cum să explic limita

pe care o depăşiserăm? Înainte ne avântaserăm împreună în dragoste, explorând şi cercetând curioşi. Dar acum era altceva. O invitaţie sinceră din partea unei femei. Ce poate fi mai fascinant decât să ştii că te doreşte o femeie? Mă simţeam copleşit şi binecuvântat şi oarecum mântuit de toate greşelile prosteşti pe care le făcusem vreodată.

Festivalul Iernii.

Inima secretului nopţii.

Da.

Mă alungă din odaia ei înainte de ivirea zorilor. În urma sărutului pe care mi-l dădu la despărţire, înainte de a mă împinge afară pe uşă, am rămas pe coridor, încercând să mă conving că mai e mult până în zori. După câteva clipe mi-am adus aminte că trebuie să fiu prudent şi mi-am şters zâmbetul de pe faţă. Mi-am netezit cămaşa boţită şi am pornit spre scări.

Odată ajuns în camera mea, mă doborî ameţeala de oboseală. De când nu mai dormisem o noapte întreagă? M-am aşezat pe pat şi mi-am scos cămaşa. Am aruncat-o pe podea. M-am trântit pe spate şi am închis ochii.

O bătaie uşoară în uşă mă făcu să sar imediat din pat. Am traversat iute camera, zâmbind în sinea mea. Încă zâmbeam când am deschis uşa larg.

– Foarte bine, eşti treaz! Şi aproape îmbrăcat. După cum arătai aseară, m-am temut că va trebui să te trag de ceafă jos din pat.

Burrich, proaspăt spălat şi pieptănat. Ridurile de pe frunte erau singurele semne ale chefului de noaptea

trecută. Știam, după atâția ani în care împărțiserăm o cameră, că, oricât de mahmur era, tot se scula să-și vadă de treburi. Am oftat. Nu avea rost să-i cer o păsuire, nu s-ar fi îndurat de mine. Așa că am scos din scrin o cămașă curată și am tras-o pe mine în timp ce-l urmam spre turnul lui Verity.

Există un prag străvechi, fizic și mental în aceeași măsură. Nu am fost împins dincolo de el decât de câteva ori în viață, dar de fiecare dată s-a întâmplat un fapt extraordinar. Dimineața aceea a fost un asemenea moment. După o oră sau două, stăteam în turnul lui Verity fără cămașă și transpirat. Vântul iernii intra prin ferestrele deschise, dar eu nu simțeam frigul. Toporul cu lamă învelită pe care mi-l dăduse Burrich era doar o idee mai ușor decât lumea întreagă, iar prezența lui Verity în mintea mea cântărea atât de greu, încât parcă îmi presa creierul să-mi iasă prin ochi. Nu mai puteam ține toporul sus, ca să mă apăr. Burrich mă atacă din nou, dar apărarea mea a fost mai mult de formă. Lovi lateral, apoi mă asaltă iute, o izbitură, încă una, nu puternică, dar nici blândă.

– Ești mort, îmi spuse și se retrase.

Lăsă lama toporului să se înfigă în podea și se propti în ea, reglându-și respirația. Mi-am trântit și eu toporul cu capul în podea. Zadarnic.

În mintea mea, Verity păstra o tăcere adâncă. M-am uitat spre locul în care stătea și se uita pe fereastră dincolo de mare, la orizont. Lumina dimineții îi scotea în evidență ridurile și firele cărunte. Își adunase umerii în față. Ținuta lui reflecta sentimentele mele. Am închis

ochii o clipă, prea obosit ca să fac altceva. Dintr-odată, ne-am încrucișat. Am văzut orizonturile viitorului nostru. Eram o țară atacată de un dușman rapace, care venea la noi doar ca să omoare și să mutileze. Acesta era singurul lui țel. Nu avea ogoare de semănat, copii de apărat, vite de îngrijit, ca să-i ia gândul de la prădat. Însă noi ne străduiam să ne trăim viața de zi cu zi, în timp ce încercam să ne apărăm de atacurile lor nimicitoare. Pentru Piraților Corăbiilor Roșii, prădatul făcea parte din traiul zilnic. Acel scop unic era tot ceea ce le trebuia ca să ne distrugă. Noi nu eram războinici, nu fuseserăm de generații întregi. Nu gândeam ca războinicii. Până și soldații noștri erau instruiți să lupte cu un dușman rațional. Cum să ne apărăm de un atac al nebunilor? Ce arme aveam? M-am uitat în jur. Eu. Eu și Verity.

Un bărbat. Un bărbat care îmbătrânește încercând să facă un compromis între a-și apăra poporul și a nu cădea pradă extazului ispititor al Meșteșugului. Un bărbat care încearcă să ne trezească, să aprindă în noi dorința de apărare. Un bărbat cu ochii în depărtare, în vreme ce noi ne ciorovăiam, complotam și ne luam la harță dedesubt. Zadarnic. Eram condamnați la înfrângere.

Valul disperării mă izbi și amenință să mă doboare. Se învârteji în jurul meu, dar, brusc, în mijlocul lui, am găsit un loc în care să rămân în picioare. Un loc în care însăși zădărnicia era caraghioasă. Îngrozitor de caraghioasă. Patru corăbii mici, încă neterminate, cu echipaje neinstruite. Turnuri de pază și focuri de

semnalizare care să cheme apărătorii neputincioşi să lupte cu măcelul. Burrich cu toporul lui, eu stând în frig. Verity privind pe fereastră, în vreme ce, dedesubt, Regal îi dădea tatălui său droguri. În speranţa că-l va face să-şi piardă minţile şi că va moşteni el dezastrul rămas, nu mă îndoiam. Totul era cu desăvârşire zadarnic. Şi de neconceput să te dai bătut. Un hohot izvorî în mine şi nu mi l-am putut reţine. Am stat proptit de topor şi am hohotit de parcă lumea era cel mai caraghios lucru pe care-l văzusem până atunci, în timp ce Burrich şi Verity se holbau amândoi la mine. Un zâmbet fin încolţi pe faţa lui Verity; lumina din ochii lui împărtăşea nebunia mea.

– Băiete? Te simţi bine? mă întrebă Burrich.

– Da. Foarte bine, le-am spus amândurora, când m-am liniştit.

Mi-am îndreptat ţinuta. Am scuturat din cap şi jur că aproape am simţit cum mi se aşază creierul la loc.

– Verity, am spus, şi i-am îmbrăţişat conştiinţa într-a mea.

Era uşor; fusese şi înainte, dar atunci crezusem că Meşteşugul înseamnă şi a pierde ceva. Nu am devenit o singură persoană, ci ne-am îmbinat ca vasele aranjate unul peste altul în dulap. Verity mă conduse fără efort, ca pe-o încărcătură înzestrată cu toate cele necesare. Am inspirat adânc şi am ridicat toporul.

– Încă o dată, i-am spus lui Burrich.

Când m-a atacat, nu l-am mai lăsat să fie Burrich. Era un bărbat cu un topor, venit să-l ucidă pe Verity.

N-am apucat să-mi domolesc elanul, că l-am și culcat la pământ. S-a ridică scuturând din cap și am văzut o umbră de supărare pe fața lui. Ne-am ciocnit din nou și din nou am lovit zdravăn.

– A treia oară, îmi ceru el, și pe chipul său istovit apăru zâmbetul de luptător.

Ne-am izbit încă o dată, zguduiți de focul ciocnirii, și l-am înfrânt cu ușurință.

De două ori ne-am mai încăierat până când Burrich se retrase brusc în fața loviturii mele. Lăsă toporul jos pe podea și rămase ușor aplecat în față, până când își trase răsuflarea. Apoi se îndreptă de spate și se uită la Verity.

– A învățat, rosti el răgușit. A deprins rostul toporului. Nu că ar fi deja meșter. Exercițiul îi va ascuți priceperea, dar ai făcut o alegere bună pentru el. Toporul e arma lui.

Verity încuviință încet din cap.

– Iar el e arma mea.

16
CORĂBIILE LUI VERITY

În cea de-a treia vară a Războiului cu Corăbiile Roșii, navele de război ale celor Șase Ducate erau însângerate. Deși nu erau decât patru la număr, reprezentau o schimbare de tactică importantă în apărarea ținutului nostru. Ciocnirile cu Corăbiile Roșii din primăvara aceea ne-au învățat repede că uitaserăm ce înseamnă să fii luptător. Piraților aveau dreptate: deveniserăm o rasă de fermieri. Dar eram fermieri hotărâți să luăm poziție și să luptăm. Am descoperit foarte curând că piraților sunt războinici descurcăreți și sălbatici. Acest lucru se dovedea în faptul că niciunul nu se preda, nici nu fusese capturat vreunul de viu. Acesta ar fi trebuit, poate, să fie primul nostru indiciu despre natura transformării oamenilor în neoameni și a celor cu care ne luptam, dar pe atunci era prea ascuns și noi eram prea preocupați să supraviețuim ca să ne minunăm de el.

Pe cât de greu se scursese prima jumătate a iernii, pe atât de iute a trecut a doua. Părțile separate ale vieții

mele au devenit niște mărgele, iar eu, lanțul care trecea prin ele. Cred că, dacă aș fi stat să mă gândesc la cât de complicat era să le țin separate una de alta, mi s-ar fi părut imposibil. Dar pe atunci eram tânăr, mai tânăr decât bănuiam, și am găsit cumva forța și timpul să le fac pe toate, să fiu de toate.

Ziua mea începea înainte de ivirea zorilor, cu o lecție cu Verity. Cel puțin de două ori pe săptămână apărea și Burrich cu topoarele lui. Dar de cele mai multe ori eram doar eu și Verity. Îmi ascuțea simțul Meșteșugului, dar nu ca Galen. Avea în minte sarcini specifice pentru mine și pentru ele mă pregătea. Am învățat să văd prin ochii lui și să-i dau voie și lui să privească printr-ai mei. Am învățat să-mi dau seama de modul fin în care îmi îndrepta atenția și să fac constant observații mintale, pentru a-l informa despre ce se petrece în jurul nostru. Asta a însemnat să plec din turn și să-i port prezența în minte ca un șoim pe încheietura mâinii în timp ce îmi vedeam de treburile zilnice. Totuși, legătura dintre noi slăbea cu trecerea vremii. Meșteșugul nu pornea de la mine la Verity, era mai degrabă o legătură dictată de atingerea mintală, care trebuia reînnoită. Dar tot îmi dădea o senzație de mulțumire că sunt capabil măcar de atât.

Am petrecut destul de multă vreme în Grădina Reginei, mutând și schimbând între ele băncile, statuile și ghivecele, până când Kettricken s-a arătat mulțumită de aranjament. În orele acelea, mă asiguram că Verity e cu mine. Speram că-i va face bine s-o vadă pe regina lui așa cum o văd alții, mai ales când o cuprindea

entuziasmul în fața grădinii ei ninse. Strălucind roșie în obraji și cu păr de aur, sărutată de vânt și plină de viață: așa i-am arătat-o prințului. A auzit-o vorbind nestingherită de bucuria pe care spera să i-o aducă grădina. Trădam astfel mărturisirile pe care mi le făcea Kettricken? Am alungat hotărât senzația de stânjeneală. Îl luam pe Verity cu mine când îmi făceam datoria de a merge în vizită la Patience și la Lacey.

Am încercat și să-l scot mai des în lume. De când se ocupa numai de îndatoririle cerute de Meșteșug, rareori mai ieșea printre oamenii a căror tovărășie îi făcuse atâta plăcere altădată. L-am dus în bucătărie, în camera gărzilor, în grajduri și în tavernele din Buckkeep. El, în schimb, mă îndrepta spre șoproane, unde mă uitam cum se fac ultimele lucrări la corăbii. În ultima vreme, am vizitat deseori docul de care erau legate vasele, ca să stau de vorbă cu echipajele pe măsură ce se obișnuiau cu nava. L-am făcut să asculte mormăielile oamenilor care considerau că s-a comis o trădare când s-a permis refugiaților Străini să devină membri ai echipajelor navelor noastre de apărare. Era limpede pentru oricine voia să vadă că Străinii aveau experiență în a mânui vasele piratерești lunecoase și le făceau pe alte noastre mai eficiente datorită cunoștințelor lor. La fel de limpede era că mulți locuitori din cele Șase Ducate îi respingeau pe imigranții apăruți în mijlocul lor și nu aveau încredere în ei. Nu eram sigur dacă hotărârea lui Verity de a-i folosi fusese una înțeleaptă. Cu toate acestea, nu mi-am exprimat îndoielile, ci doar i-am arătat ce nemulțumiri au oamenii.

Verity stătea cu mine și când îl vizitam pe Shrewd. Am învățat să-mi programez vizitele dimineața târziu sau după-amiaza devreme. Wallace rareori îmi dădea voie să intru fără să facă mutre și întotdeauna mi se părea că mai erau și alții în cameră de câte ori veneam eu, servitoare pe care nu le cunoșteam, un muncitor care pretindea că repară o ușă. Așteptam nerăbdător un prilej de a vorbi cu regele între patru ochi despre dorința mea de a mă însura. Bufonul era prezent întotdeauna și își ținu promisiunea de a nu se arăta prieten cu mine de față cu alții. Ironia lui era ascuțită și mușcătoare, și, cu toate că îi cunoșteam scopul, el tot reușea să mă tulbure sau să mă scoată din sărite. Singura satisfacție de care aveam parte erau schimbările din cameră. Cineva îi povestise doamnei Hasty despre starea dormitorului regal.

În toiul Festivalului Iernii, o ceată atât de numeroasă de servitoare și slujitori se îndrepta spre camera regelui, încât aduse festivalul la suveran. Doamna Hasty, cu mâinile în șolduri, stătea în mijlocul încăperii și supraveghea totul și în vremea asta îl ocăra pe Wallace că lăsase lucrurile să se strice în halul acela. El o asigurase, evident, că se ocupase personal de ordine și de spălatul rufelor, în efortul de a nu-l deranja pe rege. Am petrecut o după-amiază foarte veselă acolo, pentru că agitația îl trezise pe Shrewd și în curând păru să redevină cel care fusese înainte. Îi porunci doamnei Hasty să tacă atunci când ea își dojeni propriile slugi că trag mâța de coadă și făcu haz de necaz în timp ce se frecau podelele, se răsfira papură

proaspătă și se freca bine mobila cu ulei parfumat. Doamna Hasty clădi un munte de plăpumi peste rege când ordonă să se deschidă ferestrele și să se aerisească încăperea. Pufni și ea dezgustată văzând cenușa și vasele pentru ars ierburi. Am propus în șoaptă că cel mai bine s-ar ocupa de ele Wallace, întrucât cunoștea foarte bine însușirile plantelor care se ardeau acolo. Când se întoarse cu vasele curățate, se purtă mult mai blând și mai supus. M-am întrebat dacă știe ce efect are fumul asupra lui Shrewd. Dar, dacă nu era mâna lui, atunci a cui? Bufonul și cu mine am schimbat priviri nu o dată pe ascuns.

Nu numai că încăperea a fost curățată, dar a fost și luminată cu lumânări și coroane festive, plante mereu verzi și crengi fără frunze aurite și împodobite cu nuci vopsite. Regele a prins culoare în obraji. Am simțit încuviințarea tacită a lui Verity. Când, în seara aceea, regele a coborât din camerele sale ca să ni se alăture în coridorul cel mare și a chemat muzicienii să-i cânte cântecele preferate, am însemnat o victorie pe răbojul faptelor mele.

Unele momente erau numai ale mele, bineînțeles, și nu doar nopțile cu Molly. De câte ori puteam, mă furișam din turn ca să alerg și să vânez cu lupul meu. Unite cum erau mințile noastre, nu eram niciodată izolat total de el, dar o simplă legătură mintală nu oferea satisfacția profundă a vânătorii în doi. E greu de exprimat desăvârșirea a două ființe care se mișcă împreună ca una, într-un singur scop. Acele vremuri au însemnat adevărata împlinire a legăturii noastre.

Dar şi când treceau zile întregi fără să-l văd, el tot alături îmi stătea. Prezenţa lui era ca un parfum care te loveşte în nări foarte puternic atunci când îl simţi prima oară, dar pe urmă devine o parte din aerul pe care îl respiri. Ştiam că era acolo în tot felul de moduri. Simţul mirosului mi se îmbunătăţea, fapt pe care l-am pus pe seama priceperii sale de a adulmeca orice îmi aduce aerul. Am devenit mai conştient de prezenţa altora în jurul meu, ca şi cum conştiinţa lui îmi păzea spatele şi îmi atrăgea atenţia asupra unor indicii mărunte ale simţurilor, pe care altfel le-aş fi trecut cu vederea. Mâncarea avea gust mai bun, parfumurile parcă prindeau formă. Am încercat să nu gândesc la fel şi când venea vorba de pofta cu care tânjeam după Molly. Ştiam că e cu mine, dar, ţinându-şi promisiunea, nu făcea nimic pe faţă ca să devin conştient de prezenţa lui în acele clipe.

La o lună după Festivalul Iernii, m-am pomenit cu o nouă îndatorire: Verity îmi spusese că mă vrea la bordul unei corăbii. Într-o zi, m-am trezit că sunt chemat pe puntea lui *Rurisk* şi mi se dă un loc printre vâslaşi. Căpitanul ambarcaţiunii se întrebă deschis de ce i se trimisese o surcea, când el ceruse un buştean. N-am avut ce obiecta la întrebare. Majoritatea bărbaţilor din jurul meu erau vânjoşi şi cu mâini bătătorite de atâta vâslit. Singura mea şansă de a dovedi că sunt capabil de ceva era să-mi adun puterile şi să-mi văd de treabă. Cel puţin aveam satisfacţia că nu eram singurul neexperimentat. Deşi ceilalţi bărbaţi de la bord mai

lucraseră pe alte corăbii, nava era o noutate pentru toți, în afară de Străini.

Verity fusese nevoit să-i caute pe cei mai bătrâni constructori de nave ca să găsească oameni care să știe să ridice o corabie de luptă. *Rurisk* era cel mai mare dintre cele patru vase lansate la Festivalul Iernii. Aluneca zvelt și șerpuitor, iar pescajul mic însemna că pe o mare liniștită zbura ca insecta pe lac sau spărgea talazurile umflate cu iscusință de pescăruș. În două dintre cele patru nave, placajul era fixat muchie la muchie, dar *Rurisk* și sora lui mai mică, *Constance,* erau construite cu muchii suprapuse. *Rurisk* fusese construit de Mastfish și plăcile se potriveau numai bine, dar tot avea abilitatea de a rezista în fața valurilor nemiloase, cu atâta dragoste fusese zămislit. Catargul lui de pin susținea o pânză de in tors și întărit cu funie. Căpriorul lui Verity înfrumusețea pânza lui *Rurisk.*

Corăbiile cele noi miroseau încă a rumeguș și funie întărită cu gudron. Punțile nu aveau nicio zgârietură, iar vâslele erau curate pe toată lungimea lor. În curând, *Rurisk* avea să capete trăsături proprii; un pic de lucru cu cavila ca să prinzi mai ușor de vâslă, un pic de matisire, toate crestăturile și zgârieturile unei corăbii îndelung folosite. Deocamdată, *Rurisk* era la fel de tânără ca și cunoștințele noastre. Când am lansat-o la apă, mi-a amintit de un călăreț lipsit de experiență pe un cal de-abia îmblânzit. A alunecat într-o parte, a tresăltat și s-a înclinat printre valuri, apoi, pe măsură ce ne-am găsit toți ritmul, a pornit hotărâtă, spintecând apa ca un cuțit bine uns.

A fost voința lui Verity să mă cufund în noile mele deprinderi. Am primit un pat în depozit, cu ceilalți tovarăși de pe navă. Am învățat să stau la locul meu, dar să sar de îndată ce primesc un ordin. Căpitanul era neaoș, născut în cele Șase Ducate, dar secundul era Străin și el a fost cel care ne-a învățat cum să manevrăm corabia și ce putea face ea. Mai erau doi Străini la bord și, când nu aveam de învățat ori de făcut reparații sau dormeam, stăteau împreună și vorbeau șoptit între ei. M-am mirat cum de nu-și dădeau seama că tocmai din cauza asta își murmurau protestele locuitorii din cele Șase Ducate. Patul meu era lângă ale lor și deseori, când stăteam culcat și încercam să adorm, îl simțeam pe Verity cum mă îndeamnă să trag cu urechea la șoaptele rostite într-o limbă pe care nu o înțelegeam. Așa că mi-am încordat auzul, știind că pricepe mai mult din sunete decât mine. După o vreme, mi-am dat seama că limba lor nu se deosebea chiar atât de mult de cea vorbită în cele Șase Ducate și că înțelegeam singur câteva din cuvintele ei. Nu am auzit nimic despre trădare sau revoltă. Doar vorbe rostite cu amărăciune despre rudele pe care propriii lor compatrioți le-au transformat în neoameni și jurăminte aspre de răzbunare împotriva propriului neam. Străinii nu erau foarte diferiți de bărbații și femeile din cele Șase Ducate care făceau parte din echipaj. Mai toți pierduseră câte-o rudă devenită neom. M-am întrebat, simțindu-mă vinovat, câte suflete rătăcite trimisesem în brațele morții. Un obstacol mic între mine și restul echipajului.

În ciuda furtunilor năvalnice de iarnă, ieşeam pe mare cu corăbiile în fiecare zi. Dădeam aşa-zise bătălii între noi, exersând tehnici de abordaj sau de lovire a navelor duşmane şi saltul pe ele, ca să nu ne trezim că aterizăm în apă, şi nu la bordul lor. Căpitanul se străduia din răsputeri să ne explice toate avantajele. Duşmanii cu care ne vom confrunta vor fi departe de casă şi deja istoviţi de atâtea săptămâni pe mare. Vor fi trăit la bordul corăbiilor lor, înghesuiţi şi pedepsiţi de vremea rea, în timp ce noi vom fi odihniţi şi bine hrăniţi în fiecare zi. Asprimea călătoriei cerea ca fiecare vâslaş să fie şi pirat, însă noi puteam aduce luptători în plus care să tragă cu arcul sau să sară pe nava lor, iar numărul vâslaşilor noştri rămânea acelaşi. Adesea îl vedeam pe secund scuturând din cap la auzul unor asemenea cuvinte. În particular, le-a mărturisit compatrioţilor săi că tocmai asprimea călătoriei era cea care întărea şi înrăia echipajul. Cum îşi închipuiau nişte fermieri molâi şi bine hrăniţi că-i pot înfrânge pe Piraţii Corăbiilor Roşii, instruiţi la şcoala mării?

La fiecare zece zile primeam o zi liberă, pe care o petreceam în turn. Nu aveam deloc parte de odihnă. Îi raportam regelui Shrewd, dându-i amănunte despre experienţele mele la bordul lui *Rurisk* şi bucurându-mă de interesul pe care i-l citeam în priviri. Părea să se simtă mai bine, dar tot nu era regele zdravăn din copilăria mea. De asemenea, trebuia să trec pe la Patience şi Lacey şi să-i fac o vizită de curtoazie lui Kettricken. O oră sau două cu Ochi Întunecaţi, o vizită pe furiş la Molly, apoi scuze şi fuga în camera

mea pentru restul nopții, ca să fiu acolo când mă cheamă Chade să mă ia la întrebări. În zori, un scurt raport lui Verity, care, printr-o simplă atingere cu Meșteșugul, reînnoia legătura dintre noi. Adesea era o ușurare să mă întorc în dormitorul echipajelor și să dorm o noapte întreagă.

În cele din urmă, când iarna s-a apropiat de sfârșit, mi s-a ivit prilejul să stau de vorbă singur cu Shrewd. Mă dusesem la el într-una din zilele libere, ca să-i raportez cum merge cu instrucția noastră. Regele se simțea mai întremat ca de obicei și stătea pe scaun lângă foc. Wallace nu era prin preajmă în ziua aceea. În schimb, era o femeie tânără care, chipurile, făcea ordine prin cameră, dar mai mult ca sigur că spiona pentru Regal. Ca de obicei, bufonul stătea la picioarele regelui și îi făcea mare plăcere să o irite. Crescusem cu el și mă obișnuisem cu pielea lui albă și cu ochii lui lipsiți de culoare, știind că așa e el. Însă femeia se vedea clar că simte altfel. Se holba la el, trebuie spus, de câte ori credea că nu se uită la ea. Dar, imediat ce bufonul și-a dat seama, a început să se holbeze și el și de fiecare dată îi arunca o privire mai voluptuoasă decât înainte. Femeia se agita tot mai mult; când, în cele din urmă, a trebuit să treacă pe lângă noi cu găleata în mână și bufonul l-a vârât pe Șobolănică sub fusta ei, a sărit înapoi cu un țipăt, stropindu-se și pe ea, și podeaua proaspăt spălată, cu apă murdară. Shrewd îl mustră pe bufon, care se umili și se căi în toate felurile, apoi o trimise pe femeie să-și schimbe hainele. Imediat am profitat de ocazie.

Nici nu ieșise bine servitoarea din cameră, că am și deschis gura:

– Stăpâne, am tot vrut să vin la tine cu o rugăminte de o vreme încoace.

Probabil că o nuanță din glasul meu a atras atenția și bufonului, și regelui, pentru că amândoi și-au îndreptat imediat atenția către mine. M-am încruntat spre cel dintâi. Știa clar că voiam să se retragă, dar se aplecă mai aproape de mine și se propti pur și simplu cu capul de genunchiul lui Shrewd, zâmbindu-mi nesuferit. Am refuzat să mă las enervat de el. M-am uitat la rege cu ochi rugători.

– Poți să vorbești, FitzChivalry, spuse el ceremonios.

Mi-am luat inima în dinți.

– Stăpâne, te rog să-mi dai permisiunea să mă însor.

Bufonul făcu ochii cât cepele de uimire, însă regele zâmbi îngăduitor, de parcă aș fi fost un copil care cere o bomboană.

– Așa, deci, în cele din urmă ai ajuns și aici. Dar sigur că dorești să-i faci curte mai întâi.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Monarhul părea că știe tot, dar era mulțumit, foarte mulțumit.

– Să nu se supere regele meu, dar mă tem că deja am început să-i fac curte. Dar să știi că nu am făcut-o cu lipsă de respect. Pur și simplu... s-a întâmplat.

Shrewd râse binevoitor.

– Da. Unele lucruri se întâmplă pur și simplu. Deși, văzând că n-ai deschis gura mai repede, m-am întrebat ce intenții ai și dacă nu cumva doamna se înșală.

Mi se uscă gura. Nu puteam respira. Cât știa Shrewd? Zâmbi când mă văzu îngrozit.

– Nu am nicio obiecție. Dimpotrivă, sunt foarte încântat de alegerea ta...

Zâmbetul care îmi înflori pe față se reflectă în cel de pe chipul bufonului. Am respirat tremurat, până când Shrewd continuă:

– Dar tatăl ei are rețineri. Mi-a spus că ar vrea să amâne căsătoria, măcar până vor fi făgăduite surorile ei mai mari.

– Ce? am bâiguit.

Mi se învârtea capul din cauza confuziei. Shrewd zâmbi amabil.

– Se pare că doamna ta e la fel de iute ca numele ei. Celerity i-a cerut voie tatălui său să te curteze chiar în ziua în care ai plecat spre Buckkeep. Cred că i-ai câștigat inima când ai vorbit atât de deschis cu Virago. Dar Brawndy a refuzat, din motivul pe care ți l-am spus. Înțeleg că fata a făcut mare tărăboi în fața tatălui ei, dar ducele e un bărbat greu de clintit. Ne-a trimis totuși vorbă, ca să nu ne simțim jigniți. Dorește să știm că nu se opune căsătoriei, dar nu vrea să aibă loc înainte să se mărite fiicele lui mai mari. Am fost de acord. La urma urmei, fata are cât, paisprezece ani?

Nu puteam scoate o vorbă.

– Nu mai fi atât de tulburat, băiete. Sunteți tineri amândoi și aveți tot timpul la dispoziție. Deși Brawndy nu îți permite încă să o curtezi pe față, sunt sigur că nu are de gând să vă interzică să vă vedeți.

Regele mă privi plin de îngăduință și de bunătate. Bufonul arunca priviri când la mine, când la el. Nu reușeam să citesc nimic pe chipul său.

Tremuram cum nu mai tremurasem de luni de zile. Nu voi permite să se întâmple asta, să se înrăutățească lucrurile. Mi-am descleștat limba și mi-am găsit cuvintele în gâtul uscat:

– Regele meu, nu Celerity este doamna la care m-am oprit eu.

Se făcu liniște. L-am privit pe rege în ochi și am văzut cum i se schimbă expresia. Dacă nu aș fi fost atât de disperat, știu că mi-aș fi întors privirea de la supărarea lui. În schimb, m-am uitat la el implorator, rugându-mă să mă înțeleagă. Când am văzut că tace, am vorbit eu:

– Regele meu, femeia despre care îți vorbesc slujește o doamnă în clipa de față, dar nu e servitoare. E...

– Taci.

N-ar fi putut fi mai aspru nici dacă m-ar fi lovit. Am înțepenit.

Shrewd mă cercetă atent de sus până jos. Când vorbi, puse în cuvintele sale toată fermitatea ținutei sale de rege. Am avut impresia că simt apăsarea Meșteșugului în vocea lui.

– Ia aminte la ce-ți spun, FitzChivalry. Brawndy e prietenul meu, dar și ducele meu. Nici el, nici fiica lui nu vor fi jigniți sau desconsiderați de tine. Nu vei curta pe nimeni altcineva. Pe nimeni. Îți sugerez să te gândești foarte bine la ceea ce ți se oferă când Brawndy te consideră o pereche potrivită pentru Celerity. El nu face

caz de condiția ta. Puțini ar proceda astfel. Celerity va primi pământ și un titlu al ei. La fel și tu, de la mine, dacă ai înțelepciunea să aștepți și să te porți frumos cu doamna. Vei ajunge să-ți dai seama că e cea mai bună alegere. Îți voi spune când vei putea începe s-o curtezi.

Am găsit o ultimă fărâmă de curaj:

– Regele meu, te rog, eu...

– Destul, Chivalry! Mi-ai ascultat vorbele. Altceva nu mai am de spus!

În scurtă vreme îmi dădu voie să plec și am ieșit tremurând din camera lui. Nu știu dacă tremuram de furie sau de inimă frântă. Mi-am adus aminte că mi-a spus pe numele tatălui meu. Poate a făcut-o pentru că, în adâncul sufletului, știa că voi face exact ca el, mi-am zis înciudat. Mă voi însura din dragoste. Chiar dacă va trebui să aștept până când regele Shrewd va ajunge în mormânt, pentru ca Verity să-și țină promisiunea față de mine. M-am întors în camera mea. Să fi plâns ar fi fost o ușurare, dar nici măcar nu-mi curgeau lacrimi. În schimb, m-am trântit pe pat și m-am holbat la draperii. Nu-mi imaginam cum ar fi să-i relatez lui Molly cele ieșite la iveală între mine și regele meu. Zicându-mi că a nu-i spune nimic ar fi fost tot un fel de înșelăciune, m-am hotărât să găsesc o cale de a-i mărturisi adevărul. Dar nu imediat. Voi găsi un moment prielnic, mi-am promis, când îi voi explica și ea va înțelege. Îl voi aștepta. Până atunci, nu mă voi gândi la asta. Și nici nu-l voi mai vizita pe regele meu, până când nu mă va chema la el, am hotărât supărat.

Pe măsură ce se apropia primăvara, Verity își aranja corăbiile și oamenii ca pe niște piese pe o tablă de joc. Turnurile de pază de pe coastă aveau întotdeauna oameni, iar focurile de semnalizare stăteau mereu pregătite pentru o torță. Focurile aveau menirea de a-i alerta pe cetățeni că fuseseră zărite Corăbiile Roșii. Verity îi luă pe inițiații rămași din grupul format de Galen și îi distribui în turnuri și pe nave. Serene, dușmana mea și inima grupului lui Galen, a rămas la Buckkeep. M-am întrebat de ce o folosea Verity acolo, drept centrul grupului, în loc să pună fiecare membru în parte să-l atingă cu Meșteșugul. După moartea lui Galen și retragerea forțată a lui August din grup, Serene îi luase locul de șef celui dintâi și se considera maestra Meșteșugului. Într-un fel, aproape că devenise asemenea lui Galen. Nu doar pentru că bântuia prin Buckkeep într-o tăcere austeră și se încrunta dezaprobator mereu, dar împrumutase de la el caracterul ursuz și umorul detestabil. Servitorii vorbeau despre ea cu aceeași groază și dezgust cu care vorbiseră odinioară despre Galen. Auzisem că se și instalase în odăile lui. O evitam pe cât puteam când veneam acasă. Aș fi fost mai ușurat dacă Verity ar fi trimis-o în altă parte. Dar nu se cuvenea să pun la îndoială hotărârile viitorului meu rege.

Justin, un tânăr masiv, cu doi ani mai mare decât mine, a fost trimis pe *Rurisk*. Mă disprețuia încă de când studiasem Meșteșugul împreună și eu ratasem testul cu surle și trâmbițe. Mă umilea de câte ori avea ocazia. Eu îmi mușcam limba și mă străduiam să nu-l

întâlnesc, dar, cabinele corabiei fiind înguste, era destul de greu. Nu era o situație plăcută.

După multe discuții cu el însuși și cu mine, prințul îl trimise pe Carrod la bordul lui *Constance*, pe Burl în Turnul Neat Bay și pe Will departe în nord, la Turnul Roșu din Bearns, de unde se vedeau bine atât marea, cât și satele din jur. Odată ce fixă pe hartă locurile unde se aflau, ieși la iveală cât de firavă era apărarea noastră.

– Îmi aduce aminte de snoava cu cerșetorul care nu avea decât o pălărie cu care să-și apere goliciunea, i-am spus lui Verity.

El surâse trist.

– Aș vrea eu ca navele mele să se miște așa de repede cum își mișca el pălăria, rosti el posac.

Două dintre corăbiile lui porniră la datorie ca nave de patrulare. Pe două le ținea de rezervă, una la docurile din Buckkeep – asta era *Rurisk* – și cealaltă, *Cerbul*, ancorată la South Cove. Se construia al doilea rând de corăbii, dar mai era mult până să fie terminate. Lemnul uscat cel mai bun fusese folosit pentru primele patru, iar constructorii l-au avertizat pe prinț că ar fi mai înțelept să aștepte decât să folosească lemnul proaspăt. S-a enervat, dar i-a ascultat.

Începutul primăverii ne-a găsit la instrucție. Inițiații în Meșteșug, știam eu de la Verity, lucrau aproape la fel de bine ca porumbeii mesageri la transmiterea mesajelor simple. Cu mine, situația era mai delicată. Din motive personale, preferase să nu dezvăluie nimănui că mă învăța Meșteșugul. Cred că îi convenea

avantajul de a putea merge alături de mine, de a observa și asculta nevăzut viața de zi cu zi din Buckkeep. Căpitanului de pe *Rurisk*, am înțeles eu, i s-a trimis vorbă să mă asculte dacă cer schimbarea bruscă a cursului sau anunțam că trebuie să ne ducem imediat într-un loc anume. Mă tem că a văzut în asta mai degrabă indulgența lui Verity față de nepotul său bastard, dar i-a respectat poruncile.

Într-o dimineață de primăvară, devreme, ne-am prezentat pe corabie pentru un nou exercițiu. Lucram bine ca echipaj în manevrarea navei. Ni se cerea să ne întâlnim cu *Constance* într-un loc nedezvăluit. Era un exercițiu de Meșteșug care nu ne reușise până atunci. Toți ne resemnaserăm cu gândul unui alt eșec, cu excepția lui Justin, care era hotărât să reușească. Cu brațele încrucișate la piept, îmbrăcat numai în albastru (probabil își închipuia că roba albastră îl făcea să pară mai iscusit la Meșteșug), stătea pe punte și țintuia ceața deasă care acoperea marea ca o pătură. Am fost nevoit să trec pe lângă el când am urcat la bord un butoi cu apă.

– Pentru tine, bastardule, e o pătură opacă, dar pentru mine e limpede ca oglinda.

– Ce ghinion pe capul tău, i-am spus binevoitor, trecând cu vederea că rostise cuvântul „bastard". Uitasem complet cât de jignitor poate suna un cuvânt. Aș prefera să văd ceața decât mutra ta de dimineață.

Josnic, dar mulțumitor. În plus, am avut satisfacția de a vedea cum se împiedică în robă când urcă la bord. Eu eram îmbrăcat lejer, cu niște pantaloni

strâmți confortabili, o cămașă de bumbac moale și o tunică de piele peste ea. Mă gândisem să-mi iau și o armură, dar Burrich scuturase din cap.

– Mai bine să mori demn, împuns cu sabia, decât căzând în apă și înecându-te, mă sfătuise el.

Verity strâmbase din buze a râs.

– Hai să nu-l facem mai încrezător decât trebuie, sugeră el cu ironie, făcându-l să zâmbească până și pe Burrich. După o clipă.

Așa că renunțasem la armură. În orice caz, ziua presupunea mult vâslit, așa că purtam haine comode. Fără cusături la umeri care să mă zgârie, fără mâneci care să mi se lipească de brațe. Eram nespus de mândru de pieptul și umerii mei lați. Până și Molly îi admirase uluită. M-am așezat pe locul meu și mi-am rotit umerii, zâmbind cu gândul la ea. Foarte puțin timp avusesem pentru ea în ultima vreme. Dar numai timpul va rezolva problema. Odată cu vara, veneau și pirații. Iar odată cu zilele mai lungi, și mai puțin voi putea sta cu ea. Toamna nu avea să sosească prea curând pentru mine.

Ne-am ocupat fiecare locurile, un echipaj complet de vâslași și războinici. La un moment dat, când au fost aruncate frânghiile și cârmaciul a trecut la post, iar vâslele au început să se miște ritmic, am devenit un singur trup. Observasem lucrul acesta și altă dată. Poate că eu îl sesizam mai ușor, având mintea proaspăt șlefuită de Meșteșugul împărțit cu Verity. Poate pentru că majoritatea bărbaților și femeilor de la bord urmăreau un singur scop – răzbunarea. Orice-ar fi

fost, mi-am zis, se crea între noi o unitate pe care n-o mai observasem la un grup de oameni. Probabil era umbra vagă a sentimentului de apartenență la un grup de inițiați. M-a încercat regretul ocaziei pierdute.

Tu ești grupul meu. Verity, o șoaptă în spatele meu. Și undeva, dincolo de dealurile îndepărtate, un oftat firav. *Nu suntem noi o haită?*

Te am pe tine, am gândit către amândoi. Pe urmă m-am făcut comod și m-am concentrat pe ceea ce aveam de făcut. Vâslele și spinările se aplecau și se ridicau deodată, iar corabia porni curajoasă să spargă ceața. Pânza noastră flutura liberă. Într-o clipă am devenit o lume doar a noastră: sunetele mării, răsuflarea noastră ritmică în timp ce vâsleam. Câțiva războinici vorbeau între ei cu glas scăzut, cuvintele și gândurile lor fiind înăbușite de ceață. La prova, Justin stătea lângă căpitan și scruta ceața. Se încrunta și privea în depărtare. Știam că îl caută pe Carrod, pe puntea lui *Constance.* Fără un țel anume, l-am cercetat să văd dacă reușesc să-mi dau seama ce anume caută.

Termină! mă avertiză Verity, iar eu m-am retras ca și când m-ar fi lovit peste mână. *Nu sunt pregătit să trezesc bănuieli în privința ta.*

Avertizarea ascundea multe, prea multe pentru a le cumpăni atunci. Ca și cum încercarea mea era o acțiune foarte periculoasă. M-am întrebat de ce anume se temea, dar m-am concentrat pe ritmul susținut al vâslitului și mi-am lăsat privirea să rătăcească în infinitul cenușiu. Aproape toată dimineața s-a scurs în ceață. Justin i-a cerut de câteva ori căpitanului să-i

spună cârmaciului să schimbe cursul. Eu nu am remarcat nicio diferență, decât în forța vâslitului. Pe dinăuntru, un banc de ceață arată la fel peste tot. Efortul fizic permanent și lipsa oricărui lucru asupra căruia să mă concentrez mă făcură să visez cu ochii deschiși.

Strigătele tânărului care făcea de gardă mă treziră din visare.

– Păziți-vă, trădare! strigă el, sângele înăbușindu-i glasul ascuțit. Suntem atacați!

Am sărit de pe bancă și m-am uitat disperat în jur. Ceață. Numai vâsla mea atârna și plescăia pe suprafața apei, în vreme ce tovarășii mei îmi aruncară priviri urâte, pentru că le spărsesem ritmul.

– Hei, Fitz! Ce-ai pățit? întrebă căpitanul.

Justin stătea lângă el, senin și sigur pe sine.

– Păi... mi-a trosnit spatele. Îmi cer iertare.

M-am aplecat după vâslă.

– Kelpy, înlocuiește-l. Întinde-te și mișcă-te puțin, băiete, pe urmă treci iar la vâslă, porunci căpitanul cu glasul lui gros.

– Am înțeles.

M-am supus și m-am ridicat să-i las locul lui Kelpy. Îmi prindea bine pauza. Umerii mi-au pocnit când i-am răsucit. Dar îmi era rușine să mă odihnesc, în timp ce alții trudeau. M-am frecat la ochi și am scuturat din cap, întrebându-mă ce coșmar mă stăpânise cu atâta putere. Care santinelă? Unde?

Insula Cornului. Au venit la adăpostul ceții. Nu e niciun oraș acolo, doar turnul de semnalizare. Cred că au de gând să omoare paznicii și să facă tot ce pot

pentru a distruge turnurile. O strategie desăvârșită. Insula Cornului e una dintre primele noastre linii de apărare. Turnul exterior supraveghează marea, cel interior transmite semnalele și la Buckkeep, și la Neat Bay. Gândurile lui Verity, aproape calme, cu aceeași fermitate cu care îți pregătești arma de atac. După o clipă: *Puturosul ăla încăpățânat e atât de hotărât să-l găsească pe Carrod, că nu mă lasă să ajung la el. Fitz, du-te la căpitan. Spune-i de Insula Cornului. Dacă intrați în canal, curentul vă va duce ca zburând la micul golf unde se află turnul. Pirații sunt deja acolo, dar vor trebui să avanseze împotriva curentului ca să-și facă din nou apariția. Du-te acum, poate îi prindeți pe plajă. ACUM!*

E mai ușor să dai ordine decât să le îndeplinești, mi-am zis, apoi m-am dus degrabă în față.

– Domnule căpitan, am rostit, apoi am așteptat o veșnicie până când căpitanul s-a întors la mine și mi-a vorbit, în vreme ce secundul mă privi nimicitor pentru că mersesem direct la șeful său, în loc să-l caut pe el mai întâi.

– Vâslaș? întrebă căpitanul în cele din urmă.

– Insula Cornului. Dacă pornim spre ea acum și prindem curentul din canal, aproape că vom zbura spre golful în care se află turnul.

– E-adevărat. Te pricepi la curenți, băiete? E o deprindere folositoare. Credeam că sunt singurul de pe corabie care știe ce sunt curenții.

– Nu, domnule. Am tras adânc aer în piept. Așa a poruncit Verity. Trebuie să mergem acolo, domnule căpitan. Acum.

Se încruntă îndată ce auzi cuvântul „acum".

– Ce-i prostia asta? întrebă Justin nervos. Încerci să mă faci de râs? Ai simțit că ne apropiem unul de celălalt, nu-i așa? De ce vrei să dau greș? Ca să nu te mai simți atât de singur?

Îmi venea să-l omor, dar m-am stăpânit și am spus adevărul.

– Un ordin secret de la viitorul rege, domnule căpitan. Unul pe care trebuia să ți-l transmit în acest moment.

M-am adresat numai căpitanului. M-a lăsat să plec cu o înclinare a capului. M-am întors la banca mea și mi-am luat vâsla de la Kelpy. Căpitanul scrută calm ceața.

– Jharck. Spune-i cârmaciului s-o rotească și să prindă curentul. Du-o puțin mai adânc în canal.

Secundul încuviință din cap țeapăn. În clipa următoare, schimbasem cursul. Pânza se umflă puțin. A fost așa cum spusese Verity. Curentul, combinat cu vâslitul nostru, ne-a trimis ca vântul în jos pe canal. Timpul se scurge ciudat în ceață. Toate simțurile sunt deformate. Nu știu cât am vâslit, dar în curând Ochi Întunecați îmi șopti că se simte miros de fum în aer și imediat am auzit strigăte de luptă înăbușite de ceață. L-am văzut pe secundul Jharck schimbând priviri cu căpitanul.

– Dați tare la vâsle! răcni deodată căpitanul. O Corabie Roșie ne atacă turnul!

În foarte scurt timp, mirosul de fum se distingea clar în ceață, ca strigătele de bătălie și țipetele

oamenilor. Am prins dintr-odată puteri noi și la fel am văzut că simt și ceilalți: își țineau fălcile încleștate, mușchii noduroși și încordați când mișcau vâsla, până și transpirația celor din apropierea mea mirosea altfel. Dacă înainte am fost un singur trup, acum eram toți un animal cuprins de turbare. În mine se aprinse și se răspândi scânteia furiei. Era Harul, un val de inimi cu simțire de animal, care ne scălda în ură.

Rurisk înainta și vâslele noastre o făcură să salte, în cele din urmă, pe apele puțin adânci ale golfului. Apoi am sărit de la locurile noastre și am urcat-o pe nisip, așa cum exersaserăm. Ceața ne era un aliat înșelător, ne ferea de atacatorii pe care urma să-i atacăm la rândul nostru, dar ne și ascundea topografia terenului și ce anume se petrecea pe el. Am pus repede mâna pe arme și ne-am îndreptat în grabă spre zgomotele de luptă. Justin rămase pe *Rurisk*, stând în picioare și scrutând ceața cu fața spre Buckkeep, ca și cum asta l-ar fi ajutat să-i trimită vestea lui Serene.

Corabia Roșie era trasă în sus, pe nisip, ca *Rurisk*. Nu departe de ea stăteau două bărci mici, care serveau la transportul pe uscat. Amândouă fuseseră găurite. La sosirea Corabiei Roșii, pe plajă se aflaseră oameni din cele Șase Ducate. Unii erau și acum. Măcel. Am trecut peste cadavre contorsionate sângerând pe nisip. Toți morții păreau de-ai noștri. Dintr-odată, în fața noastră se ridică cenușiu turnul interior de pe Insula Cornului. În vârful lui, focul de semnalizare ardea leneș și gălbui. Turnul era asediat. Piratii erau bărbați oacheși și musculoși, mai degrabă zvelți decât masivi.

Cei mai mulţi aveau bărbi lungi şi plete negre fluturându-le sălbatic pe umeri. Aveau armuri din piele împletită, săbii grele şi topoare. Unii purtau coifuri de metal. Pe braţele lor goale îşi desenaseră inele de un roşu aprins, dar nu mi-am dat seama dacă erau tatuate sau vopsite. Piraţii erau încrezători, se clătinau, râdeau şi vorbeau ca nişte muncitori care-şi duc la capăt o treabă. Paznicii turnului erau încolţiţi; clădirea fusese construită ca bază pentru focul de semnalizare, nu ca bastion de apărare. În curând aveau să fie ucişi. Străinii nu se uitară înapoi ca să ne vadă căţărându-ne aprigi pe ridicătura stâncoasă. Credeau că nu-i paşte niciun pericol din spate. O poartă a turnului atârna în balamale; înăuntru, o grămadă de oameni se baricadaseră în spatele unui zid de cadavre. În timp ce avansam, trimiseră o ploaie slabă de săgeţi spre piraţii care-i încercuiau. Niciuna nu-şi nimeri ţinta.

Am scos un zgomot, ceva între ţipăt şi urlet, spaima şi bucuria răzbunării unite într-un singur sunet. Sentimentele celor din jurul meu îşi găsiră ecou în mine şi-mi sporiră avântul. Atacatorii se întoarseră ca să vadă cum îi încercuim.

I-am prins în mijlocul nostru. Îi depăşeam ca număr şi, la vederea noastră, apărătorii împresuraţi îşi luară inima în dinţi şi năvăliră peste ei. Cadavrele împrăştiate pe lângă poartă dovedeau că mai încercaseră să-i asalteze şi înainte. Paznicul cel tânăr zăcea exact acolo unde îl văzusem în vis. Sângele i se scursese pe gură şi îmbibase cămaşa brodată. Primise un

pumnal în spate. Un amănunt ciudat de observat în timp ce alergam să ne amestecăm și noi în încăierare.

Fără strategie, fără formație de luptă, fără un plan. Doar un grup de bărbați și femei cărora li s-a oferit dintr-odată prilejul să se răzbune. Nici nu ne trebuia altceva.

Dacă înainte crezusem că sunt una cu echipajul, acum eram înghițit de el. Emoțiile se ciocneau și mă împingeau înainte. Nu voi ști niciodată care dintre ele îmi aparțineau și în ce măsură. Mă copleșeau. Fitz-Chivalry se pierdea în ele. Am devenit emoția echipajului. Cu toporul ridicat, răcnind, am deschis drumul. Nu-mi doream să fiu eu conducătorul, dar m-a mânat dorința lui înflăcărată de a urma pe cineva. Dintr-odată, am vrut să ucid cât de mulți pirați puteam, cât de repede puteam. Voiam ca mușchii să-mi plesnească la fiecare izbitură, voiam să mă năpustesc în față, prin valul de suflete rătăcite, să calc în picioare cadavrele piraților doborâți. Și am făcut-o.

Auzisem legende cu oameni loviți de streche. Îi considerasem niște brute, bestii mânate de setea de sânge, nepăsătoare la nenorocirea pe care o aduceau. Dar poate că ei erau mult prea sensibili, incapabili să-și apere mintea de senzațiile care îi copleșeau și-i atâțau, incapabili să asculte strigătele de durere ale propriilor trupuri. Cine știe?

Am auzit povești despre isprăvile mele din ziua aceea. Chiar și un cântec. Nu țin minte să fi răcnit cu spume la gură în timp ce luptasem. Dar nici să nu fi făcut așa. În mine sălășluiau și Verity, și Ochi

Întunecați, dar și ei se înecau în patima celor din jurul meu. Știu că l-am ucis pe primul pirat înaintea goanei noastre turbate. Și că l-am terminat pe ultimul rămas în picioare, luptând amândoi cu topoarele. Cântecul zice că era căpitanul Corabiei Roșii. Se prea poate. Purta o tunică din piele bine croită, stropită cu sângele altora. Nu-mi aduc aminte altceva despre el, doar că i-am vârât cu toporul coiful în cap, iar sângele a țâșnit pe sub metal când s-a lăsat în genunchi.

Așa s-a încheiat bătălia, iar apărătorii s-au năpustit să ne îmbrățișeze, să strige victoria și să se bată pe spate. Schimbarea era prea mult pentru mine. Am stat proptit în topor și m-am minunat de unde căpătasem atâta putere. Furia mă părăsise așa cum se scurg semințele de carris din cel ce le înghite pătimaș. Mă simțeam sleit și buimac, ca trezit dintr-un vis în alt vis. Aș fi putut să cad și să dorm printre cadavre, atât de istovit eram. A fost Nonge, unul dintre Străini, cel care mi-a adus apă și m-a scos dintre trupurile neînsuflețite ca să mă așez și s-o beau. Pe urmă și-a croit drum înapoi la locul măcelului, ca să ia și el parte la jefuirea morților. Când s-a întors la mine mai târziu, mi-a întins un medalion însângerat. Aur bătut pe un lanț de argint. O semilună. N-am întins mâna după el, așa că l-a așezat pe capul înroșit al toporului meu.

– A fost al lui Harek, mi-a spus el, exprimându-se cu greu în limba celor Șase Ducate. L-ai înfrânt cu demnitate. A murit cu demnitate. Și el ar vrea să-l primești. A fost un om bun, înainte de a-i lua Korrikii inima.

Nici măcar nu l-am întrebat care dintre atacatori fusese Harek. Nu voiam să poarte nume niciunul dintre ei.

După o vreme, am început să-mi revin. Am ajutat la îndepărtarea cadavrelor din dreptul porții și de pe câmpul de luptă. Pirații au fost arși, iar morții celor Șase Ducate întinși la pământ și acoperiți, ca să poată fi recuperați de familie. Multe ciudățenii s-au petrecut în după-amiaza aceea: dâra șerpuitoare lăsată de călcâiele cadavrului târât pe nisip, paznicul cel tânăr, încă viu, când ne-am dus să-l ridicăm. Nu că ar fi rezistat mult după aceea; s-a alăturat curând șirului deja prea lung de morți.

I-am lăsat pe războinicii noștri cu puținii paznici din turn rămași în viață, ca să aibă cine sta de veghe până la sosirea întăririlor. Am admirat vasul capturat. Verity va fi mulțumit, mi-am zis. Încă o navă. Una foarte bine construită. Toate astea îmi treceau prin minte, dar nu simțeam nimic. Ne-am întors pe *Rurisk*, unde ne aștepta un Justin tras la față. Într-o liniște de mormânt, am împins corabia în apă, ne-am reluat locul la vâsle și am pornit înapoi spre Buckkeep.

Pe la jumătatea drumului, ne-am întâlnit cu alte vase. Ne-a salutat o flotilă de vase de pescuit adunate în pripă, încărcate cu soldați. Îi trimisese prințul moștenitor, la chemarea disperată a lui Justin. S-au arătat cam dezamăgiți că se terminase lupta, dar căpitanul nostru i-a asigurat că erau bine-veniți la turn. Cred că acela a fost momentul în care mi-am dat seama că nu-l mai simt pe Verity alături. Că nu-l mai simțisem de-o vreme.

Am bâjbâit imediat după Ochi Întunecaţi, aşa cum bâjbâie un om după săculeţul lui cu bani. L-am găsit, dar era distant. Vlăguit şi şocat. *Niciodată n-am mai mirosit atâta sânge.* Am încuviinţat. Încă mai puteam a sânge.

Verity fusese ocupat. Nici n-am coborât bine de pe *Rurisk,* că un alt echipaj a şi preluat corabia, ca s-o ducă înapoi la turnul de pe Insula Cornului. Soldaţi de pază şi un nou grup de vâslaşi i-au dat drumul iute pe apă. Premiul lui Verity va rămâne legat la docuri peste noapte. Un alt vas, fără punte, îi urmă lui *Rurisk,* ca să-i aducă acasă pe morţii noştri. Căpitanul, secundul şi Justin plecară călare pe caii primiţi să-i raporteze direct lui Verity. Am fost nespus de uşurat că nu mă chemase şi pe mine. Am rămas cu tovarăşii mei de echipaj. Vestea bătăliei şi a trofeului s-a răspândit prin Buckkeep mai iute decât mi-aş fi închipuit. Nu era cârciumă în care muşteriii să nu se înghesuie să ne umple urcioarele cu bere şi să ne asculte isprăvile. Trăiam din nou clocotul bătăliei, pentru că oriunde mergeam, oamenii se agitau pe lângă noi ca nişte sălbatici încântaţi de fapta noastră vitejească. Emoţiile covârşitoare ale celor din preajmă mă îmbătau cu mult înainte să mă ameţească berea. Nu că m-aş fi abţinut să beau. Am povestit numai de câteva ori aventurile noastre, dar am recuperat cu bere. Am vomat de două ori, o dată pe o alee şi, mai târziu, pe stradă. Am băut mai mult, ca să-mi alung gustul vomei. Într-un ungher depărtat al minţii mele, Ochi Întunecaţi o luase razna. *Otravă. Apa aceea e otrăvită.* N-am fost în stare să-mi adun gândurile ca să-i răspund.

La un moment dat, înainte de a se crăpa de ziuă, Burrich m-a târât afară dintr-o cârciumă. Era treaz de-a binelea şi-i luceau ochii a nerăbdare. Pe stradă, în faţa cârciumii, s-a oprit sub o torţă pâlpâind tristă într-un suport.

– Tot mai ai sânge pe faţă, îmi spuse şi mă ţinu drept în picioare.

Îşi scoase batista, o înmuie într-un butoi cu apă de ploaie şi mă şterse pe faţă, cum nu mai făcuse din copilăria mea. M-am clătinat sub atingerea lui. M-am uitat în ochii lui şi am încercat să-mi concentrez privirea asupra sa.

– Nu-i prima oară când omor pe cineva, i-am spus, neajutorat. De ce mi se pare altfel de data asta? De ce mi se face rău acum, la sfârşit?

– Pentru că aşa se întâmplă, îmi răspunse Burrich calm.

Mă cuprinse cu braţele pe după umeri şi mă surprinse că eram la fel de înalţi. Până la turn, drumul a fost abrupt. Foarte lung. Foarte liniştit. Burrich m-a trimis la baie să mă spăl şi mi-a spus să mă culc după aceea.

Ar fi trebuit să rămân în patul meu, dar mi-a lipsit judecata. Din fericire, castelul era tot un freamăt, aşa că nu conta încă un beţiv în plus clătinându-se pe scări. Ca un prost, m-am dus la Molly. M-a primit înăuntru, dar când am încercat s-o ating, s-a depărtat de mine.

– Eşti beat, îmi reproşă cu lacrimile în gât. Ţi-am spus, mi-am jurat că nu voi săruta niciodată un beţiv. Nici nu voi fi sărutată de vreunul.

– Dar nu sunt beat în felul ăla, am insistat.

– Nu poți fi beat decât într-un singur fel, mi-a spus și m-a dat afară din cameră, fără să mă atingă.

A doua zi, pe la prânz, mi-am dat seama cât o rănisem, neducându-mă să caut alinare mai întâi la ea. Înțelegeam ce simte. Dar știam și că nu puteam întrista sufletul dragei mele cu povara care mă apăsase noaptea trecută. Voiam să-i explic lucrul ăsta, însă un băiat a venit în fugă la mine și mi-a spus că sunt chemat urgent pe *Rurisk*. I-am dat un bănuț și m-am uitat cum fuge cu el. Cândva, eu fusesem băiatul care câștigase bănuțul. M-am gândit la Kerry. Am încercat să mi-l amintesc ca pe băiatul cu un bănuț în palmă, alergând alături de mine, dar el era acum neomul întins mort pe masă. Ieri, mi-am zis eu, nimeni nu fusese luat prizonier și transformat în neom.

Apoi am pornit în jos, spre docuri. Pe drum, m-am oprit la grajduri. Am pus medalionul în palma lui Burrich.

– Ai grijă de el pentru mine, l-am rugat. Și o să-ți mai dau și altele, partea mea de câștig în urma raidului. Vreau să păstrezi tu... ce câștig eu din asta. E pentru Molly. Dacă vreodată nu mă mai întorc, asigură-te că o primește. Nu-i place să fie servitoare.

Nu mai vorbisem atât de deschis cu Burrich de multă vreme. Un rid îi încruntă sprânceana, dar luă medalionul.

– Ce mi-ar spune tatăl tău? se întrebă el cu glas tare când, obosit, m-am întors să plec.

– Nu știu, am mărturisit. Nu l-am cunoscut. Numai tu ai avut onoarea asta.

– FitzChivalry.

M-am răsucit spre el. Mă privi în ochi.

– Nu știu ce mi-ar spune. Dar știu că îți pot spune asta în numele lui: sunt mândru de tine. Nu munca hotărăște dacă un om poate să fie mândru de el sau nu, ci felul în care muncește. Fii mândru de tine.

– Voi încerca, i-am promis încet.

M-am întors pe corabia mea.

Următoarea noastră întâlnire cu o Corabie Roșie nu ne-a adus o victorie la fel de răsunătoare. Am dat peste pirați pe mare, iar ei nu au fost deloc surprinși, pentru că ne văzuseră venind. Căpitanul nostru a menținut cursul și cred că s-au mirat când am început atacul, lovindu-i cu rostrul navei. Am retezat câteva dintre vâslele dușmane, dar am ratat vâsla de orientare pe care o țintiserăm. Nava nu suferise pagube prea mari; Corăbiile Roșii erau mlădioase ca peștii. Am dat drumul ghearelor de prindere. Eram mai mulți decât piratii și căpitanul voia să profite de acest avantaj. Războinicii noștri săltară la bordul vasului cu pirați și jumătate din vâslașii noștri își pierdură capul și săriră după ei. Se stârni un haos care cuprinse și puntea lui *Rurisk*. M-am luptat din toate puterile să rezist emoțiilor care ne înghițeau, dar am rămas la locul meu, așa cum mi se poruncise. Nonge, cu mâna pe vâslă, mă privi ciudat. Am strâns vâsla și mi-am încleștat dinții până mi-am revenit. Am bolborosit o înjurătură când mi-am dat seama că pierdusem din nou legătura cu Verity.

Cred că războinicii noştri şi-au cam pierdut capul când au văzut că numărul duşmanilor a scăzut atât de mult, încât nu-şi mai puteau manevra corabia. A fost o greşeală. Unul dintre piraţi a dat foc propriei pânze, în vreme ce altul a încercat să spargă planşeul. Probabil sperau ca focul să se întindă, să ne cuprindă şi pe noi şi să ne scufundăm odată cu ei. Sigur că, până la urmă, s-au bătut fără să le mai pese de pagubele suferite de corabie sau de ei înşişi. Luptătorii noştri le-au venit de hac până la urmă şi am reuşit să stingem focul, dar trofeul pe care l-am tras după noi la Buckkeep scotea fum şi avea stricăciuni, iar noi pierduserăm mai multe vieţi decât piraţii. Totuşi, a fost o victorie, ne-am spus. De data asta, când ceilalţi s-au dus să se îmbete, eu am avut înţelepciunea s-o caut pe Molly. Iar a doua zi, dis-de-dimineaţă, mi-am făcut timp, un ceas, două, pentru Ochi Întunecaţi. Am vânat împreună, o vânătoare frumoasă şi fructuoasă. Lupul meu a încercat să mă convingă să fug cu el. Am făcut greşeala să-i spun, cu cele mai bune intenţii, că el putea pleca oricând dacă voia, dar l-am jignit. Mi-a trebuit încă un ceas să-i explic ce anume voisem să spun. M-am întors pe corabie întrebându-mă dacă prieteniile mele meritau efortul pe care-l făceam ca să le păstrez neştirbite. Ochi Întunecaţi m-a asigurat că merită.

Aceea a fost ultima victorie neîndoielnică a lui *Rurisk*. Dar nu a fost nici pe departe ultima bătălie din vara aceea. Nu, vremea frumoasă şi plăcută avea să dureze încă mult timp, iar pentru mine fiecare zi senină însemna încă una în care puteam fi ucis. Am avut parte

de multe bătălii și am urmărit multe corăbii dușmane, iar raidurile se împuținaseră într-adevăr în zona în care patrulam noi cu regularitate. Într-un fel, din cauza asta era și mai frustrant. În plus, Corăbiile Roșii făceau și raiduri reușite, atunci când noi ajungeam într-un oraș la o oră sau două după plecarea lor și nu mai aveam ce face altceva decât să ajutăm la aranjarea grămezilor de cadavre sau la stingerea focului. Atunci Verity tuna și fulgera în mintea mea că nu putea transmite mesajele mai repede, că nu aveam destule corăbii și paznici care să fie trimiși peste tot. Preferam să suport furia unei bătălii decât frustrarea lui Verity zgâriindu-mi creierul ca un turbat. Nu se întrevedea un sfârșit, numai răgazul pe care ni-l putea aduce vremea urâtă. Nici măcar nu puteam socoti precis câte Corăbii Roșii ne nimiceau, pentru că erau vopsite la fel și căutam acul în carul cu fân. Sau stropi de sânge în nisip.

În vara aceea, cât am fost vâslaș pe *Rurisk*, am mai avut o ciocnire cu o Corabie Roșie care merită povestită pentru ciudățenia ei. Într-o noapte senină, am fost scoși din paturile noastre din șopronul echipajului și trimiși degrabă pe corabie. Verity simțise un vas dușman plutind pe lângă Buck Point. Voia să-l prindem pe întuneric.

Justin stătea la prova și ținea legătura cu Serene, în turnul lui Verity. Prințul bolborosea neînțeles în mintea mea, în timp ce căuta pe întuneric drumul spre corabia pe care o simțise. Și încă ceva? Îl simțeam bâjbâind dincolo de corabie, ca un om care-și caută calea prin beznă. I-am sesizat agitația. Nu aveam voie

să vorbim și ne-am înfășurat vâslele când ne-am apropiat de pirați. Ochi Întunecați mi-a șoptit că le simte mirosul și atunci i-am zărit. Lungă, joasă și întunecată, Corabia Roșie spinteca apa în fața noastră. Un țipăt răsună brusc pe puntea ei; fuseserăm observați. Căpitanul ne strigă să tragem tare la vâsle, dar, atunci când i-am dat ascultare, mă înghiți un val de groază. Inima porni să-mi bată nebunește, mâinile începură să-mi tremure. Teroarea care mă străpungea era frica nenumită a unui copil care se teme de creaturi ce stau la pândă pe întuneric, o frică neputincioasă. Am strâns tare vâsla, dar n-am găsit puterea s-o apăs.

– Korrikska, am auzit geamătul răgușit al unui Străin.

Cred că a fost Nonge. Mi-am dat seama că nu sunt singurul descurajat. Vâslele nu mai băteau regulat. Unii ședeau cu capul plecat peste vâsle, alții trăgeau la ele ca turbații, dar fără ritm, lamele săltând și plescăind în apă. Înaintam pe suprafața mării ca un gândac șchiop, în timp ce Corabia Roșie aluneca hotărâtă spre noi. Am ridicat ochii și am văzut moartea venind spre mine. Sângele îmi pulsa în urechi cu atâta putere, încât nu auzeam țipetele de groază ale bărbaților și femeilor din jur. Nici să răsuflu nu îndrăzneam. Am înălțat privirea spre cer.

Dincolo de Corabia Roșie, strălucind pe apa neagră, era un vas alb. Nu pentru raiduri; avea cel puțin de trei ori mărimea Corabiei Roșii, cele două pânze strânse, și plutea ancorat pe apa liniștită. Pe punte se plimbau stafii sau neoameni. Nu am simțit nici urmă de viață în ei, totuși se mișcau cu un scop, pregătind

o bărcuță pentru a fi lăsată la apă. Un bărbat stătea pe dunetă. În clipa în care l-am văzut, nu mi-am mai putut lua ochii de la el.

Era învăluit într-o mantie neagră, dar eu îl vedeam clar sub cerul întunecat, de parcă ar fi fost luminat de o torță. Jur că i-am zărit ochii, vârful nasului, barba neagră și cârlionțată care-i încadra gura. Râse către mine. „Iată unul care vine la noi!" strigă el cuiva și ridică brațul. Arătă spre mine și hohoti din nou, iar inima mea se făcu cât un purice. Se uita fix la mine, de parcă numai eu, din tot echipajul, eram prada lui. L-am privit și eu, și l-am văzut, dar nu l-am simțit. *Acolo! Acolo!* am țipat, sau poate că Meșteșugul pe care nu-l puteam controla niciodată izbea cuvântul de marginile minții mele. Niciun răspuns. Nici de la Verity, nici de la Ochi Întunecați, nimic de la nimeni. Eram singur. Lumea amuțise și împietrise. În jur, camarazii mei se panicau îngroziți și țipau, dar eu nu simțeam nimic. Nu mai erau lângă mine. Dispăruseră toți, pescărușii, peștii din mare – nici urmă de viață pe care s-o percep. Bărbatul cu mantie se aplecă mult peste balustradă și arătă spre mine cu un deget acuzator. Râdea. Eram singur. O singurătate prea greu de îndurat. Mă învăluia, se înfășura în jurul meu, mă acoperea ca o pătură și începea să mă sufoce.

L-am *respins.*

Cu un reflex pe care nu știam că-l am, am folosit Harul ca să mă îndepărtez de el cât de mult am putut. Trupește, eu am fost cel care a căzut pe spate, aterizând în santină, peste băncile așezate de-a curmezișul,

printre picioarele încâlcite ale celorlalți vâslași. L-am văzut pe bărbat cum se împiedică, se apleacă și apoi cade peste balustradă. Împroșcă apa, dar o tulbură prea puțin. Dacă s-a ridicat la suprafață, eu nu l-am văzut.

Nici n-a mai fost timp să-l caut. Corabia Roșie ne-a lovit la mijlocul carenei, împrăștiind vâsle și azvârlind vâslași. Străinii strigau încrezători, râzând de noi în timp ce săreau de pe nava lor pe a noastră. M-am străduit să mă ridic în picioare și m-am aruncat după toporul de pe bancă. În jur, și ceilalți își reveneau. Nu eram gata de luptă, dar nici nu mă mai paraliza frica. I-am întâmpinat pe atacatori cu armele de oțel și s-a pornit încăierarea.

Nu există loc mai întunecos ca apa pe timp de noapte. Din cauza beznei, nu deosebeam camarad de dușman. Un bărbat se năpusti asupra mea; l-am prins de armura de piele, l-am doborât și l-am strâns de gât. După amorțeala care mă înțepenise înainte, urmă o ușurare violentă văzând groaza cu care se zbătea. Cred că s-a întâmplat repede. Când mi-am îndreptat spatele, corabia dușmană se îndepărta de noi. Nu mai avea decât jumătate din vâslași, iar pe puntea noastră lupta încă nu se terminase, dar ea își abandona oamenii. Căpitanul ne-a strigat să le venim de hac atacatorilor și să pornim după Corabia Roșie. O poruncă zadarnică. Până când i-am omorât și i-am azvârlit de pe punte, se pierduse deja în beznă. Justin fusese doborât, răsufla greu și era bătut; trăia, dar nu putea lua legătura cu Verity în momentul acela. Oricum, un set

de vâsle ne fusese zdrobit. Căpitanul ne ocărî în timp ce vâslele fură reîmpărțite, dar era prea târziu. Ne porunci să tăcem, dar n-am auzit și n-am văzut nimic. Am stat pe cufărul meu și m-am răsucit în cerc foarte încet. Numai apă neagră. Nici urmă de vas. Și mai ciudat a fost că am vorbit cu glas tare:

– Corabia albă era ancorată. Dar și ea a dispărut!

– Ești teafăr, Fitz?

– A fost o Corabie Roșie, Fitz. Ne-am bătut cu o Corabie Roșie.

– Nu vorbi despre corabia albă. Să vezi un vas alb înseamnă să-ți vezi moartea. Ghinion.

Ultimele cuvinte mi le șuierase Nonge. Am deschis gura să protestez, văzusem un vas alb, nu o nălucire prevestitoare de dezastru. El clătină din cap și își întoarse privirea spre marea pustie. Am închis gura și m-am așezat cu grijă. Nu mai văzuse nimeni vasul alb. Și nu mai vorbea nimeni despre groaza care ne prinsese în gheare și ne schimbase planul de luptă în panică. Când ne-am întors în oraș, în aceeași noapte, prin cârciumi se povestea cu totul altceva: dăduserăm peste Corabia Roșie, porniserăm atacul și dușmanii fugiseră. Nu existau alte dovezi ale atacului decât vâslele sparte, câțiva oameni cu răni ușoare și sânge de Străin pe puntea noastră.

Când am stat de vorbă singur cu Verity și Ochi Întunecați, am aflat că nici ei nu văzuseră nimic. Verity mi-a spus că îl îndepărtasem imediat ce am zărit vasul celălalt. Ochi Întunecați a recunoscut jignit că îmi închisesem complet mintea și pentru el. Nonge

a refuzat să-mi vorbească despre corabia albă; nu mai voia să discute despre mai nimic. Mai târziu, am dat peste un manuscris cu legende vechi în care se pomenea despre ea. Era un vas blestemat, pe care sufletele marinarilor înecați și nedemni de meseria lor pe mare trudeau pe veșnicie pentru un căpitan nemilos. Am fost obligat să renunț la a mai vorbi despre el, ca să nu fiu considerat nebun.

În restul verii, Corăbiile Roșii au scăpat vasului *Rurisk*. Le vedeam, porneam după ele, dar n-am mai reușit să le prindem. Odată am avut noroc să urmărim una care tocmai făcuse un raid. Și-a aruncat prizonierii peste bord ca să-și micșoreze greutatea și a fugit. Din cei doisprezece prinși am salvat nouă și i-am dus, încă oameni, înapoi în satele lor. Cei care se înecaseră au fost plânși, dar toată lumea a fost de acord că era mai bine așa decât să ajungă neoameni.

Celelalte nave n-au avut mai mult noroc decât noi. *Constance* a dat peste pirați tocmai când atacau un sat. N-a obținut o victorie rapidă, dar a avut inspirația să provoace stricăciuni vasului tras pe nisip, pentru ca piraților să nu poată scăpa. Le-a luat câteva zile bune să-i vâneze pe toți, pentru că se împrăștiaseră prin păduri, văzând ce se întâmplase cu nava lor. Celelalte vase au avut experiențe asemănătoare: i-au urmărit și i-au gonit pe pirați, unele chiar au reușit să scufunde navele cu pirați, dar n-am mai capturat nicio Corabie Roșie în vara aceea.

Așadar, neoamenii s-au împuținat și, de câte ori scufundam o navă dușmană, ne spuneam că am mai

scăpat de una. Dar parcă nu era nicio diferență, comparându-i cu cei rămași. Pe de-o parte, am adus speranța în inimile locuitorilor celor Șase Ducate. Pe de alta, i-am adus la disperare, pentru că, în ciuda eforturilor noastre, nu am putut alunga amenințarea piraților de pe țărmul nostru.

Pentru mine, vara aceea lungă a fost o perioadă de izolare aspră, când m-am retras cu desăvârșire în mine. Verity îmi stătea deseori alături, dar nu reușeam să mențin legătura cu el odată ce începea o luptă. Prințul însuși își dădea seama de vârtejul de emoții care amenințau să mă doboare de câte ori ataca echipajul nostru. A presupus că, încercând să mă apăr de gândurile și sentimentele celorlalți, ridic obstacole atât de solide, că nici el nu le poate învinge. A sugerat și că asta ar putea însemna că aveam un Meșteșug puternic, mai puternic decât al lui, dar atât de sensibil, încât a lăsa jos barierele în timpul unei bătălii însemna să mă înec în conștiința oricui dintre cei din jurul meu. O idee interesantă, dar nu o soluție la problema mea. Cu toate acestea, în zilele în care mă însoțea Verity, mi-am format un mod de a-l simți cum nu mai simțeam pe altcineva, poate doar pe Burrich. Cu o familiaritate care-mi dădea fiori, am înțeles cum îl rodea pe prinț foamea de Meșteșug.

În copilăria mea, Kerry și cu mine am urcat într-o zi o stâncă înaltă din mare. Când am ajuns în vârf și ne-am uitat în jur, Kerry mi-a mărturisit că îl stăpânea impulsul copleșitor de a se arunca. Cred că și Verity avea o senzație asemănătoare. Îl ispitea plăcerea

Meșteșugului și tânjea să se arunce în el, în pânza lui, cu fiecare părticică din trupul său. Legătura mea strânsă cu el nu făcea decât să-i ațâțe foamea. Cu toate astea, nu am ajutat prea mult cele Șase Ducate pentru ca el să poată renunța, deși Meșteșugul îl rodea pe dinăuntru. Vrând-nevrând, am petrecut cu el multe ore la fereastra singuratică din turn, lângă scaunul greu pe care stătea, împărțind cu el oboseala care-i tăia pofta de mâncare și chiar durerea din oase, provocată de lipsa de activitate. Am fost martorul irosirii sale.

Nu știu dacă e bine să cunoști pe cineva îndeaproape. Ochi Întunecați era gelos și mi-a spus-o pe șleau. Măcar el recunoștea deschis că se simte dat la o parte, așa vedea el lucrurile. Cu Molly era mai dificil.

Ea nu vedea niciun motiv pentru ca eu să fiu plecat atâta vreme. Dintre toți oamenii, de ce trebuia chiar eu să fac parte din echipajul unei nave de război? Motivul pe care l-am invocat, acela că mi-o ceruse Verity, nu a mulțumit-o deloc. Scurtele perioade petrecute împreună au început să semene între ele. Ne uneam trupurile în furtuna pasiunilor, ne găseam, foarte scurt, liniștea unul în celălalt, apoi începeam să ne ciondănim. Se simțea singură, nu suporta să fie servitoare, puținii bani pe care putea să-i pună deoparte se înmulțeau foarte greu, îi era dor de mine, de ce trebuia să lipsesc atât de mult, când eram singurul lucru care îi făcea traiul suportabil? Odată m-am oferit să-i dau ei banii câștigați la bordul corabiei, dar s-a supărat de parcă i-aș fi spus că e o târfă. Nu va primi nimic de la mine până când nu ne vom căsători

în fața lumii. Iar eu nu puteam să-i ofer nicio speranță de viitor. Încă nu găsisem momentul potrivit să-i dezvălui planurile regelui în legătură cu Celerity și cu mine. Eram despărțiți multă vreme, nu mai știam ce face fiecare zilnic, iar când ne întâlneam, întotdeauna măcinam aceleași nemulțumiri la nesfârșit.

Într-o noapte, când m-am dus la ea, am găsit-o cu părul prins la spate în panglici roșii și cu o pereche de cercei de argint gingași, de forma frunzelor de salcie, atârnând deasupra gâtului ei gol. Îmbrăcată cum era în cămașa ei de noapte simplă, înfățișarea ei mi-a tăiat respirația. Mai târziu, într-un moment mai liniștit, când ne-am tras sufletul ca să stăm de vorbă, i-am lăudat cerceii. Lipsită de tact, mi-a spus că îi primise în dar de la prințul Regal când a venit la ea ultima oară ca să cumpere lumânări; îi spusese că e atât de încântat de munca ei, încât banii pe care îi dădea nu răsplăteau suficient lumânările ei cu miros atât de fin. Mi-a spus toate acestea cu mândrie în glas, în timp ce se juca cu coada mea de războinic, iar părul și panglicile ei se răsfirau încâlcite pe perne. Nu știu ce anume a citit pe chipul meu, dar a făcut ochii mari și s-a îndepărtat de mine.

– Primești daruri de la Regal? am întrebat-o cu glas rece. De la mine nu vrei să primești bani câștigați cinstit, dar accepți giuvaiere de la...

Îmi stătea pe limbă să-l numesc trădător, dar nu am găsit cuvântul care să exprime ce credeam despre el.

Molly mijì ochii. Veni rândul meu să mă îndepărtez de ea.

– Ce să-i fi spus? „Nu, domnule, nu pot accepta generozitatea ta, până când nu te însori cu mine?" Între mine și Regal nu e legătura dintre noi doi. A fost un cadou întâmplător primit de la un client, așa cum primesc deseori meșteșugarii pricepuți. De ce crezi că mi i-a dat? În schimbul favorurilor mele?

Ne-am uitat lung unul la altul și, după un timp, am reușit să-i spun vorbele pe care aproape că le-a acceptat drept scuză. Dar pe urmă am făcut greșeala să sugerez că poate Regal i-a dat cerceii numai pentru că știa că mă va răni pe mine. Atunci Molly a vrut să știe cum ar fi putut afla Regal ce este între noi. Chiar așa o părere proastă aveam despre munca ei, încât nu merita un cadou precum cerceii aceia? E destul să spun că ne-am împăcat cât am putut în scurtul timp care ne-a mai rămas. Dar un vas lipit nu va mai fi niciodată întreg, iar eu m-am întors pe corabie mai singur decât dacă nu aș fi petrecut niciun minut alături de ea.

Când stăteam aplecat deasupra vâslei și țineam ritmul, încercând să nu mă gândesc la nimic, descopeream că îmi era dor de Patience și de Lacey, de Chade, de Kettricken și chiar de Burrich. În puținele dăți când reușisem să trec pe la viitoarea noastră regină, o găseam întotdeauna în grădina din vârful turnului. Era un loc superb, dar, în ciuda străduințelor ei, nu semăna deloc cu grădinile care înfloriseră cândva în Buckkeep. Kettricken avea prea multe însușiri de munteancă pentru a se adapta complet obiceiurilor noastre. Felul în care aranjase și tunsese plantele sugera o modestie

rafinată. Adusese pietre obișnuite, iar crengile răsucite și netezite de atâta plutit pe mare se odihneau pe ele într-un aranjament de o frumusețe stearpă. Aș fi putut cugeta în liniște acolo, dar nu era un loc în care să zăbovești în adierea caldă a verii și bănuiesc că așa și-l amintea Verity. Kettricken își găsea de lucru acolo și îi plăcea, dar grădina nu a apropiat-o de Verity, așa cum sperase ea cândva. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, însă o umbră cenușie îi întuneca ochii albaștri preocupați și îngrijorați. Stătea încruntată atâta vreme, încât atunci când se înseninа la chip se vedeau dungile palide la care nu ajunsese soarele. Când mă duceam la ea, le dădea liber doamnelor de companie și mă lua la întrebări atât de amănunțite despre activitățile de pe *Rurisk*, de parcă ar fi fost Verity. Când terminam de raportat, deseori își subția buzele într-o linie fermă și se ducea să privească peste vârful zidului și dincolo de apa care atingea marginea cerului. Către sfârșitul verii, odată, când stătea și privea așa, m-am apropiat de ea ca să-i cer voie să mă retrag și să mă întorc pe corabie. Parcă nici nu m-a auzit. În schimb, mi-a spus cu glas șoptit:

– Trebuie să existe o soluție. Nimic și nimeni nu poate continua așa la nesfârșit. Trebuie să existe o cale de a-i pune capăt.

– Furtunile toamnei nu sunt departe, regina mea. Bruma a atins deja câteva dintre viile noastre. Furtunile prevestesc primul îngheț și, odată cu el, va veni și liniștea noastră.

– Liniștea? Ha! Pufni neîncrezătoare. Ce liniște e asta, să zaci cu ochii deschiși și să te întrebi cui îi va veni rândul să moară și unde vor ataca anul viitor? Asta nu e liniște. E un chin. Trebuie să existe o cale de a distruge Corăbiile Roșii. Și am de gând să o găsesc.

În cuvintele ei se strecurase o undă de amenințare.

CUPRINS

Prolog

Vis și deșteptare 7

1. Siltbay 32
2. Întoarcerea acasă 55
3. Legături reînnoite 77
4. Încurcături 112
5. Sacrificiul 149
6. Neoamenii 187
7. Întâlniri 200
8. Când se trezește regina 232
9. Apărători și prieteni 259
10. De florile mărului 287
11. Lupi singuratici 312
12. Îndatoriri 341
13. La vânătoare 374
14. Festivalul Iernii 402
15. Taine 435
16. Corăbiile lui Verity 463

„Se spune că lipsa de speranţă este un instrument literar puternic (şi categoric un factor de motivaţie pentru a da paginile). Dar la Hobb soluţia vine chinuitor de încet (adesea niciodată!). Cititorii au simţit asta de la început, dar nu se compară cu tortura mentală şi fizică pe care o vor îndura prin ochii lui Fitz în *Asasinul regal!*"

The Magazine of Fantasy & Science Fiction

„Hobb demonstrează din nou că forţa ei stă în crearea de personaje incredibil de complexe..."

Locus

„Dezvoltarea gradată şi revelarea motivaţiilor şi a lacunelor fiecărui personaj în parte sunt o adevărată lecţie de scriitură de calitate, care surprinde prin răsturnări de situaţii şi culminează cu imaginea de ansamblu, care se luminează dintr-odată."

Science Fiction Chronicle

„Dincolo de fascinantul sistem de magie propus, Hobb izbuteşte să trateze relaţiile intime, iubirea şi căsătoria, dintr-un punct de vedere foarte omenesc şi adesea plin de umor, un talent rareori etalat în genul fantasy."

Interzone

www.revistanautilus.ro

ISBN 978-606-579-015-5

9 786065 790155

colecţia nautilus fantasy

www.nemira.ro